

תמיד עיני ה' אלקיך בה

"ארץ ישראל" מדור "עין הארץ" ח"א

ליקוט עשיר ועצום שלא שזפתו עין – מתורה נביאים וכתובים, מפרשי התנ"ך, מאמרי חז"ל גמרא זוהר מדרשים, ספרי הראשונים, וספרי אחרונים, ספרי קבלה, ספרי מוסר וחסידות וכו' – בענין השגחת ודרישת השם יתברך בתמידות על ארץ ישראל, ושכל הארצות נתן השם לשרים של מעלה שנא' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים אבל ארץ ישראל לא ניתנה לשום שר שבעולם כי ביד השם היא לעולם שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה, ואין לשום שר ומזל שליטה עליה – ושארץ ישראל מושפעת מאתו יתברך מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיינו, אבל שאר הארצות הם מושפעים על ידי השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה – ושם משיגין השגחת השם יתברך על כל פרט ופרט – "כרכא דכולא ביה", הכל כאשר לכל, כל מה שנמצא באיזה ספר על השגחת ודרישת השם יתברך בתמידות על ארץ ישראל הקדושה, וכל מה שכלול בהמאמר חז"ל "כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה", ימצא הקורא בגליונות אלו ובגליונות הבאים בעזהש"ת, "לא תחסר כל בה".

גליונות אלו בפורמט נאה ומהודר, חיוב על כל אחד ואחד להגות בהם בכל עתות הפנאי, בפרט בשבתות ומועדים – מיוחד לכל השכבות ולכל הגילאים, זקנים עם נערים, רבנים ודיינים, בני ישיבות ואברכי הכולל, מלמדים וסופרים, שוחטים ומוהלים, בעלי בתים ועובדי עבודה, תינוקות של בית רבן ובחורי ישיבה, וסתם פשוטי עמך ויושבי קרנות – (ראשי ישיבות ומלמדים ילמדו בהם עם התלמידים בכל יום ויום) – כל אחד ימצא בו מה שלבו חפץ, דברי נחמה והתחזקות, שירגיעו את לבם ומוחם משעבוד הגליות, ויקוו בלי היסח הדעת לביאת משיח צדקינו האמיתי בהשתוקקות וכיסופין ותפלות להשי"ת שירחם עלינו בקרוב, אמן.

ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה. תמיד עיני ה' אלקיך בה

**גליונות לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל
להחזיר עטרת מצות "ישוב ארץ ישראל" ליושנה
להחזרת כל אחינו בני ישראל לארצינו הקדושה
ועל ידי זה נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן**

גליונות האלו יוצאים לאור לראשונה, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעין בגליונות האלו, לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו ואת הזולת לעלות לארץ ישראל לדור שם בקביעות גמור – ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבים ולהפיץ הגליונות האלו בכל תפוצות ישראל בגופו ובממונו, עד שכל הכלל ישראל יעלו לארץ ישראל ברנה, ועל ידי זה נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו האמיתי במהרה בימינו אמן – וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

ימי ניסן האלו מסוגלים ביותר לתקן חטא המרגלים שלא האמינו בקדושת הארץ ולהתרחק מן ה"מנהיגי שקר" ה"ערב רב" ה"עמלקיים" "זרעא דעשו".
במבואר ברע"מ פ' פנחס (זוהר ח"ג רמט) – עיין מעבר לדף לשון הזוהר ותרגומו

כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות – בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל

**הגליונות האלו יוצאים לאור בקביעות על ידי:
אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל
ר"ח ניסן תשס"ה לפ"ק – ירושלים עיה"ק תובב"א**

גְּלוּיוֹנוֹת אֱלֹהֵי יִצְחָק לְאוֹר בְּרֵאשׁוֹנָה בְּיָמֵי נִיסַן הָאֱלֹהִים שְׁמִסּוֹנָלִים
בְּיוֹתֵר לְתַקֵּן זִמְטָא הַמְרַגְלִים שֶׁלֹּא הָאֲמִינֵי בְּקְדוּשַׁת הָאָרֶץ
וּלְהַתְרוֹזֵק מִן הַ"מִּנְהַיְגֵי שֶׁקֶר" הַ"עֶרְב רַב" הַ"עֲמֻלָּקִיִּים" "זֶרְעָא
דְּעֵשָׂו", כַּמְבוֹאֵר בְּרַע"מ פ' פִּנְחָס (זוֹהַר ז"ל רַמְבַּ"ם):

ובחדש הראשון מאן ראשון דא ניסן תמן אולידת ההיא חיה לקיים
מה דאוקמוה מארי מתניתין "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל".
ובי"ד דיליה ויאמר כי יד על כם יה תמן אומי לאעברא מעלמא
זרעא דעשו עמלקיים בההוא זמנא משכו וקחו לכם צאן
למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו משך ידו את לוצצים בההוא זמנא
כה אמר יי' לרועים הפושעים בי ואומר "ואל אדמת ישראל לא
יבאו", ואלין אינון רועים דענא פרנסי דרא, ובג"ד אתמר עלייהו
הנה אנכי מפתיה והולכתיה המדברה. ונשפטתי אתכם וגו' כאשר
נשפטתי את אבותיכם דקטיל לון במכת חשך.

[תרגום הזוהר]: ובחדש הראשון, מי ראשון זה ניסן, שם מולידה
אותה חיה, לקיים מה שהעמידוהו בעלי המשנה "בניסן נגאלו
ובניסן עתידים להגאל", ובארבעה עשר שלו ויאמר כי יד על
כם יי', שם נשבע להעביר מהעולם זרע עשו עמלקיים, באותו
זמן משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו, משך
ידו את לוצצים.

באותו זמן כה אמר ה' לרועים הפושעים בי, ואמר ואל אדמת
ישראל לא יבאו. ואלו הם רועי הצאן, פרנסי הדור, ומפני זה
נאמר עליהם הנה אנכי מפתיה והולכתיה (המדברה) [המדבר].
ונשפטתי אתכם וגו' כאשר נשפטתי את אבותיכם, שהרג אותם במכת
חושך.

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיוותו הרוב אליהם. ויכול להשלים חטרונם בכל יום. (בית אלסים להנביט. שער התפילה פרס ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 1 – א ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל
להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר דברים פרק יא

**יֵאָדָּם (יֵאָדָּם) וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ
אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתָּה מַיִם:
יֵב) אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אֶתָּה תָּמִיד
עֵינַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּה מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד
אַחֲרֵית שָׁנָה:**

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנבי"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 2 – ב ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תרגום אונקלוס על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארעא דיי אלהך תבע יתה תדירא עיני יי אלהך בה מרישא דשתא ועד סופא דשתא:

תרגום יונתן על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארעא דיי אלהך תבע יתה במימריה לאוטבותא תדירא עיני יי אלהך מסתכלין בה מן

שירויא דשתא עד סופא דשתא:

תרגום ירושלמי על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארעא די יי אלהכון תבע יתה בתדירא:

רש"י על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) אשר ה' אלהיך דרש אותה – והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על ארץ לא

איש אלא כביכול אינו דורש אלא אותה וע"י אותה דרישה שדורשה דורש את כל הארצות

עמה:

תמיד עיני ה' אלהיך בה – לראות מה היא צריכה ולחדש בה גזירות עתים לטובה ועתים

לרעה וכו' כדאיתא בר"ה:

מרשית השנה – מר"ה נדון מה יהא בסופה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 3 – ג ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר גור אריה על דברים פרק יא פסוק יג

[ו] כביכול אינו דורש אלא אותה וכו'. וענין זה מובן, שהארץ בלבד היה ראוי שתהיה נבראת, רק מפני שאי אפשר להיות הארץ בלבד, שאין ראוי לקבל קדושה הכל, לפיכך נבראו שאר הארצות עמה. ומפני כי אין בריאת שאר הארצות לעצמם, אלא שנבראו עמה, לפיכך כאשר דורש אותה – דורש שאר ארצות עמה, כמו שכל האברים תלויים בלב. וכן מדמין אותה חכמים ז"ל (תענית ריש י). לומר שכל העולם מתמצית ארץ ישראל שותה, והיינו כמו שהדם הטוב והמשובח ניזון בו הלב, ושאר דם – הוא דם התמצית – ניזון בו שאר האברים, כן הוא בארץ, שכל העולם מתפרנס מתמצית ארץ ישראל. וענין התמצית הזוה הוא ידוע למבינים:

[ז] עתים לטובה עתים לרעה. נראה שדיוק רז"ל (ר"ה יז ע"ב) 'לטובה ולרעה', מדכתיב "עיני ה'", דהוי למכתב 'עין ה'", כמו "עין ה' אל יראיו" (תהלים לג, יח), וכשהוא פעמים לטובה ופעמים לרעה שפיר כתיב "עיני ה'" לשון רבים:

[ח] מראשית השנה נידון מה יהיה בסופה. דאין לפרש "עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה" כמשמעו, דאם כן לכתוב 'עיני ה' אלהיך בכל השנה', מאי "מראשית השנה ועד אחרית", אלא מראשית השנה נדון מה בסופו. ובמסכת ראש השנה (יז ע"ב) "עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית", עתים לטובה ועתים לרעה, כיצד; הרי שפסקו לישראל גשמים מרובים, וחטאו ישראל, שלא להורידן אי אפשר, אלא מורידין אותן שלא בעונתן. משמע דהאי "מראשית השנה עד אחרית" בכל השנה איירי, ולא שיהא נדון בראש השנה מה יהיה בסופה. אין זה קשיא, שודאי שניהם צריכין, דאי להא מילתא לחוד אתיא, לומר שמראשית השנה נדון

מה יהיה בסופה, הוי למכתב 'עיני ה' בה מראשית השנה', מאי "מראשית עד אחרית", דמשמע שיתמיד עיניו בה מראשית עד אחרית, אלא בודאי עיניו תמיד בה, עתים לטובה ועתים לרעה, כיצד, הרי שפסקו גשמים לישראל וכו'. והשתא אתיא שפיר לישנא "מראשית השנה עד אחרית השנה עיני ה' בה" להוסיף ולגרוע לפי מעשה ישראל. ומכל מקום מזה גופיה ילפינן שבראש השנה הכל נידון, דאם לא כן, למה אמר "עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה עד אחרית השנה", אלא הכי פירושו, הגזירה שנגזרה בראש השנה – מראשית השנה עד אחרית השנה עיני ה' תמיד בה לגרוע ולהוסיף:

ועוד יש לומר, דמה שדרשו ז"ל 'עתים לטובה ועתים לרעה', לא דרשו מן "ראשית השנה עד אחרית השנה", אלא דרשו זה מן קרא קמא דכתיב "תמיד עיני הקדוש ברוך הוא בה", ודרשינן מזה 'עתים לטובה ועתים לרעה'. אבל "מראשית השנה עד אחרית השנה" אתיא להא מילתא – מראשית השנה נגזר מה יהא בסופה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 4 – ד ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

רבינו בחיי על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד – ע"ד הפשט עיקר השגחתו בארץ ההיא, כי בודאי כל הארצות הוא דורש, אבל הענין כי עקר הדרישה וההשגחה שם ומשם מתפשטת לשאר הארצות, כענין הלב באדם שהוא נתון באמצע הגוף שהוא עקר החיות ומשם החיות מתפשט לשאר האברים. ובא הכתוב ללמדנו שאין ארץ ישראל נתונה תחת ממשלת הכוכבים והמזלות כשאר הארצות, ואינה נמסרת לדרישת אלהי מעלה כשאר האקלימיין, אבל הקב"ה בעצמו ובכבודו דורש אותה תמיד, לא מנה עליה משאר הכחות שוטר ומושל, וזהו שאמר דוד ע"ה על ארץ ישראל (תהלים פז) כל מעיני בך, באורו עקר השגחתי ועיוני אינו אלא בך, כי משם יתפשט לשאר העולם:

וע"ד הקבלה ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד זו ביהמ"ק של מעלה שעליו אמר הכתוב (ישעיה סו) והארץ הדום רגלי, כי רגלי האדם סופו, ועל כן הזכיר בה ה' אלהיך, ומזה נקרא ביהמ"ק של מטה (שם סד) בית קדשנו ותפארתנו, כלומר ביתו של קדשנו ותפארתנו, כי קדשנו הוא הכבוד, וזהו סוד הכתוב (תהלים צו) עוז ותפארת במקדשו:

ויש לך להשכיל מה שהזכיר בפסוק של מעלה והארץ אשר אתם עוברים שמה היא הארץ הגופנית שבה ביהמ"ק של מטה, וזהו שהזכיר בה הרים וגבעות, למטר השמים תשתה מים, באר לך כי הארץ ההיא למטר השמים תשתה מים, אבל זאת בשמים, והיא העשירית, וזהו לשון תמי"ד, כלומר מדת יו"ד, ומזה נשתבחה הארץ ההיא בעשרה דברים (דברים ח) ארץ חטה

ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, שהן שבעה המינין, ושבולת שועל ושיפון
וכוסמין, הרי עשרה, והכל רמז אל הארץ הנזכרת בפרשת בראשית:

מרשית השנה – חסר אל"ף, ויהיה הרמז לחדש תשרי שהוא ראש השנה לבריאתו של עולם,
ודרשו רז"ל, מראש השנה נדון מה יהא בסופה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 5 – ה ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

חוקוני על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) דרש אותה – לפקוד את יושביה ולדקדק את מעשיהם.
מרשית השנה – חסר אל"ף.

ועד אחרית שנה – ברשותו לברך את הפירות אף כשהם בבתיכם וכן אמר יצו ה' אתך את הברכה באסמיק.

דעת זקנים מבעלי התוספות על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד – לפקוד יושביה ולדקדק במעשיהם שאינן נדונין אלא לפי רוב מעשיהם ולפי' והיה אם שמוע תשמעו וגו' אז ונתן מטר ארצכם בעתו. וכן מסיק בפ"ק דר"ה תמיד עיני ה' אלהיך בה עתים לטובה עתים לרעה כיצד הרי שהיו ישראל רשעים גמורים בר"ה ופסקו להם גשמים מועטים ולבסוף חזרו בהם להוסיף עליהם א"א שכבר נגזרה גזרה אלא הקב"ה מוריד אותם לארץ הצריכה להם עתים לרעה כיצד וכו' כדאיתא התם:
מרשית השנה – חסר אלף מכאן אמר ר' יצחק בפ"ק דר"ה דכל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה שנא' מראשית השנה ועד אחרית שנה מכלל דאית לה אחרית פי' רשה בתחלתה שהעולם זכאי ונוהגין עצמן בשפלות ובענוה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 6 – ו ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

פירוש הרא"ש על דברים פרק יא פסוק יב

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה לפקוד יושביה ולדקדק במעשיהם שאינם נידונים אלא לפי רוב מעשיהם ולפי' אם שמוע תשמעו אל מצותי אז ונתתי מטר ארצכם בעתו וכן מסיק פ"ק דר"ה עיני ה' אלהיך בה עתים לטובה ועתים לרעה עתים לטובה כיצד הרי שהיו יש' רשעים גמורים בר"ה ופסקו להם גשמים מועטים ולסוף חזרו בתשו' להוסיף עליהם אי איפשר שכבר נגזרה גזירה אלא הקב"ה מורידן בזמנן ועל הארץ הצריכה להם. עתים לרעה כיצד הרי שהיו ישראל צדיקים גמורים בר"ה ופסקו להם גשמים מרובין ולסוף סרחו לחסר א"א שכבר נגזרה גזירה אלא הקב"ה מורידן שלא בזמנן ועל הארץ שאינה צריכה להם:

מרשית השנה חסר א'. מכאן א"ר יצחק בפ"ק דר"ה כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה שנא' מראשית השנה מכלל דאית שנה שרשה בתחלתה פי' שהעולם זכאין ונוהגין עצמן בשפלות ובענוה:

והארץ אשר אתם עובדים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 7 – ז ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בעל הטורים על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) מרשית השנה – אותיות מתשרי. סמך עיני ה' אלהיך בה לודהיה לומר אם שמוע תשמע, עיני ה' אלוהיך בה כי כמים הפנים לפנים (משלי כז, יט). ועד אחרית שנה. והיה אם שמוע. לומר אם תשמעו עד אחרית השנה יתן הגשמים בזמנם ובמקום שצריך להם, ואם היו צדיקים בתחילת השנה והקב"ה גזר עליהם גשמים וסרחו, מורידן במדברות ובימים. בכל לבבכם ובכל נפשכם. ונתתי מטר. לומר שאין נענין על המטר אא"כ יכוונו להתפלל בכל לב. בעתו. בגימטריא בלילות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 8 – ח ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א **ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה**

אור החיים על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) אשר ה' אלהיך דרש וגו' דקדק לומר תיבת אלהיך, להעיר כי שבח הארץ היא כשה' מייחד אלקותו על ישראל, אבל בזמן שישראל גולים ואין השכינה בתוכם אין שבח כל כך לארץ:

ספורנו עה"ת ספר דברים פרק יא פסוק יב

(יב) דורש אותה. להשגיח על מעשי יושביה אם הם ראויים למטר ואם לא. לפיכך דעו זה כי אמנם:

אבן עזרא על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) מרשית – בלא אל"ף ורבים כן ע"כ כ' והיה אם שמע תשמעו ונתתי מטר ארצכם וזהו עיני ה' אלהיך בה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 9 – ט ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

העמק דבר על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר וגו'. הוסיפה תורה לומר דגם בזה אינו שוה לכל מדינות. אע"ג שנדרשים לגשם להשקות השדות מכ"מ אין להם דאגה מזה. בטבע המדינה להיות גשם בעתו. משא"כ א"י ה' אלהינו דורש אותה. אינו נותן גשמים אלא עפ"י חקירה לפי המעשים:

תמיד עיני ה' וגו'. ולא עוד אלא אפילו כבר היה גשם ותבואת השדה כבר בא לברכה מכ"מ עדיין השגחת ה' שולטה בה:

מראשית השנה ועד אחרית שנה. דכמה מאורעות מזדמנים. וכדאי' ברבה פ' זו דבמי רפב"י היה מקום א' שהעכברים אכלו התבואה שבגורן עד שעשרו כראוי. ובירושל' ברכות פ"ט אי' ע"ז המקרא דאי אין מוציאין מעשרות כראוי ה"ז כתיב המביט לארץ ותרעד. והרבה שלוחים למקום. וא"כ נדרשת לעולם לברכת ה' שתהי ארץ זבת חו"ד. ולא מועיל הנתינה לאבות. על כן מסיים והיה אם שמע וגו'. [והיה ראוי להיות פרשה אחת עם הקודם. שהרי ענין אחד הוא אבל משום דפ' והיה אם שומע כבר כתובה בתפלין וכאן נכתבה בס"ת מש"ה כתיב בפ' בפ"ע]:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 10 – י ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

משך חכמה על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר ד' וכו' תמיד עיני וכו' – פירוש, אף בזמן שלא יהיו בה בני ישראל ג"כ דורש אותה, משא"כ בשאר ארצות ד' דורש בזמן שישראל בקרבם, וכמוש"א (מגילה כט) גלו לבבל שכינה עמהן. ופשוט.

ובספרי פסקא מ' ארץ וכו' דורש אותה ניתנה לדרישה להפריש ממנה חלה תרו"מ או יכול אף שאר ארצות ניתנו לדרוש וכו'. פירוש, אעפ"י שאין חו"ל חייבת בחלה ובתו"מ מ"מ אם נכנסו פירות חו"ל לארץ חייבים בחלה ובתו"מ (יורה דעה שלא- יב), ויכול דיהא מחוייב להביאן כדי שיתחייב, ת"ל אותה כו' ולא ש"א ניתנו לדרישה, דאינו מחוייב להביא כדי להתחייב בחלה ותו"מ ודו"ק.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 11 – יא ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

רמב"ן על דברים פרק יא פסוק י

ומפני שאמר (פסוק יב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה – וראוי שיאמר ולמטר השמים תשתה מים כאשר ה' אלהיך ידרוש אותה, יהיה מדרש רבותינו (ספרי עקב יב) נרמז בכתוב, והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר (איוב לח כו) להמטיר על ארץ לא איש, כביכול אינו דורש אלא אותה ועל ידי אותה דרישה שדורש אותה דורש כל הארצות תמיד עיני ה' אלהיך בה, לראות מה היא צריכה, ולחדש בה גזרות עתים לטובה ועתים לרעה כו', כדאיתא במסכת ר"ה (יז:): ויש בו סוד עמוק, כי הארץ הזאת נדרשת בכל והיא הכל, וכל הארצות מתפרנסות ממנה באמת:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 12 – יב ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תורת משה אלשי"ך על דברים - פרק יא פסוק י-יא

כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק:

והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשתה מים:

(י) אחרי אומרו שצריך זהירות רב במצות ליירש את הארץ, אמר ושמרתם את כל המצוה כמדובר. בא ויאמר כי הארץ כו', והוא, פן יאמרו נא בית ישראל מה זה הפחדתנו מן החטא ומן הייסורין בארץ ביותר מבהיותנו חוצה לה:

לזה אמר, דעו איפה כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה כלומר ולא אני, כי על עון קל הקפיד עלי הקב"ה כי ביאת הארץ צריכה דקדוק במעשים וזכות רב. ואין כל טובכם שם קרוב אל הטבע כאשר בארץ מצרים שתזרע זרעך והשקית ברגלך כגן הירק הטבעי:

(יא) והטעם הוא, כי אז היתה ארץ אשר יצאתם משם, ופה הוא אשר אתם עוברים שמה לרשתה:

והוא, כי שם שהייתם שם עראי בכונה לצאת לא היה הוא יתברך מתנהג כל כך בדקדוק, אך עתה שאתם באים לקבל ירושה צריך שתהיו כדאים לקבלה. כי היא ארץ הרים ובקעות אשר לא תוכל לזרעה כגן הירק כי מי יעלה הרים בראש הרים, אך עושה כן הוא יתברך למען תהיה יראת ה' תמיד על פניכם:

והוא מה שאמרו ז"ל בבראשית רבה (יג ח) למה אין העולם שותה אלא מלמעלה, אלא האלהים עשה שייראו מלפניו כדי שיהיו עיני הכל תמיד תלויות לשמים ולא יחטאו. וזה יאמר ראו כמה הוא יתברך חפץ תהיה יראתו על פניכם תמיד כי הלא למטר השמים, כי הלא בשביל היות מטר השמים הוא שותה מים, כי אילו לא היה המטר מן השמים כי אם מן הארץ היו העם בטוחים באומרם מן הנחל נשקה, ואז לא היתה שותה שעל העדר יראת שמים הוא יתברך היה מונע מים. אך בשביל היות המטר מן השמים, שעל כן עיני כל בשר תמיד תלויות ונזהרים מלחטא, על כן שותה מים ולא תשקנה אתה, וזהו אומרו למטר בלמ"ד שהוא כאומר בשביל היות מטר השמים תשתה מים:

הנה כי דעתו יתברך כי הדר בארץ ישראל יהיו עיניו תמיד על דרכיו:

או יאמר, תדע מה בין הארץ לחוץ לארץ, שעל כן היא על ידי ייסורין ופקידת עון, וצריך להיות האדם תמיד ירא וחרד. כי הלא לא כארץ מצרים שהוא תחת רגליך, כי השקית ברגליך, כי אדמה טמאה היא ועל כן יצאתם משם. אך הארץ אשר אתה בא שמה כו' תראה חשיבותה, כי הלא אין הקב"ה ממטיר על הארץ מחוץ לארץ עד תשתה היא תחלה, כמו שאמרו ז"ל (תענית י א) על פסוק (איוב ה י) הנותן מטר על פני ארץ ואחר כך ושולח כו'. וזה יאמר ראה איכותה כי קדושה היא, כי הנה למטר השמים שהוא שכדי שיבא בעולם מטר השמים תשתה היא מים, כי שתייתה היא הכנה למטר השמים בעולם. וזהו אומרו למטר בלמ"ד:

ועוד הפרש שני, והוא, כי לא יצדק בה השקאה כי אם שתיה, כאילו בעלת חיות ורוחניות היא לשתות מפאת הקדושה כאדם השותה. ומי מכריח זה הלא הוא כי ארץ הרים ובקעות היא, ואיך תבלע המים וברדתן לא יתעכבו כי ירדו למטה, ואיך יזרע ויצמיח בראש הרים ובקעות, אך הוא כי היא שותה כדבר בחיריי שואבת צרכה ברדת המטר:

או יאמר, בהזכיר מאמרם ז"ל – על פסוק (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא כו' – בבראשית רבה (יג יג) שאמרו כי אין מים עליונים יורדים טפח שאין מים תחתונים עולים טפחים, שאם לא כן מה יעשה סדן של שקמה וכמה אילנות ששרשן עמוק הרבה והגשמים נכנסים שלשה טפחים בלבד, אך אמרו שזהו אומרו תהום אל תהום כו' כי מי תהום העליונים באים ברעם ובזעף אומרים למים התחתונים לגיון של מלך אנו קבלונו, מיד תהום התחתון עולה ומשקה הארץ עד שברדת מי גשמים מגיעים עליהם. והוא ענין מאמר פרקי רבי אליעזר (פרק ה) כי מים עליונים זכרים ותחתונים נקבות ועל ידי שניהם מולידה הארץ כזרע איש ואשה, כד"א (ישעיה נה י) כי כאשר ירד הגשם כו' והולידה כו'. וזה יאמר ארץ הרים ובקעות שצריך עינים תלויות:

ושמא תאמר, אם כן איך מגיע המטר תוך הרים משופעים, לזה אמר למטר השמים כו', והוא מאמר שהזכרנו שכדי שיבאו ממני מטר השמים מקדימים מי תהום תחלה לעלות, וזה יאמר למטר השמים שהוא הכנה למטר השמים שיבא לכך תשתה תחלה מים שהוא מהתחתונים העולים. ובזה אין אומרו מים מיותר, כי אינו מהמטר הנזכר רק ששותה מים לבא עליהם מטר השמים:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 13 – יג ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תורת משה אלשי"ך על דברים - פרק יא פסוק יב

ארץ אשר יי אלהיך דרש אתה תמיד עיני יי אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה:
אמר, הנה יש עוד טעם שני אל כל האמור, לומר מה שאמרתי מיתרון הארץ ואשר תצטרך להיות תמיד חרד על דבר ה', הלא הוא, כי אינה תחת שר ככל אחת מארצות הגוים, כי אם ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה ולא על ידי זולתו:
ושמא תאמר הלא זה יהיה לפחות משנה לשנה כי הכל קצוב מראש השנה, ואשר יזכה או יחטא איש בתוך השנה ולא ישנה גזרת ראש השנה רק יפקד בשנה הבאה. דע כי לא כן הוא רק תמיד עיני ה' אלהיך בה שתי עינים שהם שתי הבטות המתייחסות אחת מבחינת רחמים לרחם, ואחת מבחינת דין. והוא מה שכתבנו על מאמרם ז"ל במדרש חזית (שיר השירים רבה ח טז) כתוב אחד אומר עין ה' אל יראינו וכתוב אחד אומר עיני ה' אל צדיקים, אלא כאן כשעושין רצונו של מקום כו', ופרשנו כי כשהעם עושין רצונו של מקום, בשתי הבחינות מביט בצדיקים להיטיב בעין רחמים ובעין הדין, אך כשאין עושין רק באחת בשל הבטת רחמים. ועל שניהם יאמר פה תמיד עיני ה' אלהיך בה המתייחסת אל ה' והמתייחסת אל אלהיך שהוא של דין. ולא שמראש השנה נגזר ולא ישתנה על ידי מעשה עד ראש השנה הבאה, רק מראשית כלומר כי גם אם בראש השנה שהוא ראשית השנה יהיה חסר טובה כנרמז בחסרון האל"ף, תעשה השנה מלאה בשני ההיין על ידי זכות שאחר הראשית. ואחר שנתמלא בזכות, אפשר ישתנה על ידי עון ויהיה האחרית שנה בלי ה"א ראשונה. כי בארץ ישראל נדונים בכל יום. ולפי זה מחלוקת הגמרא (ראש השנה טז א) אם האדם נדון כל יום או בראש השנה בלבד, הוא בחוצה לארץ:

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 14 – יד ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל
להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תהילים פרק סח

(י) גַּשְׁם נְדָבוֹת תְּנִיף אֱלֹהִים נַחֲלַתְךָ וְנִלְאָה אֶתְּהָ כוֹנֵנְתָהּ:

אבן עזרא על תהילים פרק סח פסוק י

נחלתך – היא ארץ ישראל והטעם כי השם ירוה אותה לעולם כדרך תמיד עיני ה' אלהיך בה וטעם ונלאה כאילו היתה נלאה אתה כוננתה אותה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 15 – טו ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

פירוש הרא"ש על ויקרא פרק יח פסוק כח

ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה. פי' ולא תקיא הארץ אתכם בנחת ובענין טוב כמו הגוים אשר טמאו אותה אדרבה בענין רע מהם למה כי אתם נכנסים במסורת הברית ואם ח"ו תטמאו הארץ יש להפרע מכם כפלי כפלים ואף כי עדיין לא כבשוה מה שנדר הקב"ה הרי הוא כעשוי שנא' ויאמר לאברהם לזרעך נתתי את הארץ הזאת ועדיין לא נתן והי"ל לו' נדרתי: ולא תקיא הארץ אתכם אמר הרמב"ן ז"ל כי כל הארץ נתן השם לשרים של מעלה שנא' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים אבל ארץ ישראל לא ניתנה לשום שר שבעולם כי ביד השם היא לעולם שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה ואע"פ שאמר הכתוב כי אם מיכאל שרכס לא שימשול על ארץ ישראל אלא מלמד זכות על ישראל ולפיכך כשמזכיר על או"ה דינן מזכיר ע"ז שהרי בענין האדונות כיון שנתן האדונות ביד אדונים שרי מעלה הם יקנאו לכבודם וזהו שאין ארץ ישראל מקבלת אומה אחרת שנאמר ויורם את משפט אלהי הארץ וכן נאמר ושממו עליה אויביכם היושבים בה שתהא לעולם חרבה ושממה בידם עד שתחזור לנו יהי רצון שיבנה במהרה בימינו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 16 – מן ניסן תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כלי יקר על בראשית פרק ד פסוק טו

וישם ה' לקין אות לבלתי הכות אותו כל מוצאו. נחלקו רז"ל במהות אות זה מה היה. במדרש (בר"ר כב כז) אמרו הזריח עליו גלגל החמה כו'. וקשה איך יתחייב מזריחת החמה לבלתי הכות אותו כל מוצאו וכפי שורת הדין רשעים בחושך ידמו ואיך יזריח החמה עליו. ונראה פירוש הדברים לפי שנאמר (שמות כב א) אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים אם זרחה השמש עליו דמים לו. כך קין היה גנב כי היה גונב דעת עליונה כמו שפירש רש"י בפרשה זו. (ד ט) והיה הולך כבמחתרת כי הסתיר ה' פניו ממנו וגורש מן הארץ הקדושה ארץ אשר עיני ה' דורש אותה תמיד וגרשו לחוצה לארץ שהדר בה דומה כאילו אין לו אלוה מצד הסתרת פניו ית' כמ"ש ומפניך אסתר. ואז היה דומה לנמצא במחתרת כי היה בורח ממקום למקום וכל בורח מחביא את עצמו בסתר וא"כ פשיטא שכל מוצאו יהרגו כי אין לו דמים מאחר שבמחתרת מצאו. על כן הזריח ה' עליו החמה בכל המקומות אשר הלך להורות שאין לו דין הנמצא במחתרת כי אם דין מי שזרחה השמש עליו שדמים לו וכל ההורגו נהרג עליו וזה מופת חותך לבלתי הכות אותו כל מוצאו. ותדע ותשכיל בלשון כל מוצאי למה תלה הדבר במוצאו פשיטא שלא יהרגו מי שלא ימצאו והל"ל כל בריה יהרגוני אלא שהורה לומר שהיה ירא פן יהיה בדין הנמצא במחתרת כי בו שייך לשון מציאה כמו שנאמר אם במחתרת ימצא הגנב. ועל ידי זריחת השמש לא יכהו כל מוצאו במחתרת זו אשר נסתר בו מצד הבריחה ממקום למקום וזה פירוש יקר:

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 17 – יז ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א **ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה**

כלי יקר על בראשית פרק כח פסוק כ

ובענין שמירת הגוף אמר והשיבותיך אל האדמה כי ארץ ישראל עיני ה' דורש בה תמיד, ע"כ ביותר הוא צריך שמירה בחו"ל מבארץ, לפיכך לא הוצרך הבטחה כי אם שיושיבו אל האדמה לא"י וכבואו אל האדמה הרי הוא נשמר ממילא. אבל בענין השמירה מן החטא שלא ילמד מדרכי לבן ולא דווקא לבן שהרי אפילו הכנעני יושב הארץ לא טוב עשה בעמיו, ויש לחוש שלא ילמוד גם מדרכי האמורי, ע"כ אמר אל בית אבי כי אז ינצל מחשש זה שלא ילמוד מדרכי הרשעים:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 18 – יח ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כלי יקר על במדבר פרק יג פסוק כ

היש בה עץ אם אין, דרו"ל (ב"ב טו.) אם יש שם אדם כשר שיגיץ עליהם כעץ זה העושה צל ומגין על כל המסתופף בצלו, ועל זה נאמר סר צלם מעליהם שכבר מת איוב, רמז לדבר צלם עולה למספר עץ. וי"א עץ זה עוץ והוא איוב שהיה מארץ עוץ. וע"ד הנסתר אמר היש בה עץ אם אין, דומה למה שאמרו ישראל היש ה' בקרבנו אם אין. כי לא היו ישראל מסופקים במציאת השי"ת כי לא נאמר היש ה' אם אין אלא יודעים היו שיש ה' אבל היו מסופקים אם הוא בקרבם ומשגיח עליהם או אם מסרם תחת ממשלת המערכה כך רצה משה לחקור אם הארץ ההיא יושבת בצל שדי וארץ אשר עיני ה' דורש אותה תמיד. או אם היא תחת המערכה כשאר ארצות, ורמז במילת עץ לצל שדי, ושם של ארבע רמוז במלת עץ. כיצד, י"ה, י' פעמים ה' ה' פעמים י' הרי ק'. ו"ה, ו' פעמים ה' ה' פעמים ו' הרי ס'. סך הכל ק"ס כמספר עץ וכמספר צלם, וז"ש סר צלם מעליהם ועזבם למקרים וה' אתנו שומרינו וצלנו, ומדקאמר מעליהם ש"מ שצלו על הארץ ההיא זולת שמעליהם סר מרעת יושבי בה. אבל הארץ מצד עצמה ארץ אשר עיני ה' דורש אותה. ואמר והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ. לפי שהימים ימי בכורי ענבים והבעלים מקפידין על הלקיחה ומ"מ התחזקו והיו לאנשים כי ה' עמכם. ועל צד הרמז אמר שישראל נמשלו לענבים כמ"ש (הושע ט י) כענבים במדבר מצאתי ישראל. ובמדרש (ילקוט"ש וישב מ קמו עיי"ש) אמרו הבשילו אשכולותיה ענבים. הגיע זמנם של ישראל להיות נגאלין, על זה אמר כאן והימים ימי בכורי ענבים. הגיע זמנם לכנס לארץ כי כבר נתבכרו ונתבשלו ונגמר כל שלימותם על ידי התורה שקבלו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 19 – יט ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ישעיה פרק סב

(ו) על חומתיך ירושלים הפקדתי שמרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו המזכרים את יהוה אל דמי לכם:

רד"ק על ישעיה פרק סב פסוק ו

לא יחשו – כי שאר שומרי חומות אם הם ערים בלילה ולא יחשו מלדבר להעיר האחד את חברו וביום הם ישנים, אבל שומרי חומות ירושלים יהיו ערים ביום ובלילה תמיד, והשומרים הם דרך משל כלומר השגחת האל, כמו עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 20 – כ ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

רלב"ג על שמואל ב פרק א פסוק כז

הארבעים ושנים הוא להודיע שאין ראוי לאדם שיסמך על הנס אף על פי שרואה תמיד עיני אלהיו בו לשמרו אבל ראוי שירחק מן הסכנה לפי מה שאפשר ולזה ספר שברח דוד בארץ פלשתים מפני ראותו שאי אפשר שתשלם לו השמירה בארץ ישראל בזולת סכנה כי תמיד היה שאול רודפו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנבי"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 21 – כא ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מיכה פרק ו

(ט) קול יהוה לעיר יקרא ותושיה יראה שמך שמעו מטה ומי יעדה:

מלבי"ם על מיכה פרק ו פסוק ט - חלק באור הענין

(ט) קול ה' – שיעור הכתוב קול ה' ותושיה יקרא לעיר יראה שמך – וכונתו עמ"ש ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה, שתחלה היתה נקראת בשם שלם, כמ"ש ומלכי צדק מלך שלם, ואברהם הוסיף לה שם יראה, ע"ש שה' יראה וישגיח תמיד על העיר הזאת, ועתה יזכיר הנביא את ירושלים, שתזכור ששמה יראה – כי עיני ה' בה תמיד, ותשמור את עצמה מלמרות עיני כבודו, וז"ש קול ה' – וגם תושיה – שהיא התורה, הם קראו לעיר – הזאת ששמה יראה – כי ה' הסכים על השם הזה וכתבו בתורתו וא"כ שמעו מטה ומי יעדה – אחר שה' משגיח על מעשיכם שמעו את המטה שהוא העונש המיועד על עונותיכם ומי יעד את העונש הלא הוא ה' אשר לו היכולת להעניש, ר"ל כי מה שתקשו ערפכם יהיה או מצד שתחשבו שאין ה' רואה מעשיכם, עז"א יראה שמך – או שתחשבו שאין רצונו להעניש עז"א שמעו מטה – או שתחשבו שאין ביכלתו להעניש, עז"א מי יעדה –:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית' היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 22 – כב ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל
להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף נה/א

ואמר רב יהודה אמר רב שלשה צריכים רחמים מלך טוב שנה טובה וחלום טוב מלך טוב דכתיב פלגי מים לב מלך ביד ה' שנה טובה דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה חלום טוב דכתיב ותחלימני (ותחייני) [והחייני]:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 23 – כג ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות דף סד/א

אליהו ז"ל שאל לר' נהוריי מפני מה באין זועות לעולם אמר ליה בעון תרומה ומעשרות. כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו. הא כיצד יתקיימו שני כתובין הללו בשעה שישראל עושין רצונו של מקום ומוציאין מעשרותיהן כתיקונן תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה ואינה ניזוקת כלום. בשעה שאין ישראל עושין רצונו של מקום ואינן מוציאין מעשרותיהן כתיקונן המביט לארץ ותרעד. אמר ליה בני חיך כך היא סברא דמילתא. אבל כך עיקרו של דבר אלא בשעה שהקב"ה מביט בבתי תיטריות ובבתי קרקסיות יושבות בטח ושאנן ושלוה ובית מקדשו חרב הוא אפילו לעולמו להחריבו. הה"ד שאוג ישאג על נוהו. בשביל נויהו. אמר ר' אחא בעון משכב זכר. אמר הקב"ה אתה זיעזעתה איברך על דבר שאינו שלך. חיך שאני מזעזע עולמי על אותו האיש. ורבנן אמרו מפני המחלוקת. ונסתם גיא הרי כי יגיע גיא הרים אל אצל. אמר רבי שמואל אין רעש אלא הפסק מלכות. כמה דאת אמר ותרעש הארץ ותחל. מפני מה כי קמה על בבל מחשבות ה'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 24 – כד ניסן תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה דף ח/א

תני רשב"י הרי שהיו ישראל כשירין בר"ה ונגזרו להם גשמים מרובין ובסוף חטאו. לפחות מהן א"א שכבר נגזר גזרה מה הקב"ה עושה מפוזרן לימים ולמדברות ולנהרות כי שלא תיהנה הארץ מהן. מה טעם להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו. הרי שלא היו ישראל כשירין בר"ה ונגזרו להן גשמים מעוטים ובסוף עשו תשובה להוסיף עליהן א"א שכבר נגזרה גזירה מה הקב"ה עושה להן מורידן כדי הארץ ומשיב עמהן טללים ורוחות כדי שתיהנה הארץ מהן מ"ט תלמי' רוח נחת גדודיה ברביבים תמוגגנה צמחה תברך. ציה גם חם יגזלו מימי שלג שאול חטאו עונות שעשו ישראל בקייץ גזלו מהן מימי השלג. כתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה כהנא אמר מרשית כתיב ועד אחרית שנה מדוה לה בראשה ויהב לה אחרית טבא בסיפא:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 25 – כה ניסן תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

עין יעקב על מסכת ראש השנה אות (יג)

(יג) שם אמר רבי יוחנן, גדולה תשובה שמקרעת גזר – דינו של אדם, שנאמר, (ישעיה ו) "השמן לב העם הזה [ואזניו הכבד, ועיניו השע, פן יראה בעיניו, ובאזניו ישמע, ולבבו יבין, ושב ורפא לו]". אמר ליה רב פפא לאביי, ודלמא קדם גזר – דינך? אמר ליה, "ושב ורפא לו" כתיב. אי זהו דבר שצריך רפואה? הוי אומר, זה גזר – דין. מיתיבי, השב בינתים – מוחלין לו, לא שב בינתים, אפלו הביא כל אילי נביות שבעולם – אין מוחלין לו. לא קשיא, הא – ביחיד הא – בצבור. מיתיבי, (דברים יא) "תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית" וגו'. עתים לטובה, ועתים לרעה. עתים לטובה? הרי שהיו ישראל רשעים גמורים בראש השנה, ופסקו עליהם גשמים מועטים, לסוף חזרו בהם, להוסיף עליהם אי – אפשר – שכבר נגזרה גזרה, אלא הקדוש ברוך הוא מורידן בזמנן, על הארץ שצריכה להם, הכל לפי הארץ. עתים לרעה? הרי שהיו ישראל צדיקים גמורים בראש השנה, ופסקו להם גשמים מרבין, לסוף (סרחו) [חזרו]. לפחות מהן אי – אפשר – שכבר נגזרה גזרה, אלא הקדוש ברוך הוא מורידן שלא בזמנן, על הארץ שאינה צריכה להם. לטובה מיהא – ליקרע לגזר – דינייהו, ולוסיף בהו? שאני התם דאפשר בהכי.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 26 – כו ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

חדושי הרשב"א על מסכת כתובות דף קי/ב

שאלת מה שאמרו כל הדר בחוצה לארץ כמי שאין לו אלוה:

תשובה, לפי שארץ ישראל נקראת נחלת ה' דכתיב (שמואל א כו, יט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה', והוא יתברך נקרא אלהי הארץ ומיוחדת לו ולא לשרי מעלה כדכתיב בכותיים (מלכים ב, יז, כו) כי לא ידעו את משפט אלהי הארץ. ועל כן קרא (דברים יא, יב) לע"ז אלהי נכר הארץ, וכתיב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, ועיקר מצות התורה כולן בארץ הן עד כי כמה מצות אין נוהגות כלל אלא בארץ, כמו שאמרו במדרש (ירושלמי קדושין פ"ד ה"א) הציבי לך ציונים (ירמיה לא. כא), ועל כן כשבירך יצחק את יעקב שלא מדעתו ונתן לו את הברכות דכתיב (בראשית כז, כח) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו' מיד זכה יעקב בברכת אברהם שהיא ירושת הארץ ולא היה יכול ליתנה לעשיו, והוא אמרו (שם לז) ולך איפוא מה אעשה בני. (תשובות ח"א סי' קלד):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 27 – כז ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

פני יהושע על כתובות - דף קי ע"ב

שם תנו רבנן לעולם ידור אדם בארץ ישראל שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה כו'. טעמו מבואר לפי שבחור"ל אפשר שיטה לבו שהעולם מתנהג עפ"י המזלות ח"ו משא"כ מי שדר בארץ ישראל שהיא בלתי לה' לבדו כדכתיב ארץ אשר עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה וא"כ ודאי אין בלבו אלא אחד שאין לו להשען כ"א על אבינו שבשמים ותיקון כל העבודות לשם המיוחד, כן נראה לי ועיין בתשובה להרשב"א (סי' קל"ד):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 28 – כח ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרשת דרכים - דרוש שמיני

במדרש, מפני מה לא נכנס משה לארץ ישראל כדי שיביא עמו לעתיד לבא דור המדבר שנאמר כי שם חלקת מחוקק ספון ויתא ראשי עם, מה טעם שם חלקת מחוקק ספון משום ויתא ראשי עם, ע"כ. מודעת זאת לעיני כל הקהל מעלת א"י כי רבה היא באמת אמרו כל המרבה לספר בשבחה מגרעות נתן. וכבר האריך הרמב"ן ז"ל בפירוש התורה אמר מר שהשגת השלמות הנפשיי דהיינו לעבוד את ה' ולדבקה בו אינו כי אם בא"י, לפי שאינה תחת שר אלא מושגחת ממנו יתברך עיני ה' אלהיך בה דורש אותה תמיד. ואשכחן לרו"ל דאמרו דזכותא דא"י מגנא ומצלא לבטל יצה"ר דע"ז כדגרסינן בסוגיא פ"ט דערכין וזה פריה, ויעשו בני הגולה הבאים מן השבי סוכות וישבו בסוכות כי לא עשו מימי יהושע בן נון וגו' אפשר בא דוד ולא עשו סוכות עד שבא עזרא, אלא דבעו רחמי על יצרא דע"ז ובטלוהו ואגין זכותא עליהו כי סוכה, והיינו דקא קפיד קרא עילויה דיהושע דבכל דוכתא כתיב יהושע והכא כתיב ישוע, בשלמא משה לא בעי רחמי דלא הו"ל זכותא דא"י, אלא יהושע דהו"ל זכותא דא"י אמאי לא בעי רחמי על יצרא דע"ז ובטליה, ע"כ:

ובזה יובן מאמר הכתוב כי אנכי מת בארץ הזאת אינני עובר את הירדן וכו' השמרו לכם פן תשכחו את ברית ה' אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל וגו'. דיש לדקדק באומרו כי אנכי מת דאיך הוא נתינת טעם למה שרוצה להזהירם שלא יעבדו ע"ז והלא אף אלו היה חי אלף שנים בדין הוא שיזהירם על מצות ה', וכבר הרגישו בזה המפרשים ותירצו יע"ש. אך לפי דרכנו הדברים כפשטן שרמז להם משה שזה שאני מזהיר אתכם שלא תעשו לכם תמונת כל

סמל היינו משום כי אנכי מת בארץ הזאת אינני עובר את הירדן ואין אני יכול לבטל יצרא דע"ז
לפי שאין לי זכותא דא"י, שאם אני הייתי עובר את הירדן לא הייתי צריך לומר לכם שלא
תעבדו ע"ז לפי שהייתי מבטל יצרא דע"ז כדרך שעשו בימי עזרא:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 29 – כט ניסן תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א **ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה**

מדרש רבה במדבר פרשה ג פסקה ח

א"ר לוי את מוצא דברים הרבה ברא הקב"ה בעולם ובירר לו אחד מהם ברא ז' ימים ובחר הקב"ה בשבת שנאמר (בראשית ב) ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו ברא שנים ובירר לו אחד מהם שנאמר (ויקרא כה) ושבתה הארץ שבת לה' ברא שבועות ובירר לו א' מהם שנאמר (שם) וקדשתם את שנת החמישים שנה ברא ארצות ובירר לו אחד מהם א"י שנאמר (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה וכן הקב"ה קורא אותה ארצו שנאמר ואת ארצי חלקו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 30 – ל ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

מדרש רבה דברים פרשה ד פסקה יא

(יא) ד"א כי ירחיב ה' אלהיך אפשר שהקב"ה מרחיב את א"י א"ר יצחק המגילה הזאת אין אדם יודע כמה ארכה וכמה רחבה כשהיא נפתחת היא מודעת כמה היא כך א"י כל רובה הרים וגבעות מנין שנא' (שם יא) והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה כשישרה אותה הקב"ה מנין שנא' (ישעיה מ) כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו והיה העקוב למישור והרכסים לבקעה אותה שעה היא מודעת מה היא ד"א כי ירחיב רבנן אמרי מדבר בירושלם מי יכול לראות שלותה של ירושלם כשירחיבנה הקב"ה א"ר שמעון בר נחמן למה הדבר דומה למדינה וכו' (מלאכי ג) וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם פן אבוא והכיתי את הארץ חרם (שם) הנני שולח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאום יבא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא אמר ה' צבאות (זכריה א) לכן כה אמר ה' שבת לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה נאם ה' צבאות וקו ינטה על ירושלים עוד קרא לאמר כה אמר ה' צבאות עוד תפוצנה ערי מטוב ונחם ה' עוד את ציון ובחר עוד בירושלים (שם ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 31 – א אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

מדרש תהילים מזמור צב

שבע ארצות בראתי, ומכולם לא בחרתי אלא ארץ ישראל, שנאמר (דברים יא, יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה.

פרקי דרבי אליעזר פרק יט

שבעה ארצות ברא הב"ה ומכלם לא בחר אלא ארץ ישראל שנ' תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה וכתוב אחד אומר לא אראה יה בארץ החיים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 32 – ב אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בתי מדרשות חלק א - מדרש ילמדנו פרשת פקודי

דבר אחר לא יגרע מצדיק זו ארץ ישראל שאין הקדוש ברוך הוא מזיז עיניו ממנה שנאמר תמיד עיני יי אלהיך בה וגו' מה הוא תמיד שאלה מטרונה את רבי יוסה בר חלפתא אמרה לו כתיב תמיד עיני יי אלהיך בה אי אפשר שאין הקדוש ברוך הוא מזיז עיניו ממנה אם באתי אני להביט בשפחותי הנאמנות אינם יכולים לעמוד מן הסרחון שאני מוצאת להם ובארץ הקדוש ברוך הוא מביט בה תמיד שנאמר תמיד עיני יי אלהיך בה אמר לה לפיכך את מוצא בני ארץ ישראל מיוסרים לוקים במכות מה שאין כן בחוצה לארץ בכל דבריהם לוקים ומתיסרים אבל לעתיד לבוא כשיבא הקדוש ברוך הוא כל הארצות רועדות (בארץ) [וארץ] ישראל אינה ניזוקת שנאמר המביט לארץ ותרעד למה הדבר דומה למלך שעלה לביתו כיון שכל השפחות רואות אותו הם בורחות ממנו ואיזו עומדת לפניו בקלות ראש אותה שהיא מניקה בנו כך בני ארץ ישראל בני בעליהן (הונין) [חונין] עליה שהיא של אברהם אביהם שנאמר ברוך אברם לאל עליון אע"פ [שהם] מיוסרין בעולם הזה אלא כשיגלה הקב"ה לעתיד לבא להביט בכל הארצות כולם רועדות וארץ ישראל אינה ניזוקת הוי תמיד עיני יי אלהיך בה:

דבר אחר לא יגרע מצדיק עיניו אין הקדוש ברוך הוא מונע מצדיקים תאותם וכן את מוצא אברהם נתאוה לראות ארץ ישראל בשעה שאמר לו לזרעך אתן את הארץ הזאת:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

ביה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 33 - ג אייר תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בתי מדרשות חלק ב - מדרש חסרות ויתרות פרשת ויקרא

ושלמתי ראשונה משנה עונם (ירמיה טז יח) מלא למה על חללם את ארצי (שם) שכשם שברכתי אותם בארץ וקראתי אותם ארץ חפץ (מלאכי ג יב) כן אכסם ואקללם בארץ וכשם שאמר (דברים יא יב) תמיד עיני יי אלהיך בה מראשית השנה כן אקללם בראשית בשביל כך ושלמתי ראשונה משנה עונם ראשונה של ברכה וראשונה של קללה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 34 – ד אי"ד תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני דברים - פרק ו - רמו תתלו

אליהו ז"ל שאל את ר' נהוראי מפני מה זועות באות לעולם, אמר לו כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה, וכתוב אחד אומר המביט לארץ ותרעד, כאן בזמן שישראל עושין וכו' כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום הזועות באות לעולם. א"ל חייך מסתברא מילתא, אלא כך הוא עיקרו של דבר, בשעה שהקב"ה מביט בעולמו ורואה בתי טרטיאות ובתי קרקסיאות יושבים בטח ושאנן ושלוים ובית מקדשו חרב הוא מסתכל (במפלוגן) [באפיליון] עולמו להחריבו, כיון שישראל נכנסים שחרית לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומיחדין שמו ואומרים שמע ישראל ה' וגו' מתקבצין כל מלאכי השרת אצל הקב"ה ואמרים לפניו אתה הוא עד שלא נברא העולם אתה הוא משנברא העולם אתה הוא בעולם הזה ואתה הוא לעולם הבא קדש את שמך על מקדישי שמך, מיד נוחה דעתו של הקב"ה ואינו מחריב עולמו ומיושב דעתו בשביל ישראל, הדא הוא דכתיב ואתה קדוש יושב תהלות ישראל שמיישב דעתו בשביל תהלות ישראל. ומנין שהקב"ה מזעזע עולמו בשביל חורבן בית המקדש שנאמר ה' ממרון ישאג ממעון קדשו יתן קולו ישאג ישאג על נדוהו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 35 – ה אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני דברים - פרק יא - רמו תתס

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כל הארצות כולן הוא דורש שנאמר להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו, ואומר להשביע שואה ומשואה וגו', ומה תלמוד לומר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה, כביכול אין דורש אלא אותה ובשביל דרישה שדורשה דורש כל הארצות עמה. כיוצא בדבר אתה אומר הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל [וכי] ישראל בלבד הוא שומר והלא שומר הוא את הכל שנאמר אשר בידו נפש כל חי, ומה תלמוד לומר שומר ישראל, בשביל ששומרן שומר את הכל עמהם. כיוצא בדבר אתה אומר והיו עיני ולבי שם כל הימים [וכי שם בלבד הם] והלא נאמר עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, כביכול אין עיני ולבי אלא שם [ובשביל שהם שם הם בכל מקום], כיוצא בו קול ה' יחיל מדבר וגו'. דורה אותה, אותה ניתנה לדרישה להפריש ממנה חלה תרומות ומעשרות. או יכול אף שאר ארצות ניתנו לדרישה, תלמוד לומר אותה, אותה ניתנה לדרישה ולא שאר ארצות ניתנו לדרישה. דבר אחר דורש אותה מגיד שניתנה בשכר דרישה שנאמר ולמדתם וגו' למען ירבו ימיכם וגו' ואומר ויתן להם ארצות גוים וגו' בעבור ישמרו חקיו וגו':

תמיד עיני ה' אלהיך בה, כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד אומר המביט לארץ ותרעד, כשישראל עושין רצונו של מקום תמיד עיני ה' אלהיך בה ואינן נזוקין, וכשאין עושין רצונו של מקום המביט לארץ ותרעד. לענין טובה הוא אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה, לענין רעה הוא אומר המביט לארץ ותרעד. לענין טובה כיצד, היו רשעים בראש השנה וגזרו עליהם גשמים מועטין וחזרו בהם, להוסיף עליהן אי אפשר [שכבר נגזרה גזרה], אלא תמיד עיני

ה' אלהיך בה מורידן בזמן ושולח בהם ברכה ומורידן על הארץ שצריכה להם. לענין רעה כיצד, הרי שהיו צדיקים בראש השנה וגזרו עליהן גשמים מרובין וסרחו להן, לפחות מהם אי אפשר, אלא תמיד עיני ה' אלהיך בה מורידן שלא בזמנן ושולח בהן את המארה ומורידן על הארץ שאינה צריכה להן לימים ולמדברות שנאמר ציה גם חום יגזלו מימי שלג. מעשים שעשיתם עמי בימות החמה שלא הפרשתם תרומה ומעשרות הם מנעו מכם את הגשמים:

אמר רב יהודה שלשה צריכים רחמים, מלך טוב דכתיב פלגי מים לב מלך ביד ה' על כל אשר יחפוץ יטנו, שנה טובה דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו'. חלום טוב דכתיב ותחלימני והחייני. אמר ר' יוחנן ג' דברים מכריז עליהן הקב"ה בעצמו ואלו הן רעב דכתיב כי קרא ה' לרעב. שובע דכתיב וקראתי אל הדגן והרביתי אותו. פרנס דכתיב ראה קראתי בשם:

תמיד עיני ה' אלהיך בה, כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד אומר המביט כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה, כתיב וזכרתי את בריתי יעקוב וגו' והארץ אזכור מן הפסוק הזה אתה למד שני דברים שארץ ישראל שקולה כנגד המילה כשם שמילה דוחה את השבת כך כבושה של ארץ ישראל דוחה את השבת, ועוד שהיא שקולה כנגד כל מה שנברא בששת ימי בראשית. ביום ראשון כתיב וירא אלהים את האור כי טוב ובארץ כתיב כי ה' אלהיך מביאך אל ארץ טובה, בשני כתיב יהי רקיע בתוך מים ובארץ כתיב ארץ נחלי מים. בשלישי כתיב תדשא הארץ דשא וגו' ובארץ כתיב ארץ חטה ושעורה. ברביעי כתיב יהי מארת ובארץ כתיב ארץ וגו' לא תחסר כל בה. בששי נברא אדם וחזה שנאמר ויאמר אלהים נעשה אדם ובארץ כתיב כי האדם עץ השדה. בשביעי כתיב ויברך אלהים את יום השביעי ובארץ כתיב ואכלת ושבעת וברכת. ראה מה חיבה חבב הקב"ה את ארץ ישראל ששקולה כנגד כל הבריות שברא בעולמו, אמר משה לישראל לא חבב הקב"ה לאומה בעולם כשם שחבב אתכם שנאמר ובך בחר ה' אלהיך להיות לו לעם סגלה, ולא חבב מכל הארצות אלא ארץ ישראל שנאמר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה הרי אתם נכנסין לתוכה על מנת הדרישה שנאמר ויתן להם ארצות גוים בעבור ישמרו חקיו ותורותיו וגו':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 36 – | אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני שמואל א - פרק ב - רמז צד

ובחור אותנו מכל שבטי ישראל. א"ר לוי ברא לו הקב"ה ימים ובחר לו אחד מהם זה יום השבת שנאמר ימים יוצרו ולו אחד בהם. ברא שנים ובחר לו אחד מהם זה שביעית שנאמר ושבתה הארץ שבת לה'. ברא שביעיות וברר לו אחת מהם זה היובל וקדשתם את שנת החמישים שנה. ברא ארצות וברר לו אחת מהם זה ארץ ישראל שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך בה. ברא רקיעים וברר לו אחד מהם סולו לרוכב בערבות. ברא מדברות וברא לו אחד מהם מדבר סיני שנאמר זהר חמד אלהים לשבתו. ברא בהמות וברר לו אחד מהם זה בהמות כי לי כל חיתו יער בהמות בהררי אלף. ברא עופות וברר לו אחד מהם זה זיו וזיו שדי עמדי. ברא דגים וברר לו אחד מהם לויתן זה יצרת לשחק בו. ברא אומות וברר לו אחד מהם שנאמר בך בחר ה' אלהיך. ברא שבטים וברר לו אחד מהם שנאמר ובחור אותנו מכל שבטי ישראל. ברא נביאים וברר לו אחד מהם שנאמר ובחור אותנו מכל שבטי ישראל. ברא נביאים וברר לו אחד מהם שנאמר לולי משה בחירו. ברא מלכים וברר לו אחד מהם שנאמר ויבחר בדוד עברו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבוי"ט. שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדרש "עין הארץ" ח"א – גליון 37 – ז אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני ישעיהו - פרק לו - רמז תמב

אמר רב יהודה שלשה צריכים רחמים, פרנס טוב, ושנה טובה, וחלום טוב. פרנס טוב דכתיב פלגי מים לב ממלך ביד ה'. שנה טובה תמיד עיני ה' אלהיך בה. חלום טוב דכתיב ותחלימני והחיני:

ילקוט שמעוני תהלים - פרק קד - רמז תתסב

המביט לארץ ותרעד. וכתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה, כיצד יתקיימו שני כתובים הללו, כשישראל עושין רצונו של מקום תמיד עיני ה' אלהיך בה וכשאינן ישראל עושין רצונו של מקום המביט לארץ ותרעד:

ילקוט שמעוני תהלים - פרק קלט - רמז תתפח

ברא ארצות וברר לו אחת מהן זו ארץ ישראל שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך

ילקוט שמעוני משלי - פרק כא - המשך רמז תתקנט

א"ר הונא שלשה צריכים רחמים, פרנס טוב, שנה טובה, חלום טוב. מלך טוב דכתיב פלגי מים לב ממלך ביד ה', שנה טובה דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה, חלום טוב דכתיב ותחלימני והחיני.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 38 – ח אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספרי פרשת עקב פיסקא ד

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. רבי אומר וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר איוב לח להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו ומה תלמוד לומר ארץ ה' אלהיך דורש אותה כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שהוא דורשה דורש כל הארצות עמה. כיוצא בו אתה אומר תהלים קכא הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל וכי ישראל בלבד הוא שומר והלא הוא שומר את הכל שנא' איוב יב אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש ומה תלמוד לומר שומר ישראל כביכול שאינו שומר אלא ישראל ובשכר שמירה שהוא שומר שומר את הכל עמהם. כיוצא בדבר אתה אומר מ"א ט והיו עיני (המדה) ולבי שם כל הימים וכי שם בלבד הם והלא כבר נאמר זכריה ד עיני ה' משוטטי' בכל הארץ ואומר משלי טו כל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים אלא מה ת"ל והיו עיני ולבי שם כל הימים כביכול שאינן אלא שם ובשכר שהם שם בכל מקום. כיוצא בדבר אתה אומר תהלים כט קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש: דורש אותה. ניתנה לדרישה להפריש ממנה חלה תרומה ומעשרות. או יכול אף שאר ארצות נתנו לדרוש ת"ל אותה אותה ניתנה לדרישה ולא שאר ארצות ניתנו לדרישה. ד"א ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. מגיד הכתוב שנדרשת בכשר דרישה שנ' דברים יא ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם ואומ' שם למען ירבו ימיכם וימי בניכם ואומר תהלים קה ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמי' ירשום. בעבור ישמרו חקיו ותורותיו ינצורו:

תמיד עיני ה' אלהיך בה. וכתוב אחד אומר המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו כיצד יתקיימו שני כתובים הללו. כשישראל עושים רצונו של מקום תמיד עיני ה' בה ואינן נזוקים וכשאינן עושים רצונו של מקום המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 39 – ט אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

זוהר חלק א דף קז/א

זהר: ולמיהב לון חיינ בעלמא דאתי. תא חזי, כי הוא לקצות הארץ יביט, למיהב לון מזונא, ולספקא לון מכל מה דאצטריכו, בגין דאיהו אשגח בה תדיר, דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהו"ה אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, בגין דארץ דא מה כתיב בה, (משלי לא טו) ממרחק תביא לחמה, ולבתר איהי יהבת מזונא וטרפא לכל אינון חיוון ברא דכתיב (שם) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ועל דא כי הוא לקצות הארץ יביט, תחת כל השמים יראה, לכלהו בני עלמא למיהב לון מזונא וספוקא לכל מה דאצטריך כל חד וחד, דכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 40 – י אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

זוהר חלק ב דף רכו/א

תו פתח ואמר, (תהלים קכז א) שיר המעלות לשלמה אם יהו"ה לא יבנה בית וגו', האי קרא שלמה מלכא אמר ליה, בשעתא דהוה בני בי מקדשא, ושארי למבני, והוה חמי דעובדא אתתקנת בידיהו, והוה מתבני מגרמיה, כדין שארי ואמר אם יהו"ה לא יבנה בית וגו'. היינו רזא דכתיב, בראשית ברא אלהי"ם, דהא קודשא בריך הוא ברא ואתקין להאי עלמא בכל מה דאצטריך, דאיהו בית. שוא עמלו בוניו בו, אלין רזא דאינון נהרין (נ"א נחלין), דנפקין ועאלין כלהו בגו האי בית, לאתקנא ליה בכל מה דאצטריך, ואף על גב דכלהו קא אתיין לאתקנא למעבד תקוניה, ודאי אם יהו"ה, דאיהו רזא דעלמא עלאה, דאתקין (ס"א לא אתקין) ועביד ביתא כדקא יאות, אינון בונין למגנא אינון, אלא מה דאיהו עביד ואתקין. אם יהו"ה לא ישמר עיר, כמה דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, ואוקמוה, ובאשגחותא דא איהי נטירא בכל סטרין.

רעיא מהימנא ספר במדבר פרשת פנחס דף רמה/ב

ונותן עיניו בו בגין דהאי כוס דאיהו לקבל ארעא דישראל דאתמר בה תמיד עיני יי' אלקיד בה.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 41 – יא אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

אדרא זוטא דף רצג/ב

ארבע גוונין אתחזיין באינן עיינין. מאינן נהירין ד' בתי דתפילין דנהרין ברהיטי מוחא ז' דאקרון עיני ה' ואשגחותא נפקי מגוון אוכמא דעינא כמה דאוקימנא באדרא דכתיב על אבן אחת שבעה עינים. ואינן גוונין מתלהטין בסטרייהו מסומקא נפקין אוחרנין מארי דאשגחותא לדינא. ואינן אקרון עיני יי' משוטטות בכל הארץ. משוטטות ולא משוטטים בגין דכלהו דינא. מירוקא נקין אוחרנין דקיימין לגלאה עובדין בין טב ובין ביש דכתיב כי עיניו על דרכי איש. ואלין אקרון עיני יי' משוטטים. משוטטים ולא משוטטות בגין דאינן לתרין סטרין לטב לביש. מחוורא נפקין כל אינן רחמי כל אינן טבאן דמשתכחי בעלמא לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתחין (נ"א אסתחרן) כל אינן תלת גווני לרחמא עלייהו אלין גוונין מתערבין דא בדא ואתדבקן דא בדא. כל חד אוזיף לחבריה מגווני דיליה בר מחוורא דכלהו כלילין ביה כד אצטריך והוא חפי על כלא. כל גוונין דלתתא לא יכלין כל בני עלמא לאסחרא לון חוורא לאוכמא לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חד כלהו אתאחדן ואסתחין בחוורא. גבינוי לא משתככין בר כד בעיין גוונין דחוורא לאשגחא בגין דגבינן יהבין אתר לאשגחא לכלהו גווני. ואי אינן לא יהבין אתר לא יכלין לאשגחא ולאסתכלא. גבינן לא קיימין ולא משתככין שעתא חדא שלימותא אלא פקחין וסתמין. סתמין ופקחין משום עינא פקחא דקאי עלייהו וע"ד כתיב והחיות רצוא ושוב והא אוקימנא כתיב עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן וכתוב תמיד עיני יי' אלקיד בה מרשית השנה וגו' דהא ירושלים בעיא כן דכתיב צדק ילין בה ובג"כ ירושלים ולא ציון דכתיב ציון במשפט תפדה וגו' דכלא רחמי. עיניך כתיב עינא דעתיקא קדישא סתימא דכלא השתא עיני יי' אלקיד בה לטב ולביש כמה דאתחזי (לסומקא ולירוקא והכא באשגחותא חדא כלהו אסתחרן ואסתחין

בחורא גבינוי לא משתכחי כד בעיין גוונין לאשגחא) בג"כ לא אתקיימו בקיומא תדיר והתם עיניך תראינה ירושלם כלא לטב כלא ברחמי דכתיב וברחמים גדולים אקבצך תמיד עיני יי' אלקיך בה מרשית השנה מרשית חסר א' כתיב ולא ראשית באלף מאן היא ה"א דלתתא ולעילא כתיב השליך משמים ארץ תפארת ישראל מאי טעמא השליך משמים ארץ משום דכתיב אלביש שמים קדרות ועיינין בקדרותא בגוונא אוכמא אתחפו. מרשית השנה מאן אתר מסתכלין בירושלם אלין עיני יי' חזר ופירש מרשית השנה דהוא דינא בלא אלף ודינא אתאחד בסטרהא אע"ג דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה אחרית שנה ודאי דינא אשתכח דהא כתיב צדק ילין בה דהיא אחרית השנה. ת"ח א' בלחודוי אקרי ראשון דכר באלף סתים וגניז מה דלא אתידע. כד אתחבר האי אלף באתר אחרא אקרי ראשית ואי תימא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה ונהיר ליה וכדין אקרי ראשית ואפילו בהאי ראשית לא אשגח בירושלם דאלמלא הות בהאי אתקיימת תדירא אבל מרשית כתיב. ולעלמא דאתי כתיב ראשון לציון הנה הנם וגו'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביא. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 42 – יב אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

זהר חדש שיר השירים מאמר החדר הד' שהג"ע ניזון ממנו

יעקב נטיל נוקביה, ושוי לה לקמיה, לאשגחא בה תדיר ולא באחרא. הה"ד, תמיד עיני ה' אלקיד בה, דלא תסתלק מעינא רגעא חדא. ודא איהו סדרא דאתוון קדישין, למהוי סידורא דא עילא ותתא:

זהר חדש מדרש רות מאמר כוס של ברכה וברכת הזימון

והכא איתערו רבנן, דהאי כוס של ברכה קיימא קמיה, ועינני מסתכלין ביה. ורזא תמיד עיני ה' אלקיד בה. וההוא כוס של ברכה, נטל ברכן ומזוני מגו ג' אברן. ומההוא מזונא דאיהו נטל אנן אכלי:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביא. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 43 – יא אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תיקוני זהר דף קמה/א-ב

ועיינין דנהרין באורייתא, עלייהו אתמר עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך בר נש לאתעסקא בהון תדיר ערב ובקר וצהרים תמיד, לאסתכלא בה קודשא בריך הוא בעיניו, הדא הוא דכתיב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואוליפנא תמיד מתמיד, תמיד דערב ובקר, מתמיד דתמיד עיני ה' אלקיך בה, והא תמיד דערב ובקר דקריאת שמע איהו, אלא מכאן אוליפנא דמאן דקרי קריאת שמע ערב ובקר בכל יום תמיד, כאלו קיים והגית בו יומם ולילה באורייתא, הדא הוא דכתיב (יהושע א') לא ימוש ספר התורה הזה מפין והגית בו יומם ולילה, וספר תורה איהו עין, תרי כנפי עינא תרי לוחי, ועלייהו אתמר תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה, ומאי בה, בבת עין דאיהי שכינתא, וכנפי עינא עלייהו אתמר פתחו לי שערי צדק, תלת גוונין כלל ופרט וכלל, ואינן אהי"ה אשר אהי"ה, דאינן כלל בכל אורייתא, אהי"ה כלל, אשר פרט, אהי"ה כלל. קריצין דעל עיינין, עלייהו אתמר תלתלים שחורות כעורב, ואינן תלי תלים. מצחא דעל עיינין בה ציץ נזר הקדש, מרוקם בגוונין וציורין דבי מקדשא דלעילא, וציורין דילה שרטוטין בפותיא ובאורכא, מנהון דקיקין מנהון רברבין, ועלייהו אתמר במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר, לקצר אינו רשאי להאריך, להאריך מסטרא דו', לקצר מסטרא די':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 44 - יד אי"ד תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שושן סודות - אות תקא - ענין ג' מנוחלי העוה"ב

קודם שנבאר הסוד הזה נקדים הקדמות שמהם יתבארו תמיד עיני ה' אלהיך בה. והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על הארץ לא איש אלא אין דורש אלא אותה וע"י אותה הדרישה שהוא דורש אותה דורש שאר הארצות. הנותן מטר על פני הארץ שולח מים על פני חוצות כל הארצות מתמצית של ארץ ישראל שותות. מלמד שא"י שותה תחילה וכל העולם בסוף. וא"ר יהושע בן לוי כל העולם כולו מתמצית של גן עדן הוא שותה שנאמר ונהר יוצא מעדן וגו'. דע כי א"י אינה תחת כוחות שרי מעלה רק תחת השם הנכבד והנורא ית'. שותה והיא הארץ הליונה השותה מן מים העליונים. ודוגמתה א"י למטה. וכמו שהארץ העליונה שותה תחילה החיות וההשקה הנמשכת מן כ"ע דרך קו האמצעי ובהגיע אליה יתפשט ממנה מתמציתה לשאר ארצות. וכבר ידעת מכח מאמרינו יתפשט השפע אילך ואילך לכל צבא השמים, כן א"י מקבלת שפע וברכה מן ארץ עליונה. ואח"כ מתפשט ממנה מתמציתה לשאר ארצות. וכבר ידעת מכח מאמרינו במה שקדם, כי המעלות בעולם העליון לנשמות מתחלקות לג' חלקים מהם בשכינה ומהם בצרור החיים. ומהם במקום מחצבתה שהוא הבינ"ה. וא"כ יתבאר לך מזה שראוי הוא לדור בא"י להיות מנוחלי העולם הבא כפי כח שלימותו ובפרט במעלה הראשונה. הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה. אחרי היות דר מקום מקדש ובית מלך תחת כנפי השכינה. אשר עיני ה' אלהיך ב"ה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 45 – טו אי"ד תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר החשק [לר' ישמעאל כ"ג] - חלק ב סימן א

ואמנם אומר (מכילתא בא) אין הנבואה שורה בחוצה לארץ, אלא א"כ שרתה תחלה בארץ, הוא מאמר אמתי, רק אין הדבר כפשוטו שהרי אברהם היה חוצה לארץ כשאמר ה' יתברך לך לך מארצך (בראשית יב, א), וזה היתה נבואה ראשונה לפי הוראת התורה, ולדעת הקבלה זה אחד מן הנסיונות, וכולן נאמרו לו בנבואה, ואם יאמר אומר הדורות משתנים פיו כמאה עדים, ואף אתה הקהה את שניו ואמור בעבור זה עשה ה' לי ולא לו (שמות יג, ה), שכמו נשתנה הדור אז ישתנה האדם, ואם יאמר לך הפרש בין לפני הבחירה בין לאחר הבחירה אמור לו אמת אך הבחירה הראשונה היה באדם והיא באברהם כמו שנאמר הוא ה' האלהים אשר בחרת באברם והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם (נחמיה ט, ז), והבחירה השנית בארץ, וענין הארץ הוא היה הפנימי אשר השכינה שם שורה תמיד ועליו נאמר אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה (דברים יא, יב), ולפי דעת המאמינים כי זה בארץ ממש לבד לית דינא אצלו והותרה לו הרצועה הסחו הקשורה אחורי הפרגוד לעדות על השכינה שורה עליו והסתיר ה' פניו ממנו והיה לאכול ואע"פ שמי שאינו בו היה לאכול שסודו באנ"ו כ"י ה' מדה כנגד אינו מהם ואמר הלא על כי אין אלהי בקרב"י (דברים לא, יז), וגם צריך שיכחיש שריית השכינה במצרים ובמדבר ואמרו והיו עיני ולבי שם כל הימים (מלכים א ט, ג) לעדות על שכינת השכינה בארץ הנזכרת אבל אמרם שתשרה שכינה בחוצה לארץ אחרי שכנה בארץ, ר"ל שכינתה במה שהוא כח אזי ציונו למשכנה לפי סוד מציאות השכינה:

וכדברי דעת סוד מאמר האומר (ספר יצירה פ"ו מ"ב) לב בנפש כמלך במלחמה, ולא אמר נפש בלב, וסוד באר"ץ בחמ"ר הל"ב שסוד"ו עליו"ן ותחתו"ן, והנה טו"ב ור"ע וסו"ד בחו"ץ לאר"ץ נפש"י, שהיא זוה"ר האו"ר ושמה תה"ו ובה"ו, ואחר שתשרה שכינה בפר"ט שסודו פרגו"ד שהוא גו"ף צדיק שתשרה בנפש שהיא חוצה לארץ, ומאלו הראיות המקובלות יש בידינו מהם בלי קץ, רק חכמת הטבע מעידה שהשכינה בכל מקום ושורה על הראוים ולא תשרה על מי שאינו ראוי, לא בארץ ולא בחוצה לארץ, בין לדעת הפשט בין לדעתינו שלא תשרה על מי שאינו ראוי, לא על לבו ולא על נפשו וזו מבואר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 46 – טז אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרדס רמונים - שער טז פרק ה

פרק חמישי: בענין התר ספקות שנסתפקנו בפ' הקודם נתבארו במאמר מזהר פ' נח (דף ע"ה), ז"ל ר' שמעון פתח כה אמר ה' אלקים שער החצר הפנימית הפונ' קדים יהי' סגור ששת ימי המעש' וביום השביעי יפתח וביום החדש יפתח. האי קרא אית לאסתכלא ביה דאיהו רזא כמה דאתמר יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח וגו' אמאי יהיה סגור כל אינון יומין דששת ימי המעשה. אלא אילין ימי חול דתרעא דא יהיה סגור דלא לאשתמשא חול בקדושה. וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח דהא כדין שמושא דקב"ה וכדין אתנהיר סיהרא לאתחברא בשמשא. ת"ח, תרעא דא לא אתפתח באינון שית יומי דחול בגין דהא באינון יומי דחול עלמא תתאה אתון ושלטין כל אינון שית יומין דחול על עלמא בר בארעא דישראל. ואינון דשלטי [לא שלטי בארעא קדישא] בגין דהשער הזה יהיה סגור אבל ביום השבת וביום החדש כולהו מתעברן ולא שלטין בגין דהשער הזה איהו פתוח ועלמא איהו בחדוה ואתון מתמן ולא אתיהיב עלמא לרשו אחרא. ואי תימא דכל אינון שיתא יומין אינון שלטין בלחודייהו. ת"ח, הפונה קדים, עד לא יקומון לשלטאה איהו אסתכל תדיר בעלמא אבל לא אתפתח לאתזנא עלמא מקודשא בר ביומא דשבתא וביומא דחדשא. וכלהו יומין כלהו מתדבקין ביומא דשבתא ואתזנו מתמן דהא כדין ביומא דשבתא כולהון תרעין פתיחון ונייחא אשתכח לכלא לעילאי ותתאי. ת"ח, וירד ה' לראות, נחת מקודשא לחול ורדיד פרישא לאשגחא במה דבנו וקיימו קיומא לאתערא על עלמא לדחלא להון עכ"ל. והנה בפ' ביאר הרשב"י במאמר הזה שאין ההנהגה ע"י המלאך הזה בא"י באמרו ושלטין כל אינון שית יומין דחול על עלמא בר בארעא דישראל. הנה בפ' שאינם שולטים בא"י לפי שחלק ה' עמו. והועד בתורה (דברים יא יד) תמיד

עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. וענין זה יהיה בהיות ישראל על ממשלתם. ועתה יתבאר עם הענין הזה ספק אשר בו יתקשה כל מעיין בקראו במאמר הזה כי בא"י אין שליטא לימי החול, ובשאר המקומות אשר שולטים בפי' נראה מתוכו שאין יחוד ופתיחת השער אלא בשבת ור"ח. וקשה דקיימינן דע"י שליחא מתייחדים ביומי דחול כמבואר בפ' הקודם, ונראה משם בביאור דבימי החול הפתח הזה פתוח אל ימי החול שהרי ע"י מתייחדים כמבואר שם בפירוש. א"ו היינו בימי החול דא"י דאז ודאי בא"י מתייחדים. וא"א שג"כ בא"י לא יהיה יחודא אלא ע"י הצדיק, שא"כ היה ראוי שיהיו כל ימי החול קדש בא"י ואין הדבר כן. א"ו שהדבר ממוצע. והיינו שיתייחדו והיחוד הוא ע"י המלאך הזה ולא יהיה לו שליטה לזון א"י אלא המזון הוא ע"י השכינה, אבל בח"ל יהיה מזונותם על ידו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 47 – יז אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

שער הפסוקים - ספר תהילים

א"ש, מיסוד הרב זלה"ה, נוכל לחדש ענין אחר, ומש"ה הנותן מטר על פני ארץ, והיא א"י, והדר ע"י שליח, ושולח מים על פני חוצות, אלו שאר ארצות. והשתא אתי שפיר ג"כ, מש"ה השולח אמרתו, והיא מדת רחמים, ארץ הידועה, והיא א"י, כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה. האמנם כששולח מדה"ד, עד מהרה ירוץ דברו לח"ל, ודרשינן ג"ש מהרה מהרה, נאמר כאן עד מהרה ירוץ דברו, ונאמר להלן ואבדתם מהרה, מה מהרה האמור להלן מדה"ד, אף כאן עד מהרה מדה"ר לשאר ארצות. האמנם לא"י, אמרתו ברחמים פשוטים, כנלע"ד. הנותן שלג כצמר כפור כאפר יפזר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 48 – יח אי"ד תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עץ הדעת טוב - פרשת ויצא

והנה כתוב הנותן מטר ע"פ ארץ וכו' יראה כי ארץ ישראל בלבד היא הנקראת ארץ סתם וכל ארצות העולם נק' חוצות וזה ענין פי' א"י וחול"ל והש"י אשר משכנו בא"י משגיח בה ונותן השפע והמער ע"פ א"י כמ"ש ארץ וכו' תמיד עיני ה' אלד"ך בה וע"כ היא לבדה נק' ארץ כי היא משכנו ית' ושאר הארצות משכן שבעים שרים נק' חוצות עפלים לה וכמ"ש זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות ולכן אחר אשר נותן ביד עצמו המטר ע"פ ארץ אח"כ משם שולח ע"י שליח הם הע' שרים את המער אל כל העולם הנק' חוצות כנז' ולהיותו נחלק אל ע' שרים נק' חוצות בלשון רבים וארץ ישראל ארץ א' לגוי אחד הם ישראל ומלכה ה' אלדינו ה' אחד נק' ארץ סתם בלשון יחיד, גה להיות ארץ ישראל מושבו ית' כנז' נק' ארץ ושאר העולם נק' חוצות כי הם חיצונים סביבות משכן השי"ת וגם במה שנודע כי ארץ ישראל אמצע כל הישוב בדמיון בת עין שבאמצע העין שמשם נמשך כל ראות העין כנודע וגם זהו סוד "תמיד עיני ה' אלדיך בה" כנז' בס' הזוהר פ' שלח כי כל העולם כצורת עינו של אדם הלובן שבו ים אוקיינוס המקיף והשחור ישובו של העולם ובבת העין ירושלים וכמו שבת העין נקודה פנימית ושאריתו חיצוניתו כן א"י פנימיות והעולם חיצוניתו שלו:

גם זהו "סוד שתה מים מבורך היא א"י כי משם נובעים מימי השפע מאת ה' השוכן בה כנז' ונק' באר נובע המים ומשם יפוצו מעינותיך חוצה היא חול"ל וגם נק' רחובות הפך א"י הנק' ארץ צבי שעורו נכווץ ואינו מחזיק פיריתיו בהרחבה וז"ש ברחובות פלגי מים ונק' רחובות לשון רבים ע"ד שנת' על ושולח מים ע"פ חוצות, הכלל העולה כי א"י נק' באר שבע כי היא כדמיון הבאר

נובע ומשביע כל העולם כולו וז"ש ויצא יעקב מא"י הנק' באר שבע ע"ש שבחה הנפלאה כי משם יושפע כל העולם ועזב כל השבח הזה וילך חרנה היא חו"ל כמו שיתבאר:

או יקרא א"י באר שבע לסיבה אחרת הלא היא כמ"ש בס' הזוהר פ' ויחי כי ירושלים עומדת על ז' הרים 'והנה אלו הז' הרים הם ג"כ בחינת ז' העמודים הנז' במס' חגיגה הם העומדים תחת אבן השתיה נקודה אמצעית של העולם כולו הנק' כדור הארץ עגול כפיך ותחתיה הז' תהומות אשר עליהם טומדים ז' העמודים הנז' ועל כל עמוד ועמוד חקוק שם ההויה ועומדים סביב תחום א"י כדמיון ע' חלונות שיש ברקיע העומדים סביב א"י כנז' בס' הזוהר פ' ויקהל וכל עמוד מאלו הז' כלול מעשר באופן שהס שבעים עמודים מושב אל השבעים שרים אחרים תחתונים העומדים בשבע תהומות זולת הע' שרים שברקיע והם נק' מים הזדונים וזהו סוד "אזי עבר על נפשנו וכו' כי אלו ע' השרים הנק' מים הזדונים העומדים בתהומות הנק' מצולות ים וחושך ע"פ תהום כמו שית' ומקומם הוא שם למטה מן הארץ אשר אנו עומדים באופן שהם חחת נפשנו ולמטה ממנו בז' תהומות וכאשר ישראל חוטאים מתגברים ורוצים לעלות בעה"ז על נפשנו לשטוף אותנו מן העולם וז"ש אזי בעת שחוטאים ישראל עבר על נפשנו המים ההם הנק' זידונים על שמתגאים בזדון לעלות הפך מרצונו ית' אשר שם אותם בתהומות כנודע כי זה עצמו ענין שבעים פרים שהיו קריבים בחג כמנין שעיר עזאזל בי"ה ושעיר חטאת בראש חדש ואז היו מנסכין המים דרך נוקבא התהום שירדו לאותם ע' שרים התחתונים שלא יקטרגו עלינו וימנעו מלעלות המים התחתונים להשקות שרשי האילנות וכל הארץ והמעיינות כנודע. גם זהו "סוד ירושלים הרים סביב לה וכו' זה הז' עמודים והם כדמיון ז' הרים גבוהים עומדים בסבוב סביב לה כנז' לקבל השפע משם וע"כ הר מהם נחקק שם ההויה להיותו סביב לעמו ישראל אשר בירושלים להצילם מידם וז"ש וה' סביב לעמו. והענין במה שידעת כי כל הקליפות נק' שמרי היין הקדוש הנק' גבורה ונק' שם אלדי"ם קדושים שופטים בארץ והשמרים והקליפות הם השוטרים מפועלי הדין בתחתונים וגם הם נק' אלדים אלא שהם אחרים ר"ל שאינן דומים אל האלדים קדושים "וזהו סוד אלדים אחרים ואלו השבעה עמודים הם ז' שמות אלדים כוחות מדת הדין העומדים שם להכניע את הקליפות שבעים שרים תחתונים שמרי היין הנק' מים הזדונים וכנודע כי שם הנז' ברבועו א' א"ל אל"ה אלדי"ם הוא בגי' ר' ועם שורשם שהם ה' אותיותיו הרי הר וכ"ז בזמן שיש צדיקים וכשח"ו חוטאים הקליפות מתגברות ושם אלדים הק' לא יכול להכניעם כי שואלים ממנו משפט צדק ואז צריך שמדת הרחמים הנק' שם ההויה תתגבר עליהם לרחם על ישראל עמו לפניו משורת הדין וז"ש וה' סביב לעמו הם ז' ההויות הנחקקות בז' ההרים שבעה שמות אלדים כנז', וזהו סוד מכין הרים בכוחו וכו' כי ההרים הנז' הם מכוונים תחת כיפת הכדור ארציי כנז' וזה בכוחו ית' הם ז' הויות שבהם כ"ח איתיות גם זהו סוד עושה ארץ בכוחו וכנגדם ו'

תיבות בפסוק בראשית ובהם כ"ח אותיות כי בהם נבראו שמים וארץ הנו' בפסוק זה ולהיות שאם לא ברית התורה חוקות שמים וארץ לא שמתי לכן נרמזו גם בפסוק ראשון של י' הדברות וידבר אלדים את כל וכו' כי בו ז' תיבות וכ"ח אותיות וזהו סוד מכין הרים בכוחו כנו':

והנה נתבאר כי אלו ז' ההרים הם בנקודת אמצעית של כדור הארץ הוא ירושלים שעליה נאמר היושב על טבור הארץ כנודע כי כל כדור הארץ כדמיון אשה נקיבה לנגד השמים שהם זכר ויש בה רמ"ח אברים עין הארץ פי הארץ ערות הארץ טבור הארץ וכו' וירושלים היא טבור הארץ מקום חגירת האזור במתני האשה וז"ש נאזר בגבורה כי להיות 'הארץ נאזרת במקום מתניה בגבורה הם ז' שמות אלדים הנו' לכן הכין הוא ית' ההרים הנו' במדת הרחמים ז' היות הנק' כחו כנו', וביאר למה הוצרך לזה ואמר כי הטעם הוא להיות משקיט ומשבית שאון ימים וגלי המים הזדונים והקליפות ברצונם להתגבר ולעלות כנו' הלא הם ע' שרים התחתונים שבו' התהומות הממונים על ט' אומות הנק' לאומים כי האומות עצמן נק' עמים או גוים והע' שרים נק' לאומים כי אין לאום אלא מלכות כמ"ש ז"ל וז"ש והמון לאומים יראה להשקיט המיית הלאומים הנו' מעל ישראל:

גם זהו סוד לא תשא את שם וכו' וחזר שנית לומר את אשר ישא וכו' והיה מספיק באו' כי לא ינקה וכו' אך הענין במ"ש ז"ל בס' הזוהר כי הנשבע לשוא גורם להחריב העולם ע"י מימי התהום כמו שנבאר הלא הוא מש"ה המרגיז ארץ ממקומה וכו' יראה כי סתם ארץ היא א"י כנ"ל על הנותן מטר על פני ארץ וכו' כי הנשבע לשוא גורם שהב"ה ירגיז וירעיש הארץ הנו' ממקומה יראה כי התחלת רגיזתה היא בנקודת הטבור הנק' אבן השתיה שעליה נאמר ולהביאך אל המקום וכו' וכמו שנבאר בו בפסוק ויפגע במקום וכו' וז"ש המרגיז ארץ ממקומה ואז עמודיה הז' אשר תחת המקום ההוא יתפלצון ע"י שבועת שוא כי שבועה לשון שבעה ואות ו' יתירה היא צורת העמודים כעין ויין כי שבועה יראה שבעה ויין אשר ז' היות חקוקים עליהם וע"י השבועה יתפלצון כי הז' היות הנחקקות שם פורחות להם כנו' בפ' יתרו עד שהב"ה ברחמיו רומז לאותו מלאך לחזור לחקקם שם ולולי זה היו הקליפות מים הזדונים שוטפות העולם וז"ש כי לא ינקה ה' את הנשבע לשוא הנו' יען גורם לישא את שמו הם הז' היות החקוקות שם בשביל שבועת השוא שנשבע באופן כי אומר את אשר ישא את שמו אינו ענין השבועה עצמה אבל פירושו את הגורם לישא את שמו מעל הז' עמודים כנו' לשוא, גם מ"ש שנית לשוא יראה במ"ש שאמר בספר הזוהר כי הקליפה נק' שוא ושקר בסוד הבל המה מעשה תעתועים הפך וה' אלדים אמת ונמצא כי גורם לישא את שמו ית' לשוא הם ז' ההיות הנחקקות שם בו' העמודים כדי להגביר את הקליפה הנק' שוא הם המים הזדונים לשטוף את העולם. גם זהו סוד והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום אותיו' המות הוא מלאך המות והקליפה היושבת בתהום כנו' ולכן הוצרך

להיות ורוח אלדים מרחפת הם ז' ההויותשהם פנימיות רוחן ונשמתן אל ז' העמודים הנק' אלדים מרחפת הרוח הנז' על פני המים נוגעים בהם להכניעם ואינן נוגעין שלא לערב קודש בחול וגם זהו סוד מרחפת אותיות מ"ת ר"ח"ף כי הוא פורח על המות היא הקליפה נוגע ואינו נוגע כנז' כיונה זו המרחפת כנז' בבראשית רבה:

גם תבין בזה ענין יום שבת כי העולם הוא שש קצוות הם הנק' חוצה לארץ קצות הארץ מדור ע' אומות הנק' ששת ימי החול ולכן הותרה המלאכה בהם בהבלי מלאכות העוה"ז המוכן להם ואמנם עבור הארץ נקודת המרכז היא יום שבת קדש כדמיון בת עינו של אדם כנז' בס' הזוהר בפ' שלח כי כל העולם נמשל כדמיון גווני עינו של אדם כמו שנת' לעיל וירושלים הוא השחור בת העין אשר משם נמשך הראות וההשגחה וזהו סוד שבת ש' ב"ת כי הש' הם ג' גווני העין והנקודה פנימית נק' בת עין כנז' בס' התקונין וס' הזוהר פ' ויקהל, העולה מכל זה כי ארץ ישראל נק' באר שבע כי ממנה שהיא נקוד' האמצעית נודע השפע לכל ו' הקצוות אשר עם הנקודה עצמה הם שבע וגם תחתיה עומדים ז' עמודים כנז' ותמורתה היא חו"ל הנק' חרנה אם כפשוטו כי לא בחר ה' רק בירושלם ואת חוצה לארץ חרה אפו בה ושנא אותה ואם ע"ד רמז נק' חרנה כמו שנבאר, והענין כי בחו"ל אשר שם אומות העולם מתנהג עמהם בשם אלדים מדת הדין אשר ממנו חרון אף וזהו וילך חרנה כמ"ש מלך אלדים על גוים אבל בא"י כתיב כה אמר ה' מלך ישראל ונק' באר שבע כנז', ועוד יש בזה בדרך הסוד הלא הוא כי שם אלדים היא מדת הדין וסתם ב"ד אינו פחות מג' דיינים וזהו סוד כי אלדים שופט כנגד הדיין האמצעי המכריע וממנו עיקר המשפט כי ב' הדיינים האחרים זה היושב בימין ישפיל כף המאזנים של זכות להכניעם לרחם על האדם וזה שבשמאל ירים כף המאזנים של זכות להחמיר עליו ויבא אלדים השלישי בלשון המאזנים שבין שתי הכפות האמצעי המכריע ביושר ולא ישפיל ולא ירים ועל פיו נגמר המשפט כי הלכה כדברי המכריע ואם כפי הפשט קשה מאד דהול"ל לזה ישפיל ולזה ירים שהם הבעלי דין וכפי הרמז יחזור אל הדיינים עצמם וזהו זה וזה כנז' הרי כי, הם ג' דיינים והם ג' שמות אלדים ב"ד של ג' והם בגימ' רנ"ח וזהו סוד יגעתי בקרחי ניחר גרוני וכו', והענין במה שנודע ענין ז' ית שהם סוד ו' קצוות ונקודת המרכז שהם סוד שבע ספירות התחתונות הנק' גוף שבהם ז' שמות אלדים ובפנימיותם ז' העמודים הנ"ל הנק' באר שבע ואמנם נכללין בג' קוים ימין ושמאל אמצע כנודע ושלשתן נשרשו למעלה בבינה הנק' גוון שהוא בגימט' ג"פ אלדים כנ"ל וכל הקולות והדבורים יוצאים משם בסוד וידבר אלדים ויאמר אלהים יען כי שלשתן נכללין אח"כ בפה כי כן פה עם הכולל בגימ' אלדי"ם ובזה יובן ענין ויאמר אלדים הנז' בכל יום מז' ימי בראשית כי יש בהם תימה גדולה למי היה אומר יהי אור וכן כיוצא והלא ביום ראשון עדיין לא נבראו המלאכים לשנאמר כי בהם נתייעץ כמ"ש ז"ל על ויאמר אלדים נעשה אדם ובס' הזוהר

פירשוהו היטב ע"ד ה'נז' כי אותם ז' אלדי"ם שבז' תחתונות הנק' ז' ימי בראשית היו אומרים כן אלא ז' הויות רוחניותם כן ונוטלים רשות מהם והבן זה היטב כל אלדים ביומו המתיחס לו ואלו הן ז' קולות אשר במתן תורה:

ונחזור אל הענין כי בהיות התחתונים בצער וצועקים אל האלדי"ם בית דין העליון אם הם זכאין ותעל שועתם אל האלדי"ם וישמע אלדי' וכו' ואם לאו אינן נענין יען כי ג' אלדי"ם ושהם בגימ' גרון חרה אפם בהן ומן גרון נהפכו אל נ"חר וז"ש יגעתי בקראי יען כי ניחר גרוני כי גרון העליון נהפך לניחר וזהו סו"ד וילך חרנה כי חרן בגימ' ג"פ אלדי"ם ואות ה' יתירה היא שורשם שהם ה' אותיות שם אלדים, והרי נת' ההפרש הנפלא שיש בין ישיבת א"י הנק' באר שבע אל חו"ל הנק' חרנה כנז' וע"כ היה מצטער כ"כ יעקב ומתיירא מאד לנפשו ובפרט בהיותו בזמן סכנות אם סכנת עשו אם סכנת לבן אם סכנת דרכים וע"כ הוצרך לתפלה כמו שית' בענין ויפגע במקום שאין פגיעה אלא תפלה והוצרך להבטחתו ית' כי לא אעזבך וכו' ועכ"ז להיותו במקום כמה סכנות לא סמך על הנס כמ"ש ז"ל וע"כ היה עדיין מסתפק אם יהיה אלדים עמדי וכו' כי אולי יגרום החטא ובפרט כי עבירה גוררת עבירה הלא היא עון יציאת חו"ל וביטולו ממצות כיבוד אב ואם יגררו עבירות אחרות ונוסף על זה היותו במקום סכנות רבות כנז' לכן נתיירא ונסתפק כנז':

או יראה ויצא יעקב וכו' כי בראות יעקב חטאו בצאתו מא"י הנק' באר שבע כנז' בדרך הראשון ביקש תחילה להתעכב במד' של שם ועבר לעסוק בתורה השקולה ככל המצות ויכופר חטאו הנז' בשני אופנים הא' כי גם התורה נק' באר שבע בסוד שתה מים מבורך וכו' והיא כלולה מז' חכמות בסוד חצבה עמודיה שבעה וכל אחד כלולה מע' והם סוד שבעים פנים לתורה והב' כי שם נתעכב י"ד שנה כפלים בשבע בסוד שבעה ושבעה מוצקות לכפר יציאת באר שבע כנז', וכפ"ז או' ויצא יעקב אינו כפשוטו רק סיפר כי כבר עמד במדרשו של עבר י"ד שנה בעסק התורה הנק' באר שבע כנז' ומשם יצא ובזכות הזה נשען והלך חרנה וע"כ נרמז זה בס"ת יעק"ב מבא"ר שב"ע הוא עב"ר בנו של שם בן נח כי שם כבר נפטר קודם לכן כנודע ומשם מבית מדרשו יצא ואז הלך לחרן:

או יראה תירץ הכתוב כי אם יעקב היה כ"כ מצטער על יציאתו כנז' א"כ למה יצא ולזה תירץ כי יצא בורח בהכרח מפני סכנת נפשות שהיה עשו מבקש. להורגו כמ"ש וחי בהם ומפחד הרעה אשר ימצא אותו יצא ולכן נרמז בס"ת יעק"ב מבא"ר שב"ע ברע כי וירא יעקב את עשו כי ברע הוא כנז':

או יראה בא ג"כ ליתן טעם אחר אל יציאתו שהיתה מוכרחת הלא היא לישא אשה שההיא א' מן הדברים שהותר עליה יציאת הארץ כמ"ש ז"ל ולכן ס"ת ויצ"א יעק"ב מבא"ר שב"ע הוא ארבע שהיה מוכרח לישא אותם ארבע אמהות רחל ולאה בלהה במ"ש הזוהר פ' קדושים בר"מ כי אדם הראשון נתגלגל בג' האבות לכפר בג' עבירותיו ע"ז וש"ד וג"ע ולכן אברהם תקן חטא ע"ז והושלך לכבשן בסוד ואשריהם תשרפון באש ויצחק נשפך דמו על המזבח ויעקב תיקון ענין ג"ע ונודע כי עדיין לא היו עריות אז בעולם והסוד הוא ד' טיפות דזרק בלילית חוה ראשונה כי ערוה היא לו ומשם נשתלשלו בלבן החרמי רמאי כדמיון הנחש הערום הרמאי המחטיא לאדם היא לילית כנודע וע"כ הוצרך יעקב ללכת לחרן להוציא אותם י' טיפין קדישין וזה ברוב עבודה קשה לכפר חטא אדם וזהו סוד ויעבוד ישראל באשה וכו', וז"ה ענין הן כל אלה יפעל אל שעליו נאמר חסד אל כל היום כי ע"י מדת החסד הביא לאדם הראשון בגלגול להתקן פעמים שלש בג' האבות מלבד הפעם הראשונה וז"ש טם גבר הוא אדם הראשון עצמו הגובר עליהן כי הלא הוא אביהם של ג' האבות באופן שנתגלגל ד' פעמים להתקן:

או יראה ע"ד הפשט ויצא יעקב וכו' ויתורץ הקושיא הראשונה שהקשינו למעלה והוא כי הכתוב שינה את עצמו כדי להודיענו נס קפיצת הדרך שנעשתה לו וז"ש:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 49 – יט אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עץ הדעת טוב - פרשת שלח

או ירצה רמז בזה סוד נעלם מאוד בס' הזהר למה בת שבע לקחה אוריה החתי טרם שלקחה דוד ולמה א"י ניתנה תחילה לכנען ואח"כ לבני ישראל והנה הם קצוות כי כנען ארור ועבד עבדים וישראל בני חורין וברוכים כמ"ש לאברהם ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך וכיוצא בזה וז"ש ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל והענין ברמז כי ארץ ישראל משם לוקח עפרה של אדם וחוה כמשז"ל אדם ממקום כפרתו נברא לפי שאדם הוא תולדת הקב"ה ברוך הוא מקור כל הברכות וא"י מבורכת כי תמיד עיני ה' אלהיך בה וכו' וכשחטא אדם בעץ הדעת טוב ברוך ורע ארור לכן נתקלל אדם ונתקללה ארץ ישראל בעבורו כמ"ש ארורה האדמה בעבורך וכתוב עפר מן האדמה וכו' וכשנולד אביהם שהוא גלגול אדם יצא נתבשר כי גם א"י תצא מכלל ארור ותתברך במה שתכנס ביד זרעו המבורך ולכן בימיו הראה לו הקב"ה כי בהיותו בגלגול אדם נתקללה בעבורו ולכן אז והכנעני בארץ הי' הולך וכובשה כי בו כתיב ארור כנען עד עבור ד' דורות שהם מספר ד' גלגולים המוכרחים אל התיקון בסוד פעמים שלש עם גבר הרי ד', ולכן דוד רביעי יבואו הנה ומן הארור הזה כנען תצא עתה מידו ותכנס ביד בני ישראל הנקרא ברוך כדי שתתברך גם היא ותצא מקללתה הראשונה ולכן ויתורו וכו' לשון נים ולא נים תיה ולא תיר תעירו ותעוררו את ארץ כנען משינתה שהיתה שקועה עד עתה ביד כנען הארור ולכן תלכו עתה לעוררה כי בא עתה עת דודים לתת אותה לבני ישראל ותתברך בידם וזה אחד מן הטעמים מה צורך עתה לתור אותה כמו שהקשינו למעלה והוא ע"ד שיהי' לעתיד מה נאוו על ההרים רגלי מבשר וכו' אומר לציון מלך אלהיך פצחו רננו חורבות ירושלים וכו' ואל תהיה מן הכסילים החושבים כי ארץ דומם ופסוק מסוף הארץ זמירות שמענו יוכיח וכאלה רבות.

ואמנם אם אנשים מועטים ילכו שמה לא יהי' היכר בזה אבל ילכו י"ב אנשים איש אחד לכל מטה ולא די זה אלא שגם אלו הי"ב יהיו הנשיאים שבהם וז"ש איש אחד איש אחד וכו' כל נשיא בהם ועי"כ יהי' חשוב כאלו כל י"ב שבטי ישראל מנער ועד זקן כולם כא' נכנסו בה ותשמח ותגל בענין רני עקרה לא ילדה וכו'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 50 – כ אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עץ הדעת טוב - פרשת שלח

אמר ר' יהושע בן לוי למה ישראל דומים כשאמרו נשלחה אנשים לפנינו למלך שזימן לבנו אשה נאה עשירה ובת טובים אמר לו הבן אלך ואראה אותה מיד הוקשה הדבר בעיניו ואמר מה אעשה אם אומר לו איני מראה לך אותה עכשיו יאמר כעורה היא וכו', ואומרם נאה ועשירה ובת טובים ירמוז אל ג' מעלות וחשובות שנמצאו בענין ארץ כנען. הא' היתה נאה בנוי והוא היותה שער השמים לקבל תפלות ישראל ולהוריד השפע כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה וכו'. ומכוונת כנגד בית המקדש של מעלה וכדכתיב לפאר מקום מקדשינו, והב' כי היא עשיר' כמ"ש ארץ אשר לא במסכנו' תאכל בה לחם לא תחסר כל בה מרוב הברכות אשר בה כי לכך נקראת ארץ זבת חלב ודבש כנודע מענין האשכול ורימון ותאנה שנשאנו המרגלים עשרה אנשיה, הג' בת טובים רמוז כי כל הזוכה אליה נקרא צדיק כמ"ש ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ וכת' אמרו צדיק כי טוב. ועל דרך רמז ירמוז אל היותה כנגד ארץ העליונה מקבלת ממש קצוות שתחילתן חסד כי לזה נתכוונו רז"ל באומרם בתהיתה לו לאברהם ובכל שמה ולכן נקראת בת שבע. וגם ירמוז כפשעו לארץ כי אינכם צריכין לראותה כי הרי ג' אבותיכ' הצדיקים והטובים אברהם יצחק ויעקב גרו בה כל ימיהם ותמיד חשקו בה על כי היו מכירים מעלתה ושלימותה גם לזה רמז באומרו ובת טובים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 51 – כא אי"ד תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עשרה מאמרות - מאמר חקור דין - חלק ב פרק מז

ולולא סרחנו בעגל לא הוצרכו ליגנוז בארון אלא ידיו של משה היו להם תשמישי קדושה לבסא כבודם ומושב יקרהם ליכנס עמהם לאלתר בקרב כל ישראל לארץ ולציון מכלל יופי לא להשתקע או אפילו לגור שם שהרי גדלה מעלת משה ודור המדבר הרבה יותר ממעלת ארץ ישראל כמבואר בזוהר ואפילו בסוף הארבעים שכבר כלו דור המדבר למות מקרב העם התחנן משה אעברה נא ואראה לא שאל רק המעבר ליתן עיניו בה כטעם תמיד עיני ה' אלהיך בה ליודעים סודו ומשה היה חפץ מאד להגיע עד שערי גן עדן הסר משם את הכרובים ואת להט החרב לפתוח דרך עץ החיים לגוי צדיק שומר אמונים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

ביה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 52 - כב איך תסמ"ד לפיק ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א **ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה**

כתבי הרמ"ע מפאנו - מאמר שבתות ה'

ואלה השני שמות ימין ושמאל נתייחדו לשכינה השורה בארץ חפץ והן בגימ' מיכאל הנראה עמה ובזכותה תמיד עיני ה' אלקיד בה בארץ חמדה עצות מרחוק אמונה אומן.

ספר תיקונים חדשים לרמח"ל - תיקונא שבעין

רוח קאים בלבא ומתמן סליק ונחית לכל סטר. ורזא דא שכינתא קיימת לאזנא עלמין, וקב"ה אסחר לכל סטר לאתקפא לה דכתיב תמיד עיני ה' אלקיד בה וכו' (שם יא יב) ודא רוח חיים, דנפש בלא רוח לאו איהי חיה.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 53 – כג אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תקט"ו לרמח"ל תפילות - תפילה הקץ

אל אחד יחיד ומיוחד מגיננו ראה אלהים והבט פני משיחך, שנים שנחרבו בה"מ ומלכות ב"ד, בה"מ שנא' בו, על הר ציון ששמים, ציון שדה תחרש, משיח שנא' כן משחת מאיש מראהו, ופנים שלו שמהם היה צריך לצאת אור לישראל, שנא' בהם באור פני מלך חיים, הרי עתה נא' בהם לא תאר לו ולא הדר, ומאלה הפנים אור מאיר לכל ישראל בכמה ברכות שיורדים בבה"מ כי שם צוה ה' הברכה חיים וכו', באור פני מלך חיים, הרי עתה שהם חרבים אין שום אור מגיע לישראל וע"כ הם בחשך, רבון כל העולמים מי יוכל לתקן כל זה אלא יחודך, בשעה שתתן עיניך בארץ ישראל ובמלך המשיח, דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה (מראשית) [מרשית] השנה, מיד יתמלא (ראשית) [רשית] שהוא רש מסכן בלא א', יתמלא בא' שלך, מיד ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, שהרי בשעה שיחוד שלך יתגלה צדיק לא יזוז ממלכות שהיא בת זוגו, וכל אור יורד בלא חסרון לא תחסר כל בה ודאי, ועוד א' היא אמת, בה אמת מארץ תצמח, זה א"י שעינים שלך מאירים שם עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן, וזה תצמח בצ' שבה הגאולה עתידה צמח צדיק, ולפי שאנחנו מקוים לפניך באמת, מגיננו ראה אלהים זה בה"מ, והבט פני משיחך, זה מלך המשיח, להחזיר בנינה בנין עולם שלא יהיה לו חורבן כלל, שהרי ביחוד שלך יהיה נתקן שאין לו שינוי לעולמים דכתיב אני ה' לא שנית, שכן הם עומדים לגלות יחוד שלך בעולם, בה"מ א', מלך א', בהם ישראל גוי אחד בארץ, והיה ה' למלך וכו', ה' אל תאחר, לישועתך קויתי ה':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

ביה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 54 - כד איך תסס"ד לפיק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קצב

זהר פרשת פקודי [דף רכו.]: תו פתח ואמר, [תהלים קכז] שיר המעלות לשלמה אם יהו"ה לא יבנה בית וגו', האי קרא שלמה מלכא אמר ליה, בשעתא דהוה בני בי מקדשא, ושאר לומבני, והוה חמי דעובדא אתתקנת בידיהו, והוה מתבני מגרמיה, כדין שארי ואמר אם יהו"ה לא יבנה בית וגו'. היינו רזא דכתיב, בראשית ברא אלהי"ם, דהא קודשא בריך הוא ברא ואתקין להאי עלמא בכל מה דאצטריך, דאיהו בית. שוא עמלו בוניו בו, אלין רזא דאינון נהרין (נ"א נחלין). דנפקין ועאלין כלהו בגו האי בית, לאתקנא ליה בכל מה דאצטריך, ואף על גב דכלהו קא אתיין לאתקנא למעבד תקוניה, ודאי אם יהו"ה, דאיהו רזא דעלמא עלאה, דאתקין (ס"א לא אתקין) ועביד ביתא כדקא יאות, אינון בונין למגנא אינון, אלא מה דאיהו עביד ואתקין. אם יהו"ה לא ישמר עיר, כמה דכתיב [דברים יא] תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, ואוקמוה, ובאשגחותא דא איהי נטירא בכל סטרין. ואף על גב דכתיב [שה"ש ג] הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל, וכלהו נטרי לה, מאי טעמא נטרי לה, בגין דכתיב מפחד בלילות, דא פחדא דגיהנם דקאים לקבלה, בגין לדחייא לה, ובגין דא כלהו סחרין לה. ואף על גב דכלהו קיימי בנהירו דמחשבה דלא אתידע, וכדין האי נהירו דמחשבה דלא אתידע, בטש בנהירו דפריסא, ונהרין כחדא. ואתעבידו תשע היכלין, והיכלין לאו אינון נהורין, ולא אינון רוחין, ולא אינון נשמתין, ולא אית מאן דקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין, דקיימי כלהו במחשבה, דאיהי חד מנייהו בחושבנא, דכלהו למרדף אבתריהו, בשעתא דקיימי במחשבה, ולא מתדבקן ולא אתידעו. אלין לא קיימי, לא ברעותא, ולא במחשבה עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין כל רזי מהימנותא, וכל אינון נהורין מרזא דמחשבה עלאה דלתתא,

כלהו אקרון אין סוף. עד הכא מטון נהורין ולא מטון, ולא אתידיעו, לאו הכא מחשבה ולא רעותא. כד נהיר מחשבה, ולא אתידע ממאן נהיר, כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר (ס"א מאן) למה דנהיר, ועאיל דא בדא, עד דאתכלילו כלהו כחדא, והא אוקמוה. וברזא דקרבנא כד סליק, כלא אתקשר דא בדא, ונהיר דא בדא, כדין קיימין כלהו בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף, ההוא נהירו דנהיר מיניה מחשבה עלאה אקרי אין סוף (ע"ב):

מה שכתב שם בפ' פקודי דף רכ"ו א' אם יקו"ק דא רזא דעלמא עלאה כו'. כי עול"ם העליון, סוד עול"ם גי' רצו"ן המחשב"ה כשתחשוב המ"ם של עולם שש מאות, ועלמ"א עלא"ה גי' אומ"ר, רמ"ז מצות כלולים בא' הוא רמ"ח, ועם הי' דברות שהוא נגד מאמר הי', הוא רנ"ח, בני"ן עול"ם רנ"ח אתוון דשם מ"ב וע"ב:

דאתקין ועביד ביתא. כי בי"ת אלקי"ם גי' מ"ח במילוי מ"ם חי"ת, והוא סוד מ"ם סתומה של על"ם, ובי"ת נעשה מו"ר דאו"ר ב' פעמים, וב' פשוט נעשה מב' אלפין דאור, כי ר"ו גי' אז"ן חוט"ם פ"ה, ובהן ב' בחינות הוא בית, וב' אלפין נעשה ב' פשוט, כי יש שני בחינות אלפין, א', יו"י מספר כ"ו כמנין יקו"ק, וא', יו"ד הן ב' יודין, שמעהן נעשה ע', נחלק לב' עיינין, ב' נקודין, וכשנחלק הו' לב' כידוע, נעשה מן יו"י מספר כבו"ד, ומן יו"ד מספר כ"ו, כבו"ד יקו"ק, ומזה נעשה ב' דבראשית, בי"ת רא"ש, בי"ת המלכו"ת, ב' ראשי"ת, ואלו העיינין לא ינום ולא ישן שומר ישראל [תהלים קכא], כי עינך תראנה ירושלם [ישעיה לג], ותמיד עיני יקוק אלקיך בה מראשית השנה [דברים יא] שהוא ראשית המחשבה, כי מחשב"ה גי' שנ"ה, עד אחרית שנ"ה, וב' פעמים שנ"ה גי' חכמ"ה ירא"ת יקו"ק [תהלים קיא] סוד שי"ת, בר"א שי"ת, ראשית ואחרית, וישמר את עי"ר אלקינ"ו ה"ר קדש"ו [שם מח], גי' יקו"ק או"ר בריא"ת העול"ם:

ובאשגחותא דא. שהוא חכמ"ה ירא"ת יקו"ק. איהי נטירא מכל סטרין. שזהו ראשית אחרית דכל שית:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ביה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 55 - כה איך תסמ"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בית עולמים - דף קלא ע"א - ד"ה עוד

עוד יש שינוי א' בין ע"ק לז"א כי בע"ק לית גבינין על עינא ולית כסותא על עינא ובז"א יש גבינין וביארנו באורך בביאורינו לאדרא דמשפטים שענין הגבינים משמשים ב' דברים א' שכאשר העונות גורמים אז הקליפות עולים למעלה וגורמים סילוק השגחה והוא סוד סכותה בענן לך מעבור תפלה וכמ"ש מיום שחרב ביהמ"ק לא נראו שמים בטהרתה כי שמים הם עיינין ז' רקיעים ז' גלדי עינא כמו שיבואר עוד בעז"ה והוא סוד גבינא תתאה שתחת העיני' ולעומתו יורד גבינא עילאה על העין שלא יסתכל ז"א למעלה לעינא דע"ק וז"ס השינה שהעינים נסגרים ע"י נגיעת ב' הגבינים זה בזה שהסט"א יונקת מן הדינים מסופם סוספיתא דדהבא וגבינא עילאה הוא סוד הדין המונע הסתכלות עינא דע"ק בעינא דז"א ואז נאמר הנה זה עומד אחר כתלינו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים כי אע"פ שהעינין נסגרים ומסתלק השגחה מישראל אעפ"כ כתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם כו' כי יוצא נהירו דקיק דרך הגבינין והוא אור מועט לקיום ישראל בגלות והענין כי בהיות ישראל בארצם הם מושגחים מהקב"ה מז"א לבד כמ"ש ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה כו' משא"כ בגלות שהם יושבים תחת ע' שרים והקב"ה משגיח עליהם באמצעות השרים והוא סוד גלות השכינה שיוצא נהירו דקיק ומתפשט דרך אותו השר ובא לישראל וזה נק' חלון והוא מ"ש משגיח מן החלונות והכל תלוי בעיינין כי א"י הוא בעיינין דז"א בת עין נוק' כידוע וכן נאמר וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן כו' שהוא א"י ונק' עין כי שם הארת הדעת כמש"ל שהוא ע' נפש יעקב דאתזנו מההוא רוחא דגניז בפומא ודעת גניז בפומא דמלכא וידוע כי כל הארץ נחלקת לע' רצועות לע' אומות כל א' תחת שר א' וכולם נכללים בא"י כמ"ש יצב גבולות עמים למספר ב"י והם ע' נפש

יעקב נגד ע' אומות שמהם בא תמצית השפע לאו"ה לע' אומין ומא"י יוצאים ע' רצועות לע' גבולות של הארץ וכולם נכללים בירושלים וכמ"ש עינך תראינה ירושלים כו' כמו שיתב' בעז"ה והם ג' דברים בעין א' הלובן המקיף כל העין ובפנימיותו ירוק קו ירוק המקיף את העולם ולפנים אוכמתא דעינא בת עין שמשם יוצא הארה וכח הראות וכן הם ג' דרגין בא"י א' כלל א"י והב' ירושלים באמצע והג' בהמ"ק באמצע ירושלים ונק' בת עין שמשם יוצא השפע וכל ההשגחה משם ושם הוא אבן שתיה אוכמתא דעינא על אבן אחת שבעה עינים כמו שיתבאר וז"ס ע' סנהדרין שהיו יושבים בבהמ"ק ומשם תצא תורה לישראל והוא סוד אור העינים כמ"ש ותורה אור ולכן כל ישראל עולים לרגל לבהמ"ק ג"פ בשנה כמ"ש יראה כל זכורך כו' בסוד ראיית העינים ואמרו יראה יראה כדרך שבא לראות בב' עיניו כך בא לראות בב' עיניו והנה לבאר זה הוא שידוע שנוק' דז"א היא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כי אין לה אלא עין א' סוד דעת ק"ל שלה עט' דגבורות וידוע כי ב' עינים הם דרגא דנו"ה כמ"ש כי עיניו על כל דרכי איש כו' ואמרו בזוהר איהו בנצח ואיהי בהוד וכמ"ש שהי' בעולם התוהו מסט' דנוק' קיימא דחד כמכא מהור לבד וכל תיקונא דילה הוא להביא לה הארה מחד כרוב נצח דאסתליק וע"י מושכים לה הארה מב' עיינין דז"א חו"ג ביחד ותיקונא דזיוגא הוא ע"י שיעלו הבירורים מסט"א והוא סוד תכלת שבחלזון כמש"ל וז"ס מ"ש רז"ל תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד כו' והוא כי תכלת הם הבירורים העולים מסט"א בסוד חלזון כמש"ל והוא דומה לים נוקבא דז"א שבניינה מעט' דגבורות ולכן נק' י"ם נש"ב והוא מיינ דימא רבא סט' דבוצד"ק דמו"ס וים דומה לרקיע כידוע שהעין דומה לרקיע וכמ"ש השקיפה ממעון קדשך מן השמים ואמרו בש"ס רקיע שבו חמה ולבנה כוכבים ומזלות וידוע כי ב' עינים ה' ב' המאורות חמה ולבנה וכוכבים ומזלות ידוע שהם חו"ג ב' עינים כמש"ל וז' גלגלים ברקיע נגד ז' גלדי עינא ונק' גלגלים גלגלי דעינא בסוד אופנים שד' חיות הם ד' מוחין וד' גלגלים גק גוונין דבעינא וכמ"ש ובהנשא החיות ינשאו האופנים אצלם כי בהסתלק הד' מוחין בסוד הדורמיטא אז מסתלקים ד' גווני עינא שהעינים נסגרים וכתוב כי רוח החיה באופנים שהמוחין מאירים בעינים כמו שית' עוד בעז"ה ורקיע דומה לכסא הכבוד ד' מוחין שהם דרגא דאבהן ודוד מלכא דאתחבר עמהון ד' רגלי הכסא ובזוהר אמרו כי הכסא הוא שית מעלות לכסא וד' סמכין והכל הוא בעיינין שבהם יש ב' גוונין ו"ד ויו"ד נהיר בו"ד ובדורמיטא אסתליק יו"ד לעילא ולא נהיר בו"ד כמ"ש הגאון בפ"י לס"ד ויבואר עוד בעז"ה לקמן וע"י תכלת שבציצית עולים הבירורים בסוד מ"ן לנוק' ואז ממשיכים לה הארה גם מעין ימין דז"א עט' דחסדים והוא דרגא דנצח רגל ימין ואז זו"נ מזדווגים זה בזה וידוע כי בג' רגלים הנ"ל אז זו"נ הם בזיוגא חדא במעלה רמה מאוד ולכן אז מתתקנים ב' הרגלים ולכן נק' רגלים וז"ס שאמרו חיגר ברגלו א' פטור מן הראיה וכן סומא בא' מעיניו שאינו כדאי לתקנא זו"נ

בזיוגא דלהון ולכן אמרו כדרך שבא ליראות כו' ר"ל כמו שבז"א יש ב' עיינין ב' עטרין חו"ג כך בא לראות להעלות הנוק' ע"י מ"ן של ישראל העולים שם להמשיך לה ב' עיינין ובזה ית' מאמר א' בזוהר פ' בשלח (ד' מ"ח ב') וז"ל כתיב זבולון לחוף ימים ישכון והא ימא חד כו' אוקמוה חברייא ברזא עילאה וירכתו על צידון כד"א יוצאי ירך יעקב וזבולון שוקא דימינא דגופא הוה וים כנרת הוי בעדבי' ומהכא אשתכח חלזון לתכלתא ע"כ. והענין בזה כבר כתבנו כמ"פ שעיקר אחיזת הסט"א היה בנצח דז"א דאסתליק בגלות וכמ"ש ויגע בכף יריכו הני מאני דרבנן כו' שהלבושים הם בנצח כמ"ש ל בשם הגאון והוא רוצה שיהיה כמו בעולם התוהו שהיה קיימא דחד סמכא מסט' דהוד לבד ואמרו בזוהר ויגע בכף יריכו אינון תמכי אורייתא והוא דרגא דזבולון כידוע שיששכר עסק בתורה וזבולון היה מחזיק אותו וז"ש וירכתו על צידון ירכא ימינא ומביא ראיה מפ' יוצאי ירך יעקב שסתם ירך הוא בנצח וכמ"ש ותקע כף ירך יעקב ואמר וים כנרת הוה בעדבי' נוק' דז"א כנרת גי' תרע"א מילוי אדני שכל חפצא לאתקשרא בירכא ימינא למלא חסרונה והוא כנרת חסר א' ימינא עט' דחסדים כידוע שא' דאדני ממתק די"ן מאדנ"י דינא דמלכותא ומהכא אשתכח חלזון ר"ל מים כנרת מנוק' שעולה בירורי מ"ן משם ב"ן וז"ס מ"ש ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת והיה לכם לציצית וראיתם אותו כו' והענין כי הציצית הוא רזא דעיינין כמ"ש בס"ד ד' מלכין נפקין לקדמות ארבע והם ד' ציציות נגד ד' מוחין וכמ"ש בזה למעלה בדרוש עינא דע"ק יעו"ש ובביאורינו לאדרא דמשפטים והענין כי הציצית הם במלבוש וכבר נת' שהלבושים הם בנו"ה כמ"ש הוד והדר לבשת כו' ונו"ה הם בעיינין וכל זיוגא הוא בסט' דעיינין כמ"ש וראיתיה לזכור ברית עולם וכתוב הסבי עיניך שהם הרהיבוני דאתוקדן בשלהוביתא דרחימותא כמ"ש בזוהר ולכן מצות ציצית כולל תרי"ג מצות ברזא דברייתא דאתער ע"י ראיית העיינין וכתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' וז"ס מצות ציצית מדאורייתא בצמר ופשתים לבד והם דרגא דקין והבל בקין כתיב ויבא מפרי האדמה כו' ואמרו שהביא ז"פ ובהבל כתיב מבכורות צאנו צמר כבשים וידוע כי קין והבל הם דרגא דגו"ה ותליין בעיינין כמ"ש (לקמן באד"ר קמ"ג א') בזוהר דאחית תרין דמעין לימא רבא הם קין והבל הביאו הגאון בפ' לס"ד והם מתמתקים ע"י ב' עינים הנ"ל שהם בנו"ה וז"ס מ"ש רז"ל כשזוכר את בניו מוריד ב' דמעות לים הגדול ואתי זעפא והוא בסוד הנסירה לזווגא זו"נ ע"י ב' עינים וכמ"ש בס"ד חד רגשא בגין לאתפרשא והם ב' דמעות ב' עיינין חו"ג ומורידים לים הגדול נוק' ע"י הנסירה ואז הוא זעפא כמ"ש רגשא בגין לאתפרשא וידוע כי איסור שעטנ"ז הוא שלא לחבר קין והבל ביחד שור וחמור כמ"ש הגאון בזה באריכות בס"ד דברים נפלאים ומצינו שבציצית הותר כלאים וכמ"ש לא תלבש שעטנז כו' גדילים תעשה לך שע"י ציצית באסתכלותא דעיינין הם מתמתקים והם הבירורים העולים למעלה ע"י תכלת ולכן עיקר היתר שעטנז בציצית הוא ע"י תכלת ועיקר

אתבסמותא דלהון הוא ע"י חכמה עילאה שמסתלק יו"ד למעלה לשורשו לחכמה אבא ומבי' מוחין מעולים ואז הוא סוד הזיוג ומתפרשין הגביני' ונפתחים עיניו ולזה אמרו מוריד ב' דמעות לים הגדול ימא דחכמתא עילאה ולכן לילה לאו זמן ציצית הוא כי אז הוא בבחי' דורמיטא כידוע וז"ס ד' ציציות דתליין בד' אותיות הוי"ה ובהם תרי"ג מצות שמי עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח והם בד' סטרין כידוע שי"ה חו"ב הם ימינא ושמאלא ו"ה תו"מ פנים ואחור והם ד' חיות בד' צדדים ולעומתם ד' אופנים בד' סטרין וסוד זה גילה יחזקאל במ"ש וארא החיות והנה אופן אחד בארץ כו' כמ"ש ד' חיות הם ד' מוחין ואופנים הם בעיינין ובנוק' הוא הארת חד עינא לבד עולימתא שפירתא כו' כמ"ש ל וז"ש אופן א' בארץ כו' וזה ראה יחזקאל בגלות בבל שאז היה ז"א בבחי' דורמיטא וידוע כי כלל העולם הוא מתחלק לז' ארצות וכן א"י כלולה מכל ז' ארעאין והם נגד ז' גלדי עינא ז' עיינין דאשגחותא וכמ"ש שבעה עיני ה' משוטטות כו' וכולם כלילין בבת עין והוא אבן שתיה שממנו הושתת העולם וכמ"ש על אבן אחת שבעה עינים וכמו שיתבאר לפנינו בעז"ה ולכן כ"ז שהיו ישראל מיושבים על אדמת הקודש היו מושגחים מן העינים עצמם כמ"ש ל והיו בסוד פתיחו דעיינין משא"כ בגלות אז מושגחים דרך ע' שרים שהם בסוד גביני דעינא שהם סוד הרקיעים דאנהיג בהו קוב"ה לאו"ה וכמ"ש בזוהר פ' ויקהל (דף ר"ט ע"א) וז"ל וכל רקיעא ורקיעא אית ממנא ואתפקד על עלמא ועל ארעא לאנהגא כולא בר ארעא דישראל דלא אנהיג בה רקיעא ולא חילא אחרא אלא קוב"ה בלחודוי ואלו רקיעין בהם ע' שרי' דסחרן לרקיעא דא"י כמבואר שם וכן הגביני' מסבבים העינים ולכן כשישראל בגלות אז בסוד סגירו דעיינין בסוד הדורמיטא ואז כתיב והסתרתני פני' מהם שנעזבים להשגחת השרים בטבע ואין נסים נתגלים רק נהירו דקיק יוצא דרך הגביני לקיימם בגלות וז"ס סתימת הנבואה בגלות דלא שריא לבר מארעא קדישא כי הנבואה הוא בנו"ה בעיינין שלכן נק' רואים ונק' חוזים שהם נטלין ב' היכלות נוגה וזוהר שהם סוד ב' עיינין ב' מאורות חמה ולבנה כמ"ש הגאון בפ"י לס"ד וכל נבואה היה מבהמ"ק כמ"ש משא גיא חזיון והוא סוד בת עינא שמשם הוא עיקר מאור העינים כמ"ש ל ולזה נאמר הנה זה עומד אחר כתלינו גביני עינא והם ענני שמיא כמ"ש סכותה בענן לך וכתוב וענן אבק רגליו נו"ה כרובי עינא כמ"ש ל וז"ס מ"ש רז"ל מלך בו"ד אבל מה הוא עושה תולה שק על פתחו אף אני כך אעשה שנאמר אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם וכמ"ש בזוהר שם דרקיעא דתליא על א"י שם פתח א' מכוון נגד כסה"כ והוא סוד פתח העינים מכוון נגד ד' מוחין שמשם הוא נהירו דמינא כמ"ש ורקיע דומה לכסה"כ כמ"ש ל ועתה נסתמו העינים ע"י גביני' והם ע"י אחיזת הקליפות שהם ת' מאות איש של עשו וז"ש וש"ק אשים כסותם ואמרו מיום שחרב בהמ"ק לא נראה רקיע בטהרתה כי ב' היכלות הם א' עצם השמים והב' לטוהר והם דרגא דנו"ה ב' עינים וכבר אמרנו שבגלות אסתלק נצח ואשתאר כרוב חד הוד לבד והודי נהפך עלי כו' והוא

מ"ש דומה דודי לצבי כו' הצבי הזה כשהוא ישן עינו אחת פתוחה כו' ולכן מה שנסתלק הוא היכל לטוהר (עיינן מזה בפ"י הגאון על היכלות) וכתוב משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים שע"י הצדיקים ממשיכים לה הארה מחד כרוב דאסתליק והוא בפתוחו דעיינין זעיר כמבחר כותלא וחרכיה והם תשב"ר נו"ה כרובים כידוע:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 56 – כו אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בית עולמים - דף קלא ע"א - ד"ה מכולן

נחזור לעניינינו שכבר נת' שב' שמות ע"ב ס"ג האירו בעינים ובגבינין הם מסט' דאחוריים דב' שמות אלו והם קפ"ד קס"ו גי' ש"ן וכבר נת' שחור"ב כלולים זה בזה עולים ז' מאות וכבר ביארנו שבעיינין הוא רזא דדעת ב' עטרין וידוע כי דעת הוא רזא דאלף והוא סוד כ"ח פרקין דב' ידיים שהם ב' עטרין חו"ג ובהם כל הכ"ז אתוון ברזא דאי"ק בכ"ר ואלף בסוף משלים לחשבון אלף והוא אלף גדולה דזכה משה דרגא דדעת ולכן בדעת הוא אלף אדרין ואכסדרין וכל כ"ח פרקין דידין מאירים בעינים כידוע שדעת הוא רזא דברית והוא טיפת הזרע וברית אתער בי' אצבעתן ולכן הזרע הוא כח הגוף ומאור העינים כידוע וכן הדעת מתפשט בגופא וכרת לו ברית בין י' אצבעות ידיו והוא ברית הלשון כמ"ש בס"י ולכן התפלה שהוא לגרום פקיהו דעיינין כמ"ש השקיפה ממעון קדשך מן השמים כו' ואמרו המתפלל צריך שיתן עיניו למטה כו' צריך לארמא אצבעאן למעלה ולזה עולים שם בחשבון ז' מאה ואלף מארי דאשגחותא. ומ"ש דעל תריסי דעיינין. ר"ל אותם ז' מאה אלף מארי דאשגחותא תליין בשערות שעל הגבינין כמש"ל ונק' מארי תריסין שהם עשויים להלחם ולהעניש הרשעים וידוע כי ע' שרים של עו"ג הם נק' תריסין ממנן כמ"ש בזוהר בכמה מקומות והם בעולם העשי' ברתיכין דלבר ותליין בשערות של גביני עינא כמש"ל שכל השגחת העול הוא מעיינין דז"א רק שאשגחותא דישראל הוא בעיינין עצמם בת עין א"י תמיד עיני ה' אלהיך בה כו' והם רתיכין פנימאין והם ע' נפשות יעקב גבולות עמים כו' ברזא דעי"ן כמש"ל ולכן ישראל הם למעלה מן המזלות שכוכבי ומזלי הם בשערות שעל הגבינין כמש"ל וע' שרים הם ברזא דגבינין בדורמיטא בעולם העשייה ותליין בשערות דעיינין וידוע כי הם ע"ב שרים ע"ב אומות עם עשו וישמעאל וכן בישראל ע' נפשות עם יעקב ועם

אברהם ויצחק הם ע"ב נפשות והכל תליא בשם הויה כידוע שהם ע"ב תגין בכ"ד עיינין דשם הוי"ה והוא רזא דרתיכין פנימאין כידוע שז"א נק' הוי"ה וז"א מקנן ביצירה והוא השגחת הקב"ה בא"י ע"י עולם היצירה כידוע וכל ע"ב אלו כלולים בעיינין כידוע שע"ב הם מתחלקים ליי"ב לבד וס' לבד י"ב בקר ושיתין איילתין דסחרין לכרסייא וכבר נת' שהכסא הוא בעיינין ו' דרגין וד' רגלין וכן הם שם ס' לבד ס' גלדי עינא וי"ב הם בד' גווינין דעינא שהם סוד ד' רגלי המרכבה ארגמ"ן וכל א' כולל ג' והם ד' אותיות הוי"ה ובהם י"ב צירופים תלת בכל חד ובהם ראשית השגחת הקב"ה כנודע שתחל' בא אל ד' ארגמ"ן ואח"כ ליי"ב רתיכין י"ב בקר ואח"כ לס' גבורים סביב לה ואח"כ לכל המלאכים וכן הוא בישראל שהם דוגמת מלאכים דלעילא וידוע כי מה"ש וישראל נק' צבאות והם בדרגא דנו"ה כמ"ש בני ישראל וכתיב בני אלקים והם נו"ה דרגא דבני ומט"ט הוא יסוד המוליך השפע וכמ"ש הגאון בליקוטיו ונודע כי נו"ה הוא רזא דעיינין וחוטמא הוא יסוד ולכן הוא באמצע בין העינים וכן כאן בעינים דז"א הם מה"ש וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו והם נק' צבא השמים ועינים הם רזא דשמים כמ"ש כמ"פ והם סביב כורסייא כמבואר רתיכין פנימאין ורתיכין דלבר כמש"ל וכן ישראל הם ברזא דעיינין כמ"ש כל הנוגע בהם כו' ולכן כל השפע בא תחלה לישראל ותחלה הוא ברזא דאבהן ודוד מלכא והם גוויני דעינא ואח"כ ליי"ב שבטים ואח"כ לשאר ספר נפש יעקב ואח"כ לס"ר נשמות ישראל כידוע שכולם מתגלגלים ניצוצות בכל דור וכולם נכללים באותיות התורה כידוע שכ"ב אותיות במילואם הם ס' אתוון וה' אותיות מנצפ"ך במילואים י"ב והם י"ב שרשים וס' ענפים ואעפ"כ כולם שרשים לגבי ס"ר אתוון דאורייתא שכל אותיות התורה הם נשמותיהם של ישראל וכולם נכללין בעיינין וז"ס סנהדרין של ע"א ויש ג"כ דיין יחיד מומחה דדן ביחידי כמ"ש הגאון בליקוטים שהוא משלים לחשבון ע"ב ולכן הם נקראים עיני העדה דתליין בעיינין וכן במלאכים יש ע"ב סנהדרי גדולה בהיכל הזכות שנק' עיינין כידוע וכולם תליין בשם הוי"ה שהם ד' אתוון וי"ב צירופים וע"ב שמהן דתליין בי' וס"ר שרשים כידוע שכל נשמות ישראל תליין בהוי"ה כמ"ש כי חלק ה' עמו וכל נשמה מישראל הוא פרצוף שלם והוא הוי"ה שלימה בי"ס וכן התורה מתחלק לד' תנ"ך בתורה שבכתב דרגא דחג"ת כמ"ש הגאון בפ' לזוהר פ' יתרו וכלל תורה שבע"פ דרגא דמלכות והם ד' אותיות הוי"ה ובפרט בתורה שבכתב ו' ספרים באורייתא עם זה ספר תולדות אדם ונביאים וכתו' כלולים באורייתא כמ"ש בזוהר פ' יתרו ע"פ ראשית חכמה כו' ושית סדרין בתורה שבע"פ הם י"ב נגד י"ב צירופי הוי"ה וע' אנפין לאורייתא עם כללות ב' דרכים שתורה פשט וסוד פנימיות וחיצוניות הם ע"ב וגם ס"ר פירושים בתורה לכל א' מישראל פנים בתורה כמ"ש האריז"ל וכולם כלילין בעיינין דז"א והענין כי כבר נת' שכל הפרצוף כלול בעיינין שממנו השגחת הפרצוף וכאן בעיינין דז"א יש כלילות ד' אותיות הוי"ה וכלילות ד'

עולמות אבי"ע כי כבר נת' כמ"פ כי אורא ובוצינא הם שרשים של כל האצילות והם בחי' חו"ג וכן כאן בעיינין נהירו דעינא הוא מסט' דאורא וגווינין דעינא מסט' דבוצינא שכל הגווינין הם משם מבוצד"ק כמ"ש כמ"פ והם בחי' חו"ב אצילות ובריאה והם ב' שמות ע"ב ס"ג כמש"ל והעינים עצמם הם גוף ז"א בחי' יצירה וגביני עינא הוא סט' דנוק' בבחי' דורמיטא ובגלות שמתנהג ע"י עולם העשי' והוא עט' דגבור' דשליט ולכן בגבינין תליין מארי תריסין בעולם העשי' והם ג"כ ע"ב אומין נגד ישראל ותליין בשם אדנ"י והם אותיות שניות דמילוי אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ללו"ו והם סחרין לעיינין ע' אומין סחרנא דא"י כמ"ש בזוהר פ' שלח לך (עייין בכתבי הגאון בליקוטים בפ' לזוהר פ' שלח לך) והם תליין בשערות שעל הגבינין שהם בסוף הגביני' כמש"ל שע' שרי או"ה הם בסוף עולם העשי' בכסותא דעיינין להטין כו'. תחל' פי' מארי דאשגחותא דתליין בשערות שעל הגבינין ועכשיו מפרש אותם דתליין בגבינין עצמם והם נק' כסותא דעל עיינין והם במספר אלף וארבע מאות רביא כו' אפשר שעולים בחשבון זה כי הם שולטים בשעתא דז"א בסוד דורמיטא והגבינין סותמים העינים ואז זו"נ אב"א משמשים בכותל א' ועט' דגבורה לבד שליט בשניהם והם ה"ג מתפשטים בחג"ת נ"ה והם אלף בחסד שהוא צבד יומא דכליל כולוהו יומי וד' מאה בד"ס גבורה ונ"ה ות"ת והענין כי ב' עטרין חו"ג הם סוד ב' ידיים בכל א' ה' אצבעות ה"ח וה"ג והם ב' ידיים בכל יד י"ד פרקין וב' ידיים הם כ"ח פרקין ברזא דאתוון של הדעת כידוע וז"ס התפלה שצריך לארמא ידין להגביר יד ימין על שמאל להוריד עט' דחסדים בסוד הנסירה כידוע שבכל תפלה הוא הנסירה וזיוגא דזו"נ ואז אתפתחו עיינין וכמ"ש השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך כו' וכן בב"כ הוא פקיהו דעיינין ע"י חסד עילאה דנחית מע"ק כמו שיתב' וכל רזא דב"כ הוא בעיינין כמש"ל שהם בסוד ע"ב שמות ברזא דחסד ע"ב דהוי"ה יהם י"ב לבד וס' לבד וידוע ששרשא דב"כ הוא ג' הויות דג' פסוקים והם ג' גווינין דעינא וג' הויות הם רזא דאבהן ובהם י"ב אתוון י"ב שבטים וס' לבד ס' אתוון דב"כ ועליהם נאמר משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים מבין חלונות קשרי אצבעותיהם כידוע והענין כי כלל ב"כ הוא להשפיע על ישראל השגחת הקב"ה בעצמו שלא בהתלבשות ע"ב אומות ע"ב שרים והוא בפתיהו דעיינין דרגא דא"י ולכן אומרים הכהנים השקיפה ממנון קדשך מן השמים וכמ"פ נפתחו השמים ואראה מראות אלקים כו' והוא פתיהו דעיינין ברזא דחיות ואופנים כמש"ל וזה אמר יחזקאל לנחם ישראל בגלות שלא אסתלק מנהון אשגחותא דקוב"ה כמ"ש בזוהר ריש פ' שמות וכן כאן אומרים הכהנים שיתברכו ישראל מרזא דשמים ת"ת דמקנן ביצירה והוא רתיכין פנימאין שהוא בפקיהו דעיינין וברך את עמך את ישראל ואת האדמה כו' דרגא דא"י עיני ה'אלהיך בה כו' כמש"ל והכל ברזא דאתוון דכלילין בעיינין ושרשם ג' אתוון יה"ו שהם דרגא דחג"ת אבהן ג' גווינין דשם ובהם כ"ח אתוון י"ג יודיין וט' וויין וששה ההיין הם כ"ח והם כ"ח

פרקין דב' ידים דרזא דא"ב דאי"ק בכ"ר וידוע כי בנסירה אז אתפתחו ב' עיינין והם בסוד ב' עטרין חו"ג וכל פקיהו דעיינין דז"א הוא ע"י טינא עילאה דע"ק וסוד זה נרמז בזוהר לקמן (ד' קמ"ז ב') תאנא כל כהן דלא רחים כו' מ"ט משום דכתיב טוב עין הוא יבורך כו' וידוע כי טוב עין הוא בעינא דע"ק כמ"ש ל באדרא לעיל בתיקון עינא דע"ק ואמר עוד תאנא א"ר יצחק בוא וראה מה כתיב בההוא רשע דבלעם בשעתא דאתמסר לי' לברכא לישראל הוה משגח בעינא בישא בגין דלא יתקיים ברכתא כו' דכתיב נאום הגבר כו' שתום העין כו' דסתים עינא טבא מינייהו כו' אמר ר"י הכי הוא ודאי כו' דאשתכח פקיהו דעינא כו' וברכתא דרב המנונא סבא הכי אמר קוב"ה יפקח עינא כו' והוא ממש מ"ש שבדורמיטא אז סט' דגבורה לבד שלטא ולזה היה כוונת בלעם דיסתלק מינייהו עינא דע"ק ואז יהיה בסוד הדורמיטא שיהיו נעזבים להשגחת הכו"מ בע"ב שרי או"ה ולכן נק' שתום העין כו' שעין א' היה סתומה ועין א' פתוחה כמ"ש דומה דודי לצבי כו' מה הצבי הזה כשהוא ישן עינו אחת פתוחה כו' ואז אסתלק עינא פקיא דע"ק וכן ברע"מ ד' קמ"ה פקודא לברכא כו' בזקיו דאצבעאן כו' וע"ד בברכתא דקא בריך כהנא ית עמא אצטריך לזקפא ימינא על שמאלא ולעיינא בעינא טבא כו' וידוע כי ע"ב עיינין הם בהיכל הזכות והם אתפקדין לעיינא בעובדין דבני נשא וכל ההשגחה הוא משם ולכן אומרים הכהנים השקיפה ממעון קדשך כידוע שז' רקיעים הם נגד ז"ת ורקיע חמישי נק' מעון והוא נגד היכל זכות כידוע לבסם הגבורות ע"י עטר' דחסדים משל יד ימין ולכן בעי לארמא ימינא על שמאלא ובגלות שאז הוא סוד הדורמיטא ומסתלק עט' דחסד אז נאמר השיב אחור ימינו מפני אויב ואז הגבינין סתמין ואין כאן כי אם י"ד אחד לבד ולכן אמר דבכסותא דעיינין להטיין אלף וארבע מאה כו' והם בסוד י"ד הנ"ל. ואמר להטיין שהם בעט' דגבורות מסט' דבוצינא כידוע. וז"ש ומתאחדין בגבינין כו'. ר"ל שכאשר עינוי דז"א הם פקיהין אז הגבינין נפרשים ואין נוגעים זה בזה והוא סוד ביסום הדינים כידוע בסוד שחיקת הקטורת כמ"ש והכה את הבית הגדול רסיסים כו' כמ"ש בזוהר משא"כ בשינה אז הדינים גוברים ומתאחדין הגבינין זה בזה והוא בסוד חיפוי שמים בעננים והוא מ"ש יומא דעובא כיומא דדינא וכבר נתבאר כמ"פ שאפילו כשהדינים גוברים וישראל בגלות אעפ"כ עינא דע"ק משגיח על עינא דז"א לקיום ישראל בגלות וכן לקיום הפרצופים שלא יתבטלו כאשר היה בעולם התוהו. וז"ש ואשגחותא דעינא דע"י עלייהו. וסוד זה יובן שידוע שב' עיינין דז"א הם ב' כרובים שעל הארון שהם כרובי עינא והם פורשים כנפים סוד גביני עינא והם סוככים בכנפיהם על הארון והענין כי הכרובים הם ב' עיינין דז"א והכנפים הגבינין כל כרוב יש לו ב' כנפים ב' גבינין וסוד הארון בפנים יסוד אימא שבו הדעת דז"א ב' עטרין דחו"ג והם ב' לוחות שבארון ה"ח וה"ג ולכן הארון היה של זהב אימא כמ"ש מצפון זהב יאתה כידוע ובפנימי ארון של עץ יסוד אבא עץ החיים והלוחות מעשה אלקים כתובים באצבע אלקים סט' דבוצינא

שמשם אתיין כידוע והם גוונין דעינא וז"ס הארון מב' יסודות דאו"א י"ה של השם שיו"ד הוא בסוד אבא כידוע וה' יסוד אימא וז"ש ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו כו' הם ט"ו טפחים י"ה הנ"ל ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו הם ט"ט דמטטרון ב' יסודות הנ"ל שיסוד הוא אות ט' כידוע את האור כי טוב וידוע כי יסוד אבא גנוז ביסוד אימא והיא חופפת עליו מב' סטריין ולכן מבית ומחוץ תצפנו בזהב ובפנים של עץ וידוע כי בבית ראשון היו הולכים בקה"ק לאורו של ארון והוא סוד נהירו דעינא והוא סוד אוירא ובוצינא בוצינא הוא הגוונין והוא גווני עינא זהב של הארון ובפנים אור דאוירא ולכן שם במקום הארון היה אבן שתיה והארון עומד עליו והוא בת עין אוכמתא דעינא שמשם בא נהירו דעינא כמ"ש למטה על אבן אחת כו' ובעת שהיו ישראל עושים רש"מ היו הכרובים מעורים זה בזה פניהם איש אל אחיו והיו ב' עיינין דז"א מתייחדים ברזא דזיוגא דזו"נ בב' עטריין של הדעת חו"ג משא"כ כשאין עושים רש"מ אתסחראן עיינין ויש פירוד בזו"נ וז"א בסוד הדורמיטא ואסתלק עינא דע"ק חיוורא ואעפ"כ בשעה שנחרב בהמ"ק מצאו הכרובים מעורים זה בזה להורות לישראל שאשגחותא דעינא דע"י לא אסתלק מינייהו בבחי' קיום העולם כמ"ש הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 57 – כז אייד תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר יד מצרים - פירוש הגדה של פסח

ולטעם זה ביארה התורה בשאלת החכם כלל כל העניינים שביארה התורה במצות פסח מצה ומרור, והתשובה היא הנוגע לכל התורה ופרטיה, כי באמת מצות הפסח הוא השורש לכולם כמ"ש. וז"ש "ואמרת לבנך עבדים היינו לפרעה במצרים" וגו', ר"ל שעיקר ביאת ישראל למצרים ויציאתם משם היתה על אופן זה, להשריש בלבם פינת יסוד התורה ע"י הניסים והנפלאות שעשה הוא יתברך שם כדי להוציאנו משם, להראותינו שאנו תלויים בהשגחה למעלה מן הטבע והמזל, ולכן ניתנה לנו ארץ ישראל למורשה, אשר היא "ארץ אשר ה' דורש אותה תמיד עיני ה'" וגו', וז"ש "למען הביא אותנו" וגו', ולכך "ויצוינו לעשות את החוקים האלה" וגו', כי שבע מצוות בני נח נהגו רק ליישוב המדינה הנוגע להנהגות הטבע, משא"כ התרי"ג מצוות שניתנו לישראל הם עשויים לפי השגחתו יתברך, שזה תלוי ע"פ התורה והמצוות, וז"ש "לטוב לנו לחיותינו כהיום הזה", ר"ל שזה נוגע לנו, שאנו תלויים בהשגחה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 58 – כח אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר יד מצרים - פירוש הגדה של פסח

עכשיו מתחיל בסיפור יציאת מצרים, כמ"ש במשנה "מתחיל בגנות ומסיים בשבת, ומבאר כל הסדר היאך היה כוונתו יתברך לקרב אותנו לעבודתו ולתורתו, וכל ענין גלות מצרים וטעמו וסידור הניסים והנפלאות ושידוד המערכות כמו שיבואר בס"ד, ומספר אהבתו יתברך אלינו, והיאך סייע בדבר לקרב אותנו אליו. וביארנו במ"א בארוכה שלכך ניתנה ארץ הקודש לישראל למורשה, כי בעת דור הפלגה אז הפריד שבעים אומות בכל הארץ, וחלק לכל אחד מדינה מיוחדת כפי שורשה למעלה, ולפי ערך מדריגת השר המושל עליה, שכל מדינה מקבלת שפעה מן המזל והשר השולט בה, משא"כ ישראל שהם חלקו יתברך ואין לשום שר ומזל שליטה עליהם, והטעם כי אברהם אעה"ש בטבעו היה עקר, ונמצא שלא היה לזרעו שום שורש ואחיזה במזל כלל, ולכך ניתן לזרעו ארץ הקודש למורשה, שגם היא אינה טבעיית ואין לה אחיזה במזל, כמ"ש "ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני" וגו', וגם אינה טבעיית במהותה שהרי נקראת ארץ צבי ואינה תחת הגבול, רק מתרחבת לפי ערך הקדושה המתרבה בה, ע"פ רוב מנין קדושת ישראל בעבודתם אליו יתברך, וכמו שהארכתי בזה במ"א, וע"ז נאמר "בהנחל עליון וגו', יצב גבולות עמים למספר בני ישראל", שהוא יתברך הפרידם תחת שבעים שרים ונתן אותם להם לנחלה שבעים נגד שבעים נפש יעקב, שהם השרשים לכל, כמו שיתבאר לפנינו בס"ד, ואותם לקח לו להיות לו חלקו שהם למעלה מן הטבע, וז"ש "כי חלק ה' עמו" וגו', ולכן אחר שבא אברהם אעה"ש בעולם, אמר לו הוא יתברך "לך לך מארצך וגו', אל הארץ אשר אראך", וגו' ושם יהיה זוכה לבנים, כמ"ש שהוא למעלה מן הטבע, ועל ידי כן יוכל להוליד שלא ע"פ טבע, וכל זה אמר יהושע לישראל כדי לזרזם בעבודת ה' ובשמירת תורתו, כי ע"י יהיה להם

קיום בארץ, משא"כ אם יתרפו מעבודתו, אז יהיו כלים בטבע, שאין מזל לישראל, והוכיח להם זה מענין אברהם וסיפורי קורותיו, והיאך הוצרך הוא יתברך להוציאנו מאור כשדים לאה"ק, והיה זה אחר שהשליכו נמרוד לכבשן האש שאז כבר היה אברהם ראוי להיות נשרף, ונמצא שהיה בריה חדשה, וניצול ע"פ נס, ולכן תיכף אחר מעשה זה בהליכת אברהם לאה"ק כתיב "וימת תרח", אף שעדיין נשארו כמה משנותיו והיה חי אחר ביאת אברהם לא"י, לפי שלא נקרא אברהם עוד על שמו, וכאילו כבר מת אביו, והוא מ"ש "ואקח את אביכם את אברהם וגו', ואולך אותו בכל ארץ כנען":

והענין בזה, כי מה שנתן ארץ ישראל לזרעו, היה ע"פ מה שניתן לאברהם, וכל מה שהחזיק בהליכתו שם, זכו בהם בניו, ולכך נאמר לאברהם "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ולזרעך", והכוונה בזה שלכך צריך אתה לילך בכל שטחה, שבזה יזכו בניך, משא"כ מקום אשר לא תבוא שם מדרך כף רגליך בו, ולכן אמר כאן "ואולך אותו בכל ארץ כנען", ואז "וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק", והזכיר ביצחק לשון מתנה, כי ישמעאל ובני קטורה היה להם מקצת מציאות בטבע מצד אמם, אבל יצחק שנולד משרה שהיתה עקרה והיתה לידתו בנס גמור, מתנה ניתנה מאתו יתברך, והארכתי בזה במ"א, "ואתן ליצחק את יעקב ואת עשו", כי יצחק ורבקה שניהם היו עקרים, והארכתי במ"א שלכך לא ניתן לעשו חלק בארץ כמו לכל האומות, מצד שלא היה לו ג"כ שורש בתחילה בעת דור הפלגה, ולכך ניתן לו הר שער לרשת אותו, ירושה מאומה אחרת, ולו, ישראל ניתן ארץ הקודש שאינה טבעיית, רק היא תחת השגחת ה' כמש"ל, וכ"ז שלא נתמלאה סאתם של מלכי כנען עדיין לא היה מקום לזרע יעקב בארץ, והוצרכו להיות גולים בארץ לא להם, והוא מ"ש בברית בין הבתרים "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך" וכו', אחר שהבטיחו בבשורת הבנים, והאיך הוא יתנשא על המזל, ואמר "הבט נא השמימה" וגו', הודיעו שבעבור זה לא יהיה להם חלק ונחלה בארץ, והדיעו ג"כ שלכך כל זמן שיהיו חוטאים ולא יהיו כדאים להיות מושגחים בניסים, ולהיות באה"ק מקום מנוחתם, יצטרכו להיות גולים ומטולטלים, והוא מה שהראה הוא יתברך לאברהם אבינו בבין הבתרים כל הד' מלכיות, וכל זה שייך להבטחת בשורת הבנים בדרך ניסיי וכמ"ש, והוא מ"ש ג"כ כאן "ויעקב ובניו ירדו מצרימה". ברוך שומר וכו':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 59 - כט אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר הכוזרי - מאמר שני אות א - ל

וכן ביונה נאמר ויקם יונה לברח תרשישה מלפני ה' אם כי הוא לא ברח כידוע כי אם מארץ הנבואה והנה השיבו האלוה ממעי הדגה אל הארץ ההיא ושם השרה עליו נבואתו וכשם שרמזו לארץ הזאת בכנוי לפני ה' כך נאמר עליה תמיד עיני ה' אלהיך.

ספר יד מצרים - פירוש הגדה של פסח

ולכן תכלית יצי"מ היה בשביל כניסתם לארץ, כמ"ש "אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה" וגו', וכתוב ג"כ "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים וגו', והבאתי אתכם" וגו', כי א"י היא נבדלת מכל הארצות להיותה מושגחת מאתו יתברך לבד, כמ"ש "ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני" וגו', והוא מ"ש בעה"ג לראיה מפסוק "ואותנו הוציא משם למען הביא אותנו" וגו'. לפיכך אנחנו חייבים להודות וכו':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 60 – א סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בית אלקים להמב"ט - שער התפילה - פרק חמישי

וכמו שיש בעולם העליון והאמצעי מדרגות זו למעלה מזו במלאכים בהשגתם והשפעתם שהם מקבלים זה מזה, והמדרגה הראשונה מהסבה הראשונה, ובגלגלים וכוכבים ג"כ שהם מושפעים קצתם מקצתם, כמו כן בזה העולם השפל, יש מקומות מוכנים קצתם מקצת, להיותם מושפעים מאתו ית', כמו גן עדן שהוא בעולם השפל, שהוא מקום מושגח ומושפע מאתו ית' לעונג הנפשות, ואח"כ ירושלים וא"י, וכפי רוחק המקומות ממנה ירחקו ממדרגתה, וכפי קרבתם אליה יתקרבו למדרגתה, כמצרים שהיא קרוב לא"י, ואין לך מעולה בכל הארצות יותר ממצרים, כדכתיב (בראשית י"ג) כגן ה' כארץ מצרים, ומעולה שבארצות מצרים צוען, שמושחין בה מלכים, כדכתיב כי היו בצוען שריו, ואין לך סלעים בכל ארץ ישראל יותר מחברון דקברי בה שכבי, ואפ"ה היתה מבונה על אחת מז' בצוען, בהשגחת השם עליה, וכמ"ש בפרשת עקב כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק, והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים, ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. הנה באלו הכתובים נרמזו קצת משבחי א"י משאר הארצות, והזכיר ארץ מצרים כי בהיות א"י מעולה מארץ מצרים כ"ש שהיא מעולה משאר הארצות כמו שכתבתי, ושבחיה הכוללים הם שנים, מעלתה בדברים השכליים, ומעלתה בדברים הגשמיים. ומעלתה בדברים השכליים הוא, כעין מה שאמרו (בבא בתרא דף קנ"ח) אוריא דארעא ישראל מחכים. והוא מצד היות האדם נברא מחומר מבחר א"י והוא ממקום המזבח, כאמרם (בר"ר פרשה י"ד) עפר מן האדמה ונאמר להלן מזבח אדמה תעשה לי. הוא מוכן יותר לקבל השפע

האלהי מאתו ית' המשפיע בא"י בכבודו ובעצמו בלי שום אמצעי, כאמרם (ספרי פרשת האזינו) א"י אין שר ומזל מושל בה. (כתובות ק"י) הדר בא"י דומה כמי שיש לו אלוה כדכתיב לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים. כי סבת נתינת הארץ הוא להיות לנו לאלהים ביחוד, שנהיה ראויים לקבל השפעתו. משא"כ בשאר הארצות שאין האדם מוכן לקבל כל כך ולא הארץ ראויה לשישפיע בה השי"ת על יושביה מה שראוי, מצד היותה נמסרת לשרים ולמזלות. וזהו אמרם (שם) דומה כמי שאין לו אלוה. וכמו שנאמר בדוד (שמואל א' כ"ו) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים. כי מצד היות חוצה לארץ נמסרת לשרים ולמזלות, הם כמחיצה בינינו לבין בוראנו, לשאין אנו מושפעים מאתו ית' כמו בא"י, ובזה דומה כמי שאין לו אלוה:

וענין מעלתה בענין הגשמיים, הוא בענין שבח פירות א"י בגודלן וטעמם, ויופי ובריאות האנשים הגדלים בה. וזה נמשך ממעלתה בדברים השכליים, כי מצד השפע האלהי אשר בה מתברכים הדברים הגדלים בה, וזה נמשך ממעלתה בדברים השכליים, כי מצד השפע האלהי אשר בה מתברכים הדברים הגדלים בה. ולז"א (דברים י"א) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם וגו', הזכיר אשר אתה בא שמה ואשר יצאתם משם, שהוא דבר מותר, לומר כי זאת הארץ ראוי שתבא אליה לרשתה מצד שהיא חלק ה' ואין שר ומזל מושל בה, וארץ מצרים היה ראוי היציאה ממנה להיות תחת ממשלת שרי מעלה, ושר שלה היותר גדול מכל שרי מעלה והוא מזל טלה:

ואמר אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק, לרמוז ההבדל שיש בין א"י לשאר הארצות בענין המזונות וחי האדם, כי בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחייו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום:

וכן בענין זה, גם כי מלא כל הארץ כבודו, עכ"ז כבר חלק העמים והארצות לשרי מעלה, כדכתיב (דברים ד') וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים וגו' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים. ועל ישראל אמר ואתכם לקח ה' ויוציא אתכם וגו' להיות לו לעם נחלה כיום הזה. לא אמר ואתכם חלק ה', אלא ואתכם לקח ה'. שנראה שגם ישראל היו נמסרים לשרי מעלה, אלא שלקחם ה' והוציאם מתחת רשותם. ולז"א ואתכם לקח

ה' ויוציא אתכם מכור הברזל ממצרים, המשיל ארץ מצרים לברזל, כמו שהברזל הוא קשה מכל מיני מתכות, כי סלע קשה ברזל מחתכו (ב"ב פ"א), וכפטיש יפוצץ סלע (ירמיה כ"ג), כן ארץ מצרים שר שלה היותר תקיף. ולז"א ויוציא אתכם מכור הברזל, כלומר מתחת המזל היותר תקיף שבמזלות וראשון לכולם, שלא היה ראוי להוציאכם מתחת רשותו ולהכניסכם תחת שר אחר קטן ממנו, אלא להיותכם תחת רשותי, ולזה אמר הוצאתי אתכם מהיותר תקיף שבכל שרי מעלה, להיותכם לי לעם נחלה כיום הזה. והוא רומז ליום מעמד הר סיני, כי בעת שקבלו את התורה היו חלק ה' ונחלתו:

ואם כן הוא יתברך נותן ומחלק לשרי מעלה מה שראוי שישפיעו לארצותם כפי חסרונם בפעם אחת, אמנם לארץ ישראל שהיא חלקו ונחלתו ועיני ה' בה, א"צ להשפיע אליהם, כי אם כפי מה שצריכים בכל יום, כי הוא עומד עליהם וממלא חסרונם, וז"ש לא כארץ מצרים היא וגו' אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק, כלומר שהדבר הוא ברשותך לזרוע בכל יום שתמצא, כי יש לך מים מוכנים להשקות הזרע כגן הירק, אבל הארץ אשר אתם עוברים שמה היא ארץ הרים ובקעות, שאין אתה יכול להעלות ולהוליך המים ממקום למקום, מצד היותה הרים ובקעות, כל שכן שאין לה מים, כי אם כאשר ירד הגשם מן השמים והרוה את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרוע ולחם לאוכל, כי כשזורע האדם ואינו יורד הגשם עליו, היתה פעולתו לבטלה, אבל אם הוא זורע על סמך המים שבצדו להשקות הזרע כארץ מצרים, אין פעולתו לבטלה, ויכול לזרוע כל זמן שירצה, משא"כ בארץ ישראל, שאין זריעתו מועלת אם לא ירדו הגשמים עליהם:

וזוהו הנרצה באמרו ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים, כי אפי' המים הצריכים לשתיה הם מהשמים, כל שכן הצריכים לזריעה. ומפני שנראה זה חסרון בא"י, לזה אמר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד. הוא דורש אותה תמיד ורואה מה שהיא צריכה ליושביה, ומשלים חסרונם בכל יום, וסבת זה הוא כדי שיהיו עיניהם תלויות לשמים, ויכירו כי אין מי שיכול להשפיע עליהם כי אם הוא ית', ואמר עיני ה' אלהיך בה, להורות על מעלתה בדברים השכליים, שעין השגחתו והשפעת חכמתו עליך מצד שהוא אלהיך ביחוד בארץ ישראל. ואמר מראשית השנה ועד אחרית שנה. כי בענין דרישתו אותה תמיד כל כך בעין יפה, הוא משלים חסרונם באחרית השנה כמו בתחלתה, לא כבעל הבית שביום ראשון מתגלגל עם האורח בבשר, ובשני בדגים, ובשלישי בירק:

הנה נתבאר שיש הכנה גדולה לשפע האלהי במקום זולת מקום, וכמו כן המקום שהוא מוכן להתפלל בו, כבר הוכן להיות תפלת ישראל נשמעת בו, ולכן המתפלל בו אפי' יחיד ואפילו בלי כוונה שלימה הוא קרוב להיות תפלתו נשמעת, וכמו שמצינו בכלב שהלך להשתטח על קברי

אבות כדי שיצילהו השם מעצת המרגלים, שהיה בטוח שישמע תפלתו באותו מקום המקודש מצד היות בו אבות הקדושים וגופותם בהיותם חיים היו כלים להשתמש בהם בדבר שבקדושה, גם כי היה לו כוונה אחרת ג"כ שבזכותם ינצל מעצתם כדי שיכנסו ישראל לארץ ויתקיים היעוד שיעד להם הש"י שיתן לבניהם את ארץ כנען:

וענין היות התפלה נכח ארץ ישראל וירושלים ובית המקדש הוא דבר עיקרי לתפלה, וכמו שלמדו (ברכות ל') מפסוקי תפלת שלמה שנאמר (מלכים א' ח') והתפללו אל ה' דרך העיר אשר בחרת והבית אשר בנית וגו' והתפללו אליך דרך ארצם וגו', כי בהיות א"י וירושלים ובהמ"ק מוכנים לקבלת התפלה כמו שאמרתי, צריך האדם להתפלל נכחם, להכיר ולרמוז שהוא מתפלל לאל ית' השוכן במקומות המוכנים האלו, כי המתפלל בתפלתו מדבר לנכח כאלו מדבר עם השכינה, ולזה צריך להפוך פניו אל מקומה, כי מעולם לא זזה מכותל מערבי (מדרש איכה פסוק היו צריה לראש):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבי"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 61 – ב סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בית אלקים להמבי"ט - שער היסודות - פרק עשרים

ומפני שאחר נתינת התורה על יד משה רבינו היה נראה שלא היה צורך לשום נביא עוד. הודיע האל ית' למשה כי יקים עוד נביאים בישראל וכמ"ש הכתוב (דברים י"ח) כי אתה בא אל הארץ אשר ה' אלהיך נותן לך לא תלמד לעשות וגו', לא ימצא בך מעביר בנו וגו', כי תועבת ה' אלהיך כל עשה אלה ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך, תמים תהיה וגו', כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלהיך נביא מקרבך מאחריך כמוני יקים לך ה' אלהיך וגו'. הנה סדר הפרשה מורה ראשונה כי הנביא שיקים ה' יהיה מקרבם ומאחיהם אחר שיירשו את הארץ, כי לא ישרה שכינתו על נביא כי אם בא"י, והטעם להורות כי ארץ ישראל מיוחדת לו ית' ואין לשום שר ומזל חלק בה ומפני כך נקראת נחלת ה', וכמ"ש דוד (ש"א כ"א) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד וגו', כל מי שדר בארץ כמי שיש לו אלוה, ובח"ל כמי שאין לו אלוה (כתובות ק"י) שאין שום שר ומזל שולט בא"י, וזהו אחר שיכנסו ישראל לארץ אז אין שום שר ומזל שולט בה שנאמר (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו וגו', וע"ז הבטיח הקב"ה לאברהם (בראשית ט"ו) לזרעך נתתי את הארץ הזאת וגו', כי כיון שהם חלקו ג"כ הארץ שתהיה חלקו תהיה חלקם:

ובעוד שהיו ז' אומות בתוכה לא רצה האל ית' ליחדה לו שהיתה מלאה גלולים ועבודות זרות ותועבות אחרות, וכשחטאו ישראל רצה האל יתברך למוסרה ביד המלאך הממונה עליהם, וכמו שאמר (שמות כ"ג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום וגו', ולבקשת משה אמר לו השי"ת (שם ל"ג) פני ילכו והניחותי לך, וכשהלכו המרגלים והוציאו דבה

אמרו (במדבר י"ג) כי חזק הוא ממנו כביכול אפי' בעל הבית אינו יכול להוציא כליו משם, כלומר כי אפילו שהוא ייחד שמו עליה ולא ישים שום שר ומזל בה לא יוכל לה, וכשנכנסו לארץ אז נתיחדה א"י לו ית', וכמש"נ בירושת הארץ (דברים ז') איכה אוכל להורישם לא תירא מהם וגו', לא תערוץ מפניהם כי ה' אלהיך בקרבך אל גדול ונורא, כלומר הוא יהיה השר שלך בארץ ישראל ולא ימנה שר תחת ידו דכתיב (דברים י"א) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה וגו':

ואמר ארץ אשר אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, שנראה שאחר שירשו ישראל את הארץ ייחדה ה' יתברך לעצמו, וע"ז אמר הכתוב (שם) כי אתה בא אל הארץ וגו', לא תלמד וגו', לא ימצא וגו', ובגלל התועבות האל וגו' מוריש אותם וגו', כי עד עתה שהיו בה התועבות האלה ועתה שאתה יורש את הגוים האלה ששומעים אל מעוננים ואל קוסמים אתה לא כן נתן לך ה' אלהיך, כי הם ברשעתם היו עושים התועבות ועתה שה' אלהיך נותן לך הארץ והוא אלהיך בה שיחד שמו עליה לא תעשה כן, ומה שהם שומעים אל מעוננים ואל קוסמים לדעת את העתידות גם אתה יקים לך ה' אלהיך נביא מקרבך אליו תשמעון, כי הוא מגיד הדברים מצד האל ית' והם כנים ואמיתיים לא יפול דבר ארצה, ובהיות הארץ מיוחדת לו ית' יתחייב שיקים לך נביא בה להורות על שהארץ מיוחדת לו ית' ולא לשום שר, והראיה שמשפיע שם שפע נבואיי על המוכן ולא במקום אחר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 62 – ג סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שבילי אמונה - הנתיב השמיני

עוד גרסינן בריש תענית ארץ ישראל הקב"ה משקה אותה בעצמו וכל העולם על ידי שליח שנאמר הנותן מטר על פני הארץ ושולח מים על פני חוצות. החכם סובר שארץ ישראל שהיא העיקר נקראת ארץ סתם כי היא תכלית הכונה בארץ ומה שהוא טפל לה נקרא חוצות מלת חוץ ר"ל דבר שהוא חוץ לעיקר. גם על דרך האמת נקרא א"י ארצנו ארץ כי היא ארץ חמדה ורצונו ית' בה וכבר ידעת שארץ ישראל נחלת ה' כאמרו כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' ושם ההר חמד ה' לשבתו ועל כן נתנה לעם בחר לנחלה לו ואחר שהם נחלתו ית' לא מסר הארץ והעם למזל או לשר משרי מעלה אשר חלק אותם לכל העמים כי חלק ה' עמו והוא אלהי הארץ כאמרו ויורם את משפט אלהי הארץ ואין מעשיהם נעשים לא על ידי מלאך ולא על ידי שליח והוא משה בבקשתו ובמה יודע איפה וגו' ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה וכל עניני הארץ בהשגחה מאתו ית' תמידית כאמרו תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה ושם נרמז כי אין משקה אותה ית' על ידי השליח רק בעצמו רוצה לומר בהשגחה מאתו ית' כאמרו לא כארץ מצרים היא אשר תזרע את זרעך וגו' ואמר על ארצנו למטר השמים תשתה מים וממה שאתה צריך לדעת כי לא בא המאמר הזה בגנות הארץ רק בשבחה ואם היו הדברים כמשמען היה באמת גנות הארץ שאינה כארץ מצרים שהיא כולה משקה וזו המעלה גדולה שבארצות שהוא משקה כל שכן שארץ מצרים יאורה עולה ומשקה אותה אלא שהתורה תגיד ותרמו' שהשמים הנאמרים שם רמז לשמים העליונים כאמרו ואתה תשמע השמים. ואגלך רמז לסבות מלשון ויברך ה' אותך לרגלי וכאלו אמר והשקית בסיבותיך ולשבח הארץ בתכלית השבח הזכיר ארץ מצרים שסבת השקאתם הנבחרת מן הסבות שנילוס עולה

ומשקה. ואמר כי עוד ארצנו נבחרת שאינה מסורה לשליח רק להשגחה מאתו יתברך תמיד ענין בה לא תסור השגחתו ממנה לעולם ועל כן אינה שותה רק למטר השמים והוא שאמר כאן שכל הארצות שותות על ידי השליח וארץ ישראל לבדה הוא בעצמו משקה אותה. וכל המאמרים האחרים שתמצא כאן ארץ ישראל שותה מי הגשמים וכל העולם מי תמצית וארץ ישראל שותה תחלה ולבסוף כל העולם הכל רמז למה שאמרנו ואם תתבונן במה שאמרתי תבין זה כי כל השכלים ומזלות השמים ששם הבורא ית' למשמרתם בארץ אין פעולתם רק משפע שנשפע עליהם מסבה עליונה ברוך הוא ואחר היות ארץ ישראל שותה בהשגחה מאתו ית' בלי אמצעות שליח ממזלות אם כן באמת גשמים שיורדין שם הם עיקר הגשמים גשמי רצון וברכה להרבות פירות ועל כן היתה ארץ ישראל בזמן שהיו ישראל עושין שם רצונו ית' מוציאה רוב תבואות ופירות מרובין וגסין מאד שלא כדרך שאר הארצות כמו שידעת שבא במאמרם זכרונם לברכה בכתובים כי שם צוה ה' את הברכה ושאר הארצות שהם תחת משטרי השמי' כאלו הם שותים בדרך משל מן התמצית של הגשמים ההם גם ארץ ישראל שותה תחלה על צד הכוונה הזאת כי היא מקבלת מן הבריכה העליונה וכל העולם מן השפע הנשפעה על המקבלים מן הבריכה ההיא שהם שלוחים להנהיג העולם ולהשקותו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 63 – ד סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מורה נבוכים - חלק א פרק מד

‘עין’ – שם משותף. הוא שם עין המים, ‘על עין המים במדבר’. והוא שם העין הרואה, ‘עין תחת עין’. והוא שם ההשגחה – אמר על ירמיה, ‘קחנו ועיניך שים עליו’ – ענינו, שם השגחתך עליו. ולפי זאת ההשאלה נאמר בחוק האלוה בכל מקום, ‘והיו עיני ולבי שם כל הימים’ – השגחתי וכונתי, כמו שהקדמנו; ‘תמיד עיני יי אלוהיך בה’ – השגחתו בה; ‘עיני יי המה משוטטים’ – השגחתו כוללת בכל מה שבארץ גם כן, כמו שיוזכר בפרקים יבואו בהשגחה: אמנם כשיתחבר בעינים מלת ‘ראיה’ או ‘חזיה’, כמו, ‘פקח עיניך וראה’, ‘עיניו יחזו’ – יהיה ענין כולם ההשגה השכלית, לא השגה הרגשית; כי כל הרגשה הפעלות, כמו שידעת, והוא ית’ פועל, לא מתפעל, כמו שאבאר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 64 – ה סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר נד הקמח לרבינו בחיי - ערך מטר

ועל כן חייב אדם שיתלה הצרות בחטאיו לא שיאמר מקרה הוא היה לנו אלא ראוי לו להאמין כי הם בהשגחה מכוננת מאת השי"ת כדי שישוּב מחטאו ויכניע את לבבו. וכך מצינו בזמן שבהמ"ק קיים שהיה הנגע נראה בקירות הבית, והיה זה למעלת הארץ ולקדושתה ולהיות מופת על ההשגחה כענין שכתוב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, והיה הנגע נראה תחלה בביתו חזר בו מוטב ואם לאו היה נראה בבגדים חזר בו מוטב ואם לאו היה נראה בגופו, וכיון שהיה רואה בצרעת מתקרב אליו עד שמדבק בגופו אין ספק שהיה מפשפש במעשיו וחוזר בתשובה.

ספר ראשית חכמה - שער הקדושה - פרק שמיני

ועיינין דנהרין באורייתא עלייהו אתמר (תהלים קמה, טו) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך בר נש לאתעסקא בהון תדיר ערב בקר וצהרים (בי"ה) קודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (דברים יד, יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואוליפנא תמיד מתמיד, תמיד דערב ובקר לתמיד דתמיד עיני ה' אלהיך בה, עד כאן לשונו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 65 – ו סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ראשית חכמה - שער התשובה - פרק ששי

ארץ ישראל נודע שאין נבואה שורה אלא בארץ ישראל ובמעלת ארץ ישראל כמה מעלות ואחד מהם שאין שליטה והשגחה לשום חיצוני בה דכתיב עיני ה' אלהיך בה.

ואמרו במדרש (מדרש שוחר טוב) בפסוק (תהלים קה, ד) דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד, אמר רבי יוסי בר חלפתא לרבי ישמעאל בריה מבקש אתה לראות את השכינה בעולם הזה עסוק בתורה בארץ ישראל, שנאמר דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד, עד כאן לשונו. ופי' דרשו ה' ועוזו התורה נקראת עוז, שנאמר (שם יט, יא) ה' עוז לעמו יתן. בקשו פניו תמיד היא ארץ ישראל, שנאמר בה (דברים יא, יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה.

ועוד במעלת הדר בארץ ישראל פי' בזוהר (פרשת אחרי מות דף עב) זה לשונם, אמר רבי יהודה זכאה חולקיה מאן דזכי למשוה מדוריה בארעא קדישא דכל מאן דזכי לה זכי לאנגדא מטלא דשמיא דלעילא דנחית על ארעא וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייוי בהאי ארעא קדישא זכי לאתקשרא לבתר בארעא עלאה קדישא. ואמר עוד לקמיה ולא עוד אלא אי זכי בחייוי זכי לאתמשכא עליה רוח קדישא תדיר וכל מאן דיתיב ברשותא אחרא אתמשך עליה רוחא אחרא נוכראה, עד כאן לשונו.

נמצא שעיקר הדבקות להשגת החיים העליונים הוא בארץ ישראל ובפרט בירושלים, שירושלים של מטה מכוונת כנגד ירושלים של מעלה. ועשר קדושות הם כדפי' במשנה וירושלים מקודשת יותר מארץ ישראל וכל סביבותיה וכפי קדושתה כך ימשך ממנה דבקות החיים ביותר למתדבק בה שאין בינו לבין הקדוש ברוך הוא מסך מבדיל.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 66 – ז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק א - דרוש א ליום שני של ראש השנה

דרוש א' ליום ב' של ר"ה על נדבת עיר קדשנו ותפארתנו תוב"ב. שנת הנוגע בכם נוגע בבבת עינו לפ"ק. המקום ההוא ה' יראה וכו'.

הן כל אלה הדברים אנכי דובר באזניכם היום, על דבר המצוה העצומה אשר הזמין ה' ית' בחסדו לפני כבודכם היום הזה, להחיש מפלט לעניים המרודים תושבי ירושלים עיר הקדש תוב"ב, אשר מרוב צרות ולחץ אויביהם הדוחקים אותם בחזקה על סך גדול ונורא, הוכרחו גם הם, לרבות שלוחיהם בכל תפוצות גלות אחיהם אנשי גאולתם, להוציא ממסגר נפשם ולהצילם ממוקשי מות. והיה מזכות הקהל הקדוש הזה להזמין לכם זאת המצוה ביום האדיר והקדוש הזה, אשר בו אנו שואלים בתפלתנו אליו יתברך יכתבנו לחיים אשר נכללו בזה כל מיני גזרות טובות כנודע. ובאנו לזה בשני אמצעיים, הא' בהזכיר זכות עקדת יצחק ע"ה והב' במצות השופר. ואני אומר כי יש עוד אמצעי שלישי מופלג וגדול מאד להשגת החיים האלו, והיא מצות הצדקה המעולה. כי רואה אני היות יחס עצמי לג' אלו יחד זה עם זה ולשלשתם עם הצדקה, כי המספר קטן בכולם שוה. החיים עולה י"ט, ונזכה גזר דין החיים במצות שופר שגם הוא עולה י"ט. ובזכות יצחק אבינו ע"ה אשר מספרו ג"כ י"ט, שעליו אנו אומרים כי אתה אבינו וגו' (ישעיה סג טז). ומצדנו נוספת עליהם מצות צדקה חשובה ומעולה מאד, שגם מספרה י"ט. ונתרבה חשיבותה להיותה אל המקום ההוא המקודש בארץ וירושלים שגם היא בחשבונה עולה י"ט, אשר עיני ה' אלהינו בה תמיד, כאשר רמזתי בנושא המקום ההוא ה' יראה, כי הוא יתברך רואה בכל עת ובכל רגע המקום ההוא ומשגיח עליו בפרטות. ועתה בהיותם בעמק הצרות, ה' יראה

בעוני המקום ההוא להעלות לו ארוכה ומרפא ע"י חסדי מעב"ת בהרחבה יתרה, כפי המקום לקדושתו, וכפי הזמן היום המקודש הזה, וכפי הנושא תוקף הצרות המתרגשות עליהם הידועות אצל מעלתכם:

ואחר היות היום תחלת וראשית השנה ועל הארץ ההיא נאמר – עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה (דברים יא יב), אם כן נכבד את ה' מהוננו ומראשית כל תבואתנו ונסתכל במה שאמר ית' ע"י נביאו ישעיה ע"ה – שמע אלי יעקב וישראל מקוראי אני הוא אני ראשון אף אני אחרון (ישעיה מח יב). ואשער בכוונתו ע"ד מי הקדימני ואשלם (איוב מא ג), שדרשו זכרונם לברכה (ילקו"ש שם) מי הפריש פאה עד שלא נתתי לו שדה מי הפריש תרומה ומעשר עד שלא נתתי לו גורן וכו'. ועל זה אמר הסכת ושמע ישראל ושים לבך על דבר גדול, כי לפי האמת בכל מה שאתה עושה ונותן בעבורי מעולם אינך המתחיל, כי לא תתן כלום משלך, שלעולם אני מקדים לתת לך תחלה עיקר הדבר שאתה נותן לי לשמי ממני, באופן שאני תמיד הראשון והמתחיל ואיני חייב לך כלום. ועכ"ז אף אני אחרון, אני מצרף בזה ג"כ היותי אחרון, כאלו אתה התחלת והקדמת אותי לתת בעבורי ואני אבא אחריך לשלם לך מה שעשית תחלה. וכל זה יובן ודאי בהיות הנתינה מהראשית, על הדרך שאמרנו היות כוונתו יתברך מהצלחת המזונות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 67 – ח סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק א - דרוש ב לימי חנוכה

שתים הנה קוראותינו מסכנות עצומות השתרגו עלו על צוארינו ומשתייהן הצילנו ה' בעזוזו ונפלאותיו. הא' בימי המן הרשע, אשר לזכר הצלתנו אנו עושים את ימי הפורים בזמניהם. והב' בימי אנטיוכס, אשר לפרסום אותו הנס הוקבעו שמנת ימי חנוכה האלה. ומה זה היה לבן קיש מרדכי אשר הנס הנעשה ע"י זכה אל כל הכבוד ההוא, מעוצם הפרסום הנעשה עליו ביום הפורים בקריאת המגילה וסעודות ומתנות בשמחה גדולה, מה שאין כן בנס זה של חנוכה, כי לא הוקבעו הימים הללו כי אם להלל ולהודות בהדלקת הנרות ותו לא מידי... וכו'.

טעם שני, כי צרות אנטיוכוס היו בזמן היות ישראל בארץ הקדושה ובזמן היות בית המקדש קיים, אשר בלי ספק זכות המקומות ההם וקדושתם סיוע גדול להקל מעליהם הסכנה ולגרום הבאת הנס, כי תמיד עיני ה' אלהינו בה, ואין כ"כ מהתימה יעשה ה' אז נפלאות. אבל בימי אחשורוש, שהיו מפוזרים ומפורדים אנה ואנה רובם בחוצה לארץ, ובזמן חורבן המקדש כי יפליא ה' חסדו לנו, זה ודאי הוא ענין רשום מאד כי נתקיים מאמרו יתברך בהבטחתו – ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וגו' (ויקרא כו מד). וכפל אף גם, מגומגם. ולמה אמר בארץ אויביהם, כ"א אין הכוונה אלא מטעם השעבוד נראה שהי"ל תחת אויביהם או ביד אויביהם. אכן יראה כי בפסוק הקודם אמר אז וגו' יען במשפטי מאסו וגו', שמורה היותם מלאים עונות, שזה ודאי מעיק גדול וסבה עצומה לבלתי יתפייס ה' מהם. ואמר עתה, כי אע"פ שמלבד חסרון זה הנזכר מרבוי העונות יש ג"כ זאת הגריעותא האחרת, והוא בהיותם בארץ אויביהם, ארץ לא מטוהרה שאין שם זכות קדושת הארץ מסייע כלום, עכ"ז לא מאסתים ולא

געלתיים וגו'. וזה כי אעלה על זכרוני, שגם עיקר הגאולה הראשונה כך היתה, שאזכור ברית ראשונים אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים מקום שהוא אבי אבות הטומאה. וא"כ מצד זה יגדל נא כח נס של פורים, בהיותו נעשה בח"ל שלא במקום מקודש:

והוא לדעתי מה שאמר אדוננו דוד ע"ה – דמינו אלהים חסדך בקרב היכלך כשמך אלהים כן תהלתך על קצוי ארץ צדק מלאה ימינך (תהלים מח י). יאמר בשם הכנסיה, מריש הוה אמינא ודמינו מעיקרא היות חסדך שופע ומתגלה בלבד בקרב היכלך, המקום המקודש, כי ע"י קדושתו ימשך שם השפע וחוט של חסד שלך יסובבנו, אבל לא בשאר המקומות הרחוקים, אשר לא מצד הקדושה הם, כי שם לא יתפשט צד חסד אלא צד דין גמור בלבד. אמנם אנחנו רואים ומשיגים השגה מוחשת שאין הדבר כן, אלא כשמך אלהים כן תהלתך, כעין התפשטות שמך אלהים בעל הדין הגמור שהוא כולל לכל הארצות, כן תתפשט ג"כ תהלתך על קצוי ארץ גם מצד החסד והרחמים, כי אפילו בקצוי ארץ שחוץ למקום הקדוש בא הצדק מצד ימינך הפשוטה, שהוא החסד והרחמים כנודע. וזה להוכחת הטעם השני:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 68 – ט סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק א - דרוש ב לשבת הגדול

והוא המכוון לנביא ע"ה באמרו הלא קציר חטים היום וגו'. כאלו יאמר, הלא תדעו כי שאלתכם המלך בעת ובעונה הזאת שלא בזמנה הוא דומה לשאלה שאני אשאל עתה קולות ומטר בזמן קציר חטים אשר לא תאות שאלה כזאת אלא להלן בזמן החורף שאז היתה שאלה הגונה. כן ג"כ אתם, אלו הייתם ממתנינים לשאול המלך בזמנו היה דבר רצוי לפניו ית' וטוב לכם, ועתה בהיותכם מהירים להקדים לשאול אותו שלא בעונתו הסכלתם עשה, כי בזה הוא כאלו אתם מטילים חלילה איזה דופי או מום בהשגחתו ית'. וזה הוא כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני ה' וגו', כלומר אתם עושים רעה גדולה, כענין עיני ה' המשוטטות ומשגיחות תמיד (ע' זכריה ד י), ע"ד אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו', שעניני ה' כנוי אל ההשגחה. ובהיותכם שואלים מלך אתם עושים רעה גדולה בענין השגחה זאת, כאילו אין עין של מעלה רואה ח"ו ושלכן תצטרכו אל הנהגת המלך. ואיך שיהיה ראינו היה זה אות ומופת עם היותו בדבר טבע, לאשר קדמה מהנביא ע"ה הודעת זמנו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 69 - י סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק ב - דרוש א לתפלה

ואם כן זהו תנאי אחד מהכנת האדם עצמו. התנאי הב' הוא, כי עם היות אצלו יתב' כל המקומות שוים, לא ישתנה זה מזה, כאמרו - בכל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים (משלי טו ג), מ"מ רצה יתב' לתת יתרון מה למקום זולת מקום, בעבור המקבלים יזכו יותר לקבל השפעתו באמצעות המקום ההוא. כמו שהוא הענין בארץ הקדושה, אשר נבחרה משאר הארצות להיות עיני ה' אלהינו בה תמיד, וממנה נתייחדה ירושלים עיר הקודש וממדרגה למדרגה עד בית קדש הקדשים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לחמבי"ט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 70 – יא סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרי הארץ להרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעבסק זצ"ל - מכתב ח'

והנה תאמינו אם לא תאמינו ח"ו, וחלילה לי מלדבר בעדי ולכבודי, שהנה יש בנתינת צדקה ג"כ חילוק בין חו"ל לארץ ישראל, מפני היות חו"ל ניזון ע"י שרים, וארץ ישראל עיני ה' אלקיד בה תמיד שהיא השכינה הק' בעצמה, וידוע דברי הזוה"ק (ח"ג קי"ט ע"ב) בפסוק (ירמיה מו, כב) קולה כנחש ילך כדרך הנחש, כד איהו בדינא כפיף רישא לעפרא וסליק לזנביה, כדין זנביה סליק ומחי לכל אינון דאשתכחו קמיה. ואעפ"כ מאן עביד לזנביה דיסלק לעילא ומאן מדבר ליה ומאן נטל ליה למטלנוי האי רישא אע"ג דאיהו כפוף לעפרא וכו', וכד"א (שה"ש א, ו) שמוני נוטרה את הכרמים וגו', מפני היות השכינה הק' בגלות וכפוף לעפרא אעפ"כ כולם ניזונים על ידיה, וכל עניני השכינה בעצמה הם דרך דלות ושפלות, לכן ישראל שפלים מכל האומות, וישראל שבארץ ישראל שפלים מישראל שבחו"ל. ומאן דמוקים שכינתא מעפרא, ובפרט במקום הנראה שפלותה יותר ומעלה אותה מתעלה עמה למעלה למעלה עד אין סוף ב"ה, וזהו נקרא תמכין דאורייתא. והעיקר שכל מעשיו יהיו על דרך הנ"ל, לא לשום גמול ותכלית, אבל מפני מי שאמר ונעשה רצונו, שהיא הדרך הכבושה לעלות בפשטות. וידעתי גם ידעתי שכל הדברים יגעים ויתיישן זה הדבר גם כן, אף על פי כן מובטחני בה' ברוך הוא וברוך שמו, אם ירגילו עצמם בזה יוסיף ה' ית"ש ויתעלה תת כוחם ליתן עצות בנפשם חדשות גם ישנות כמעייך הנובע, והיו רק למעלה ולא יהיו למטה, ויתעלו בגשמיות ורוחניות מאוד מאוד:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 71 – יב סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרי הארץ להרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעבסק זצ"ל - מכתב יא

אלה וכאלה עוצם השפלות ודלי דלות ורוב הענים השאת והשבר בלחץ והדחק מלבד סכנות ופחדים לא אמון בחיים חיי עצמו והצאצאים והצפיעים שלא ניתן לכתוב, אל ימס לבב אחינו כמים רק חזק כי לתושיה כפלים רגע באפו חיים ברצונו, חזקו את לבב אחיכם יפתחו את ידיהם ימלאו ידם אל ה' לתת עלינו ברכה ע"י השליח העובר ממקום למקום וירץ המערכה המאסף לכל המחנות מחנה ישראל איש ואשה יעשו עוד נדבה חרשה לקופת אה"ק מלבד עולת התמיד ומנחתה יושמו פדות נפשינו מפדיון שבויים נפש עוללינו וטפינו להשבית נוגש ומדהבה שאומרים מדוה והביא רבבות רבבה ומעבור הארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה למען ירבו ימינו על האדמה אשר נשבע כי עזה כמות אהבה מלבד רחמים מרובים וחמלת דלים ונפשות אביונים מתוך ומחמס לגאלם ויקר דמם בעינם ויחננו מזהב שבא יתפלל תמיד למענם כי שומע אל אביונים ה' ובפרט בארץ אשר עיני ה' בה:

וזאת הברכה מנחה היא שלוחה לברך את עמו ישראל באהבה על כל הטובה ונדבה כרוזא קלא בחיל והאלקים יעננו בקול לאמור כה תברכו את בני ישראל אמור להם מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה הוא יברך וינצור ויעזר את כל אחד ואחד מישראל המסייעים בטובת קופת ארץ ישראל בין בגוף בין בממון בין בדיבור ומעשה, וכל איש ואשה אשר יעשו עוד נדבה חרשה ישאו ברכה מלאה וגדושה מאת ה' אלקים בציון כי שם ציוה את הברכה וחיים בזכות תורתנו הקדושה וזכות הארץ ושוכניה האבות והאמהות נביאים ותנאים ואמוראים ובפרט התנא הגדול רבי עקיבא ורבי מאיר בעל הנס ורשב"י המגינים עלינו תמיד זכותם יגן עליהם ועל בניהם וכל אשר להם בתוך כלל ישראל ואמרו אמן:

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 72 – יג סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מאור עינים - השמטות

והנה אמרו רז"ל כל הדר בארץ ישראל וכו' הענין הוא שהצדיק נקרא ארץ ישראל כי הארציות שלו מזוכך שבא למדריגת ישראל כי ישראל פירושו יש"ר א"ל שהקודשא בריך הוא מסתכל בו מלשון ישור על אנשים כי עיני ה' אל צדיקים כתיב (תהלים ל"ד, ט"ז) והשגחות הבורא בו והנשמה נקרא כל כי כל ההנהגה על ידה וכוללת הכל כל היא הנשמה הדר בארץ ישראל בגוף הצדיק דומה כמי שיש לו אלוה הענין הוא כי הקודשא בריך הוא קראו ליעקב אלוה אני אלוה וכו' ואתה בתחתונים כי המשיך אלהותו בתוכו לשרות בו וזהו דומה כמי שיש לו ממש אלוה שהוא נקרא אלוה ולכן אמר דומה ולא אמר יש לו אלוה כי אינו אלוה באמת רק נקרא אלוה כאמור וכל הדר בחוץ בחיצונים לארץ היינו החומר דומה כו' איני שוכן בו אלהותו ודומה יותר כאלו אין לו אלוה כלל כביכול אך שבאמת יש לו אלוה ולכן אמר גם כן דומה והבן ולכן כשאדם צדיק ומתקן המאמר להתצקשר בו כביכו"ל אז נתחלף הא' בעי"ן היא השגחה וזהו והבאתם את עומר שמביא על ידי המאמר עי"ן ההשגחה ולכן ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות כי באמת אף שהעיקר הוא ארץ ישראל מכל מקום בכל מקום אפילו בחוץ לארץ יש בחי' ארץ ישראל ונקודה משם כגון בתי כנסיות ובתי מדרשות וכשיבא משיח במהרה בימינו אזי כל הנקודות ובחי' ארץ ישראל יצאו מחוץ לארץ ויכנסו לארץ ישראל ונמצא קדושת ארץ ישראל מתפשטת בכל מקום וזהו ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות בין עתה ובין לעתיד כי לעתיד ומשך קדושתה מכל הארצות שיתקבל הקדושה אל ארץ ישראל מכל חוץ לארץ ומכל ארץ העמים כמ"ש (דברים ז', י"ד) ברוך תהיה מכל העמים שמכל העמים יתקבץ ותהיה ברוך מהם כמבואר במקום אחר ועתה אף שיש איזה בחי' בחוץ לארץ מכל מקום העיקר הוא ארץ

ישראל ואמר מה היא קדושתה שמכיאיין ממנה העומר כאמור לעיל כי הצדיק נקרא כשדר בארץ ישראל דווקא ואז מתקן המאמר ומביא עין ההשגחה כי עיני ה' אל צדיקים והשם יתברך משגיח על הצדיק והצדיק דר בארץ ישראל נמצא מביא השגחת הקודשא בריך הוא בארץ ועל ידי מי הוא על ידי הצדיק ולכן יקוים (שם י"א, י"ב) תמיד עיני ה' אלהיך מראשית השנה כתיב חסר א' שהיא כביכול רשה וענייה עם אחרית שנה שתהיה במדריגת אחותי רעיתי יונתי תמתי נוטריקון של אחרית והבן ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותם קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 73 – יד סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר התניא - אגרת הקודש - פרק ד

וזהו ג"כ הטעם שנקרא הצדקה שלום לפי שנעשה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים כמארז"ל דהיינו על ידי פדיון נפשותיהן הם חלק ה' ממש מידי החיצונים ובפרט צדקת א"י שהיא צדקת ה' ממש כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה והיו עיני ולבי שם כל הימים והיא שעמדה לנו לפדות חיי נפשנו מעצת החושבים לדחות פעמינו ותעמוד לנו לעד לשום אכ"ר נפשנו בחיים אמיתיים מחיי החיים לאור באור החיים אשר יאר ה' פניו אתנו סלה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לחמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 74 – טו סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר התניא - אגרת הקודש - פרק יד

לעורר את האהבה הישנה וחבת אה"ק להיות בוערת כרשפי אש מקרב איש ולב עמוק כאלו היום ממש נתן ה' רוחו עלינו רוח נדיבה בהתנדב עם למלאות ידם לה' ביד מלאה ורחבה בריבוי אחר ריבוי מדי שנה בשנה הולך ועולה למעלה ראש כמדת קדש העליון המאיר לאה"ק המתחדש ומתרבה תמיד כדכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה דהאי ועד אחרית כו' אינו מובן לכאורה שהרי באחרית שנה זו מתחלת שנה שניה וא"כ הל"ל לעולם ועד אך הענין יובן ע"פ מ"ש ה' בחכמה יסד ארץ שיסוד הארץ העליונה היא בחי' ממלא כ"ע והתחתונה היא ארץ חפץ המכוונת כנגדה ממש ונק' על שמה ארץ החיים הנה הוא נמשך מהמשכת והארת חכמה עילאה מקור החיים העליונים כדכתיב החכמה תחיה בעליה וכו' והארה והמשכה זו היא מתחדשת באור חדש ממש בכל שנה ושנה כי הוא יתברך וחכמתו אחד בתכלית היחוד ונק' בשם אוא"ס ב"ה שאין סוף ואין קץ למעלת וגדולת האור והחיות הנמשך ממנו יתברך ומחכמתו בעילוי אחר עילוי עד אין קץ ותכלית לרום המעלות למעלה מעלה ובכל שנה ושנה יורד ומאיר מחכמה עילאה אור חדש ומחודש שלא היה מאיר עדיין מעולם לארץ העליונה כי אור כל שנה ושנה מסתלק לשרשו בכל ער"ה כשהחדש מתכסה בו ואח"כ ע"י תקיעת שופר והתפלות נמשך אור חדש עליון מבחי' עליונה יותר שבמדרגת חכמה עילאה להאיר לארץ עליונה ולדרים עליה הם כל העולמות העליונים והתחתונים המקבלים חיותם ממנה דהיינו מן האור א"ס ב"ה וחכמתו המלוּבש בה כדכתיב כי עמך מקור חיים באורך נראה אור דהיינו אור המאיר מחכמה עילאה מקור החיים (וכנודע ל"ח שבכל ר"ה היא הנסירה ומקבלת מוחין חדשים עליונים יותר כו') ובפרטי פרטיות כן הוא בכל יום ויום נמשכין מוחין

עליונים יותר בכל תפלת השחר ואינן מוחין הראשונים שנסתלקו אחר התפלה רק גבוהין יותר ודרך כלל בכללות העולם בשית אלפי שנין כן הוא בכל ר"ה ור"ה. וז"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה שהענינים הם כינוים להמשכת והארת אור החכמה שלכן נקראו חכמים עיני העדה ואוירא דא"י מחכים והארה והמשכה זו אף שהיא תמידית אעפ"כ אינה בבחי' ומדרגה אחת לבדה מימי עולם אלא שבכל שנה ושנה הוא אור חדש עליון כי האור שנתחדש והאיר בר"ה זה הוא מסתלק בער"ה הבאה לשרשו. וז"ש מרשית השנה ועד אחרית שנה לבדה ולכן כתיב מרשית חסר א' רומז על הסתלקות האור שמסתלק בליל ר"ה עד אחר התקיעות שיורד אור חדש עליון יותר שלא היה מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה והוא מתלבש ומסתתר בארץ החיים שלמעלה ושלמטה להחיות את כל העולמות כל משך שנה זו אך גילוי מההסתר הזה תלוי במעשה התחתונים וזכותם ותשובתם בעשי"ת וד"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 75 – טז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עבודת ישראל - פרשת עקב

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' וגו'. בילקוט וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר (איוב לח, כו) להמטיר על ארץ לא איש כו', מה תלמוד לומר ארץ אשר ה' וגו', כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שדורשה דורש כו'. כיוצא בדבר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל (תהלים קכא. ד), וכי ישראל לבד הוא שומר והלא כתיב (איוב יב, י) אשר בידו נפש כל חי וכו', אלא בשכר עושי רצונו שומר את כולם וכו' עי"ש:

הנה ארץ נק' מלכות שמים, כי כמו הארץ נוטעין עליה כל פרי למאכל וזורעים בה כל הזרעים, כן ענין המלוכה שממליכין את הבורא ב"ה בכל מיני מדות, יש במדת אהבה ויש במדת יראה ודומיהם. והיא הארץ אשר ה' דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה, כל עיונית של הבורא ב"ה על הממליכין אותו. וזהו מראשית השנה ועד אתרית שנה, כי יש אשר ממליך הבורא ב"ה במעשה מצות, ויש אפילו במחשבה ודביקות, ויש אשר מחמת הקדושה בא אל בחינת אין ואפס ממש כמו באמירת איה בקדושת כתר, ואז מקבלים נשמה יתירה כדאיתא בכתבים, ואלו המכונים בשם מראשית השנה, שהם עולים לראשית חכמה ובחינת מוחין. ועיין באידרא זוטא סודות ראמות מה שדרש רשב"י במלת מראשית עי"ש:

ואנו נאמר לפי דרכנו, דהנה אי אפשר לכנוס ולעלות במדרגות הגבוהות אם לא מי שהוא רש ושפל בעצמו ונבזה בעיניו, וכמ"ש רז"ל (ר"ה טז ע"ב) בפסוק זה כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה, מרשית כתיב בלא א' עי"ש במסכת ר"ה. והוא הדין בנידון דידן משמעותה רשות ודלות שמי שהוא רש ודל בעצמו הוא נכנס בעליות גדולות. ומקשה הילקוט וכי אותה

בלבד הוא דורש, פירוש וכי בחינת המלוכה לבדה דורש, והלא אפילו בחינות ראמות ונשגבות מציץ ומשגיח, שנאמר להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם, דהיינו במקום גבוה אשר עדיין אין שייכות אדם לשם כי הוא אין והמוחין. ונרמז במלת אי"ש, א הוא הפלא והוא הכתר, י רומז לחכמה, כי היו"ד על שם המתשבה נאמר כנודע, ש נטריקון שוב"ה שהוא הבינה והוא עולם התשובה, ולפעמים הצירוף במלת שם יכ"ש, ואז אות כ' באמצע מורה על הכתר והוא הרצון הוא המחבר החכמה והבינה. וגם שם דורש אותם ועיני ה' במ, אלא בשכר זו דורש את כולם, כי שכ"ר מספרו עשרה פעמים ב"ן הרומז על המלוכה והיא אבן פנתו שעליה ברא כל העולמות ובשכר זו דורש את כולם. כיוצא בדבר אומר שומר ישראל, והלא שומר את כולם כדכתיב (איוב יב, י) אשר בידו נפש כל חי, כי המלאכים נקראים כל חי שחיים בכללותם ואין בהם העדר ועייפות והקב"ה שומר גם אתהם, אלא גם כן בשכר זו שומר את כולם כי בשביל עושי רצונו נברא העולם:

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. בילקוט וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כו' שנאמר (איוב לח, כו) להמטיר על ארץ לא איש כו', מה תלמוד לומר ארץ כו', כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שדורשה דורש כל הארצות עמה כנ"ל עי"ש. עוד בילקוט ישעיה מ"ט הן על כפים חקותיך (ישעיה מט, טז) אמר רבי אבהו שני דברים שאלו בני ישראל כו' ויבא כגשם לנו כו' (הושע ו, ג), אמרו להם הנביאים לא שאלתם כראוי הגשם הזה יוצאי דרכים מצערים בו כו' אלא כו' אהיה כטל כו'. ועוד שאלו שימני כחותם על לבך (שה"ש ח, ו), אמרו להם הנביאים לא שאלתם כראוי הלב פעמים מגולה פעמים מכוסה אלא כו' והיית עטרת תפארת ביד ה' כו' (ישעיה סב, ג), רבי סימון בשם רבי יוחנן אמר הקב"ה לא אתם לא נביאכם שאלתם כראוי אלא כו' הן על כפים חקותיך כו' עי"ש:

הנה בוודאי עיקר דרישתו יתברך על מלכותו יתברך לדרוש ולראות מי קבל ומי נהג כבוד במלכותו יתברך, והגם ששכינתו עתה בצר עם בני ישראל, עם כל זה דורשה תמיד כמ"ש בתיקונים דשאל לה מאן אוקיר לך, מי הכניס אותך בביתך, רצ"ל מי טיהר לבו להיותו משכן והיכל למלכותו יתברך, ובודאי בני ישראל הם הנוהגים כבוד ונושאים עול מלכותו עליהם ובפרט הצדיקים שכל מגמותיהם תמיד לקשט המלוכה לפניו יתברך, כמ"ש בזוה"ק על פסוק (שה"ש ג, ה) השבעתי אתכם בנות ירושלים, הם נשמות הצדיקים אשר עיקר עבודתם להביא הצטרפות כנסת ישראל לפניו יתברך והקב"ה דורש אותה ומשפיע לכנסת ישראל כל טוב. ובשכר הדרישה דורש כל הארצות, כמ"ש (תהילים קג, יט) ומלכותו בכל משלה, וכל העולמות נשפעים ממנה. וכן יתפרש מה שאמר עוד בילקוט ועיקר השגחתו יתברך על הארץ הקדושה הזו היא המלכות הנקראת ארץ הדום רגלי:

ואמר הכתוב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה, ודרשו רז"ל (ר"ה טז ע"ב) מרשית כתיב כל שנה שרשה בתחלתה כו'. רצ"ל עיקר עבודת בני ישראל שיהיו רשים ודלים לפניו (וזהו רשה בתחלתה, רצ"ל תחלת ועיקר עבודת. כמ"ש (דברים ח, יח) וזכרת את ה' אלהיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חי"ל, הוא לשון חל"י כתיב (משלי כה, יב), רצ"ל כל הקישוטין שתזכה לקשט השכינה הכל הוא על ידי כחו יתברך. והקישוטין הם כ"ד כידוע, וכשהם נכנסין ללבו של חתן אזי הם מ"ח קישוטין גימטריא חי"ל:

וצריך שתדע שכל זה הכח הוא מאתו יתברך, ולזה עיקר הדרישה שדורש הקב"ה את כנסת ישראל שהם עיקר כל העולמות. וז"ש הפסוק (ישעיה מט, טז) הן על כפים חקותיך, הם הידין והמקומות שע"י יצאו כל העולמות לפועל לא היה כי אם על ידי בני ישראל, ולפי זה מהראוי שכל העולמות ושרי מעלה ינשאו וינטלו את בני ישראל כי הם עיקר חיותם. והידין הם המדות הקדושות כידוע. ואמרו שישראל שאלו שלא כהוגן ויבא כגשם לנו, היינו שלא פירשו שאלתם. אבל ח"ו ששאלו שלא כהוגן, כי פירוש יב"א כגשם לנו, היינו הי"ג מכילין גימטריא יב"א, יאירו בת"ת ישראל. ובחינה זאת נק' גשם, כי ההנהגה על פי ו' קצוות. אכן לא פירשו שאלתם. ואמר להם הנביא היה לכם לפרש אהיה בטל, רצ"ל הרחמים עליונים הנקראים בחינת טל, יאירו בקרב ישראל, ונק' טל, כי הג' רישין כל אחד כלול מי"ג מדות עולה ט"ל. ועוד כי ישראל נקרא גוף הקדושה בבחינת אותיות והוא יתברך משפיע בהם הטעמים ונקודות. ומספר כט"ל עולה ט"ן ר"ת ט'עמים נ'קודות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לחמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 76 – יז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר אוהב ישראל - פרשת עקב

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה וגו' אחרית שנה. הענין הוא שכל תיבה מלשון הקודש צריך לחקור על השורש שלה מאיזה עולם נלקחה דרך משל דורשת הוא לשון דרושת החכם ולשון חקירה שחוקר על הדבר, ואיתא ציון דורש אין לה (ירמיה ל, יז) מכלל דבעי דרישה (ר"ה ל). דהיינו הצדיק נקרא ציון ע"ד שאמר רשב"י אנא סימנא בעלמא, ר"ל שכל המשכות הנמשכות מעולם לעולם הכל הוא ע"י הצדיק מעולמות העליונים מאוד לעולמות התחתונים כל השפעות הנמשכים הוא רק ע"י התפלה, ואיתא (סוכה יד). למה תפלתן של צדיקים דומות לעתר מה עתר מהפך את התבואה כו' כך תפלתן של צדיקים מהפכת מדה"ד למדה"ר. והענין הוא, שיאשיהו המלך ע"ה שלח לחולדה הנביאה לשאול ממנה נביאות מחמת שהאשה היא רחמניות ביותר, ולכאורה אינו מובן מה לו יתרון ברחמנות שלה הלא הדבר אשר ישים אלהים בפיה אותו תדבר לא תוסיף עליו כו', אך האמת הוא אע"פ שאותיות הנבואה באים להנביא באיזה סגנון אעפ"כ ביד הנביא יש כח ויכולת להפכו מכסא דין לכסא רחמים אשר על כן האיש שאינו רחמן כמו האשה לא היה מהפך כי גם הרשעים ולא כן האשה שהיא רחמנית:

וצריך להבין הענין באיזה אופן הוא מהפך, והוא ע"ד מ"ש (ישעיה נ, יד) ה' אלהים נתן לי לשון לימודים היינו שהלשון הוא הדורש וממנו נמשך להדיבור ולהלשון הוא נמשך מהמחשבה הוא חכמה, היינו (ונראה ע"ד ששמעתי מבן הרב משם הרב ז"ל שע"י הניגון יכול להפך פי' האותיות היינו טעמים חכמה ובזה היא המשך לדברים האלה) כשאדם דורש על אוהבו הוא מחמת שנתעורר בו אהבה וחכמה על כן הוא חוקר עליו היינו מטיפה הזרעית שבאה ממנו

ליסוד וכשהוגד לו על אזהבו שדרש עליו טוב אזי הלשון גורם תענוג ובאם לאו אזי נתעורר לו גודל הרחמנות. נמצא הלשון הוא המחבר הכל לעולם התענוג הוא חכמה וכולם בחכמה אתברירו, וכמו כן הצדיק צריך דרישה לכל המשכות שלו ולבררם וזהו מכלל דציו"ן בעי דרישה, היינו התחברות לחכמה וזהו הלשון בעצמו דרשת החכם שהחכם כשמתקשר בחכמה אז הוא דורש ומחבר האותיות לחכמה וה' בחכמה יסד ארץ וחכמים נק' עיני העדה, וזהו ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, מראשי"ת השנה היינו חכמה שנק' ראשית כנודע ועד אחרית שנה מדריגות התחתונים כנודע. והבן זה היטב:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 77 – יח סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מאור ושמש - פרשת עקב ד"ה והארץ

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. יש לרמוז בזה כי השי"ת ברא עולמו בכדי שיתגלה מלכותו ויתפרסם אלהותו בעולמות התחתונים גם כן, וישראל עלו במחשבה תחלה שהם עיקר שעשועי השם על ידי שהם מזככים החומריות ובוקעים המסכים המבדילים לקשר את עצמם לשרשם ולהמשיך אור אלהותו ית"ש לעולם, וכל משמרות הרקיע ושרפים ואופנים וחיות הקודש הם מחכים ומצפים להתעוררות התחתונים שעל ידי אתערותא דלתתא יורדת ההשפעה לכל העולמות מעילא לתתא. ולכן אמרו חז"ל שישראל מוסיפים כח בפמליא של מעלה שרומז גם כן שעל ידי מעשי התחתונים ואתערותא דלתתא מתעורר אתערותא דלעילא להשפיע לכל העולמות, ועל ידי זה הקב"ה מתפאר בישראל עם קרובו כמאמר הכתוב תנו עוז לאלהים על ישראל גאותו, שעל ידי שהם נותנים עוז בפמליא של מעלה בהתעוררות שלהם מתגאה ומתפאר השי"ת בהם בכל העולמות. ולכן כל צבא מרום ממתנינים להבל פיהם של ישראל כמו שאמרו חכמינו ז"ל על חשמל שעתים חשות ועתים ממללות ובשעה שהדיבור יוצא מפיו ישראל הם חשות, ולא זו בלבד אלא שגם הקב"ה כביכול שעוצר ההשפעה עד שתהיה אתערותא דלתתא תחלה כדי שירדו השפעות טובות לכל העולמות על ידי שהם מקשרים כל העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה באין סוף וממשיכין אור אלהותו ית"ש לכל העולמות. וזה מאמר הכתוב והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות וגו', הרים לשון התרוממות (וכמו שדרשו חז"ל בפסוק ולא ממדבר הרים) וביאורו שהשי"ת הבטיחם שקדושת ארץ ישראל תסייע אותן לעבודת השם שהיא ארץ

הרים שהאדם יכול לרומם עצמו בה ולעלות ממדריגה למדריגה להדבק באין סוף ב"ה. ובקעות, רומז שיהיו יכולים לבקוע חלוני רקיע ולהסיר כל המסכים המבדילין ולהמשיך אור אלהותו ית"ש לעולמות התחתונים. למטר השמים תשתה מים וגו', מטר לשון משמר שתרגום של משמר מטרא, ורומז שהם משקין מים שרומז להתורה והחכמה של מעלה למשמרות הרקיע, ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד רומז שלא זו בלבד שכל המשמרות הרקיע מיחלין ומצפים להתעוררותם של ישראל, אלא שגם השי"ת דורש אותה תמיד וממתין על אתערותא דלתתא שמעוררין הכנסת ישראל. תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה רומז שמראשית המחשבה ועד אחרית המדריגות וכל העולמות כולם מיחלין ומצפים על התעוררות של הכנסת ישראל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 78 – י"ט סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מאור ושמש - פרשת עקב ד"ה או

או יאמר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה וגו' עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד וגו'. יש להבין מה לשון עיני ה' היה די באמרו דורש אותה תמיד מראשית השנה ועד אחרית שנה. אמנם הענין הוא שארצנו הקדושה מכונת כנגד ארץ העליונה מדת מלכות שמים. והנה כשהמלכות מקבלת השפעה מהעשר ספירות אז ארץ ישראל שהיא מכונת נגדה מקבלת גם כן כל השפעות טובות כי ארץ ישראל היא ראשונה לקבלת השפע היורד מלמעלה. וזהו רמז הכתוב ארץ וגו' עיני ה', כי עי"ן גימטריא ה' הויות וב' עינים הם עשרה הויות שהם עשר ספירות, ושנה גם כן גימטריא ספירה. וזה עיני ה' דייקא רצה לומר כל העשר ספירות. מראשית השנה ועד אחרית שנה רצה לומר מראשית המדריגה ועד ספירה העשירית וזהו עד אחרית שנה שהיא מקבלת כל ההשפעה היורדת למדת מלכות והבן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 79 – כ סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ערבי נחל - פרשת חקת

נקדים פסוקי עקב (דברים יא, י) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים כו' ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה והיה אם שמוע כו', ופרש"י ידוע. ויש לדקדק במ"ש רז"ל (ראש השנה ח ע"א) מראש השנה נדון מה יהיה בסופה, למה אפקיה קרא ממשמעוטיה, דפשט הכתוב מורה שההשגחה הוא תמיד ונידון בכל יום. גם יש לדקדק מה הלשון אומרת עיני ה', והדבר פלא גדול שסמוך לו פרשת והיה, שידוע בכוונת קריאת שמע שפרשיות שבקריאת שמע הם תיקון לעיינין דלעילא, וזהו הסמיכות של היות עיני ה' אלהיך בה, ולכן והיה אם שמוע תשמעו אז טוב לכם כי תתקנו בחינת העיינין, דהיינו ההשגחה עליהם לטוב, רק נסביר הענין יותר לפי עניותנו:

ונבאר ענין קטנות העין וגדולתו במקום שורשו, ידוע שאין דבר שבקדושה פחות מעשרה, והעשירי יהיה קודש, מדת המלכות נקראת רחל והוא סוד הלבנה וסוד אבן וסלע וסוד דלית לה מגרמה כלום רק מה שמקבלת מלמעלה, כענין הלבנה שמקבלת מהחמה, ויש בה סוד מיעוט הלבנה בסוד נקודה אחת עד אשר נבנית, ובה סוד תכלת המורה על הדין ונקרא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין. והענין הוא עם שכבר אמרנו, כי ענין העין ברוחני הוא השגחה הנפלאה בתחתונים אשר ענין ההשגחה וההשפעה לטובה וברכה נוהג בכל מדה ומדה, מסבה ראשונה עד סוף כל המדריגות:

ואמנם רצה ה' ית"ש שיהיה בעולם שכר ועונש רחמים ודין, הרחמים הוא ריבוי ההשגחה וההשפעה, והדין הוא מיעוט ההשגחה, ואם תמיד ההשגחה וההשפעה אל התחתונים כדרך

כל המדות שלמעלה בטל הבחירה ושכר ועונש, לזאת עשה ה' ככה אשר במדה זו העשירית הנקראת כנסת ישראל, לפי שהיא כללות כל נשמות ישראל וממנה ניזונים, ונקראת ארץ ישראל כי ארץ ישראל לא ניתנה תחת שום שר, רק מדה זו שוכן שם באותה הארץ, ומדה זו עם ארצה ועמה מתיחסים ומתיחדים והיו לאחדים, לכן עשה ה' אשר במדה זו ההשגחה מעוטה בסוד מדה העשירית, וזהו ענין קטנות העין, ולכן תלוי במעשי התחתונים אם תהיה ההשגחה בקטנות אם בגדלות, כאשר נבאר אח"כ אי"ה:

ומטעם זה אנו רואים כי העכו"ם עוברים על כל הכריתות שבתורה ואינם נכרתים, כי המה מקבלים שפעם ממקומות אחרים וכל אשר ניתן לשם שלהם משפיע לאומתו, כי לא חפץ ה' בהם, וישראל חלקו וחבל נחלתו אשר בהם בחר ה' להיות לו לעם נחלה וערפם אל יקשו. וכן אנו רואים כי בהיות ישראל שרויין על אדמתם אם עבר אחד על אחד מחייבי כריתות היו ימיו נכרתים לא נמלט עד אחד, משא"כ בהיות ישראל בחוץ לארץ, על פי הרוב אף אם יעבור אינו נכרת, והוא להיותו תחת השר וק"ל:

וענין קטנות זה מובן עם מה שביארנו בעין הגשמי, שבקטנותו אין ניכר מחוש העין רק הדמעות והבכיה להמתיק הפסולת ולתקנו, ומובן זה עם מ"ש האר"י ז"ל בכוונת עיני כל אליך ישברו, הם ב' עיינין דרחל שהם דינין ומונעין הפרנסה כו', ובהם דינים דדמעות ק"ך צירופי אלהים שהם דינים גימטריא דוד המלך ע"ה עם הכולל, והם ב' עינים דרחל, ולכן ב' פעמים דמעה גימטריא רחל, ולכן ומשביע לכל חי רצון ראשי תיבות רחל יעוי"ש. הרי שנקרא מדה זו דלית לה עיינין, וכמש"ל בעין הגשמי בקטנותו שהיה כלא היה למיעוט השגחתו, כך במדה זו יש בה מיעוט ההשגחה ותלוי במעשה התחתונים כמ"ש אי"ה, ואין ניכר רק ענין הדמעה להמתיק הדינים ולתקנם, ולסבה זו מיאנו ישראל כ"פ מליכנס לארץ ישראל, כי לא רצו שיהיו תחת מדה זו, בהשיגם כי ההשגחה שם בקטנות, והמרגלים אמרו ארץ אוכלת יושביה היא, והוא לטעם הנ"ל, אבל ה' חפץ דוקא בזה כדי שיהיה שכר ועונש, והתחתונים בידם לתקן דבר זה להגדילה בסוד מילוי הלבנה כשמקבלת מהחמה כאשר יבואר:

ואמנם גבוה מעל גבוה יש בבחינת שורש העין, דהיינו ההשגחה הנפלאה, ומצאנו בכאר"י ז"ל ג' בחינות. בחינה א', בכוונת קודם התפלה לעשות כל גופו מרכבה לקדושה, כל אבר לשורשו, ומבואר שם שאבר העין יעשה מרכבה לחמשה הוי"ת העולים ק"ל גימטריא עין, והוא ענין ההשגחה הנפלאה לרחמים הנמשך משם הויה ב"ה, ובכל הויה יש בחינת הראות דהיינו ההשגחה, רק שאבר העין הגשמי מקבל מן ה' הוי"ת להיות כח חושו חזק. בחינה ב', יבואר בכוונת וראיתם אותו וזכרתם כו' וז"ל, אני מצייר בדעתי כאילו יש שם תכלת החשוך מחמת הדין ומאיר ע"י אור עינים עליונים שיומשך לעיני רחל, דהיינו הוי"ה במילוי מ"ה בריבוע, כזה

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא בגימטריא ק"ל ע"ש. בחינה ג' מילוי שם אהיה אותיות ל"ף ה' ו"ד ה' ג"כ גימטריא ק"ל גי' עין, הרי ג' בחינות של העין בשורשו גבוה מעל גבוה, ומהם אנו ממשיכים בתפלותינו ובמעשינו אל בחינת קטנות העין, דהיינו העין אשר במלכות להגדילה ואז נמשך ההשגחה וההשפעת ישראל עמה וארצה:

אכן להסביר איך יש כח בעבודתנו לגרום זאת. נסביר תחלה בחינת העינים בנפש האדם, היינו עין השכלי אשר באדם, וענינו הוא ההשגחה על עצמו לעסקיו מה לעשות ומה למנוע מלעשות, הנה בקטנות האדם כאשר עין השכלי מעט הוא משגיח בעסקיו כאשר מתחיל לצאת מגדר בהמיות, כי בקטנותו עדיין לא ניתן בו כלל עין השכלי, וכאשר הגיע לעונת הפעוטות ולמעלה להבין במותר האדם מן הבהמה, שצריך לעשות מעשיו בהשכל אל אשר יהיה שם תועלתו, ומשתוקק אל הלימוד לתורה ולמצות, הנה יש מי שלומד לקנטר והוא מצד הקליפות כמ"ש התוספות, כי לא יגיע מלימוד זה אל לשמה, ונניח זה כי לא במתים לדבר, אך דיברנו ממי אשר מתנוצץ בו ענין קדושת ישראל מקטנותו, הנה יהיה בו קטנות עין שכלי שלו להשגיח על תועלת עצמו ולומד לכבוד וכדומה, ועל זה אחז"ל (פסחים נ ע"ב) לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה:

הרי זה כבר יש לו עין השכלי אבל בקטנות הדעת והשגחה ההיא היה כלא היה, רק ענינה הוא שמתוכה יוכל לבוא לגדלות ההשגחה שהיא הלימוד לשמה כאשר בקטנות עין הגשמי אין בו רק הכנה שיוכל לבוא לידי גדלות חוש הראות ולתכליתו האמתי כמ"ל, הרי נתבאר קטנות עין השכלי, וזה נמשך מבחינות העיינין דלמעלה, שבמל' הנקראת כבוד אל, ולכן ענין השגחה זו באדם מצד הכבוד בעין שורשו, אכן גדלות עין השכלי נמשך מג' בחינות העיינין שנתבארו, ולכן בגדלות עין השכלי שהוא הלימוד והעבודה לשמה יש בה ג"כ ג' בחינות גבוה מעל גבוה. האחד הוא, כאשר יתגדל האדם ויבין שענין כבוד האדם מדומה אין בו מאומה, יעתק מזה לעשות למען תכלית אמתי, ותהי התחלתו לינצל מהעונש ולקבל השכר, וזה נקרא יראת העונש, ועובד על מנת לקבל פרס, והרי זה קצת מהתכלית, כי מי יתן והיה הפחות והגרוע שבעם ה', תהיה יראת העונש ואהבת השכר על לבו בכל רגע לא ישכח דבר זה מאתו, אזי לא יעבור עבירה בשום פעם ויחזיק במצות ה':

וכאשר ישתדל בהעבודה על זה הדרך זמן רב אז יעתק מזה, כי ירגיש בהרגלו בעבודה תענוג גדול ורב מתורתו ועבודתו יותר מכל תענוגי העולם, ואז ישכיל ויבין מעצמו כי לא נאה כי לא יאה לעבוד למלך הכבוד בשביל לקבל שכר או לירא שלא יענש ח"ו, אלא כי כך הוא האמת לאמתו שראוי לעובדו, ואי אפשר לו ליפרד מן התורה והעבודה מרוב התענוג הנרגש, מהביטו והסתכלו בעין השכלי למי הוא עובד, ואשר אליו ראוי לכל הנמצאים לעובדו בלב שלם ובנפש

חפיצה, כי כל לבבות דורש ה'. וכאשר יתמיד זמן רב בעבודה זו, יחשוב וימצא עול בנפשו לאמר הנני עובד למלך הכבוד מרוב התענוג, וגם זה אינו נכון כי מה אני ומה חיי כנגדו, ויעזוב כל התענוג שהוא אל ה', ואזי מרוב חשקו לעבוד בלתי לה' לבדו, אזי יצא התענוג מלבו ויעזבהו כי כבר מבטל כל חושיו וכל הרגשתו לה', וכאילו אינו בעולם כלל ואז העבודה בלתי לה' לבדו, והיא העבודה האמתית הנכונה בלי תערובות, ואלו ג' בחינות עין השכלי נמשך מג' בחינות עינים אשר בגבהי מרומים:

ואמנם בחינת קטנות עין השכלי נקרא עיני בני ישראל, מחמת מקור שורשו שהוא במדה הנקראת כנסת ישראל, ששם כללות נשמות ישראל ומשם יצאו, לכן בחינת העינין דשם נקרא עיני בני ישראל או עיני ישראל. והג' בחינות של גדלות שנתבארו נקרא עיני ה', כי בחינתם משם הוי"ה ב"ה מן ה' הויות ומריבוע דהויה במילוי מ"ה, גם ממילוי דאהיה, שהוא ג"כ שם הרחמים והכל מיוחס להוי"ה שהוא גוף האילן, ושאר השמות הם ענפיו כידוע, לזאת ירמוז הכתוב על זה עיני ה':

והנה כל העבודה להמשיך מעיינין דלמעלה לעיינין דמלכות להמתיקם ולהגדילם, ויש כח בעבודתנו לגרום זה באופן שנבאר, כי מקור ישראל במלכות, ובכחו לעלות בדעתו למעלה למעלה בעבודתו, וממילא כשעומד במקום גבוה הוא ממשיך למלכות, והיינו כי אף אם יהיה האדם כבר עובד במדריגה הגדולה, מ"מ אין כל העתים שווים, ותמיד צריך האדם להתחיל במדריגה הקטנה ולעלות באותו רגע בסולם המדריגות, לכן קודם שיתחיל להתפלל, הנה מתעורר בלבו ובקרבו מתחלה קטנות עין השכלי, ומיד יעזבהו ויגבה לבו בדרכי ה', לעלות לבחינת הגדלות הראשון לתועלת שכר, ומיד ירגיש תענוג בהתחילו להתפלל, ואח"כ יעזוב גם התענוג, הרי האדם מקומו במלכות, ודעתו ועבודתו עולה עד עינים העליונים עיני ה'. ממילא כאשר עובד כך הוא ממשיך מעיני ה' אל מקומו הנקרא קטנות העיינין, ועי"ז מתגדלים אותם העיינין:

ונקבע לזה עוד ביחוד בפרשיות שבקריאת שמע, אשר מסגולתם לאחוז במקום קדוש בעינים העליונים, ובאה מצוה וראיתם אותם, דהיינו להסתכל בציצית אשר שם תכלת, שהוא בחינת רחל אשר שם קטנות דעיינין, וכבר עיני האדם אחוזים ע"י עבודתו בעיני ה', וממילא בהסתכלו בציצית מתגדלים עיינין דקטנות, ע"י כוונתו אז להמשיך בראות עיניו מהשמות העליונים אשר שם שורש הראות והוא מובן. ומזה יגיע ג"כ תועלת אל האדם אשר בהגדילו שורש של קטנות דעיינין, ממילא גם קטנות עין השכלי שלו נתגדל, וכאשר הקטנות נתגדל אזי הגדלות נתגדל מאד בלי ערך, כי לפי ערך הקטנות יהיה ערך הגדלות, כי האדם אשר בקטנותו עיניו כהות, אזי גם בגדלותו חושו חלוש, משא"כ מי שבקטנותו עיניו בהירים, אזי מוכן לכשיגדל שיהיה לו חוש

ראות חזק מאוד והוא מובן. וזש"ה וראיתם אותו בכוונה הנ"ל, ועי"ז וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם, כי יתחזק עין שכלי שלכם, שאף הקטנות יהיה השגחה ברורה לזכור תמיד מצות ה', ולא תתורו אחרי לבבכם כו' כענין קטנות עין השכלי. והבן כי הוא דבר אמיתי בביאור הפסוק:

ועתה נבאר מדה זו בעולם. הנה קטנות ההשגחה היא בחוץ לארץ, כי איש הישראלי אינו מיוחס להשר השוכן שם, לכן ההשגחה הבאה לאיש הישראלי בחוץ לארץ מאת ה' הוא מעט, זעיר שם זעיר שם, בסוד ומלכותו בכל משלה שסודו התלבשות המלך בשרים להכניעם, ממילא זהו קטנות העיינין וההשגחה שבמלך, וגם הוא דרך כמה מסכים. אמנם גדלות ההשגחה הוא בארץ ישראל, אשר שם עשר קדושות בפרטות, ונחלק בכללות לשלשה חלקים, ארץ ישראל וירושלים ובית המקדש, ועיקר נקודת ההשגחה בקדשי הקדשים, הרי גדלות ההשגחה ג' מינין נגד ג' מינים אשר בנפש כמבואר, ולכן נוהגים כמה חומרות ודינים בארץ ישראל מה שאינו בחוץ לארץ, ובירושלים יותר, ובבית המקדש עוד יותר, כי לערך ההשגחה שמושגח האיש מהמלך כך יהיה ערך זהירותו וזריזתו בעבודתו, וכן יהיה בשנה, הן קטנות ההשגחה בכל השנה, וגדלותה הוא בעשרה ימים מראש השנה עד יום הכיפורים שהם נגד עשר קדושות של ארץ ישראל ובאותן הימים גוזרים על כל עניני האנשים ואז עיקר ההשגחה, ואלו הי' ימים נחלקו ג"כ לג' חלקים, ראש השנה, וז' ימים, ויום הכיפור והבן:

והנה ידוע קטנות המלכות בסוד מיעוט הירח, שאין נשאר רק נקודה היסודית, וזש"ש (תהילים קלז', ז) ערו ערו עד היסוד בה, כי להיות אי אפשר להזיז נקודה היסודית, לזאת אומרים העכו"ם שעב"פ עד היסוד והבן, ואז נחרב בית המקדש, והוא סוד מיעוט הירח, ואח"כ כשהתחיל לצמוח בנין בית ב' נבנה בתחלה רק היסוד, והוא קטנות המלך נקודה היסודית לבדה, ומהטעם דקי"ל (ראש השנה כ ע"ב) י"ח שעה מיכסי סיהרא אחר המולד, לזאת נתבטל בנין הבית י"ח שנה, ואח"כ נגמר ביסוד גדלות המלך:

וזש"ה בעזרא ורבים מהכהנים אשר ראו את הבית הראשון ביסודו זה הבית בעיניהם, ר"ל שיסוד זה הבנין היה רק קטנות ההשגחה הנקרא עיני ישראל כמש"ל, והיינו 'בעיניהם' דייקא, ר"ל בראותם שלא נעשה רק יסוד הבית הבינו שאין זה השגחה רק מבחינת עיניהם לכן בוכים כו'. וזש"ה בזכריה ידי זרובבל יסודו הבית וידיו תבצענה כו' כי מי בז ליום קטנות, ר"ל ביום שלא היה רק היסוד והיה בבחינת קטנות ההשגחה, מבחינת עיני ישראל ישמחו עתה בראותם את אבן הבדיל כו', שיהיה נבנה כראוי וידעו כי שבעה אלה 'עיני ה' דייקא, המה משוטטים בכל הארץ, ר"ל גדלות ההשגחה הנקרא עיני ה', והם ז' עניני השגחה, כי בבחינה א' עין גימטריא ה' הויו"ת

ובכל הוי"ה ענין ההשגחה וכמ"ש, הרי ז' השגחות דגדלות מבחינת עיני ה' והמה משוטטים בכל הארץ דייקא, היינו במלך להגדיל בחינת עיינין דידה, והבן והוא אמת בע"ה:

ועם האמור יתבארו פסוקי עקב, אמר כי ארץ ישראל לא כארץ מצרים היא אשר נתונה תחת השר וכל מה שמקבל שפע הוא נותן לארצו לאומתו, משא"כ ארץ ישראל להיותה נדרשת מאת ה', והניחה לחלקו שהוא בעצמו ישפיע לה כל הצטרכותה, ומטר השמים הוא משקה בעצמו לא ע"י שליח, והוא משפיע על פי מעשיכם, לכן עשה ככה שאתם במעשיכם צריכים להגדיל קטנות ההשגחה, דהיינו להמשיך מבחינת עיני ה' לבחינת עיני ישראל, היינו מדת המלך המכונה אלהיכם כידוע, והיינו עיני ה' אלהיך בה שצריך לעשות המשכת ההשגחה מבחינת עיני ה' לעיני אלהיך:

והמשכה זו היינו מראשית השנה ועד אחרית שנה, ידוע דשנה הוא כינוי לספירות העליונות, ספירה בגימטריא שנה, היינו שצריכין להמשיך ההשגחה מראשית המדרגה עד סוף, היינו מבחינת עיני ה' לבחינת עיני ישראל, היינו מגדלות ההשגחה לקטנות ההשגחה, וזה הענין בעצמו הוא בבחינת העולם, שקטנות ההשגחה הוא בכל השנה, וגדלותה הוא בבחינת הנקרא ראשית השנה, ומהגדלות נמשך ההשגחה לקטנות, ועל זה ארז"ל מראש השנה נדון מה יהיה בסופה, וכל ענין המשכות אלו הם מבחינת עיני ה' לבחינת אלהיך, ועל זה סיים והיה אם שמוע כו' אשר בו עצמו באותו פרשה מרומז תיקון העיינין, לרמוז כאשר תתקנו בחינת העיינין כאמור, אז טוב לכם, משא"כ בהיפוך, והבן כי הוא ענין עמוק:

והנה כבר אמרנו, שישראל סרבו תמיד מלבא לארץ ישראל עבור שהשיגו שמדתה הוא בחינת דלית לה עיינין מצד מדת הדין בחינת סלע כמש"ל, ולכן היתה באמת אוכלת יושביה, כי אין מיוחד לארץ ישראל רק עם ה' ושייטיבו את מעשיהם שם, ויעשו במעשיהם שהקטנות עצמו מתגדל וכמו שכתבנו. וישראל כאשר ידעו והשיגו שמדה המושלת בארץ ישראל הוא בחינת קטנות ההשגחה, הם הנקראים בחינת עיני בני ישראל, והשיגו ג"כ שיש בחינת גדלות ההשגחה, הנקרא בחינת עיני ה', לכן מיאנו מלבא לארץ ישראל ותמיד סרבו בזה, ולא רצו שתהיה השפעתם דרך המדה השוכנת בארץ ישראל, אלא יהיה השגחתם ממקום הגדלות הנקרא עיני ה':

ורצה ה' להראות לישראל טעותם ושאי אפשר כאשר הם רוצים, ושיראו ויבינו שהקטנות עצמו הוא מתגדל, ועי"ז הכל תלוי במעשים, ויש בחירה ושכר ועונש, כי עדיין לא ידעו ישראל שהקטנות עצמו יוכל להתגדל. ולכן כאשר צמאו ישראל למים ונסתלק הבאר, וזהו מצד ההשגחה דקטנות, אז רצה ה' ית"ש להוציא להם מים מן 'הסלע' דייקא, כדי שיראו שהקטנות

עצמו שהיא מדת הדין בחינת סלע, הוא בעצמו מתגדל ונהפך למים בחינת החסד, וכאשר ישראל יבינו זאת שוב לא יסרבו בארץ ישראל:

ואיברא לפי שבסלע שהוא קטנות ההשגחה, מ"מ יש בו הכנה למים קצת מצד מילוי סלע שיש בו מים וכמ"ש בריש דברינו, ומעט זה המים אשר מצד בחינת הקטנות עצמו ג"כ יספיק להם לשתות, ועדיין לא יבינו ישראל שהקטנות מתגדל, לז"א ית"ש קח את המטה והקהל את העדה כו' ודברתם אל הסלע וביאר בעצמו מהו בחינת הסלע אשר אליו תדברו, על זה אמר, לעיניהם, ר"ל מה שאני אומר לכם שתדברו אל הסלע, היינו שתדברו אל הבחינה אשר הוא עיניהם, היינו עיני בני ישראל ואליו תדברו, ונתן 'מימיו' דייקא, ר"ל המים אשר יש בקטנות עצמו מצד המילוי, וזהו מימיו בכינוי, ר"ל המים של עצמו אשר בו יתנהו ויעזבוהו, והיינו ונתן מימיו, ואח"כ כאשר לא יהיו בו מימיו אשר מצד הקטנות עצמו אשר במילוי האותיות, אז והוצאת להם מים מן 'הסלע' דייקא, ר"ל מאלו אותיות סלע לבד תוציא מים לא מהמילוי, כי כבר נתן מימיו הללו ואינם בו, לכן תוציא מגוף אותיות סלע, דהיינו שהקטנות יתגדל ונהפך הצור אגם מים, וכל זה לכוונה שכאשר ישראל יבינו זאת, שוב לא יסרבו מליכנס לארץ ישראל:

איברא משה רבינו ע"ה הבין שלמעט הנס עדיף, וכמ"ש בפתח דברינו, ולכן כאשר ראה שרוצה ה' לעשות נס לבניו לתת להם מים כי צמאו שם לכן לא רצה להבין הביאור כנ"ל, שמימיו של עצמו יעזוב ויוציא מים מגוף אותיות סלע ולא מהמילוי, מאחר שאפשר במים של הקטנות עצמו שישתו ישראל ובעירם למה יעשה נס מה שאין צורך לו. ולכן הבין ביאור דברי ה' בדרכים אחרים, ושהוצאת המים יהיה מימי הקטנות עצמו אשר מהמילוי, ואל זה לא הוצרך שהקטנות יתגדל, אלא הוצרך לעורר בחינת שרשו של סלע הגשמי ההוא, וכן עשה:

ולזה אמר ויקח משה את המטה כו' ויקהילו את כו' אל 'פני הסלע' דייקא, פני היינו אותיות סלע עצמו, לא לבחינת מילואו, והיה משה רבינו ע"ה מסתפק בדבר בכוונת ה' ית"ש, אם כוונתו להוציא מים מפני הסלע או ממילואו, והכריע לעצמו הספק באמירתו, ויאמר להם שמעו נא המורים המן הסלע הזה דייקא נוציא לכם מים, ר"ל למה יהיה נס מה שאין הכרח להוציא דייקא מן הסלע הזה, ר"ל מאותיות סלע, ובשלמא אם הייתם טובים וישרים בעיני ה' יכול להיות שלרוב חבתכם לפניו יגלה לכם ידו החזקה ולהראות החבה ולהרבות בנס אף באין הכרח, משא"כ כיון שאתם מורים, א"כ המן הסלע הזה דייקא נוציא מים לעשות נס, מה שאינו על פי הכרח. ומזה הכריע לעצמו בכוונת ה' ית"ש, שאין הכוונה להמשיך הגדלות אל הקטנות, כיון דאין צריך, דאפשר להוציא מים ממילוי הסלע בעצמו, ולזאת וירם משה את ידו ויך כו', כמש"ל כי שורשו של סלע הגשמי הוא למעלה במקורו מהויו"ת בהכאה שני הכאות, ולזה כאשר רצה משה רבינו ע"ה להגבירו לסלע הזה שיושפע ממקורו ואז יקבל אותיות מילואו בכדי שיצאו

ממנו מים, עשה משה רבינו ע"ה מעשה המורה על הכוונה, ועשה בו ב' הכאות, ובזה יצאו מים רבים:

ועל זה הקפיד ית"ש, כי כוונתו יתברך היה להמשיך קדושת הגדלות אל הקטנות, בכדי שבראות ישראל דבר זה שוב לא יסרבו מליכנס לארץ ישראל, ולז"א יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל, ר"ל להמשיך קדושתי לבחינה הנקרא עיני בני ישראל, לכן מדה כנגד מדה לא תביאו את הקהל כו', לפי מה שלא עשו פעולה שיומשך ממנה שיתרצו ישראל ליכנס לארץ ישראל והבן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 80 – כא סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר קול מבשר ח"א - פרשת עקב

ועל פי זה פירש מורי (שיחי') זצ"ל פירוש הפסוק הנ"ל, דאינו מובן, דאחרי שלא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה, איך נקרא עוד 'ארץ הטובה'!! אך, דהיינו – דסגולת ארץ ישראל היתה. דהיתה מושגחת מהשי"ת בעצמו, ולא על ידי שום שר. וכאמור, עיני ה' אלקיד בה. ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד. ולכן נקראת ארץ ישראל – שהיא לה', כמו שישראל המה לה'. וכאמור במדרש, ישראל נקראים שלי, שנאמר, כי לי בני ישראל. והארץ שלי, כי לי כל הארץ, עיי"ש. ולכן לא היתה מתנהגת בסדר הטבעי, רק על פי רצון ה'. והיה ניכר בה תיכף, אם ישראל עושיין רצונו של מקום או לא. אך כאשר גבר החטא כל כך, אבדו ישראל אפילו הטובה הלזו – שיהיו נענשין על עונותיהם. והיינו – ואבדתם מהרה, רצה לומר, שמתחלה תהיו נענשים שיהיה ניכר בארץ שאינכם עושיין רצונו של מקום, וכסגולת הארץ הזאת תמיד. אך אחר כך, כאשר יוגבר עוד החטא – תאבדו מעל הארץ הטובה הלזו שאתם מושגחים מה' ונענשים על העונות, ותהיו מתנהגים על פי הטבע:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 81 – כב סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר קול מבשר ח"א - פרשת עקב

ואדמו"ר ז"ל אמר על הפסוק הנ"ל, ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה, רצה לומר, שההשגחה הזוה - לרעה ח"ו - גם כן אסיר מכם, אשר לזה [מועיל] מעלת הארץ. וכן יש לפרש מה שנאמר (דברים ל"א יז), והסתרתני פני מהם והיה לאכול כו', ואמר על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות. רצה לומר, שיחשבו שאין העונש מהשגחת השי"ת, רק מהסתרת השגחתו. ואנכי הסתר אסתיר (דברים ל"א יח), רצה לומר, שבאמת בהיותם בארץ אויביהם, הגם שאין השגחה בנגלה כמו בארץ - אך עם כל זה - לא מאסתים. כמו שנאמר (ישעיה ח' יז), וחכיתי לה' המסתיר פניו, כו'. ולכן אמר (דברים ל"א כב), וענתה השירה הזאת לעד כו', שידעו שהשי"ת הגיד מראשית אחרית. ובודאי הוא ממנו, וישובו אל השי"ת בכל לבם. והיינו מה שאמר כאן (ויקרא י"ד לה), ונתתי נגע צרעת וכו', כי בודאי הטבה גדולה היא זו, והבטחה. שכאשר ייסר איש את בנו ה' אלקיך מיסרך. ומודיע לו חטאו מתחלה על ידי ביתו, כמו שאמרו ז"ל. ואין מוכן לזה רק ארץ ישראל, אשר עיני ה' והשגחתו בה בגלוי. ולכן, אין נגעי בתים נוהג כי אם בארץ. ולשון הרמב"ם ז"ל, וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים, שקראתו התורה 'צרעת' בשותפות השם - אינו ממנהגו של עולם. אולם אות נפלא היה בישראל, כדי להזהירן מלשון הרע. [תורת כהן פרשת מצורע, דף צ"ט ע"ב]:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 82 – כג סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר קול מבשר ח"א - פרשת עקב

יא. ותאמר ציון עזבני ה', וה' שכחני (ישעיה מ"ט יד). הנה ידוע, שכשהיו ישראל שרוים על אדמתם – מושגחים מאת השי"ת בהשגחה פרטית, וכל עניניהם היו מתנהגים על פי התורה. רצה לומר, שכאשר היטיבו מעשיהם, כל רואיהם יכירו כי הם זרע ברך ה', והצלחתם היתה שלא כדרך הטבע. ולהיפך, כאשר הכריעו מעשיהם, היה העונש ניכר ונראה תיכף בעליל. וזה שכתוב (דברים ח' ה), וידעת כי כאשר ייסר איש את בנו, ה' אלקיד מיסרך. וכבר הבאתי למעלה בשם מו"ר זצ"ל, על הפסוק, ועצר את השמים, עיין עליו. שכאשר חטאו ישראל, גרמו שאבדו הבחינה והסגולה היקרה הלזו, מלהיות מושגחים מזה. והיינו, ותאמר ציון עזבני ה', כלומר, שמדת רחמים של הקב"ה עזב אותי. ואפילו המדת הדין שהיה ראוי לבא בגמול החטא – שכחני. והיינו – וה' שכחני. והשי"ת השיב על זה, התשכח אשה וכו'. [יקר מפז, איכה, דף צ"ב]:

יב. לאהבה את ה' אלקיכם, ללכת בכל דרכיו, ולדבקה בו (דברים י"א כב). וכך שמעתי מאדמו"ר הקדוש זצ"ל מו"ה שמחה בונם מפרשיסחא, שאמר, זה שמקשה שנאמר ולדבקה בו, הא אש אוכלה הוא, ואיך יכול לדבק בהש"י? אמר, זהו רק על זה הפסוק 'ולדבקה בו', משמע שאתה תעשה לזה לדבקה בו [וזה באמת אי אפשר כי אש אוכלה הוא – המב"א]. אבל על הפסוק (דברים ד' ד), ואתם הדבקים בה' אלקיכם, לא קשה כלל. האדם אין יכול לדבק בד', אבל השי"ת יכול לדבק באדם. [בכורי אבי"ב פרשת קדושים. ועיין לעיל פרשת ואתחנן אות ד', ופרשת קדושים אות ו']:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 83 – כד סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר באר מים חיים פרשת תולדות - פרק כו

ולזה הנה יצחק אבינו ע"ה ידוע מדתו מדת הגבורה הגדולה פחד יצחק והיה צריך תמיד לשמירה יתירה מפחד החיצונים העומדים למולו ועל כן נאמר בו (בראשית כ"ד, ס"ג) ויצא יצחק לשוח בשדה כי הוא היה צריך תמיד לתיקון השדה המבואר בכתבי האר"י ז"ל שהוא שמירת השי"ן שלא יקחו אותה אותיות ק"ר שהם בבחינת הרע להעשות שקר וצריך לעשות משקר שדה שדה חקל תפוחין (עיין בכוונת קבלת שבת בשדה) ועבור זה היה צריך להעקד על גבי המזבח להיות עולה כליל לה' בכדי שעל ידי זה לא יוכל לשרות עליו שום בחינה מבחינות הרעים כי נתקדש לעולה לה', וזה הכל בארץ ישראל שנאמר בה (דברים י"א, י"ב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלוהיך בה וגו' ופירש בזוה"ק (חלק א', ק"ח ע"ב) שלא ניתנה תחת שום שר מהשרים הסובבים הכסא כי אם ה' בכבודו ובעצמו מושל עליה ומנהיג אותה כרצונו, ואכן אף על פי כן נמצא בה בחינת היצר הרע והרע מטעמים הכמוסים (עיין בספר חסד לאברהם) ולכן היה צריך להיות עולה לריח ניחח לה' מה שאין כן בחוץ לארץ שניתנה תחת שרי מעלה המעורבים מטוב ורע שעל כן אמרו ז"ל (כתובות ק"י ע"ב) שכל השרוי בחוץ לארץ עובד ללא אלוה אמת, שנאמר (שמואל א' כ"ו, י"ט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד וגו' לפי שניתנה תחת השרים שמהם נמשך שורש הקליפה האומרת אני ואפסי עוד, ואם היה יצחק יוצא לשם מרוב שורש הגבורה והפחד שבו ח"ו ח"ו היה אפשר נמשך קצת אחרי שורש לא טוב, ועל כן אמר לו הקב"ה גור בארץ הזאת שאתה עולה תמימה ואין חוץ לארץ כדאי לך, כלומר כיון שאתה הוצרכת להיות עולה תמימה מה שמעולם לא הוצרך אדם לכך והכל עבור הגבורה והפחד הקשה על כן אין חוץ לארץ כדאי לך למען לא תאונה אליך רעה

ונגע לא יקרב באהליך, וזה שאמר לו שכן בארץ אשר אומר אליך, פירוש בארץ שאני יכול לומר לך ולדבר אתך מה שאין כן בחוץ לארץ פן תפול ממדריגתך ובלא זה אין הנבואה שורה בחוץ לארץ כידוע. או כה יאמר הנה הארץ הזאת שאני אומר הוא השייך אליך ולא ארץ אחרת. והטעם כי:

(ג) גור בארץ הזאת ואהיה עמך. כשאתה תגור בארץ הזאת אז אני בעצמי אהיה עמך שהארץ הזאת תחת ממשלתי מה שאין כן בארצות שניתנו תחת השרים, וחלילה לך לבוא תחת שום שר (ועיין בילקוט ראובני ותמצא שם קרוב לדברינו הנאמרים) ועל כן ואברכך אני בעצמי ותהיה הברכה מידי ממש לא על ידי שום שר וממונה והוא על דרך אוכל לכבוד שבת שלא היה שום ממוצע הנאת הגוף בינו לבין המצוה וכן לא יהיה שום ממוצע ביני וביניך:

כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל. כי לפי שהארץ הזאת הוא חלקי לבד שאין לשרים חלק בה וגם חלק ה' עמו שישראל אינם ניתנין תחת שום שר כי יעקב חבל נחלתו ועל כן אתה וזרעך תירשו את הארץ ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל, ואמנם אומרו כי לך ולזרעך וכן גבי אברהם כתיב כי לך אתננה ולזרעך אחריך ולכאורה הנתינה לא היה כי אם לזרעם אחריהם ולא להם, ואפשר לומר בזה על פי מה שאמרו חז"ל (סנהדרין צ' ע"ב) שאלו מינין את רבן גמליאל מניין שהקב"ה מחיה מתים אמר להם מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים ולא קיבלו ממנו וכו', עד שאמר להם המקרא הזה (דברים י"א, כ"א) למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם, לכם לא נאמר אלא להם מכאן לתחית המתים מן התורה. ונמצא נכון שבועת ה' שאמר לאבותינו לאברהם יצחק ויעקב בלשון כי לך אתן כי להם יתן את הארץ הזאת לרשתה אם ירצה ה' לתחית המתים. ואכן עוד נראה כי באמת חיות הרוחניות שורש ארץ ישראל אשר בשמים ממעל זה נתן להאבות תיכף והם ירשוה וקבלו האור הזה בנפשם והברכה אשר בה, רק גוף גשמיות הארץ לא היה יכול הקב"ה ליתן כי אם אחר רבות זרעם ככוכבי השמים וכאשר אמר להם משה (דברים א' י') והנכם היום ככוכבי השמים לרוב כמו שהאריך בזה הרב האלשיך זללה"ה ועל כן אמר להם, לך ולזרעך כי להם נתן תיכף חיות קדושת הארץ ולזרעם אחריהם הורישם גם גוף גשמיות הארץ אחר שנתרבו ככוכבי השמים. ולזה אמר: והקמתי את השבועה אשר נשבעתי וגו' והרביתי את זרעך וגו'. כי הנה בעת השבועה הראשונה שנשבע הקב"ה לאברהם על ירושת הארץ לא נאמר לך ולזרעך כי אם לזרעך לבד והיתה הכוונה על יצחק והטעם נראה לומר על פי מה שאמרו חז"ל מה סבורין ישראל שיכנסו לארץ ערלים וכו' וכן אברהם כל עוד שלא מל עצמו לא נתן לו הקב"ה את חיות הקדושה הפנימית של הארץ עד אחר שאמר לו התהלך לפני והיה תמים וגו' עד והקימותי את בריתי ביני וביניך ונתתי לך ולזרעך וגו', כי על ידי המילה תזכה לירושת הארץ אתה בפנימיות

וזרעך בגשמיות והכל אחר המילה כמבואר בזוה"ק (חלק צ"ג). על פסוק (ישעיה ס', כ"א) ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ שירושת הארץ תלוי בבחינת צדיק שהוא בחינת הברית כנודע. אבל השבועה לא היה רק על יצחק ועל כן אמר לו כאן והקמותי את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך שהוא ליתן לך את הארץ והוא חיות הרוחנית של הארץ אבל גוף גשמיות הארץ עדיין לא אתן לך. עד אחר;

(ד) והרביתי את זרעך ככוכבי השמים אז ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גויי הארץ כי לזרעך אתן גם גוף גשמיות הארץ התחתונה לא חיות הרוחנית שלה לבד ועל כן והתברכו בהם כל גויי הארץ מה שאין כן אם לא יהיה להם כי אם בחינת הרוחנית לא יתברכו בהם גויי הארצות כי הם לא ידעו ולא יבחנו במעלות הרוחניות, והארץ הזאת אתן להם:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביא, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 84 – כה סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

שפת אמת ספר במדבר - פרשת בלק - שנת [תרל"ג]

כסה את עין הארץ כו' י"ל ב' פירושים שבנ"י מכסין השגחה החיצונית בגשמיות. רק להיות ניכר חיות הפנימיות בכל דבר. וכאשר בנ"י יצאו ממצרים האירו פני תבל עד שנתגלה הקדושה בכל מקום עד שגם האומות ראו שלא בטובתם כמ"ש וירא בלק. וחרה להם ע"ז כמ"ש פן יראה בעיניו כו'. ועוד יש פי' שבנ"י בעבודתם צריכין להסתיר נקודה הפנימיות מלכותו ית' אשר בכל משלה והשגחתו ית' נסתר בכל דבר ובנ"י צריכין לשמור נקודה זו. והענין כפי מה שאדם שומר כח פנימיות שבו שלא להשתמש בו לגשמיות, כמו כן נשמר ואין שולט מגע נכרי בפנימיות. וכל מה ששולטת עין רע שלהם בקדושת ישראל הוא ע"י חסרון שמירת הפנימיות כנ"ל. וז"ש כסה כו' עין הארץ היא השגחה האמיתיות כמ"ש תמיד עיני ה' אלקיד בה כו'. ומצינו שיוסף הגין שלא יביט עשו ברחל והוא כענין הנ"ל. וב' אלו הפירושים הם ענין אחד שכפי מה ששומרים חיות הפנימיות שלא להשתמש בו לגשמיות ממילא מעלין החיות שבכל דבר לשורשו עד שמתבטל כל החיצונית כמו שיהי' לעתיד שלא יהי' כלל חיות רק לסטרא דקדושה. וזה העיקר שחרה לבלק ובלעם כי רצו שבנ"י שיצאו ממצרים ילכו לדרכם ולא יכנסו בתיקון הגשמיות. אך ואעפ"כ והוא יושב ממולי דוקא כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 85 – כו סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

שפת אמת ליקומים - פרשת לך לך

במדרש (פרשה ל"ט) שמעי בת כו' בירה דולקת כו' פירושו כמו שכתוב גם כן בזוה"ק כי הי' יודע אברהם אבינו ע"ה כל הארצות ומנהיגיהם וכל השרים של כל הארצות ויושבי תבל והמנהיג של ארץ ישראל לא השיג, ולאשר כי הש"י המנהיג בעצמו כמו שכתוב תמיד עיני ה' אלקיד בה כו' ולזאת לא ידע המנהיג של ארץ ישראל וראה אותה דולקת כי הי' עוד תחת יד כנען ותמה על זה והשיבו הש"י שכן רצונו להיות עוד תחת ידם וזהו שכתוב אני הוא בעל הבירה בחינת אני, והנה קדושת ארץ ישראל תלוי בקדושת ישראל ושמה מוכיח ארץ ישראל, ולזאת הי' צריך אברהם אבינו ע"ה לתקן זאת ועל ידי שעזב מקומו וארצו כו' נאמר שמעי בת בתו של אברהם אבינו ע"ה שנקרא נדיב שנדבו לבו לצאת ולהיות נודד ממקומו לבקש ולמצוא מקום לה' כמו שאמר דוד המלך ע"ה אם אעלה כו' עד אמצא מקום לה'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 86 – כז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שם משמואל פרשת לך לך - שנת תרע"ב

לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך. וברש"י והלא כבר יצא משם עם אביו ובא עד לחרן, אלא כך אמר לו התרחק עוד משם וצא מבית אביך. והנה זה אומר דרשני, כי לפי פשוטו לא תירץ עדיין קושייתו, מאחר שכבר יצא משם למה לי' להזכיר מארצך ומה הי' המקרא חסר אם אמר מבית אביך לבד:

ונראה דהנה בטעם בריאת הארץ בצורה כדורית והשמים מקיפים אותה מכל צד והיא כנקודה בתוך העיגול תלוי' על בלימה כתב אור החיים (פ' בראשית) כי תשוקת הארץ החומרית להתקרב אל השמים שהם רוחניים יותר ובאשר התשוקה שזה מכל צד ע"כ נשארה באמצע תלוי' על בלימה, עיי"ש דבריו כי נעמו. ולדבריו יש לפרש מאמר חכמז"ל (ב"ר פ"ה) למה נקרא שמה ארץ שרצתה לעשות רצון קונה, כי ידוע ששם של דבר הוא מהותו, ויצדק לפי דברי אור החיים שכל עצמה של הוית הארץ היא התשוקה שהיא משתוקקת ורצה לקראת השמים באשר המה רוחניים, ע"כ נקרא שמה ארץ ע"ש המרוץ, ויהי' פירוש מלת שרצתה מלשון מרוץ ולא מלשון רצון, ובאשר טבעה השתוקקות לדבק ברוחניות ע"כ היא משתוקקת לעשות רצון קונה. ומה מאד ימתקו הדברים באשר ידוע שעולם זה התחתון הוא צל העולם העליון, והארץ שלמטה היא צל להארץ העליונה, וטבע הארץ התחתונה נמשך ממהות הארץ העליונה, ע"כ הארץ התחתונה אעפ"י שהיא גשם עב ועכור בלתי בעל דעה, מ"מ בטבע שבו שהוא שורשו בעליונים הוא כנ"ל:

וראיתי עוד לגדולי המפרשים שפירשו בטעם תליית הארץ על בלימה כי ידוע שדבר רוחני אינו סובל דבר גשמי, וע"כ השמים שהם רוחניים לעומת הארץ, באשר אינם יכולים לסבול גשמיותה ועכירתה של הארץ, הם מרחיקים ודוחים מהם את הארץ, ובאשר היא נדחית מכל צד, למשל השמים שבמזרח דוחים אותה למערב ושבמערב דוחים אותה למזרח וכן הוא בכל צד, ע"כ נשאר לעולם באמצע תלוי' על בלימה, ולכאורה שני הטעמים הם הפכים, שלטעם הראשון היא נמשכת אל השמים מכל צד, ולטעם השני היא נדחית מן השמים מכל צד:

ויש לפרש באופן שיהיו כל דברי החכמים קיימין ואלו ואלו דברי אלקים חיים. כי ידוע בטבע האדם כשמשתוקק לדבר ומונעין אותו ממנו תגדל התשוקה עוד יותר. וכבר אמרנו שחכז"ל רמזו לנו זה הענין. כן יש לומר במהות הארץ שמשתוקקת להתקרב להשמים, וכאשר השמים דוחים אותה תגדל התשוקה ביותר. ושני הפירושים לדבר אחד נתכוונו:

ויש לומר עוד בענין זה דהנה הצורך בדחי' כדי שתגדל התשוקה הוא באשר התשוקה העצמית איננה כ"כ בחיות והתלהבות, אבל כאשר היא בחיות והתלהבות רשפי' רשפי' אש איננה נצרכת לדחי' כמובן. ובזה יש להעמיד שני הפירושים בהתחלפות המקומות. דכלל הארץ באשר היא חמרית ביותר היא נצרכת לדחי' וגם החמריות שבה באמת גורמת לדחי'. אבל ארץ ישראל שיש בה קדושה עליונה ואיננה כ"כ חמרית, ועי' מהר"ל בספר הנצח בכמה מקומות שמאריך בזה ובמה שפירש דברי חכז"ל (גיטין נ"ז). ארץ צבי כתיב בה, ויש לומר עוד שארץ ישראל נקראת ארץ החיים ששופעים בה תמיד חיים חדשים כדכתיב (דברים י"א) תמיד עיני ד' אלקיך בה מראשית השנה וגו', יש לה השתוקקות עצמית בחיות והתלהבות יתירה ואיננה נצרכת לדחי' כנ"ל, ועם זה באשר איננה כ"כ חמרית ויש בה קדושה ודבוקה בשרשה אין השמים דוחים אותה, והיא נקראת אחות לנו קטנה שמתאחה בעליונים, ובה יצדקו דברי אור החיים לבדם. אבל חוץ לארץ לגסות ועכירת החומר והיא רחוקה מן הקדושה העליונה ואין התשוקה כ"כ זולת ע"י דחית השמים, בה יצדקו דברי שאר המפרשים בצירוף דברי אור החיים כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 87 – כח סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שם משמואל פרשת וירא - שנת תרע"א

והנה הרמב"ן ז"ל כתב כי משפט סדום הי' למעלת א"י כי היא מכלל נחלת ה' ואינה סובלת אנשי תועבות וכאשר תקיא את הגוי כולו מפני תועבותם הקדימה וקאה את הגוי הזה שהיו רעים מכולם לשמים ולבריות יע"ש. ולפי זה יובן מה שנאמרה כאן השקפה, כי מאחר שמלאכי עליון השקיפו על פני סדום ונתחברו אלי' נתגדלה שם הקדושה עוד יותר ומזה עצמו בא החורבן. וזה עצמו שכתב הרמב"ן שנחלת ה' אינה מקיימת עוברי עבירה, דהטעם דמאחר שיש שם אלקות תמיד ששופעת שם כמאה"כ (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה וגו' ממילא מקיאה את עושי הרעה, שהרי הם הפכים לקדושה, ע"כ אינם סובלים את הקדושה והקדושה פועלת בהם לרעה ולחורבן:

ספר שם משמואל פרשת וירא - שנת תרע"ב

וביחוד יובנו הדברים באנשי סדום שהיו רעים וחטאים מאד ואמרו נשכח את הרגל מבינינו, היפוך מדת אברהם שכל חסד שהי' מתגלגל בעולם הכל הי' בזכותו, שבעשותו חסד עורר מדת החסד לבוא לעולם. ומובן שבמעשיהם הרעים עוררו להיפוך לכלא את מדת החסד. וע"כ איתא במד"ר (פ' נ') שהיו אומרים שאנשי סדום התנו ביניהם כל אכסנאי שבא לכאן וכו' אפי' אותו שכתוב בו ושמרו דרך ה' אנו בועלים אותו ונוטלים את ממונו. כי היו הפכים לגמרי לאאע"ה, עד ששכחו לגמרי מה שאאע"ה עשה עמהם במלחמת המלכים, וע"כ כל מדת החסד שעורר אאע"ה לבוא לעולם נהפכה להם לרוגז כנ"ל. וביותר הוא לפי דברי הרמב"ן דהרבה אומות היו

גרועות יותר מסדום ולא נענשו רק סדום שנחרבה הי' זה למעלת א"י שאינה מקיימת עוברי עבירה. והנה בארץ ישראל כתיב (דברים י"א) תמיד עיני האלקיך בה וגו' א"כ עיקר ההשפעה הבאה לעולם היא באמצעות א"י ועי' רש"י שם, והם עמדו לכלות ולהתם מדת החסד לבוא לעולם, ע"כ הוא נתמלא עליהם רוגז ביותר. ולפי הדברים האלה יובן מה שהמלאך השלישי שהלך להפוך את סדום ארח לחברה עם שני המלאכים האחרים בביתו של אאע"ה, ומה הי' לו שמה, אך להנ"ל יובן שמשם דווקא לקח הרוגז על אנשי סדום כנ"ל שהרי מלאך של רחמים הי':

וי"ל בטעם הדבר שנשלח מלאך של רחמים לסדום בעוד שלפי מעשיהם הרעים מגיע להם אשר מלאך אכזרי ישולח בם. אך הנה סדום היא מנחלת ה' וכמ"ש הרמב"ן, ובמדרש (פ' מ"ט) חמשה כרכים הללו בתוך שלו הם, וא"כ אם הם חטאו וקאה הארץ אותם, הארץ מה חטאה, והי' לחזור טבעה הטוב אחרי אשר נדונו החוטאים, וכמו שהי' בגלות ישראל שנ"ב שנים נתקיים גפרית ומלח שרפה כל ארצה, ואח"כ חזרה לטבעה הטוב, אבל הטעם כמ"ש הרמב"ן שיהי' למשמרת לאות לבני מרי, וע"כ לעתיד לבוא שהרשעה כולה כעשן תכלה ויתבער רוח הטומאה מן הארץ נאמר ביחזקאל (ט"ז) ושבתי את שביתהן את שבות סדום ובנותי וגו' ואחותיך סדום ובנותי תשובן לקדמתן. ומהתימא על הזוה"ק (ק"ח). כמה דארעא דלהון אתעביד לעלם ולעלמי עלמיא. ואולי מזה ראי' לדברי בעל עשרה מאמרות שפירש לדורי דורות הרבה דורות אבל לא לעולם ועד. כן יש לפרש לעלם ולעלמי עלמיא הרבה יובלות כי יובל נקרא עולם כמה שנאמר (שמות כ"א) ועבדו לעולם]. וע"כ לא נשלח שמה מלאך אכזרי שלא ישחיתה לגמרי, רק מלאך רחמים שבפנימיות הי' רחמים למשמרת לאות לבני מרי שישארו זכאין ושלעתיד תתרפא לגמרי:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 88 – כט סיון תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן לו

זוה פרוש: דרשו ה' על-ידי איזה חכמה תוכל לדרש אותו, הדר מפרש, ועזו הינו על-ידי התורה, ולא על-ידי חכמות אחרים שהם סכלות וחשך, בנגד חכמות התורה ועל-ידי מה תזכה לחכמות התורה, בקשו פניו תמיד, על-ידי צדקה של ארץ-ישראל (בראשית רבה פרשה מ"ד; קהלת רבה סדר א'): 'אין בקשת פנים אלא צדקה', כמו שפתוב (תהלים פ"ה): "צדק לפניו יהלך" ואין תמיד אלא ארץ-ישראל ("שומר טוב" תהלים ק"ה ועין "ראשית-חכמה" שער התשובה פרק ו'), כמו שפתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 89 – ל סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה מד

מה שמפין כף אל כף בשעת התפלה כי אמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בראשית רבה פרשה א'): 'למה התחילה התורה מבראשית, כי העבד'ם יאמרו לנו גזלנים אתם, שכבשתם ארץ שבעה עממין בשביל זה, כח מעשיו הגיד לעמו, שהגיד שכל העולמות הכל מעשי ידיו, ולמי שהקדוש-ברוך-הוא רוצה הוא נותן וזה, לתת להם נחלת גוים, כי בידו הכל' וכל הדברים נקראים כח מעשיו, כנגד כ"ח אתון דעבדא דבראשית, כנגד כ"ח פרקין דידימוזה ידוע כי אוירא דארץ עממין היא טמאה (עיין שבת ט"ו: גיטין ח' נזיר נ"ד נ"ה): וְאוֹרֵא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, כי הוציא הקדוש-ברוך-הוא מתחת יד העבד'ם ונתן לנו אבל ארץ עמים, שהיא חוץ לארץ, שם אויר טמא וכשאנו מחאן כף אל כף, בזה נתעורר כ"ח אתון דבראשית, כח מעשיו ונמצא שבידו לתת לנו נחלת גוים, כי הכל של הקדוש-ברוך-הוא ובזה יש כח בידינו לטהר אויר ארץ העמים, כי נחזור ארץ העמים תחת ממשלת הקדוש-ברוך-הוא, ובידו לתת לכל מי שירצה, כמו שכתוב: "לתת להם נחלת גוים" ואז נטהר אויר המקום שאיש הישראלי מתפלל, ושואב אויר הקדוש כמו בארץ ישראל: גם על ידי מחאת כף, נתגרש אויר הטמא כי על-ידי [מחאת] כפיים נשמע קול, וקול הזה הוא אויר קדוש, מכ"ח אתון דעבדא דבראשית, מכ"ח פרקין דידימו כמו שאנו רואין בחוש, שנתגרש האויר על-ידי מחאת כפיים: ובשביל זה צריך לקבע מקום לתפלתו (ברכות ו): כמו שאנו רואין בחוש, שבני אדם הפאים למדינה שאינם מרגלים באוירה, על-ידי זה הם נחלשים ומתים, אפלו מנוה הרעה לננה היפה (עיין כתובות ק"י): כן הדבר בתפלה, אפלו בשעומד להתפלל במקום שהתפלל צדיק, אף-על-פי-כן קשה לו מאד להתפלל שם, כי אינו מרגל באוירא של מקום, כל שכן מנוה היפה לננה הרעה: וזה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה

(שם): 'כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוּם וְכוּ', אֱלֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ' כִּי עַל יְדוֹ נִבְנְהָ עוֹלָם מַחְדָּשׁ, וּבְנִין עוֹלָם עַל יְדֵי אַבְרָהָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים פ"ט):

"עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה": וְזֶה דְאִיתָא בְּתַקוּנָּה תַקוּן עֲשָׂרִין וְתַרְיַן (דף ס"ו): וּבְהַאי כַח יִשְׂרָאֵל מִתְתַקְפִּין עַל אָדוּם: וְעוֹד, (שם): צָרִיךְ לְסַלְקָא לְהַאי כַח לְגַבֵּי חֲכָמָה, וְזֶה בְּחִינַת: 'כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוּם לְתַפְלָתוֹ אֱלֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ' כִּי אַבְרָהָם הוּא יָמִין, 'הַרוֹצֵה לְהַחֲכִים יְדָרִים' (בְּבֹא בְּתָרָא כ"ה): וְעוֹד, 'אֱלֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ', כִּי אַבְרָהָם הוּא רֵאשׁוֹן לְהַשְׁגַּת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כְּדִאִיתָא בְּזֹהַר (לך-לך ע"ח): 'תִּקַּל בְּתַקְלָא עַד דְּאִתְגַּלִּיא לְה': וְזֶה פְרוּשׁ, (בְּרַכּוֹת כ"ו): 'תְּפִלוֹת כְּנֶגֶד תְּמִידִין תְּקוּנָּה' תְּמִיד', זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל (עֵינִין שׁוֹחֵר טוֹב מִזְמוֹר קָה דְּבָרִים י"א):

"תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּה" הֵינּוּ צָרִיךְ לְרֵאוֹת שְׂתִפְלִיל תְּפִלוֹתוֹ בְּאֹיֶרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הֵינּוּ תַקוּן מַחְשְׁבוֹת זְרוֹת שְׁבַתְפִּלָּה, שְׁהֵם בְּחִינַת תְּפִלוֹת כְּנֶגֶד כְּנ"ל תְּקוּנָּה עַל-יְדֵי תְּמִיד, עַל יְדֵי בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל: וְזֶה פְרוּשׁ, (הוֹשַׁע י"ב): "וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה" עַל-יְדֵי הַיְדִים, עַל-יְדֵי מַחְאָת כַּף, הַדְּבוּרִים נְדָבָרִים בְּ"אֲדַמַּת קִדְשׁ" (זְכַרְיָה ב' רש"י שְׁמוֹת ו' עַל וַאֲהַרֹן אַחִיךָ יְהִי נְבִיאֲךָ): גַּם נִתְּבַטַּל הָרֵג וְאֲבָדוֹן מֵעוֹלָם, כִּי הַיְדִים הֵם בְּחִינַת: "יְהִי אֹר וְיְהִי אֹר", יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, וְכַתִּיב (פְּרָאשִׁית א): "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר וְכוּ', וַיְבַדֵּל בֵּין הָאֹר" – דָּא אַהֲרֹן(תְּקוּנָּה תַקוּן ל' ע"א): וְזֶה בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כ"ו): "וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ וְחֶרֶב לֹא תֵעָבֵר בְּאֶרְצְכֶם":

"אַתֶּם נֹצְעִים הַיּוֹם" (דְּבָרִים כ"ט): –'אֵין עֲמִידָה אֱלָא תְּפִלָּה' (בְּרַכּוֹת ו'): "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם" – זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכַרְוֹנָם לְבִרְכָה (כְּתוּבָה ק"י): 'כָּל הַדֶּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלֹקֵי הֵינּוּ עַל-יְדֵי מָה תִּזְכּוּ שְׁתֵּהָא תְּפִלְתְּכֶם בְּאֹיֶרָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, רֵאשִׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם וְכוּ', וּמוֹנָה עֶשֶׂר בְּחִינַת, הֵינּוּ בְּחִינַת מַחְאָת כַּף עַל יְדֵי מַחִיאַת כַּפִּים, הַתְּפִלָּה הִיא בְּאֹיֶרָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּנ"ל:

תְּפִלוֹת כְּנֶגֶד תְּמִידִין וְכוּ', הֵינּוּ בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הֵינּוּ עַל-יְדֵי מַחְאָת כַּפִּים, נִתְּבַטַּל מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם כִּי כָּל הַדֶּר בְּחוּץ לְאֶרֶץ דּוּמָה כְּמִי שְׁאֵין לוֹ אֱלֹקֵי, וְכָל הַדֶּר בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל דּוּמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלֹקֵי וְעַל יְדֵי מַחְאָת כַּף אֲזִי הוּא דֶּר בְּאֹיֶרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ לוֹ אֱלֹקֵי וְנִתְּבַטַּל מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם(שְׁמוֹת י"ז):

"וַיְהִי יְדִיו אֲמוּנָה עַד בֵּא הַשָּׁמַשׁ", וְתַרְגּוּמוֹ: "פְּרִישָׁן בְּצִלוֹ" וְנֶגֶד אֲמוּנָה, הֵם הַכְּפִירוֹת מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם וְתַקוּנָּה עַל-יְדֵי תְּמִידִין, עַל יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי מַחְאָת כַּף: וְזֶהוּ פְרוּשׁ, (יִשְׁעִיָה ס"ב): "וְהָיִית עֶטְרַת תְּפָאֶרֶת בְּיַד ה'" פְרוּשׁ: עַל-יְדֵי יַד ה', עַל יְדֵי מַחְאָת כַּף, שְׁנַתְּעוֹרֵר יְדִיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּנ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְּתַקֵּן הַרְהוּרֵי עֲבוֹ"ם כִּי עַל-יְדֵי עֲבוֹ"ם פּוֹגֵם בְּתַפְאֶרֶת,

כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שָׁם מ"ד): "כְּתַפְאֶרֶת אָדָם לְשַׁבַּת בֵּית" כְּשִׁמְתִּקֵּן הִרְהוּרְיוֹ, עַל יְדֵי זֶה, נַעֲשֶׂה עֶטְרַת תְּפֹאֶרֶת, שְׁנַתְעֵטֵר תְּפֹאֶרֶת בְּעֶטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אִמּוֹ (שִׁיר הַשִּׁירִים ג):

פְּרוּשׁ אַחַר 'תְּפִלוֹת כְּנֶגֶד תְּמִידִין', פְּרוּשׁ, שְׁעַל-יְדֵי הַתְּפִלָּה נִתְגַּלָּה סוּדוֹת הַתּוֹרָה, הַנִּקְרָאִים כְּבִשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּבִשְׁי דְרַחֲמָנָא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מְשַׁלִּי כ"ז): "וּכְבָּשִׁים לְלְבוּשֶׁךָ" (כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּק זֶה בַּחֲגִיגָה י"ג, דְּבָרִים שֶׁהֵם כְּבִשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְכוּ') וְתְמִידִין הֵם כְּבָשִׁים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּמִדְבָר כ"ח): "אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר" וְכוּ' (עֵינַן זוֹהַר פִּנְחָס רכ"ו): וְעַל-יְדֵי תְּפִלוֹת נִתְגַּלָּה סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹבָא עַל פְּסוּק: "כִּי תַעֲבֹר בְּמַיִם אֶתְּךָ אֲנִי" (עֵינַן לִקְמוֹן ס' ע"ג וְלַעִיל ס' ט"ו):

פְּרוּשׁ אַחַר תְּפִלוֹת כְּנֶגֶד, הֵינּוּ הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת שֶׁהֵם כְּנֶגֶד, שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִין תְּפִלָּתוֹ וְנִקְרָאִים מְבוּל, שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִין אֶת תְּפִלָּתוֹ וְתִקּוּנוֹ, שִׁיתֵן צְדָקָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְדֵי זֶה הוּא נִכְלָל בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר עָלֶיהָ נֶאֱמַר: "אַרְץ לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זַעַם" (כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל זְבַחִים קי"ג), וְעַל יְדֵי זֶה הוּא נִצּוֹל מִמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת וְזֶה 'תְּמִידִין תְּקוּנוֹ', תְּקוּנוֹם עַל יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁנֶאֱמַר בָּהּ: "אַרְץ אֲשֶׁר וְכוּ' תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ": גַּם 'אוֹרְאָ דְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים' (בְּבֹא בְתָרָא קנ"ח): וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְדַּכְךָ מַחוּ, הֵינּוּ מַחְשְׁבָתוֹ.

"וְרֵאִיתִיָּה לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם" (בְּרֵאִשִּׁית ט'), 'וְרֵאִיתִיָּה', עַל יְדֵי בְּחִינוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרֵר וְנִתְתַקֵּן בְּרִית עוֹלָם, בְּחִינוֹת תְּפִלָּה, ח"י בְּרַכָּאָן דְּצִלוֹתָא, צְדִיק חַי עַלְמִין: וְכַל זֶה הָעֲנִין מִתְחַלֵּת סִימָן מ"ד עַד כָּאן, מַחְבֵּר יַחַד וְכֵן שְׁמַעְנוּ רַב דְּבָרִים אֵלּוֹ בְּדְרוּשׁ אֶחָד אֲךָ בְּכַתִּיבָתוֹ הַקְדוּשָׁה, חֲלָקָם קֶצֶת וְכֵן הִיָּה דְרַכּוֹ כְּמָה פְּעָמִים, וְלֹא יִדְעָתִי טַעְמוֹ:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרֵשֶׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטְרַת הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מֵיָם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֶלְקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ מֵרֵשֶׁתִּי הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 90 – א תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה מז

וזהו, (דברים ח'): "ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם" כלומר, 'ארץ', שהוא בחינות אמת ואז הוא בבחינות הארת פנים, ואינו בוחר בתפנוקים ועל כן לא במספנת, מחמת דלות ועניות, תאכל בה לחם, ולא שאר מעדנים רק מחמת שהוא בבחינות אמת, והוא מפשט מתאות אכילה, ואינו בוחר רק בלחם לאכל: ועל כן נקראת ארץ ישראל, ארץ החיים כי השפעתה ממדת יעקב, שנאמר עליו: יעקב אבינו לא מת' (תענית ה): והוא גם כן בחינות תפלין, שנקראים חיים: נמצא, כי האוחז במדת אמת, אזי פרנסתו ברוח, כי ההשפעה ממדת אמת כנ"ל (שבת ק"ד): קשטא קאי פי רז"ל דרשו (פסחים ק"ט) על פסוק: ואת כל היקום וכו' – זה ממונו של אדם שמעמידו וכו' וזהו קשטא, האוחז במדת אמת, אזי קאי, זה ממונו שמעמידו על רגליו, ופרנסתו ברוח אך 'שקרא לא קאי', כי הוא בהסתרת פנים שהוא בחינות אמת: ועל כן על כל צרה שלא תבוא, גוזרין תענית כי מאחר שישראל נתונין בצרה, הם בבחינות הסתרת פנים, בחינות דינים ועל כן גוזרין תענית, לשבר תאות אכילה ואזי יהיה בחינות הארות ונשיאות פנים, שהוא בחינות המתקת ובטול הדינים כנ"ל, וכי לא אשא פנים שהן מדרקין וכו':

ובזה תבין נפלאות דברי רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות כ"ד), שדרשו על פסוק: והיו חייך תלואים – "זה התולה תפלו" (מנחות ק"ג): – "זה הקונה מן הפלטר" זהו שאמרנו, כי אלו ואלו דברי אלקים חיים, ושניהם דבר אחד כי מאחר שהוא תולה תפלו, ופוגם בתפלין, שהוא מדת אמת אזי הוא בהסתרת פנים, ונתמעט השפע שלו, ומזונותיו מצמצמין, וצריך לקנות מן הפלטר: ועל

בן כתיב על ארץ ישראל, (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיך בה" (תהלים ק"א), אך ארץ ישראל, שהיא מדת אמת, "תמיד עיני ה' בה" וכו':

והנה בשהצדיק אוכל לשבע נפשו, ולא מחמת תאוה הגשמיות אזי הוא בבחינת נשיאות פנים, ונזון ממדת אמת וכאשר בכח אכילה זו, עומד להודות ולהלל לה, אזי יוצאין ממנו דבורי אמת, שהם בחינת יעקב, מדת תפארת, שהוא כללות הגונון והוא בחינת שמים, אש ומים וגם בן בחינת ארץ-ישראל, שהשפעתה גם בן ממדת יעקב כנ"ל ועל-בן בכח זה, נעשה שתף להקדוש-ברוך-הוא לברא שמים וארץ, שהם בבחינת אמת, בדבוריו הקדושים שנובעים ויוצאים ממנו גם בן בבחינת אמת כנ"ל וזהו שאמרנו למעלה, כי ארץ-ישראל היא "אילה שלוחה" והינו "הנותן אמרי שפר", כי הנזון מבחינות ארץ ישראל, שהיא "אילה שלוחה", שהיא בחינות אמת, אזי "הנותן אמרי שפר" כלומר שנותנת מעצמה ומכחה "אמרי שפר"-לשון תפארת, שהם אמרי אמת ועל בן יוכל לברא שמים וארץ, שהם גם בן ממדת אמת כנ"ל (ישעיה נ"א): "ולאמר לציון עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי מה אנא עבדי שמיא וארעא במלולי, אף אתם כו' במלולא כנ"ל (הקדמת הזהר ה, כי בדברים האמתיים, יוכל לברא שמים וארץ: (וזה, "ולאמר לציון", הינו על ידי אמרי אמת, שהוא בחינת אמרי ציון, אמרי ארץ-ישראל, שהוא בחינת אמת, על-ידי-זה "עמי אתה", אל תקרי עמי וכו' כנ"ל) וכיון שיכול לברא שמים וארץ חדשים, יוכל לעשות מופתים בשמים ובארץ כי השם יתברך מנהיג עולמו על פי דרך הטבע, והטבע הוא על פי הנהגת הגלגלים כידוע וכיון שהצדיק יכול לברא שמים חדשים, אזי הוא משנה כל הגלגלים, ועושה טבע חדש ועל-בן בודאי הוא יכול לעשות מופתים, שהם שנוי הטבעוזה, ואכלתם אכול ושבוע כלומר מה שתאכלו, הן מעט והן הרבה, תשבועו ולא תהיו משקעים בתאות אכילה אזי תהיו בבחינת נשיאות פנים, ונזונין ממדת אמת והללתם את שם ה' אלהיכם כנ"ל, אזי תהיו שתפין להקדוש-ברוך-הוא לברא שמים וארץ אשר עשה עמכם, דהינו אל תקרי עמי אלא עמי, מה אנא וכו' וכיון שתוכלו לברא שמים וארץ, אזי להפליא, שתוכלו לעשות נפלאות ומופתים בשמים ובארץ ולא יבשו וכו', כי בחינת הבושה הוא גם בן כלליות הגונון, כי 'אזל סמקא ואתי חורא' (בבא מציעא נ"ח:), ופניו משתנה לכמה גונון והוא מדת תפארת, ממדות הנפולין ומה מתקו דברי רבותינו, זכרונם לברכה, לפי זה, (ברכות ו:): 'פיון שנצרך לבריות פניו משתנה בכרום' שמשתנה לכמה גונון כי 'פיון שנצרך לבריות', והינו מפני שפגם במדת אמת, והוא בהסתרת פנים, שהוא מדת אמת כללות הגונון כנ"ל ועל-בן פניו משתנין בכרום לכמה גונון, שהוא גם בן מדת תפארת ממדות הנפולין כי "את זה לעמת זה עשה" וכו' (קהלת ז') ועתה המקרא הזה נדרש כמין חמר, "ואכלתם אכול ושבוע", בבחינת אמת כנ"ל ואז תוכלו לעשות נפלאות, אשר עשה עמכם להפליא כנ"ל אזי: "ולא יבשו עמי לעולם",

כי מאחר שאתם בבחינות אמת, כללות הגונן, אינכם צריכין להתבייש שהיא כללות הגונן, במדות הנפולין על פן ולא יבשו עמי לעולם: וזהו "ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת" (בראשית כ"ה: ובתקונים נ"א), 'עשב' הוא ע"ב שי"ן, תלת ראשין שלשה אבות, שהוא הגונן והינו "בשדך לבהמתך", שתשודר הבהמיות שלך "ואכלת ושבעת", לאכל ולשבע, רק להסתפק במעט, אזי "ונתתי עשב":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 91 – ב תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה נה

ועל-ידי-זה, הצדיקים שהם עושי טוב זוכים לפני ה' כי קדם כריתות הרשעים ה'יה פני ה' מכסה ומסתר בעושי רע כדי להכריתם בבחינת (תהלים ל"ד): "פני ה' בעושי רע להכריתם" ועכשו, תכף פשרואים בכריתות רשעים תכף נתגלה פני ה' לעושי טוב: וזהו (שם ק"ה): "בקשו פניו תמיד" כי על-ידי תמיד, שהוא בחינת ארץ- ישראל (עיין רש שוח"ט שם) כמו שפתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה" על ידי ארץ-ישראל תזכו למצא פני ה' כי על-ידי ארץ-ישראל תזכו לראות בהכריתות רשעים כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט. שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 92 – ג תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה רלד

ולזכות לזה, שיוכל להדמות אליו יתברך להבדיל בין אור וחשך כנ"ל, הוא על-ידי השגחה, הינו שיצא מטבעיות, שזה בחינת כלליות הקדשה, וזה זוכין על-ידי ארץ-ישראל, כי ארץ-ישראל הוא כלליות הקדשה שבכל הקדשות, כי שם כל העשר קדשות, ועל-כן נאמר בארץ-ישראל, (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה", כי שם הוא רק השגחה, בחינת (דברים כ"ו): "השקיפה ממצעון קדשך", וזה (תהלים ט"ז):

"שוייתי ה' לנגדי תמיד", הינו כשאני רוצה להשוות ולהדמות עצמי להשם יתברך כנ"ל, אזי "לנגדי תמיד", הינו בחינת ארץ-ישראל, כמו שכתוב במדרש (תהלים ק"ה): 'אין תמיד אלא ארץ-ישראל שנאמר: "תמיד עיני ה' אלקיד בה":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 93 – ד תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא תנינא - תורה ח

י. וכש'יהיה חדוש העולם לעתיד, אז יתנהג העולם על-ידי נפלאות, הינו על-ידי השגחה לבד שהיא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע כי חדוש העולם לעתיד הוא בבחינת ארץ-ישראל, כי עקר ארץ-ישראל הוא על-ידי בחינת (תהלים קי"א): "בח מעשיו הגיד לעמו" וכו' כמו שפרש רש"י על פסוק: "בראשית ברא אלקים-את השמים ואת הארץ", ופרש רש"י: 'שבשביל זה פתח בבראשית, משום "בח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", כדי שלא יאמרו האמות העולם: לסטים-אתם וכו', על-פן פתח בבראשית, כי הוא יתברך בראה וכו' נמצא שעקר ארץ-ישראל הוא על-ידי 'בח מעשיו', על-ידי שיודעין שהשם יתברך ברא את העולם לעתיד יחדש הקדוש-ברוך-הוא את כל העולם כלו בבחינה זו של ארץ-ישראל, כי אז יתגלה שהשם יתברך ברא הכל, ואז יחדש כל העולם כלו בבחינת ארץ-ישראל ועקר קדשת ארץ-ישראל הוא, ששם הוא השגחתו יתברך תמיד, בבחינת (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"; ולעתיד, שיחדש את כל העולם כלו בבחינת ארץ-ישראל כנ"ל, אז יתנהג כל העולם כלו על-ידי השגחה לבד, כמו ארץ-ישראל, ואז יתבטל הטבע לגמרי, ויתנהג העולם על-ידי השגחה לבד, שהוא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע ואז יתער שיר חדש, בחינת (תהלים צ"ח): "שירו לה' שיר חדש, כי נפלאות עשה"; הינו השיר שיתער לעתיד, שהוא נגון של השגחה, בחינת נפלאות, כי אז יתנהג העולם על-ידי השגחה ונפלאות כפי יש נגון של בחינת דרך הטבע, וזה בחינת (שם י"ט): "השמים מספרים כבוד אל, ומעשי ידיו מגיד הרקיע", שהוא בחינת הנגון והשיר של דרך הטבע, של תכונות השמים הינו בחינת השירים ותשבחות שמשבחין להשם יתברך על ההנהגה של עכשו, שמנהיג העולם בדרך הטבע אבל לעתיד יתער שיר חדש

של בחינת נפלאות, בחינת השגחה, כי אז יהיה ההנהגה על-ידי השגחה לבד ושיר החדש הזה שיתער לעתיד, הוא בחינת שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שעולה ע"ב, בחינת חסד, שעל-ידו יהיה חדוש העולם לעתיד, בחינת: "עולם חסד יבנה" ושיר הזה הוא בחינת קול הנ"ל, שהוא משקה את הגן, שעל-ידי קול הזה יכולין להוכיח, בבחינת: "הרם כשפר קולך והגד" וכו', כנ"ל למצא שעל-ידי תפלה זוכין לבחינות הנ"ל, שעל-ידי זה באין לבחינות קול הנ"ל, שעל-ידי זה יכולין להוכיח כנ"ל כי על-ידי תפלה הנ"ל נעשין גרים, ונתגלה הכבוד, ועל-ידי זה נתפשט הנבואה ועל-ידי נבואה זוכין לאמונה, ועל-ידי אמונה יהיה חדוש העולם לעתיד וחדוש העולם הוא בבחינת ארץ-ישראל, הינו בבחינת השגחה כמו ארץ-ישראל, ואז יתער השיר של השגחה ונפלאות, ושיר הזה הוא בחינות קול הנ"ל:

וזה בחינת: "וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסבל, ויהי למס עבד" (בראשית מ"ט) מנחה-זה בחינת נבואה, כמו שכתוב בברוך בן נריה (ירמיה מ"ה): "ומנוחה לא מצאתי"-זו נבואה, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (מכילתא פרשת בא והובא בפרש"י שם) ואת הארץ-הינו ארץ-ישראל ויט שכמו לסבל-זה בחינת נגון, בחינת שיר חדש הנ"ל, בחינת: "בכתף ישאו" ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (ערכין יא): 'אין ישאו אלא לשון שירה, שנאמר: "שאו זמרה ותנו תף"; ועל-ידי הנגון, בחינת שיר חדש, על-ידי זה נתתקן הריח כנ"ל, שהוא בחינת משיח, בחינת (איכה ד): "רוח אפינו משיח ה" ויהי למס עובד-זה בחינת משיח, כמו שכתוב (רות ד): "ברוך ה' אשר לא השפית לך גאל וכו' ותקראנה שמו עובד" למס-בחינת מסמוס, שממסמסין בדבר שיש לו ריח, כדי שיהיה הריח נודף כי על-ידי בחינות הנ"ל נתתקן הריח שהוא בחינת משיח כנ"ל:

יא. וזה בחינת ראש-השנה, כי בראש-השנה אז התפלה בבחינת דין ומשפט, כי "המשפט לאלקים הוא" (דברים א), ועל-ידי זה מוציאים כל החיות של הסטרא-אחרא, שינק מדעת ומתפלות ישראל (תהלים פ"א): "כי חק לישראל הוא, משפט לאלקי יעקב" חק לשנא דמזונא, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה על פסוק זה (ביצה טז), הינו שמוציאים כל המזון והחיות מהסטרא-אחרא, כי הוא מכרח להוציא ולהקיא הכל על-ידי בחינת 'משפט לאלקי יעקב', הינו על-ידי התפלה שהיא בבחינת דין ומשפט, שהיא בבחינת מטה עז, שעל-ידי זה הוא מקיא כל הקדשה, שבלע מן הדעת ומתפלות ישראל כנ"ל וזה בחינת תשרי, בחינת: "אתה פוררת בעזר ים, שברת ראשי תנינים על המים" (תהלים ע"ד), ים שברת ראשי תנינים-ראשי-תבות הוא צרוף תשרי ואז, כשמחזיר קדשת הדעת שבלע, אז הדעת והמח בשלמות וזהו בחינת ראש-השנה; ראש דיקא, בחינת תקון הראש והמח על-ידי מטה עז הנ"ל וכשמוציאים מהסטרא-אחרא מה שבלע, אז מוציאים גם עצמות חיותו, שהוא בחינת גרים (שמות כ"ג): "ואתם ידעתם

את נפש הגר פי גרים הייתם" וכו' – סופי-תבות תשרי ועל- ידי גרים נתגלה הכבוד, ונתפשט הנבואה, ונתתקן האמונה הקדושה, ונתבטל אמונות כזביות וזוה בחינות תקיעה, תרועה, שברים תקיעה זה בחינת התגלות הכבוד, בבחינת (ישעיה כ"ב): "ותקעתו יתר במקום נאמן והיה לכסא כבוד" תרועה זה בחינת רוח-נבואה, בבחינת (במדבר כ"ג): "ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו", ותרגומו: 'ושכינת מלכיהון בהון': הינו השראת השכינה, בחינת נבואה שברים זה בחינת בטול אמונות כזביות, בבחינת (שמות כ"ג): "שבר תשבר מצבתיהם", (כמובא בתקון י"ח ובתקון כ"א), הינו בחינת בטול אמונות כזביות ותקון האמונה הקדושה, בחינת (תהלים קמ"ה): "עיני כל אליך ישברו" וזה בחינת תשרי(ראש-השנה י:), וחדוש העולם יהיה בבחינת ארץ-ישראל, בחינת השגחה, וזה בחינת ראש-השנה, בבחינת: "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה" וכו' ואז יתער שיר חדש כנ"ל, וזה בחינות תשרי, בבחינת (שיר-השירים ד): "תבואי תשורי מראש אמנה":

"תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה", בחינת הרוח של כנפי ראה השגחה, בחינת ארץ ישראל, וזה בחינת הראה, בבחינת מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (חלין מט): 'למה נקרא שמה ראה שמאירת את העינים' – זה בחינת: "תמיד עיני ה' אלקיך בה" וכו', הנאמר בארץ-ישראל, שהוא בחינת השגחה כנ"ל לגון ושיר חדש הנ"ל בבחינת הראה, זה בחינת: "קרא בגרון אל תחשך, בשפר הרם קולך" והגרון הוא הראה כנ"ל, ושם הוא בחינת הנגון כנ"ל, שהוא בחינת בשפר וכו' כנ"ל לתקון הריח והיראה, שהוא מזונא דנשמטא, שנתתקן על-ידי כל בחינות הנ"ל, הוא בבחינת הראה, פי צרוף הראה הוא סופי-תבות: ה' רעי לא אחסר (תהלים כ"ג) "ה' רעי לא אחסר", זה בחינת מזונא דנשמטא, וזהו: 'לא אחסר' – בחינת (שם לד): "כי אין מחסור ליראיו", הינו בחינת יראה, שהיא בחינת ריח, שהוא מזונא דנשמטא כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 94 – ה תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא תנינא - תורה מ

מי שידע מארץ-ישראל, שטעם באמת טעם ארץ-ישראל, הוא יכול להפיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש-השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמתית אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיקפי טעם ארץ-ישראל יכולין לציר לפני מי שידע טעם שכל כי רק מי שהוא איש בור, אי אפשר לו לידע זאת, אבל מי שידע משכל, כגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקשיא בדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ-ישראל, כי 'אורא דארץ-ישראל מחכים' (בבא-בתרא קנח, ובזהר פינחס דף רמה; ובתקון כב) וטעם החכמה והשכל בודאי יקר מאד, אך עקר מעלת קדשת ארץ-ישראל הוא רק על-ידי השגחת השם יתברך ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ-ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", על-ידי- זה ארץ-ישראל מקדשת ואוריה מחכים, כי עינים על-שם החכמה, כי התפתחות החכמה נקרא בחינת עינים, כמו שכתוב (בראשית ג): "ותפקחנה עיני שניהם", ופרש רש"י: 'על-שם החכמה נאמר' ומחמת שעני ה' בארץ-ישראל, שמסתכל בה תמיד, על-ידי-זה 'אורא דארץ-ישראל מחכים' אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השם יתברך, דהינו בחינת עינים להשגיח פנ"ל, זה נעשה על- ידי נשמות ישראל, שהשם יתברך מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה מ"ט): "ישראל אשר בך אתפאר" ועל-ידי ההתפארות נעשין בחינת תפלין, שנקראין פאר (ספד כה), והתפלין הם בחינת מחין, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ומזה נעשה השגחת השם יתברך כפיכול, שעל-ידי-זה נעשה קדשת ארץ-ישראל, בחינת אורא דארץ-ישראל מחכים פנ"ל ועל-שם זה נקרא ארץ-ישראל, שמקבלת קדשתה, מבחינת: "ישראל אשר בך

אַתְּפָאָר", כַּנְ"ל אַךְ בּוֹדָאֵי לֹא כָּל הָעֵתִים שְׁווֹת בְּהַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי לַפְעָמִים, חֹסֶ
 וְשִׁלּוּם, יֵשׁ שְׁנֵתְרַחֵק אַחַד מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ (עֵין זוֹהַר בְּשֵׁלַח א ב וְאִזִּי אֲדַרְבָּא, הַשְׂכִּינָה צוֹעֶקֶת:
 'קַלְנֵי מִרְאשֵׁי, קַלְנֵי מִזְרוּעֵי' (סִנְהֶדְרִין מו) הֵינּוּ שְׁצַעֲקָתָהּ, שְׁנֵתְקַלְקַל וְנִפְגָּם בְּחִינַת הַהֲתַפְּאָרוֹת
 שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהַתְּפָאָר בָּהֶם, וְנִפְגָּם בְּחִינַת הַתְּפִלִּין, שְׁנַעֲשִׂין מִן הַהֲתַפְּאָרוֹת כַּנְ"ל וְזֶה: 'קַלְנֵי
 מִרְאשֵׁי, קַלְנֵי מִזְרוּעֵי', 'מִרְאשֵׁי' מִזְרוּעֵי דִיקָא, בְּחִינַת תְּפִלִּין (שְׁמַנִּיחִין עַל הָרֹאשׁ וְעַל הַזְרוּעַ)
 וְכַנְ"ל רַק בְּשֵׁאֲחַד מִיִּשְׂרָאֵל נִתְקַרַב לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִתּוֹסַף עוֹד יִשְׂרָאֵל שְׁרוּצָה לְעַבְדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל
 מַה שְׁנִתּוֹסַפִּין יוֹתֵר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל שְׁרוּצִים לְעַבְדוֹ וְלְהַתְּקַרַב אֵלָיו, אִזִּי נִתְגַּדֵּל וְנִתּוֹסַף יוֹתֵר
 הַתְּפָאָרוֹת יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאָר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו וְעַל-יְדֵי זֶה הַהֲתַפְּאָרוֹת
 נַעֲשִׂין תְּפִלִּין מַחִין, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים' עַל-
 יְדֵי עֵינֵי הַשְּׂגָחָתוֹ כַּנְ"ל: אַךְ מִי שְׂיֻכּוֹל לְרַאוֹת זֹאת הַהֲתַפְּאָרוֹת, שְׁמַתְפָּאָר הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל, אִזִּי הוּא מְקַבֵּל בְּחִינַת פָּאָר וּמַחִין מִן זֹאת הַהֲתַפְּאָרוֹת שְׁרוּצָה, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם-כֵּן
 בְּחִינַת תְּפִלִּין, וְנִכְנָסִין לַפְּנִים כַּנְ"ל, וּבּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם כַּנְ"ל, וְאִזִּי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם-כֵּן בְּבְחִינַת עֵינֵי ה'
 וְאִזִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל וְרוּצָה, נַעֲשֶׂה שֵׁם גַם-כֵּן בְּחִינַת אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים, כִּי
 עֶקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא רַק מִבְּחִינַת עֵינַיִם הַנִּ"ל לְאָבֶל מִי הוּא זֶה שְׂיֻכּוֹל לְרַאוֹת אֶת הֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ, שְׂיֻכּוֹל לְרַאוֹת הַתְּפָאָרוֹת יִתְבָּרַךְ, אֲמַנָּם מִי שְׁרוּצָה אֶת הַצְּדִיק הָאֲמֵת, שֶׁהוּא מְקַרַב בְּנֵי-
 אָדָם לְעַבְדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא עֶקֶר הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמִים, נִמְצָא שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ
 הַהֲתַפְּאָרוֹת שְׁמַתְפָּאָר הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַמּוֹ, כִּי עַל-יְדוֹ כָּל הַהֲתַקְרְבוֹת וְהַהֲתַפְּאָרוֹת עֶקֶר הַדְּבַר
 בְּעַת הַקְּבוּץ, בְּעַת שְׁמַתְקַבְּצִים אֵלָיו הָעוֹלָם הַבָּאִים לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר-בְּרֹאשׁ-הַשָּׁנָה,
 שְׂאִזִּי הוּא הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל, אִזִּי הַהֲתַפְּאָרוֹת גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, מִחֲמַת שְׁמַתְקַבְּצִים הַרְּבֵה בְּנֵי-אָדָם,
 הַחֲפִצִּים לְהַתְּקַרַב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִזִּי נִתְגַּדֵּל וְנִתּוֹסַף פָּאָר וִיפִי הַצְּדִיק, כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ הַהֲתַפְּאָרוֹת
 כַּנְ"ל, אִזִּי מִי שְׁמַסְתְּפֵל בְּאֲמַת בְּזֶה הַצְּדִיק הָאֲמֵתִי, אִזִּי הוּא גַם-כֵּן מְקַבֵּל מִן הַהֲתַפְּאָרוֹת הַזֹּאת,
 וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם-כֵּן בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחִין כַּנְ"ל, וְאִזִּי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם-כֵּן כַּנְ"ל בְּבְחִינַת עֵינֵי ה' וְאִזִּי
 גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל, נַעֲשֶׂה גַם-כֵּן בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
 מַחְכִּים', כִּי הוּא מַחְכִּים הָאֹיֵר עַל-יְדֵי הַסְּתַבְּלוֹתוֹ בְּעֵינָיו הַנִּ"ל, שְׁנַעֲשִׂין מִן הַהֲתַפְּאָרוֹת כַּנְ"ל וְזֶה
 פְּרוּשׁ (יִשְׁעִיָה ל"ג): "מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ תַחְזִינָה עֵינֶיךָ", הֵינּוּ כְּשֶׁתִּזְכֶּה לְרַאוֹת מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ, דְּהֵינּוּ הַצְּדִיק
 בִּיפְיוֹ וְתַפְּאָרְתוֹ, דְּהֵינּוּ בְּעַת הַקְּבוּץ, שְׂאִזִּי הוּא יִפְיוֹ וְתַפְּאָרְתוֹ כַּנְ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה
 אֶרֶץ מְרַחֲקִים", בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים' כִּי הַחֲכָמָה נִקְרָא
 מְרַחֲקִים, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (קֵהֶלֶת ז): "אֲמַרְתִּי אַחְכָּמָה וְהִיא רְחוּקָה", הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי-זֶה שְׁתִּרְאֶה אֶת
 הַצְּדִיק בִּיפְיוֹ וְתַפְּאָרְתוֹ כַּנְ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה בְּכָל מְקוֹם שְׁתִּרְאֶה בְּעֵינֶיךָ, יִהְיֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת אֹיְרָא
 דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים כַּנְ"ל וְזֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים" כַּנְ"ל נִמְצָא, מִי שֵׁישׁ לוֹ תִּאֲוָה

והשתוקקות לארץ-ישראל, בפרט מי שטעם טעם האמת של ארץ-ישראל, כשפוגע ומתועד יחד עם אדם שהיה אצל צדיק אמתית על ראש-השנה, הוא מחיב להרגיש אז טעם ארץ-ישראל, כי על-ידי-זה האיש נעשה גם זה האויר בבחינת ארץ-ישראל כנ"ל, וראוי שיתעורר לו עתה השתוקקות וגעגועין לארץ-ישראל, כל אחד לפי בחינתו ועקר הדבר-שיהיה באמת ובתמימות: ויש בזה עוד ענינים, כי אין אדם מת וחצי תאנתו בידו' (קהלת-רבה סדר א) נמצא שאין ממלא תאנתו ורצונו בממון לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל אבל יש בחינת שפע כפולה, בחינת (איוב כ"ב): "וכסף תועפות לך", שהוא לשון כפול נמצא שבה השפע נתמלא רצונו, מאחר שהיא כפולה (ולא סים):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 95 – תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"א - תפילה כ

רצו

"מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה מקצה הארץ אליך אקרא בעטף לבי בצור ירום ממני תנחני", חוס וחמל עלי, יעוררו רחמיך וחסדיך הגדולים עלי, ועזרני וזכני לילך ולבא מהרה לארץ הקדושה, אשר היא מקור קדשתנו כאשר אתה ידעת יהוה אלהינו שכל קדשתנו וטהרתנו וכל יהדותנו תלוי בארץ ישראל, ואי אפשר להיות איש ישראלי באמת, ולילך ולעלות מדרגא לדרגא, כי אם על ידי שזוכין לבוא לארץ ישראל מקום קדשתנו, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות ונתת אותה לעמך ישראל הנבחר מכל העמים לנחלה, ארץ אשר אתה דורש אותה תמיד במה שכתוב: "ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" ואתה ידעת עצם רבוי המניעות והערבובים והבלבולים המונעים אותנו מזה אשר על ידם אין אנו יכולים לילך ולבוא לארץ ישראל וכבר כלינו ימינו ושנותינו בחוץ לארץ, ואנו מגרשים מארץ החיים, מארץ הקדושה מהסתפח בנחלת יהוה, אשר היא חיינו וארך ימינו, לשבת על האדמה אשר נתן לנו יהוה.

רצו

רבונו של עולם, רחם עלינו ברחמיך הרבים ותעורר את לבבנו ואת לבב זרענו ולבב כל עמך בית ישראל לנו בסופין וגעגועים גדולים והשתוקקות נמרץ לארץ ישראל ונכסף ונשתוקק תמיד באמת לבוא לארץ ישראל עד אשר תזכנו ברחמיך לבוא לארץ הקדושה במהרה, למען נזכה על ידי זה להתעורר באמת לעבודתך וליראתך.

רחצ

חוס וְחִמּוּל נָא עָלֵינוּ מִלֵּא רַחֲמִים, שְׁלֵא נִבְלָה יְמֵינוּ, חֹס וְשָׁלוֹם, בְּחוּץ לְאֶרֶץ, כִּי אֵתָּה יָדַעְתָּ אֶת כָּל תְּלֵאוֹתֵינוּ וְחִלְשׁוֹתֵינוּ בְּעֵת הַזֹּאת, וְאִין אָנוּ יְכוּלִים לְשַׁבֵּר רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת הָעֲצוּמוֹת הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲלֵפִי אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת מְנִיעוֹת וְעַפּוּבִים אֲשֶׁר קִצְרָה יְדֵינוּ לְשַׁבְּרָם, כִּי אִם בְּכַחךָ הַגָּדוֹל וּבְחֶסְדִּיךָ הָעֲצוּמִים, וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים חָמַל עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וּמִהָר לְהִבִּיאֵנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה וְתִתֵּן לָנוּ כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְנִצַּח אֶת הַמְּלַחְמָה לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵשׁ וּלְבַטֵּל אֶת כָּל מוֹצִיאֵי דִבַּת הָאֶרֶץ רָעָה, אֲשֶׁר מֵהֵם נִמְשָׁכִים כָּל מֵינֵי מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים מְלֻבּוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּאִפְּן שְׁנוֹזְכָה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים, וְנוֹזְכָה לָבֵא לְשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מֵיָם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמִּיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מֵרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 96 – ז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"א - תפילה מז

תריג

וזכני לילך ולבוא לארץ ישראל, לארץ החיים לארץ הקדושה, חיש קל מהרה להתגולל בעפרה ולנשק רגבותיה ולשאב מאוירה הקדוש ולהסתופף בצלה חוס וחנני ורחם עלי, וזכני לבוא מהרה לשלום לארץ ישראל, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות, ארץ הקדושה בעשרה קדשות ארץ החיים, "ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה":

תריד

חוס וחנני ורחם עלי והושיעני, וזכני לבוא מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, לשבר תאות אכילה לגמרי, ולזכות למדת אמת באמת, ולבוא לשלום מהרה לארץ-ישראל ותצילני ברחמיך מן העניות ומן החסר, ותמשיך תמיד לי ולבני ביתי ולכל חברתנו ולכל עמך בית ישראל שפע טובה וברכה ופרנסה טובה ורחמים וחיים ושלוש וכל טוב מעתה ועד עולם ונזכה שתתפאר בנו בכל העולמות ויקים בנו מקרא שכתוב: "ישראל אשר בך אתפאר" ותציל אותנו ברחמיך הרבים מכל מיני חרפות ובושות ואל תסתיר פניך מאתנו ותמלא רחמים עלינו ועל כל עמך ישראל תמיד, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ותצילנו ותמלטנו מכל מיני צרות ורעות ותשיב פניך אלינו, ויקים בנו מקרא שכתוב: "ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך אלהים יחננו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה" וקים לנו מקרא שכתוב: "ואכלתם אכול ושבוע, והללתם את שם יהוה אלהיכם, אשר עשה עמכם

לְהַפְּלִיא, וְלֹא יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם וַיִּדְעֶתֶם כִּי בִקְרֵב יִשְׂרָאֵל אָנֹכִי, וְאֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאִין עוֹד, וְלֹא יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הִשִּׁיבֵנוּ, הָאֵר פְּנִיךָ וְנִשְׁעָה" אָמֵן וְאָמֵן:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֵיךָ דוֹרֵשׁ אֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֵיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 97 – ח תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"ב - תפילה ח

ר

ותביאנו מהרה חושה לארץ ישראל, ארץ הטובה והקדושה ותמשיך השגחתך השלמה על ארץ ישראל ועל כל העולם כלו, ותחדש את עולמך בקדשת ארץ ישראל שמתנהגת על ידי השגחה לבד, כמו שכתוב: "ארץ אשר יהיה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" ותמשיך השגחתך השלמה על כל העולם כלו, ויתחדש העולם ומלואו, ויתנהג כל העולם כלו על ידי השגחה לבד בלי שום הנהגה על פי דרך הטבע כלל ותעשה נוראות ונפלאות מחדש בעולמך "אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים" ויתעורר שיר חדש בעולם, שיר של נפלאות, כמו שכתוב: "מזמור שירו ליהוה שיר חדש כי נפלאות עשה, הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו" ונודה לך שיר חדש על גאלתנו ועל פדות נפשנו ונזכה לשיר ולזמר ולרנן ולנגן ולפניך נגונים ושירות ותשבחות חדשות, שירים של נפלאות שלא בדרך הטבע, עד שנזכה להתענג על יהוה, ולשמע קול השיר והנגון שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע הכלול בשמך המיוחד שיתנגן על שבעים ושנים נימין כמנגן חס"ד, ויקים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 98 – ט תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"ב - תפילה כמ

שכד

(מיוסד ע"פ תורה מ') "עיני תמיד אל יהוה פי הוא יוציא מרשת רגלי, אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים, הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה בן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו, חננו יהוה חננו, כי רב שבענו בוז" אבי שבשמים מלא רחמים רב חסד ומרבה להיטיב, טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, המרחם על הארץ ומרחם על הבריות רבונו דעלמא כלא, אתה בראת עולמך ברצונך הטוב בשביל ישראל עמך, כדי להתפאר עמהם בכל דור ודור, ובטובך הגדול בחרת ישראל עמך מכל העמים ואת ארץ הקדושה מכל הארצות, להיות לעמך ישראל לנחלה כי ידעת ששם אויר הקדוש המחכים ושם מקום מוכן לקדשת ישראל, להשיג שם חכמה האמתית, להפיר אותך בדעת נפלא ובאמונה שלמה.

שכה

רבונו של עולם אדון כל הארץ, אלוה כל הבריות, מה אומר ומה אדבר, אתה יודע מעלת ארץ-ישראל וקדשתה העולה עד אין סוף ואין תכלית ואנכי הבזוי והנמאס אשר הרביתי לפשע נגדך, ופגמתי וקלקלתי הרבה מאד, עד אשר על ידי רבוי עוונותי ופשעי העצומים, ובפרט על ידי כל מה שפגמתי בפגם הברית מעודי עד היום הזה, על ידי כל זה טרפתי את דעתי ופגמתי את מחי, ואפלו מעט הרשימו שנשארה מדעתי היא גם בן מבבלבלת ועכורה מאד אך עם כל זה גם זאת הרשימו המעוטה של אמתת דעתי, רואה מרחוק ומציץ מן החרכים מפין זכרון דברי תורתך הקדושה, אשר חוננתנו ברחמך הרבים, עד אשר אני מבין מרחוק גדל עצם מעלת קדשת ארץ

ישראל בלי שעור וערך וכאשר שמענו מפי הצדיקים האמתיים וראינו בספריהם הקדושים שכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ ישראל:

שכו

והנה עתה, אחרי כל מה שעבר עלי מעודי עד היום הזה, וכמה סבות סבבת עמי, ובכמה גלגולים גלגלת עמי כדי לקרבני אליך ולהחזירני בתשובה שלמה לפניך, ועדין לא עלתה בידי לזכות לתשובה שלמה בראוי, ולא די שלא זכיתי לתשובה שלמה אף גם פגמתי הרבה מאד בכל עת ועתה אחרי כל אלה, איני יודע עתה שום דרך בית מנוס ממני, ולא שום עצה ותחבולה, כי אם עוד רוחי מקשקש בקרבי, עוד קול דודי דופק בי, ומעוררני ומזרזני בתורתו הקדושה לנסע לארץ ישראל, אולי אזכה לשוב מכסילתי וממעשי הפגומים, אולי אזכה להתחיל לחיות חיים אמתיים, אולי יחוס אולי ירחם ואתה יודע עצם רבוי הספקות שיש לי בזה בלי שעור וזה עקר המניעה שלי, בצרוף שארי מניעות מחמת ממון ורחוק הדרך ושארי מניעות רבות אבל באמת אני מודה לפניך בוחן לבות וכליות, שעקר המניעה היא מניעת המחמת כמה ספקות ובלבולים, שמבלבלין את דעתי ומונעים אותי מלהתגבר ולהתחזק לעסוק בזה להכין לי הדרך לנסע לארץ ישראל ואף על פי כן ברחמיך הרבים אתה מרמוז לי בכל עת להשתוקק לזה לבוא לארץ ישראל, עד אשר לא אוכל לנוח ולשקט מלכסף לזה לילך ולבא לארץ ישראל כי ידעתי כי רחמיך לא כלים, כלי האי ואולי תזפני לבא לשם בשלום, ולהמשיך עלי שם קדשת ארץ ישראל באמת באפן שאזכה להתחכם מעתה ולהשפיל על דרכי, ולבער הרע מקרבי, ולבטל הרוח שטות ממני, ולזכות לתשובה שלמה באמת, אשר לזה לבד בלתי נפשי, כי זה כמה נכסוף נכספתי לשוב אליך, וכבר גלית לנו גדל רחמיך ועצם חנינותיך בכל עת, ורב טובך בכל דור ודור, אשר אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו, כי לא תחפץ במות המת כי אם בשובו מדרךיו וחיה, ועד יום מותו תחפה לו, "תשב אנוש עד דבא" עד דכדוכה של נפש:

שכז

רבוננו של עולם, רחם על יונה אלמת כמוני, רחם על חלוש דעה, על נבזה ונמאס כמוני, אשר אני מאוס (נבזה ונמאס) בעיני עצמי בתכלית המאוס ולא על חנם מדרך הענוה האמתית, כי אם מחמת עכירת מאוס מעשי הרעים ועוונותי העצומים ופגמי המרבים, אנא אדון יחיד מלא משאלותי ברחמים, וזפני לבוא לארץ ישראל מהרה ואזכה לעבר ולדלג על כל מיני מניעות, ולנסע ולבא לשם מהרה חושה בשלום בלי פגע, ולפעל שם קדשה וטהרה, באפן שאזכה לשוב אליך ולהתקרב אליך באמת, ולא אשוב עוד לכסלה מעתה ועד עולם רבוננו של עולם זפני בזכות כל הצדיקים שגלו קדשת ארץ ישראל בעולם, ובזכות כל הצדיקים והכשרים שזכו לבא לארץ ישראל אחרי מניעות רבות ועצומות בלי שעור כאשר אתה ידעת, ופעלו שם מה שפעלו

זַפְנֵי בְּזֻכוֹתֵם וּבְזֻכוֹת תּוֹרַתְם הַקְּדוּשָׁה וּבְזֻכוֹת מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שְׂאֻזָּכָה גַם אָנֹכִי הַשָּׁפֵל וְהַבְּזוּי לִילֵךְ וּלְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה:

שכח

אָבִי שְׂבַשְׂמִים הַגּוֹמֵל עִמִּי חֲסִדִים וְטוֹבוֹת רַבּוֹת בְּכָל עֵת אֲשֶׁר זָכִיתִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ וּחֲסִדֶיךָ לְהַתְּפַלֵּל עַל זֶה לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל גָּמַל עַל עֲבֹדְךָ עוֹד חֲסִדִים וְטוֹבוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְתַגְדִּיל נִפְלְאוֹתֶיךָ עִמִּי, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֲסֵד חֲנֹם בְּכָל עֵת, וְתִלְמַדְנִי בְּדֶרֶךְ עֲצוֹתֶיךָ הָאֲמִתִּיּוֹת, וְתוֹרְנִי בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר וְהָאֲמִת, בְּאִפֵּן שְׂאֻזָּכָה מֵעַתָּה לְעֹזב דְּרָכֵי הָרַע וּמַחֲשֻׁבוֹתֵי הַפְּגוּמוֹת וְאֻזָּכָה לְהַתְּקַשֵּׁר בְּךָ מֵעַתָּה וּלְיִלֵךְ וּלְבֹא מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנָה הַזֹּאת, וְאֻזָּכָה לְהַתְּחַדֵּשׁ לְגַמְרִי לְהַתְּחִיל מִחֲדָשׁ בְּעִבּוּדַת יְהוָה בְּאֵלוֹ נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם:

שכח

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם זָכַר נָא הַהֲתַפָּאָרוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ מִכָּל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוּשׁ, וְכָל הַהֲתַפָּאָרוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים אֲשֶׁר אָתָּה מְקַבֵּל עֲדִין מִכָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּמִהַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֲמִתִּיִּם הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם שְׁבִדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְזַפְנֵי גַם בֶּן, שִׁיְהִיָּה לִי חֵלֶק בְּהַהֲתַפָּאָרוֹת הַזֹּאת, שְׂאֻזָּכָה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאֲמִת, עַד אֲשֶׁר תִּתְּפָאֵר עִמִּי הַשְּׂכִינָה תָּמִיד בְּכָל עֵת כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים בְּחֵרַת בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְאָתָּה מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וְזֹאת הַהֲתַפָּאָרוֹת עוֹלָה לְכֹתֵר וְעֵטְרָה עַל רֵאשֶׁךָ בְּבַחֲנֵינִת תְּפַלִּין, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי הַהֲתַפָּאָרוֹת בּוֹקֵעַ בְּעֵינַיִם, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין עֵינֵי הַשְּׂגָחַתְךָ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מִשָּׁם מְקַבֵּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁתָהּ הַגְּדוּלָּה, כִּי עַל יְדֵי זֶה אֲוִירָה מִחֻפִּים, עַל יְדֵי שְׁנִמְשָׁכִין שֵׁם תָּמִיד עֵינֶיךָ הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם עֵינֵי הַחֲכָמָה וְהַמְּדַע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּהַ מְרַשִּׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה" עַל כֵּן רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְזַפְנֵי שִׁיתְּגַלֶּה לָנוּ קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְכֹסֵף וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק וּלְהַתְּגַעֵגַע תָּמִיד בְּאֲמִת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּלְהַתְּפַלֵּל הַרְּבָה עַל זֶה לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה:

של

וְזַפְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וּחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנִזְכָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לְנַסֵּעַ עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים, וְאֻזָּכָה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם כֵּן בֵּין עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים הַמִּתְּאֲסָפִים וּמִתְּקַבְּצִים לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה כִּי אָתָּה לְבַד יוֹדַע מֵעַלְת הַקְּבוּץ שֶׁל עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים אָתָּה לְבַד יוֹדַע כְּמָה וְכְמָה הַתְּפָאָרוֹת וְשְׁעִשׁוּעִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר אָתָּה מְקַבֵּל בְּכָל רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מִהַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל אֲצֵל

הצדיקים האמתיים זכנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, שנהיה אנחנו נכללים גם בן בהתפארות והשעשועים האלה, ואל ימנענו מזה שום מונע, ואל יעכבנו שום עכוב, ואל יטרידנו שום טרדא בעולם רק נזכה תמיד בכל שנה ושנה, לילך ולבא ולהתאסף אל הקבוץ הקדוש והנורא של עמך ישראל הכשרים, המתאספים ומתקבצים אצל הצדיקים האמתיים בכל ראש השנה ועל ידי זה נזכה שתתפאר בנו תמיד, ותמשיך עלינו קדשת ארץ ישראל תמיד ותזכנו ותעזרנו שנזכה להסתפל על פאר יפי הדרת פני הצדיקים האמתיים, אשר הם כלילת יפי כי הם כלולים מכל ההתפארות והשעשועים של כלל ישראל אשר אתה מקבל על ידם, על ידי שהם עוסקים תמיד לקרבם אליך זכני ברחמיך הרבים להסתפל על פניהם תמיד באמת, ובפרט בימי ראש השנה הקדושים שאז הוא עקר ההתפארות, ואז פניהם מאירות מאד באור כלל ההתפארות והשעשועים של כל הקבוץ הקדוש המתקבצים אליהם:

שלא

אנא יהוה ברחמיך הרבים, זכנו להסתפל על פאר הדרת פניהם הקדושים והנוראים באמת, באפן שנזכה על ידי זה לקבל ולהמשיך עלינו גם בן הארה נפלאה מההתפארות הזאת, עד אשר נזכה שימשיך עלינו תמיד קדשת התפלין הנוראים ופאר קדשת התפלין יהיו בוקעים בעינינו עד שנזכה גם בכל מקום שאנחנו נסתפל ונביט שם, שיתקדש המקום ההוא בקדשת ארץ ישראל עד אשר כל מי שיודע מטעם ארץ ישראל הקדוש, ירגיש קדשת ארץ ישראל בכל מקום שיתוודע עמנו יחד, עד אשר יפיר אותנו וידע ויבחין שאנחנו זכינו להיות אצל צדיקים אמתיים על ראש השנה:

שלב

רבנו של עולם, מלא רחמים, רחם על צעקת השכינה אשר צועקת בקול מר על מעשינו הרעים, קלני מראשי, קלני מזרועי מי יכל לסבל קול צעקתה המרה, אתה לבד יודע גדל מרירת צעקה גדולה ומרה הזאת רחם רחם, ושמרנו והצילנו מעתה ממעשים רעים וממחשבות רעות, וזכנו לשוב אליך באמת, בזכות וכח הצדיקים האמתיים, באפן שתתפאר השכינה בנו מעתה, ותקבל שעשועים גדולים והתפארות הרבה מאתנו בכל עת מפל אחד ואחד בפרטיות

שלו

ועזרנו וזכנו לשוב בתשובה שלמה, ולתקן מהרה כל מה שפגמנו לפניך בעינינו מנעורינו עד היום הזה, אשר הרבינו לפשע בזה, שהסתפלנו בעינינו חוץ מגבול הקדשה, ובאנו על ידי זה לחטאים ועוונות ופגמים גדולים הרבה מאד, והרע בעיניך עשינו אוי לנו כי חטאנו, שפגמנו בעינים קדושים כאלו, הנמשכין מעיני יהוה, שיכולים לזכות להסתפל בהם על ההתפארות של

השם יתברך והצדיקים, ולהמשיך על ידי זה קדשת ארץ ישראל בכל מקום שמביטים שם וברב אולתנו לקחנו עינים קדושים ונוראים כאלו, והסתכלנו בהם במה שהסתכלנו עד אשר באנו למה שבאנו בעונותינו הרבים מלא רחמים למדנו הדרך לתקן כל זה, ועזרנו והושיענו שנזכה לבקש ולחפש ולמצא צדיקים אמתיים השייכים לשרש נשמותינו, ולילך ולנסע אליהם תמיד, ובפרט על ראש השנה הקדוש שהוא עקר זמן הקבוץ הקדוש, זכנו שנהיה נמנין גם כן בכלל עמך ישראל הפשרים המתאספים אליהם ונזכה על ידי זה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ונזכה להסתכל על פניהם הקדושים, ולתקן על ידי זה כל הפגמים שפגמנו בעינינו מנעורינו עד היום הזה, ותמשיך עלינו אור קדשת ההתפארות הכלול בפניהם הקדושים ועל ידי זה נזכה להמשיך קדשת ארץ ישראל בכל מקום שנסתכל שם, עד אשר יתקדשו כל מקומות ישראל בקדשת ארץ ישראל:

שלד

מלא רחמים רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו ברב רחמייך זכנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונזכה להרגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא של ארץ ישראל, ונזכה מעתה לכסף ולהשתוקק ולבער ולהתלהב לארץ ישראל, ולאפוישי ברחמי טובא, להרבות ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנזכה לפעל בקשתנו ברחמים אצלך, שנזכה לבא מהרה לארץ ישראל בשלום בלי פגע עזרנו אלהי ישענו למען שמך פי לך לבד עינינו תלויות, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לבוא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבויט, שער התפילה פרק ה')

ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 99 – י תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים שחרית הלכה ב

ועל – בן על – ידי שפגם במה שאמר (שם טו), "במה אדע כי אירשנה", נגזר על – ידי זה הגלות. כי פגם בהדעת, שהוא בחינת השגחה, כי עקר הדעת הוא בחינת השגחה והשגחה זה בחינת ארץ ישראל, בבחינת (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, כמו שכתב רבנו במקום אחר (יב) ועל – בן על – ידי שפגם בהדעת ופגם בארץ ישראל, שהוא בחינת השגחה, על – ידי זה (בראשית טו), "ותרדמה נפלה על אברם. והנה אימה חשיכה גדולה נופלת עליו". שהראהו תקף הגליות, שהם בחינת תרדמה, בחינת חשך שעקר התגברותם על – ידי חכמת הטבע, על – ידי פגם השגחה כנ"ל:

ספר ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים שחרית הלכה ב

וזהו (שם ח'), "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'". הינו שתברך את ה' אחר האכילה, שתדע שהכל מאתו בהשגחתו יתברך. וזהו, "על הארץ הטובה". כי ארץ ישראל הוא בחינת השגחה כמו שכתוב (שם יא), "תמיד עיני ה' אלקיך בה" כנ"ל.

ספר ליקוטי הלכות - הלכות תפילין הלכה ה

כג) וזה בחינת ראש השנה, כי ראש השנה הוא בחינת תפילין, שהם בחינת התחדשות שזוכין בכל יום על – ידי השנה שאז נתחדשים המחזין בתוך האמונה וכו', שזהו בחינת ראש השנה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל בהתורה "אשרי העם" (בסימן ל"ה), עין שם. כי ראש השנה הוא בחינת קדשת ארץ ישראל, כמו שכתוב, "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". שזהו בחינת תפילין, שהם בחינת קדשת ארץ ישראל, בחינת והיה כי יביאך הנאמר בפרשיות התפילין כנ"ל,

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 100 – יא תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות בית הכנסת הלכה ה

יד) וזה בחינת ראש השנה, כי בראש השנה נברא העולם, על - פן אז אנו עוסקין לעשות דרך בבושה לארץ ישראל, שכל תקותנו לשוב לשם בקרוב, כי עקר התגלות קדשת ארץ ישראל הוא בראש השנה, כמו שכתוב (שם יא), "תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה וכו'". כי עקר הדרך לארץ ישראל הוא על - ידי שממשיכין החסד חנם שבו נברא העולם כנ"ל. וזה נעשה בראש השנה, כי זה היום תחלת מעשיך, כי אז נברא העולם בחסדו בעשרה מאמרות, ועל - פן אז אנו מגלין מלכותו עלינו, כי הוא הבורא הכל בשבילנו הוא המנהיג הוא השליט ומושל וברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. ועל - פן אנו מתפללין אז הרבה על צמיחת קרן משיח, כמו שאומרים, "שמחה לארצך וששון לעירך וצמיחת קרן לדוד עבדך". כי עקר התקנה לשוב לארצנו על - ידי משיח צדקנו הוא על - ידי קדשת ראש השנה שבו נברא העולם בחסדו חנם, ובו נתגלה בכל שנה ושנה על - ידי ישראל עם קדוש, שהוא יתברך בראה. ומאחר שאנו מגלין זאת בודאי הכל שייך לנו, רק ברצונו נתנה להם מטעם הכמוס עמו יתברך, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו, כי בכל ראש השנה וראש השנה הוא נוטלה מהם ונותנה לנו, כי בכל ראש השנה וראש השנה נכנע ונופל הקלפות וממשלת העובדי כוכבים על ארץ ישראל ונתגלה ונמשך קדשת ארץ ישראל לנו עד שנזכה שיכמרו רחמיו ויכניע ויבטל אותם לגמרי וישוב ויתן הארץ לנו במהרה בימינו:

טו) ועל - פן ראש השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה, כי עקר התשובה הוא על - ידי החסד חנם שבו נברא ונתקיים העולם קדם מתן תורה, כמוכן בהתורה הנ"ל וכמבאר קצת מזה

למעלה בדברינו, כי אותן שכבר עברו על מצות התורה, אין להם קיום על – ידי התורה מאחר שעברו עליה ולא היו יכולים לשוב, כי על – פי דין תורה באתגליא שנמסר לבית דין שלמטה אין מועיל תשובה, כי מי שעבר חס ושלום, על איזה לאו שחייב בו מלקות או אחד מארבע מיתות בית דין כשמביאין אותו לבית דין אפלו אם ירצה לשוב בכל מיני תשובות בעולם לא מועיל לו לפטר מדין מלקות או מיתה. ועקר התשובה שמועיל הוא על – ידי בחינת החסד חנם שהיה מקים את העולם קדם מתן תורה, כי כמו שקים את העולם בחסד הזה עשרים וששה דורות קדם מתן תורה עד שיקבלו ישראל את התורה, כמו כן הוא מקים את הרשעים אף – על – פי שעוברים על התורה עד שישובו ויקימו את התורה. ועל – כן מחמת שבראש השנה שבו נברא העולם נמשך החסד הזה, שהוא הדרך לארץ ישראל פנ"ל, על – כן אז הוא עקר התחלת התשובה ועל – כן אז מתחילין עשרת ימי תשובה, כי עקר התשובה הוא על – ידי החסד חנם הזה פנ"ל:

טז) ועל – כן צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, כי זה החסד חנם שהיה מקים העולם קדם מתן תורה, שהוא הדרך לארץ ישראל, אין מי שיוכל להמשיכו בעולם כי אם הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה שהם ממשיכים זה החסד בעת פשיטותם, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, עין שם. ובזה הם מחיין כל הפשוטים שבעולם הן אנשים פשוטים ממש, הן הלומדים ותלמידי חכמים שבטלים לפעמים מן התורה ואפלו הרחוקים מהתורה מאד וכו'. וזה אנו צריכים בראש השנה. כי הכל צריכין לשוב בתשובה בראש השנה, כי אפלו לומדים ותלמידי חכמים אמתיים שעוסקים בתורה ועבודה באמת בכל השנה צריכין לשוב בראש השנה, כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, מפל שפן שעל – פי רוב, בפרט בדורות הללו אין מצוי תלמיד חכם ולמדן שיהיה בן חורין מחטאים ופגמים הרבה, מפל שפן שאר האנשים שנקראים לומדים וחסידיים ואינם נקיים כלל כאשר הם יודעים בעצמם נגעי לבבם ומכאובם, מפל שפן שאר אנשים הפשוטים המגשמים וכו'. ועל – כן בודאי הכל צריכין לשוב. ועקר התשובה הוא בכח הפשיטות האמתית של הצדיקים הנ"ל, שבעת פשיטותם הם מחיין כל הפשוטים שבעולם

וכל הרחוקים מהתורה על – ידי החסד חנם הנ"ל שממשיכין בעת פשיטותם דיקא, כי בעת שעוסקים בתורה ועבודה אנו רחוקים מהם מאד מאד ואי אפשר לקבל אז אורם הגדול ביותר רק בעת פשיטותם הם מורידים עצמם אלינו בכמה וכמה תחבולות כדי לחיותנו לנצח למען יוכלו לשוב כל הפשוטים והרחוקים שבעולם, על – כן צריכין לנסע על ראש השנה, כי עקר התגלות החסד חנם הנ"ל שבו מחיין ומקימין הכל הוא בראש השנה דיקא, כי בו נברא העולם וכנ"ל:

(ז) ועל – בן עקר העבודה של כל ישראל בראש השנה ויום הכפורים וכל עשרת ימי תשובה
 הוא בפשיטות ובתמימות גמור בלי שום חכמות כלל, כי אז הכל שבין אל האמת ומתפללין
 וצועקין להשם יתברך מעמק הלב בפשיטות ובתמימות בלי חכמות כלל ומבקשים רק מתנת
 חנם, כמו שאומרים, לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך כדלים וכרשים דפקנו דלתיך וכו'. וכן
 כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים ועל חסדיך אנו נשענים וכו' וכן הרבה. וכן (תהלים קל), "כי עם
 ה' החסד והרבה עמו פדות", שאומרים בעשרת ימי תשובה במזמור 'ממעמקים' וכו' וכיוצא בזה
 הרבה, כי זה עקר דרך התשובה שמקבלין מהצדיק הגדול האמתי בעת פשיטותו שאז ממשיך
 בחינת האוצר מתנת חנם, ואז מאיר בישראל דרכיו האמתיים להתנהג רק בתמימות ופשיטות
 באמת ובאמונה שלמה בלי שום חכמות כלל ולבקש תמיד מהשם יתברך רק מתנת חנם. וגם
 מתנת חנם אין אנו ראויים לקבל רק הכל בכח וזכות הצדיקים האמתיים שממשיכים האוצר
 מתנת חנם בעולם בעת פשיטותם, שהוא הדרך לארץ ישראל שבו מחיין ומקימין הכל וכו',
 וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל. ועין שם בסוף התורה בשיחתו הקדושה שהשיח אחר שגלה
 התורה הנ"ל שמדבר שם הרבה ממעלת האמונה ותמימות ופשיטות, עין שם היטב. כי זה עקר
 דרך התשובה של כל מי שרוצה לחוס על חיו הנצחיים ולשוב אליו יתברך באמת. וזה צריכין
 בראש השנה שהוא ראשון לעשרת ימי תשובה, על – בן צריכין לנסע לצדיקים אמתיים על
 ראש השנה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לתנכ"י, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 101 – יב תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים לסעודה ובציעת הפת הלכה ד

וְלִזְכוֹת לְזֶה הַקּוֹל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּפִלָּה בְּבַחֲנֵינָת דִּין שֶׁל הַבְּעַל כַּח שְׁעַל – יְדֵי זֶה מוֹצִיאִין מֵהַסְטֵרָא אַחֲרָא כָּל הַקְּדוּשָׁה וְכָל מִימֵי הַדַּעַת שְׁבַלְעָה. וְנִתְגַּלָּה הַדַּעַת דְּקְדוּשָׁה בְּבַחֲנֵינָת כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעָה אֶת ה' כַּמִּים לַיִם מְכַסִּים. וְעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשִׂין גְּרִים וְנִתְגַּלָּה כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַנְּבוּאָה. וְעַל – יְדֵי נְבוּאָה נִתְבָּרַר הַמַּדְמָה. וְעַל – יְדֵי בְרוּר הַמַּדְמָה עַל – יְדֵי זֶה עָקַר חֲזוּק הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה. וְאִזּוֹ זוֹכִין לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּחֻדוּשׁ הָעוֹלָם שְׂאֵי אִפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּדַעַת כִּי אִם עַל – פִּי אֱמוּנָה. שְׁזֶה עָקַר יְסוֹד הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְהֶאֱמִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם יֵשׁ מֵאִין הַמְּחַלֵּט. וְעַל – יְדֵי אֱמוּנָה זוֹ זוֹכִין לְחֻדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לְעֵתִיד. וְאִזּוֹ יִתְנַהֵג הָעוֹלָם בְּבַחֲנֵינָת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עָקַר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי בַחֲנֵינָת כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ וְכוּ', דְּהִינּוּ עַל – יְדֵי אֱמוּנַת חֻדוּשׁ הָעוֹלָם בְּחֻנֵּינָת בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֶׁם שְׁבַשְׁבִּיל זֶה פֶּתַח בְּבִרְאשִׁית מִשּׁוּם כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד וְכוּ' כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לִכְבֹּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא, שֶׁעָקַר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִין בְּחֻדוּשׁ הָעוֹלָם, דְּהִינּוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם יֵשׁ מֵאִין, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, בְּרָאשִׁית בָּרָא וְכוּ' כַּנ"ל. וְעָקַר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֶׁם מִתְגַּלָּה הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּבַחֲנֵינָת תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ וְכוּ'. וְלְעֵתִיד שִׁיתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם בְּבַחֲנֵינָת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל. אִזּוֹ יִתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם רַק עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד וְיִתְבַטַּל הַטְּבַע לְגַמְרֵי. וְאִזּוֹ יִתְעַר שִׁיר שֶׁל הַשְּׁגָחָה וְנִפְלְאוֹת וְכוּ'. וְזֶה הַשִּׁיר הוּא בַחֲנֵינָת קוֹל הַנ"ל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֶּן שְׁעַל – יְדֵי זֶה זוֹכִין לְמִזְוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא. וּמְכַנִּיעִין מִזְוֹנָא דְגוֹפָא בַחֲנֵינָת וְיָדוּ אַחֲזוֹת בְּעַקֵּב עֲשׂוֹ וְכוּ', עֵינֵי שֶׁם כָּל זֶה הֵיטֵב הֵיטֵב, כִּי הֵם דְּבָרִים אֲרָכִים וְעַמְקִים מְנִי יָם אֵין עֶרְךָ לָהֶם:

ח) ועל – כן אין חייבין בנטילת ידים כי אם על פת שמברכין עליו המוציא וברכת המזון. והמוציא וברכת המזון אין מברכין אלא על חמשת המינין שנשתבחה בהן ארץ – ישראל שעקר מצות ברכת המזון הוא רק לברכו יתברך על שנתן לנו ארץ – ישראל כמו שכתוב ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'. כי עקר קדשת האכילה הוא על – ידי ארץ – ישראל שהוא בחינת חדוש העולם שלעתיד שעל – ידי זה נהנה ישראל שנתהיה האכילה בבחינת מזונא דנשמתא כנ"ל שבשביל זה עקר מצות נטילת ידים כנ"ל ועל – כן עקר נטילת ידים הוא על חמשת המינין דיקא שחייבין עליהם ברכת המזון שהם שבת ארץ – ישראל, כי עקר נטילת ידים להמשיך בחינת ארץ – ישראל על – ידי מימי הדעת כדי לזכות להנהגון הנ"ל כדי שתהיה האכילה בבחינת מזונא דנשמתא כנ"ל:

ועוד יש בזה כפזה דברים. ה' יתברך יזכנו להמשיך אמונה שלמה בעולם ונשוב לארץ – ישראל במהרה בימינו. ויקים, תבואי תשורי מראש אמנה במהרה בימינו, אמן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 102 – יא תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות סעודה הלכה ד

על – פי התורה תשעה תקונין יקירין וכו' בסימן כ לקוטי מוהר"ן חלק א, עין שם כל התורה מראשה לסופה:

א) וזה בחינת ראש השנה. פי כל עבודתנו בימים הקדושים הללו בראש השנה ועשרת ימי תשובה וערב יום הכפורים ויום הכפורים וסכות וארבעה מינים עד שמיני עצרת, הכל הוא כדי לגלות קדשת ארץ – ישראל כדי שנוזכה לבא לארץ – ישראל. שזה עקר קדשת איש הישראלי כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה. בעת שהגיד לעמו התורה הנוראה הנ"ל. שאמר אז בזה הלשון, מי שרוצה להיות איש ישראלי, דהינו שילך מדרגא לדרגא אי אפשר פי אם על – ידי ארץ – ישראל. גם אמר שהעקר בשזוכה אדם לניצח המלחמה לבוא לארץ – ישראל כמו שכתוב שם בסוף התורה הנ"ל. וזה לשונו, באלין אשתכח גבר תקיף, הינו כשבא לבחינת ארץ – ישראל אזי נקרא גבר תקיף פי קדם שבא לבחינת ארץ – ישראל אזי אל יתהלל חוגר במפתח. אבל אחר כך בשנוצח אז נקרא איש מלחמה, עד כאן לשונו:

נמצא שעקר קדשת איש הישראלי ועקר נצחון המלחמה שצריכין לניצח בזה העולם העקר הוא לבוא לארץ – ישראל. וזה בחינת עבודתנו בימים הנוראים הקדושים הללו מראש השנה עד שמיני עצרת, פי קדשת ארץ – ישראל מתגלה בראש השנה, כמו שכתוב בשבח ארץ – ישראל, תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה עד אחרית שנה שמשם עקר קדשת ארץ – ישראל. כמו שמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה (במקום אחר בלקוטי תנינא סימן מ"ם) נמצא, שעקר קדשת ארץ – ישראל נתגלה בראש השנה. וזה בחינת פגנות כל המצוות והתפלות של ראש השנה, כי מבאר בכתבי האר"י ז"ל שבראש השנה מתחלת הנסירה שמנסרין בחינת מלכות

מראש השנה עד יום כפור. ואחר כך בארבעה ימים שבין יום כפור לסכות. ובסכות נמשכין כל החסדים פנימים ומקיפים. ועל – ידי כל זה זוכין בשמיני עצרת שנתחבר כנסת ישראל, שהיא בחינת מלכות, עם דודה באהבה ואז הוא עקר שמחתן של ישראל. (עין בפונות ותראה שעל יסוד זה סובבין והולכין כל הפונות מראש השנה עד שמיני עצרת. הכל כדי לבנות ולנסר בחינת מלכות בשלמות כדי להחזירה פנים בפנים ששלמות תקון זה מתחיל בראש השנה ונגמר בשמיני עצרת) וכל זה הוא בחינת ארץ – ישראל, כי מלכות הוא בחינת ארץ – ישראל שהוא בחינת אשה יראת ה' כמבאר בספרים. כי עקר בחינת מלכות הוא לגלות מלכותו יתברך לכל באי עולם שידעו ויאמינו כל באי עולם שהוא יתברך לבדו מלך מנהיג ומושל שליט בעולמו כרצונו. שעל זה אנו מתפללין הרבה בראש השנה ויום כפור כמו שאנו אומרים, ובכן תן פחדך ה' אלקינו על כל מעשיך בהר ציון וכו'. מלך על כל העולם כלו בכבודך. וידע כל פעול כי אתה פעלתו. ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך וכו'. וכן חותמין הברכה מלך על כל הארץ המלך הקדוש. המלך המשפט. הכל כדי לגלות מלכותו לכל באי עולם שזהו בחינת בנין המלכות המבאר בכתבים. וכל זה הוא בחינת התגלות קדשת ארץ – ישראל שהוא בחינת מלכות כנ"ל. כי עקר התגלות מלכותו יתברך הוא רק בארץ – ישראל ששם הוא ירושלים ובית – המקדש ששם עקר התגלות מלכותו יתברך, כמו שכתוב, גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל הדר בארץ – ישראל דומה כמי שיש לו אלוה. וכל הדר בחוץ – לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. ובשביל זה אומרים בכניסת ראש השנה מזמור לה' הארץ שהוא מדבר מהתגלות מלכותו יתברך כמו שכתוב, ויבא מלך הכבוד. וכו'. וזה המזמור מתחיל מקדשת ארץ – ישראל כמו שכתוב, לה' הארץ ומלואה. שהיא ארץ – ישראל כפי שפרש רש"י שם. כי עקר התגלות מלכותו יתברך הוא בארץ – ישראל ועל – פן בראש השנה שאנו עוסקין לגלות מלכותו העקר הוא לגלות קדשת ארץ – ישראל ששם תתגלה מלכותו יתברך כנ"ל:

(ב) נמצא, שבראש השנה צריכין לכוון שנוזה מהרה לבוא לארץ – ישראל ששם עקר התגלות מלכותו יתברך כנ"ל. ולבוא לארץ – ישראל הוא על – ידי תורה שממשיכין כמבאר בהתורה הנ"ל (באות ו) וזה לשונו, ובזכות התורה שממשיכין זוכין לארץ – ישראל וכו' ומבאר שם שאי אפשר לבוא לארץ – ישראל עד שמכניעין תחלה הרשעים המונעים מוציאי דבת הארץ. והכניעת המונעים הוא כפי התחדשות התורה. והתחדשות התורה הוא כפי הקדשה שנתוסף למעלה, עין שם היטב והבן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 103 – יד תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות סעודה הלכה ד

ועל - בן קבוץ כל הנדחים הוא לארץ - ישראל כנ"ל, כי עקר קבוץם ותקונם הוא על - ידי התורה הנ"ל שנמשכת ברחמים ותחנונים שעל - ידי זה זוכין לארץ - ישראל כנ"ל, כי עקר התקון הוא בארץ - ישראל ששם עקר העליה של כל הנפשות, כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה בתחלת התורה הנ"ל. שמי שרוצה להיות איש ישראלי, דהינו שיעלה מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על - ידי ארץ - ישראל. ועל - בן נתנה התורה בקול שופר. וכן מזכירין בראש השנה בפסוקי שופרות כל ענין מתן תורה, כי קול שופר שהוא בחינת קבוץ הנדחים, דהינו להחזיר כל הרחוקים לה' יתברך, זה זוכין על - ידי התורה שממשיכין כנ"ל. שעל - ידי זה זוכין לארץ - ישראל ששם עקר הקבוץ והתקון של כל הנדחים והאובדים. בבחינת והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים וכו' והנדחים וכו' והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים וכנ"ל. נמצא בראש השנה יום תרועה אז מגלין קדשת ארץ - ישראל על - ידי השופר שתוקעין שהוא בחינת מתן תורה, דהינו התורה שממשיכין אז ברחמים ותחנונים שמרבין בימים אלו כנ"ל, שעל - ידי המשכת התורה בבחינה זו, על - ידי זה זוכין לארץ - ישראל כנ"ל שזהו עקר בחינת ראש השנה להמשיך קדשת ארץ - ישראל שהוא בחינת מלכות דקדשה שעוסקין לנסרה ולבנותה בראש השנה וכנ"ל. כי עקר קדשת ארץ - ישראל נמשך מראש השנה בבחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית השנה הנאמר בארץ - ישראל. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, בראש השנה נדון מה יהא בסופה. שבראש השנה נמשך עיני השגחתו יתברך על ארץ - ישראל על כל השנה בלה שזהו עקר קדשת ארץ - ישראל, כי עקר קדשתה על - ידי עיני ה' כמבאר במקום אחר וכנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 104 – מו תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ב

ועל - בן על - ידי שלש שהם בחינת שלשה קווי אמת נכנע תאות אכילה ואז עקר שלמות ברפת המזון בבחינת ואכלתם אכול ושבוע והללתם וכו', כמבאר שם במאמר הנ"ל, דהינו שעל - ידי שבירת תאות אכילה שהוא בחינת אמת משם מקבל ארץ - ישראל השפיע ומשם והללתם וכו'. וזהו שעקר ברפת המזון הוא נתקן על ארץ - ישראל, כמו שפתוב, וברכת את ה' אלקיד על הארץ הטובה וכו'. כי זהו עקר ברפת המזון על - ידי ארץ - ישראל שמשם יוצאין אמרי שפר על - ידי אמת שהוא בחינת תפארת כלליות הגונין כמו שמבאר שם, עין שם. וזה בחינת הכוס של ברפת המזון בשלשה, כי הכוס הוא בחינת מלכות כידוע. והוא בחינת ארץ - ישראל שהוא גם - בן בחינת מלכות. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כוס של ברכה צריך שיתן עיניו בו בחינת ארץ - ישראל שנאמר בה, תמיד עיני ה' אלקיד בה וכו'. כי עקר ארץ - ישראל נעשה על - ידי העינים אלו כמבאר במקום אחר (סימן מ"ם בלקוטי תנינא) גם על - ידי זה יוכל לעשות מופתים ולשנות הטבע ברצונו כנ"ל. ועל - ידי זה נתגלה מלכותו שידעין שיש שליט ומושל יתברך על - ידי שנוי הטבע וזה בחינת הכוס שהוא בחינת מלכות. הינו התגלות מלכותו כנ"ל ועל - בן על - ידי ברפת המזון נמשך השפיע כמובא, כי על - ידי זה נמשך השפיע מארץ - ישראל כנ"ל. וכמבאר במקום אחר, עין שם. וזהו גם - בן בחינת שלש ברכות של ברפת המזון דאורייתא כנגד בחינת שלשה קווי האמת בחינת יעקב שכלול משלשה אבות כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 105 – טז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ד

הלכה ד: על - פי התורה מי שיודע מארץ - ישראל וכו' בלקוטי תנינא סימן מ"ם, עין שם כל התורה הזאת היטב:

א) והכלל, שעקר קדשת ארץ - ישראל הוא על - ידי עיני ה' על - ידי שה' יתברך מסתכל שם תמיד, שעל - ידי זה אוירא דארץ - ישראל מחכים, כי עינים על שם החכמה נאמר. ועקר בחינת עיני ה' נתעוררים על - ידי ההתפארות שה' יתברך מתפאר עם ישראל בבחינת ישראל אשר בך אתפאר, שזה בחינת תפלין וכו'. ומי שמסתכל על ההתפארות הזאת נעשין אצלו גם - כן בחינת מחין תפלין והמחין בוקעין בעינים ואזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה גם - כן האויר בבחינת ארץ - ישראל כנ"ל, אבל ההתפארות של ה' יתברך בעצמו לאו כל אדם זוכה לראות אך מי שמסתכל על הצדיק ועקר בעת שהעולם מתקבצין אליו, דהינו בראש השנה שאז עקר הקבוץ. ואז עולה התפארות הרבה מהקבוץ הנ"ל שמתקבצין אליו בשביל לעבד את ה' והצדיק כלול מכל ההתפארות הזאת, כי עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל הוא על - ידי הצדיק שמקרב אותם לה' יתברך שעל - ידי זה ה' יתברך מתפאר בהם. נמצא, שהצדיק הוא בעצמו עקר ההתפארות, על - כן מי שמסתכל בעיניו בהצדיק הוא ממשיך על עצמו גם - כן מזאת ההתפארות בחינת תפלין ואזי ההתפארות והמחין בוקעין בעינים, אזי גם בכל מקום שזה האיש מסתכל נעשה גם - כן ארץ - ישראל, כי עקר ארץ - ישראל נעשה על - ידי העינים הנמשכין על - ידי ההתפארות וכו' כנ"ל, עין שם כל זה היטב:

ב) וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן צָרִיךְ שִׁיתֵן בּוֹ עֵינָיו, כִּי עֵקֶר בְּרַכַּת הַמְּזוּן הוּא לְגַלוֹת קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשֶׁם עֵקֶר קִדְשֵׁת וְתִקּוֹן הָאֲכִילָה כַּמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר (לְעֵיל בְּהַלְכוֹת דְּבָרִים הַנוֹהֲגִים בְּסַעֲדָה, עֵין שָׁם) וְכִמוֹ שֶׁפְּתוּב, וְאֲכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִתְּגַלָּה עַל – יְדֵי הָעֵינַיִם שֶׁמִּסְתַּכְּלִין עַל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן אַחֵר הָאֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה זֶה בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת מֵה שֶׁה' יִתְּבַרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה שְׂמֵחָה וְחֻדוּהָ גְדוּלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי לְהַפְךָ חֵס וְשָׁלוֹם, כִּשְׂאֵחָד מִיִּשְׂרָאֵל נוֹפֵל מִעֲבוּדָתוֹ חֵס וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת וַיִּתְּעֶצֶב אֶל לְבוֹ. וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה, שְׂכִינָה מָה אֹמֶרְתָּ? קָלְנִי מֵרֵאשִׁי קָלְנִי מִזְרוּעֵי. וְכִמוֹבָא מֵאָמֵר זֶה בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. אָבֵל בְּהַפְךָ. כִּשְׂיִשְׂרָאֵל מִתְקַרְבִּים לָהּ יִתְּבַרַךְ וְה' יִתְּבַרַךְ מִתְּפָאֵר בָּהֶם. אָזִי נִתְּוֹסֵף עַז וְחֻדוּהָ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּבְחִינַת יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו, בְּחִינַת מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהַתְּפָאֵר, שֶׁה' יִתְּבַרַךְ שֶׁשׁ וְשִׂמַח כְּבִיכּוֹל, בְּגִדְל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמְקַבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר שֶׁעֲשׂוּעֵיו וְשִׂמְחָתוֹ יִתְּבַרַךְ. וְכִמוֹ שֶׁפְּתוּב לְעַנֵּין הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁלָּנוּ שְׂאָנוּ מִתְּפָאֵרִין עִמּוֹ יִתְּבַרַךְ בְּשִׂמְךָ יְגִילוּן כָּל הַיּוֹם וְכוּ' כִּי תִפְאֶרֶת עֲזָמוֹ אָתָּה וְכוּ'. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא שְׂמֵחָה. וְזֶה שֶׁפְּתוּב, יִפְאֵר עֲנוּיִם בִּישׁוּעָה יַעֲלֶזוּ חֲסִידֵים בְּכָבוֹד. וְכַתִּיב, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בַּה' תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאֵלֶיךָ כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשַׁע מֵעִיל צְדָקָה יַעֲטֵנִי כַּחֲתָן יִכְהֵן פֶּאֶר וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הוּא שְׂמֵחָה וְזֶה בְּחִינַת יֵין הַמְּשֻׁמַּח שֶׁהוּא בְּחִינַת הַיֵּין שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה, כִּמוֹ שֶׁפְּתוּב, וַיֵּין יִשְׂמַח לִבִּב אֲנוֹשׁ, הֵינּוּ כִּי הֵיִן דְּקִדְשָׁה, דְּהֵינּוּ הֵיִן שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת שְׂמֵחָה, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שְׂמֵחָה כַּנ"ל, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיֵּין, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה עַל פְּסוּק, הַמְּשֻׁמַּח אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים (שׁוֹפְטִים ט) וְכוּ' מִכָּאן, שְׂאֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיֵּין. וְכָל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת הֵם בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת שְׂאָנוּ מִשְׁבַּחִין וּמְפָאֵרִין אוֹתוֹ יִתְּבַרַךְ בְּשִׁיר וְרִנָּן וְהִלֵּל וְשְׂמֵחָה. כִּי ה' יִתְּבַרַךְ מִתְּפָאֵר וּמִתְרוֹמֵם עַל – יְדֵי הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל. בְּבְחִינַת יִתְּבַרַךְ וַיִּשְׂתַּבַּח וַיִּתְּפָאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת אֲשִׁירָה לָהּ כִּי גָאָה גָאָה. 'גָּאָה' זֶה בְּחִינַת הַהִתְפָּאָרוֹת, בְּחִינַת ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבַשׁ, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת לְבוּשֵׁי גָאוֹתוֹ וְהַתְּפָאָרוֹתוֹ. אִזּוֹ הוּא בְּחִינַת אֲשִׁירָה לָהּ, כִּי הַשִּׁיר וְהַשְּׂבַח הוּא בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹתוֹ וְגָאוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל, כַּנ"ל. וְעַל – כֵּן הֵיִן שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת, כִּי עָלִיו אֹמְרִים כָּל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיֵּין כַּנ"ל:

ג) וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן, כִּי אָנוּ צָרִיכִין עֵתָה לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶהוּ עֵקֶר מִצּוֹת בְּרַכַּת הַמְּזוּן, בְּחִינַת וְאֲכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ וְכוּ' עַל הָאֶרֶץ וְכוּ'. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת וְכוּ' כַּנ"ל. עַל – כֵּן צָרִיכִין לְהַבִּיא כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן, כִּי כּוֹס יֵין שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת וְשְׂמֵחָה כַּנ"ל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל

כַּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן צָרִיךְ לַתֵּן עֵינָיו בּוֹ, כִּי עַקֵּר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הָעֵינָיִם עַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין עַל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שְׁעַל – יְדֵי זֶה בְּכָל מְקוֹם שְׁמִסְתַּכַּל נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל וְעַל – בֵּן צָרִיכִין לַתֵּן עֵינָיו בְּכּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן, כִּי הֵיטֵן שֶׁל בְּרַכָּה יֵינן הַמְּשַׁמַּח הוּא בְּחִינַת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת כַּנ"ל וְעַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין עַל זֶה הַהֲתַפְּאוֹרוֹת נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה פִּידוּעַ, שְׁכּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת דּוֹד בְּחִינַת כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁר בְּחִינַת מַלְכוּת שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כַּנ"ל, נִמְצָא שְׁכּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה הַמְּלֵא יֵינן דְּקִדְּשָׁה זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁמִקְבַּל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁמִשֵּׁם עַקֵּר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל. כִּי הֵיטֵן שְׁכּוֹס הוּא בְּחִינַת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת בְּחִינַת שְׁמִחָה כַּנ"ל וְהַכּוֹס בְּעֵצְמוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כִּי כּוֹס בְּגִימַטְרִיָּא אֱלֻקִּים כְּמוֹכָא בְּכַתְּבֵי הָאֲר"י ז"ל וְאֵלֻקִּים הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כְּמוֹ שְׁפָתוֹב וְאֵלֻקִּים מְלָכִי מְקֻדָּם וְכוּ'. וְעַל – בֵּן הַכּוֹס שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת פִּידוּעַ, נִמְצָא שֶׁהַכּוֹס הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁמִקְבַּלֵת קְדוּשָׁתָהּ מִהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא יֵינן דְּקִדְּשָׁה יֵינן הַמְּשַׁמַּח שְׁכּוֹס כַּנ"ל. וְעַל – בֵּן צָרִיכִין לַתֵּן בּוֹ עֵינָיו כִּי הָעַקֵּר תְּלוּי בְּעֵינָיִם כִּי עַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכַּל בְּעֵינָיו עַל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת עַל – יְדֵי זֶה נַעֲשִׂין עֵינָיו בְּבְחִינַת עֵינֵי ה' וְאִזִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתַּכַּל בְּעֵינָיו נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל וְעַל – בֵּן צָרִיךְ לְהִסְתַּכַּל בְּעֵינָיו בְּכּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה כְּדֵי לַעֲשׂוֹת בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי זֶה עַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכַּל עַל הֵיטֵן וְעַל הַכּוֹס שְׁעַל – יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיךְ הַהֲתַפְּאוֹרוֹת לְעֵינָיו וְחוֹזֵר וּמִמְּשִׁיךְ לְבְּחִינַת הַכּוֹס שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. דְּהֵינּוּ לְקַדֵּשׁ הָאוִיר בְּבְחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הָעֵינָיִם כַּנ"ל:

(ד) וְכָל זֶה צָרִיכִין אַחַר הָאֲכִילָה כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁה. וְעַקֵּר הַתְּגַלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הוּא בְּשַׁעַת סְעֻדָה דְּקִדְּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׁפָתוֹב רַבְּנּוּ זְכוּרֵנוּ לְבְּרַכָּה בְּמְקוֹם אַחַר שְׁעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַמַּלְכוּת הוּא עַל – יְדֵי אֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבְחִינַת לַעַת הָאֲכָל גְּשֵׁי הַלֵּם אֵין הַלֵּם אֱלֵא מַלְכוּת שְׁמִלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ נִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי קְדוּשַׁת אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל וְעַקֵּר עַל – יְדֵי מִצְוַת בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן וְכְמוֹ שְׁפָתוֹב רַבְּנּוּ זְכוּרֵנוּ לְבְּרַכָּה בְּסִפְרֵי הָא"ב (אוֹת א אֲכִילָה) עַל – יְדֵי בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן נִתּוּדַע ה' יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם. וְהַתְּגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ זֶה בְּחִינַת הַתְּגַלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַנ"ל מֵהַ שְׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּאֵר בְּעֵצְמוֹ יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי זֶה עַקֵּר הַתְּגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּי אֵין מֶלֶךְ בְּלֵא עִם, וְעַל – בֵּן כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עוֹבְדִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְעוֹשִׂין רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁאִזִּי ה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּהֶם אִזִּי מִתְּגַלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שְׁפָתוֹב ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבִשׁ, גְּאוֹת לְבִשׁ הֵינּוּ לְבוּשֵׁי גְאוֹתוֹ וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת אִזִּי ה' מֶלֶךְ כִּי עַקֵּר הַתְּגַלוֹת מַלְכוּתוֹ הוּא עַל – יְדֵי הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שְׁמִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל כַּנ"ל (וְזֶה סוּד מֵהַ שְׁפָתוֹב בְּכַתְּבֵי הָאֲר"י ז"ל שְׁעַקֵּר בְּנִין הַמַּלְכוּת עַל – יְדֵי תְּפָאֵרַת וְהַבֵּן) נִמְצָא שְׁבְּשַׁעַת הָאֲכִילָה נִתְגַּלָּה הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּגַלוֹת מַלְכוּתוֹ שְׁנִמְשָׁךְ בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה כַּנ"ל כִּי כֵן דָּרָךְ

המלכות להראות כבוד עָשָׂרוּ וְתַפְאֲרוֹתָוּ וּגְדֻלָּתוֹ בְּשַׁעַת סַעֲדָה שָׂאז עַקֵּר הַתְּגִלוֹת מְלֻכוֹתוֹ וְכִמּוֹ שְׁכָתוֹב 'כְּשֶׁבַת הַמֶּלֶךְ עַל כֶּסֶף מְלֻכוֹתוֹ עָשָׂה מִשְׁתַּה בְּהִרְאֵתוֹ אֶת עֵשֶׂר כְּבוֹד מְלֻכוֹתוֹ וְאֵת יְקָר תַּפְאֲרַת גְּדוּלָּתוֹ וְכוּ' וּמְלֻכוֹתָא דְאַרְעָא כְּעִין מְלֻכוֹתָא דְרִקִיעַ וְעַל – בֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה אֲסוּר לֶאֱכֹל קֹדֶם הַתְּפִלָּה שְׂנַאֲמַר לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תֹאכְלוּ קֹדֶם שְׁתַּתְּפִלְלוּ עַל דְּמַכְּס. כִּי אֵי אֲפָשֶׁר לֶאֱכֹל בְּקִדְשָׁה כִּי אִם כְּשִׁמְעֵלִין תַּחֲלָה הַתְּפָאֲרוֹת וְשַׁעֲשׂוּעִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וְעַל – בֵּן צְרִיכִין לְהַתְּפַלֵּל קֹדֶם כִּי עַקֵּר הַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּפִלָּה שֶׁהוּא שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהַתְּפָאֲרוֹת שְׂאֲנוּ מִשְׁבַּחִין וּמְפָאֲרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁעַל – יְדֵי זֶה ה' יִתְבָּרַךְ מִתְּגַדֵּל וּמִתְּפָאֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּנוֹ שֵׁישׁ לוֹ עִם קְדוּשׁ כְּזֶה שְׂיִוִּדְעִין בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי לְפָאֵרוֹ וּלְשִׁבְחוֹ וְלְהַתְּפַלֵּל לְפָנָיו כְּמוֹ שְׁכָתוֹב וְאֵתָה קְדוּשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי תְּפִלוֹת וְתַהֲלוֹת יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי זֶה ה' יִתְבָּרַךְ מִתְּקַדֵּשׁ וּמִתְּפָאֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְעַל – בֵּן קֹדֶם הַתְּפִלָּה אֲסוּר לֶאֱכֹל כִּי אֵי אֲפָשֶׁר לֶאֱכֹל בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל – יְדֵי הַתְּפִלָּה שְׁעַל – יְדֵי זֶה עוֹלָה הַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאִז הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה כִּי אִזִּי מִתְּגַלָּה כָּל הַהַתְּפָאֲרוֹת בְּשַׁעַת סַעֲדָה דִּיקָא שְׁעַל – יְדֵי זֶה מִתְּגַלָּה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי זֶה עַקֵּר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה כִּנ"ל וְזֶהוּ לָךְ אֲכֹל בְּשִׁמְחָה לַחֲמֵךְ וְשִׁתָּה בְּלֵב טוֹב יִינֵךְ כִּי כְּבָר רָצָה הָאֱלֹקִים אֶת מַעֲשֶׁךְ, הֵינּוּ אַחַר שְׁכָבֵר רָצָה אֱלֹקִים אֶת מַעֲשֶׁךְ שְׁמַעֲשֶׁךְ עוֹלִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ לְנַחַת וּלְרִצּוֹן. וְהוּא מִתְּפָאֵר בָּהֶם בְּבַחֲיִנַת וְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל כָּלֵם צְדִיקִים וְכוּ' מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהַתְּפָאֵר הֵינּוּ אַחַר הַתְּפִלָּה שָׂאז כְּבָר קָבַל ה' יִתְבָּרַךְ הַתְּפָאֲרוֹת וְנַחַת וְרִצּוֹן מִמָּךְ. אִז לָךְ אֲכֹל בְּשִׁמְחָה לַחֲמֵךְ וְכוּ' כִּי אִז הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה בַּחֲיִנַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַתְּגִלוֹת הַהַתְּפָאֲרוֹת שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל:

(ה) וְזֶה שְׁקוּרָא הַכְּתוּב הַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִקְּבֵל מִיִּשְׂרָאֵל בְּשֵׁם אֲכִילָה כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּאֵתִי לְגַנִּי אֲחֵתִי כְּלָה אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכִלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יִינִי עִם חֲלָבִי אֲכָלוּ רַעִים וְכוּ' שְׁפָרַשׁ רַש"י שֶׁהֶעֱנִין מְדַבֵּר עַל הַנַּחַת רוּחַ שְׁמִקְבֵּל ה' יִתְבָּרַךְ מִקְּרַבְנוֹת וְעַבּוּדַת יִשְׂרָאֵל עֵין שָׁם. כִּי הַנַּחַת וְהַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִקְּבֵל מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בַּחֲיִנַת אֲכִילָה שָׂאז עַקֵּר הַתְּגִלוֹת הַהַתְּפָאֲרוֹת כִּנ"ל וְזֶה בַּחֲיִנַת לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת וְלִשְׁמַח בַּחֲיִנַת וְיִאֲכַל וְיִשְׁתֵּי וְיִיטֵב לְבוֹ שְׁעַל – יְדֵי זֶה מֵאִיר הַפָּנִים כְּמוֹ שְׁכָתוֹב לֵב שְׁמַח יִיטֵב פָּנִים, כִּי הָאֵרֶת פָּנִים עַל – יְדֵי אֲכִילָה וְשִׁתִּיה דְּקִדְשָׁה זֶה נִמְשָׁךְ מִבַּחֲיִנַת הַהַתְּפָאֲרוֹת שְׁמִתְגַּלָּה בְּעַת הָאֲכִילָה שְׁמִשֵּׁם עַקֵּר הַפָּאֵר וְהָאֵרֶת פָּנִים וְזֶה בַּחֲיִנַת לַחֵם הַפָּנִים כִּי עַקֵּר הָאֵרֶת פָּנִים שֶׁהוּא הַהַתְּפָאֲרוֹת בַּחֲיִנַת מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ וְכוּ' זֶה זוֹכִין עַל – יְדֵי אֲכִילָה דְּקִדְשָׁה כִּנ"ל וְעַקֵּר הַפָּאֵר וְהָאֵרֶת פָּנִים שֶׁל הָאֲכִילָה דְּקִדְשָׁה מִתְּקַבֵּץ וּמִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי הַכּוֹס יֵין שֶׁל בְּרַכַּת הַמּוֹזוֹן שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת יֵין הַמְּשֻׁמַּח בַּחֲיִנַת שֶׁל הַהַתְּפָאֲרוֹת כִּנ"ל. וְזֶה בַּחֲיִנַת הַתְּאִדְמוּת פָּנִים עַל – יְדֵי הֵינּוּ כִּי בְּקִדְשָׁה דִּהֵינּוּ בְּכּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה נִמְשָׁךְ זֶה הַהַתְּאִדְמוּת

הפנים מבחינת ההתפארות הנ"ל שהוא בחינת אדמוני עם יפה עינים הנאמר בדוד המלך עליו השלום שהוא בחינת כוס של ברכה כנ"ל שזהו בחינת התאדמות פני התוקע בראש השנה כי בראש השנה אז הוא עקר קבוץ ועלית כל ההתפארות של ישראל שמתקבצין כלם אל הצדיקים שבדור וכנ"ל. וזה בחינת שופר לשון שפרא כמו שכתוב שפרו מעשיכם. הינו בחינת התגלות היפי וההתפארות שמתגלה בראש השנה כנ"ל. ומשם נמשך התאדמות פני התוקע על – ידי שמאיר בו בחינת קבוץ ההתפארות הזאת בבחינת אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. אור הפנים הינו התפארות הנ"ל שעולה לפניו יתברך על – ידי תקיעת שופר וזהו בשמך יגילון כל היום וכו'. כי תפארת עזמו אתה וכו' וכנ"ל. וזה בחינת התאדמות פנים על – ידי היין דקדשה שהוא בחינת כוס של ברכה שהוא בחינת התפארות הנ"ל שהוא בחינת יין המשמח שמשם הארת פנים כנ"ל ועל – ידי זה ממשיכין קדשת ארץ – ישראל כנ"ל שזהו עקר מצות ברכת המזון וכנ"ל:

וזה שכתוב בהתורה ויהי הם מריקים שקיהם בסימן יז שעל – ידי אכילה בקדשה זוכין לדעת שעל – ידי זה מאיר אור הצדיק שהוא מגלה כל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בכל אחד מישראל אפלו עם הפחות שבפחותים וכו' עין שם היטב כי התגלות ההתפארות הוא בשעת אכילה דקדשה כנ"ל:

ו) וזה אכלו משמנים ושתו ממתקים וכו' ואל תעצבו כי חדות ה' הוא מעוזכם, כי עקר תקון האכילה בקדשה הוא על – ידי שמחה שהוא בחינת ההתפארות כנ"ל בחינת פי חדות ה' הוא מעוזכם שהוא בחינת כי תפארת עזמו אתה וכו' וכנ"ל ועל – כן נאמר מקרא זה על ראש השנה כי אז בראש השנה הוא עקר התגלות ההתפארות כנ"ל ועל – כן אז עקר התגלות קדשת ארץ – ישראל כמו שכתוב תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה וכו' וכנ"ל ועל – כן אז מזהיר הכתוב לאכל ולשתות בשמחה כי חדות ה' הוא מעוזנו על – ידי ההתפארות שמקבל אז מאתנו כנ"ל שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל שעל – ידי זה עקר תקון האכילה בקדשה כנ"ל:

ז) וזה בחינת כל הסעדות של מצוה כי כשגומרין איזה מצוה או איזה מסכתא עושין סעדה כי עקר ההתפארות שמקבל ה' יתברך מהלמוד הזה או ממצוה זאת הוא מתגלה בשעת סעדה דיקא כי עקר התגלות ההתפארות בשעת סעדה דקדשה כנ"ל וזה בחינת אכילת שבת ויום – טוב שהוא מצוה גדולה מאד. כי אז בשבת ויום – טוב עולה ההתפארות והשעשועים של כל המצוות והעבודות שעושין בחל וכמוכן בדברי רבנו זכרוננו לברכה כמו שמבאר על פסוק צדק לפניו יהלך שבשבת עולה המצוה לפני ה' יתברך וה' יתברך מתפאר בה וכו'. וכן ביום – טוב מתקבץ השמחה של כל המצוות ואז זוכין לאור הפנים בחינת שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' וכו' (כמו שמובא בהתורה מישראל דספינא בסימן למד) ועל – כן מחמת

שבִּשְׁבַת וַיּוֹם – טוֹב עוֹלָה וּמְאִיר כָּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂין עַל – בֵּן אֶז הוּא עֵקֶר אֲכִילָה דִקְדֻשָּׁה וְאֶז מְצוּה גְדוּלָה לְהַרְבוֹת בְּסַעֲדָה בִּי קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה הוּא עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִתְּגַלָּה וְנִמְשָׁךְ בְּמָקוֹם הַזֶּה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשֶׁם עֵקֶר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה בְּנִ"ל:

שִׁיךְ לְעֵיל:

ח) לְעַנֵּן מַה שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁעֵקֶר קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל וְזֶהוּ וְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל כָּלֶם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר מְטַעֵי מְעַשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר הֵינּוּ בְּנִ"ל עַל – יְדֵי בַחֲיִנַת מְעַשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר דִּהֵינּוּ הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמִתְּפָאֵר בָּנוּ עַל – יְדֵי זֶה לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ עַל – יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בִּי עֵקֶר קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת בַּחֲיִנַת מְעַשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר בְּנִ"ל:

ט) וְזֶה בַּחֲיִנַת חֲנֻכָּה בִּי הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה הוּא לְהַמְשִׁיךְ וּלְגָלוֹת אֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת מַה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר תָּמִיד עִם עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִשָּׁם מִמְשִׁיכִין הָאֹר הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁמִּמֶּנּוּ מְדַלִּיק וּמְאִיר אֹר הַנֵּר שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהוּא פְּרָסוּמִי נִסָּא שֶׁמְעִיד וּמְפָרְסֵם תְּקֵף הַנְּסִים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכָל זֶה מִחֲמַת גְּדֹל אֲהַבְתּוּ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר שֶׁמִּחֲמַת זֶה הוּא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בִּי מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עֲמָדָה עַל יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁפִּיחַם תּוֹרָתוֹ וּלְהַעֲבִירָם עַל חֻקֵי רְצוֹנוֹ בִּי הַתְּקַנְאוּ בְּהַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ עַל – יְדֵי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת וְרָצוּ לְבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה חֵס וְשָׁלוֹם וְאָמְרוּ כְּתוּבוֹ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר שֶׁאֵין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא הַפֶּךְ הַהִתְפָּאָרוֹת מַה שֶׁאֲנִי מִתְּפָאֵרִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא אֶלְקֵינוּ וְאֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְהֵם רָצוּ לְבַטֵּל זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁזֶהוּ גַם – בֵּן בַּחֲיִנַת בְּטוּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ בִּי הָא בְּהָא תְּלִיָא וּשְׁנִיָּהּ אַחַד. בִּי כְּפִי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת וְכְפִי הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׁמָחָה שֶׁאֲנִי מִתְּפָאֵרִין בּוֹ וּשְׁמַחִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ כֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ שֶׁשׁ וּמִתְּפָאֵר בָּנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אֶת ה' הָאֲמַרְתָּ וְה' הָאֲמַרְךָ הַיּוֹם וְכוּ' וְלִתְתָךְ עֲלִיּוֹן וְכוּ' לְתַהֲלָה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאָרַת וְכוּ' וְעַל – בֵּן בְּשִׁגְבָרָה מַלְכוּת בֵּית חֲשִׁמוֹנְאִי וְנִצְחוֹם נַעֲשָׂה הַנֶּס בְּנֵרוֹת הַמְּנוֹרָה וְקָבְעוּ לְדוֹרוֹת לְהַדְּלִיק נֵר חֲנֻכָּה בִּי עֵקֶר הָאֹר נִמְשָׁךְ מֵאֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שֶׁזֶה עֵקֶר הָאֹר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיְבַדֵּל אֱלֹקִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה אֹר אֵלּוּ מְעַשֵׂיהֶם שֶׁל צְדִיקִים וְכוּ' וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב אֹר צְדִיקִים יִשְׂמַח. וְעַל – בֵּן נַעֲשָׂה מִהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת אֹר עֵינַיִם כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת נַעֲשָׂה בַּחֲיִנַת תְּפִלִּין מַחִין וְהֵם בּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ אֹר הָעֵינַיִם שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשָׂה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּנִ"ל. בִּי עֵקֶר הָאֹר נִמְשָׁךְ מֵאֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁאֶז מְאִיר אֹר גְּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְנִדְּלָקִין וּמְאִירִין כָּל הַנֵּרוֹת וְהָאֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים כְּמוֹ שֶׁאֵינָא בְּזִהָר

הקדוש לאדלקא שרגין ולאנהרא בוצינין וכו' ומאור ההתפארות הזאת אנו ממשיכין אור הקדוש והנורא הזה של נר חנכה הקדוש. על – ידי תקף הנס שעשה ה' יתברך עמנו אז שעל – ידי זה נתגלה ההתפארות שה' יתברך מתפאר בנו עדין בכל דור ודור. ועושה נסים ונפלאות גדולות בשבילנו ועל – ידי התגלות ההתפארות מאירין כל האורות בנ"ל. ומשם אנו ממשיכין אור הנר של חנכה בנ"ל. וזה האור הקדוש של נר חנכה מצוה לראותו כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הרואה נר חנכה מברך וכו'. וכמו שאומרים הנרות הללו קדש הם וכו' אלא לראותן בלבד. כי עקר הדלקת נר חנכה הוא להמשיך למטה אור ההתפארות הזאת כדי לזכות לראות אור ההתפארות הזאת כדי לזכות על – ידי זה להרגיש טעם המתוק והקדוש של ארץ – ישראל כמבאר בהתורה הנ"ל. שמי שרואה זאת ההתפארות אזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה האויר בבחינת ארץ – ישראל וכו' ונתעורר תשוקה חדשה וחשק נמרץ לארץ – ישראל כמו בן בהתורה הנ"ל. כי בחנכה צריכין להמשיך קדשת ארץ – ישראל לתקן פגם המרגלים שהוציאו דבה על הארץ ופגמו בארץ – ישראל כמו שכתב רבנו בהתורה כי מרחמם ינהגם. שפפי הסלח נא שפועלין ביום הכפורים בן זוכין לקדשת חנכה. כי משה רבנו עליו השלום בקש סלח נא על חטא המרגלים וכו' נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא המרגלים וכו' נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא המרגלים שדברו על ארץ – ישראל. על – בן אנו צריכין עכשו לגלות הטעם הקדוש של ארץ – ישראל. וזה נעשה על – ידי הדלקת נר חנכה שעל – ידי זה נתגלה אור ההתפארות מה שה' יתברך מתפאר בישראל שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. כי נמשך בחינת אוירא דארץ – ישראל מחכים וכו'. על – ידי אור ההתפארות שהוא בחינת מחין תפלין וזה בחינת השמן של נר חנכה שהוא בחינת מחין תפלין כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה כי המחין הם בחינת שמן משחת קדש פידוע ועל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. ואזי מרגישין טעם של ארץ – ישראל וחוזרין ומשתוקקין באמת לארץ – ישראל. ובזה מתקנין פגם המרגלים שהוציאו דבה על ארץ – ישראל. ועל – בן צריכין לראות ולהסתכל בנר חנכה כדי להסתכל על אור ההתפארות הזאת שהוא בחינת אור הנר של חנכה כדי לזכות על – ידי זה לעשות ארץ – ישראל בכל מקום שהוא יסתכל שם. ואזי יחזר וישתוקק לארץ – ישראל. ובזה יתקן פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל בנ"ל:

(י) ועל – בן קורין בחנכה פרשת הנשיאים כי הנשיאים של ישראל הם בחינת צדיקי הדור שעקר ההתפארות כלול בהם. כמו שמבאר בהתורה הנ"ל ועל – בן הנשיאים הביאו את אבני המלואים לאפוד ולחשן. כי אבני האפוד והחשן הם בחינת התגלות ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל כי עקר ההתפארות על – ידי הגונון על – ידי שישראל כלולין מגונון סגיאיין

כַּמְבֹּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּמָקוֹם אַחֵר וּכְלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵינִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָיוּ מִתְגַּלִּין בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד שֶׁכָּל אֶבֶן הָיָה לוֹ גּוֹן מִיחָד כְּפִי שְׁבִטוֹ שֶׁהָיָה כְּתוּב עָלָיו הָיוּ כְּפִי הַגּוֹן וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל מִזֶּה הַשְּׁבִט כִּי כָּל שְׁבִט וְשְׁבִט יֵשׁ לוֹ גּוֹן מִיחָד וְכָל אֵלוֹ הַגּוֹנֵינִי הָיוּ בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד אָדָם לְרֵאוּבֵן. פְּטֻדָה לְשִׁמְעוֹן וְכוּ'. וְאֵלוֹ הַגּוֹנֵינִי הָיוּ מְצִירִין בְּדִגְלִים כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה. שְׁבָאוֹ הַדִּגְלִים הָיוּ הוֹלְכִין יִשְׂרָאֵל בְּמִלְחָמַת מִצְוֶה לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶּה הָיָה עֵקֶר מִלְחָמַת יִשְׂרָאֵל כִּי עֵקֶר כְּבִישַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵינִי שֶׁל אַבְנֵי הַחֹשֶׁן שֶׁהָיוּ מְצִירִין בְּדִגְלִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְנִתְגַּלָּה הַטַּעַם שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שְׂאֵז מְכַנִּיעֵין כָּל הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. כִּי עֵקֶר הַמוֹנְעִים הֵם מוֹצִיאֵי דְבַת הָאֶרֶץ רָעָה וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּהַתּוֹרָה תְּשֻׁעָה תְּקוּנֵינִי וְכוּ' עֵין שָׁם:

וְעַל – בֵּן הַבֵּיאוֹ הַנְּשִׂאִים דִּיקָא אֶת אַבְנֵים שֶׁל הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד. כִּי עֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹרוֹת תְּלוּי בְּהַנְּשִׂאִים שֶׁהֵם בְּחִינַת צְדִיקֵי הַדּוֹר שֶׁעֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹרוֹת עַל יָדָם כַּנִּ"ל. וְעַל – בֵּן קוֹרֵין פְּרֻשַׁת הַנְּשִׂאִין בְּחִנּוּכָה כִּי אֵז מְגַלִּין אֹרֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת שֶׁעֵקֶרוֹ תְּלוּי בְּצְדִיקֵי הַדּוֹר שֶׁהֵם בְּחִינַת נְשִׂאִים כַּנִּ"ל:

יא) וְזֶה בְּחִינַת מִצְוֹת גֵּר חֲנוּכָה אִישׁ וּבֵיתוֹ וְהַמְהִירִין גֵּר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד וְהַמְהִירִין מִן הַמְהִירִין מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ. כִּי בְּגֵר חֲנוּכָה יֵשׁ מְהִירִין וּמְהִירִין מִן הַמְהִירִין. כִּי עֵקֶר גֵּר חֲנוּכָה הוּא בְּבְחִינַת הַדּוֹר וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁמְגַלִּין הַתַּפְּאוֹרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁמִּתְפָּאֵר וּמְהִירֵ בָנוּ כַּנִּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת שֵׁישׁ בְּמִצְוֹת גֵּר חֲנוּכָה דִּהְיוּ אִישׁ וּבֵיתוֹ. וְגֵר לְכָל אֶחָד וְכוּ' כַּנִּגַּד שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת שֶׁל הַמְּשַׁכַּת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הַמְּבֹאֲרִין בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. כִּי מְבֹאֵר שָׁם שְׁעַל – יְדֵי הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל. עַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַסְּתַפְּלוֹת עֵינֵי ה' יִתְבָּרַךְ שָׁם. וְגַם כָּל מִי שְׁזוֹכָה לְהַסְּתַפֵּל עַל זֹאת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הוּא מְמַשֵּׁךְ לְעַצְמוֹ גַּם – בֵּן בְּחִינַת עֵינֵי ה' וְאֵזִי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל נַעֲשֶׂה גַם – בֵּן בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. אֲךָ מִי הוּא זֶה שִׁזְכָּה לְרֵאוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ וְכוּ' רַק מִי שְׁזוֹכָה לְרֵאוֹת אֵת הַצְּדִיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא עֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכוּ' וְאֵזִי הוּא זוֹכָה גַם – בֵּן לְקַבֵּל מִהַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת וְנַעֲשִׂין אֲצִלוֹ גַם – בֵּן בְּחִינַת עֵינֵים הַנִּ"ל. וְאֵזִי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל נַעֲשֶׂה שָׁם בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּמְבֹאֵר שָׁם עֵין שָׁם הֵיטֵב. נִמְצָא שֵׁישׁ שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הַסְּתַפְּלוֹת הָעֵינִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּ"ל דִּהְיוּ בְּחִינַת הַסְּתַפְּלוֹת אֹרֹת עֵינֵי ה' וְהַסְּתַפְּלוֹת הַצְּדִיק שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת וְהַסְּתַפְּלוֹת הָעֵינִים שֶׁל כָּל מִי שְׁזוֹכָה לְרֵאוֹת אֵת הַצְּדִיק. וְעֵקֶר הוּא הַצְּדִיק כִּי הוּא כְּלוּל מִכָּל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּלֵם נִתְקַרְבִּים לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל יְדוֹ וְכוּ'. וְגַם הַצְּדִיק הוּא יְכוּל לְרֵאוֹת אֵת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ. כִּי אֵף – עַל – כִּי שְׁכָתַב רַבֵּנוּ שָׁם מִי הוּא שְׁיוֹכֵל

לראות ההתפארות של ה' יתברך וכו'. זה נאמר על סתם בני – אדם שבודאי אינם זוכים לראות את ה' יתברך שיראו את ההתפארות שלו. אבל הצדיקים האמתיים הם רואין את ה' יתברך והתפארותו כמו שמצינו בנביאים. כמו שפתוב (ישעיה ו) ואראה את ה'. וכן מיכיהו אמר ראיתי את ה' ישב וכו'. (מלכים א כב) ועל – בן הצדיקים בעצמם בודאי רואין את ההתפארות של ה' יתברך בעצמו. וגם הם בעצמן הם עקר ההתפארות וכו' כנ"ל. ועל – בן עקר קדשת ארץ – ישראל נתגלה על – ידי הצדיק שהוא כלל כל ההתפארות שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. וזה בחינת צדיקים יירשו ארץ כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על ידם כנ"ל. כי זה ידוע שעקר הקדשה נמשך למטה כפי מעשה בני – אדם. והכל תלוי במעשה התחתונים. ועל – בן בשנמשך קדשת ארץ – ישראל על – ידי ה' יתברך על – ידי הסתכלות עיניו יתברך שמו בעצמו. עדין אין הקדשה בשלמות כל כך. כי עקר המשכת הקדשה למטה בשלמות הוא על – ידי בני – אדם דיקא פידוע. ועקר תלוי בהצדיק. ועל – בן פשהצדיק מקבל זאת ההתפארות וזוכה לעיני ה' הנ"ל. עד שזוכה להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי הסתכלות עיניו. אז נמשך ונתגלה קדשת ארץ – ישראל בשלמות גדול ביותר. וזה בחינת שלש המדרגות שבמצות נר חנוכה כנ"ל. כי נר איש וביתו. זה בחינת שממשיכין אור ההתפארות שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל שמתגלה על – ידי ה' יתברך בעצמו. שזאת הקדשה וההתפארות הוא בחינת כלליות. וזה בחינת איש וביתו. כי ה' איש מלחמה. והוא כפיכול הבעל – הבית של כל העולם שדומה לבית כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. בחינת בראשית ראש בית:

והמהדרין נר לכל אחד ואחד. זה בחינת אור ההתפארות שנתגלה אצל כל אחד ואחד. על – ידי שזוכה לראות אור ההתפארות הזאת על – ידי שמסתכל בהצדיק וכו' כנ"ל. וזאת ההתפארות מאיר יותר מחמת שנתגדל ההתפארות כל כך עד שגם אנחנו זוכין לבחינת עינים אלו להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי הסתכלות עיניו. ואז מאירה קדשת ארץ – ישראל יותר ויותר. כי על – ידי שאנו מקבלין זאת ההתפארות וזוכין לעינים אלו. ואזי גם בכל מקום שאנו מסתכלין נעשה קדשת ארץ – ישראל כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכל מה שנמשך קדשת ארץ – ישראל ביותר. אפלו לחוץ – לארץ מאירה ארץ – ישראל ממש באור גדול ונפלא יותר ומשתוקקים ומתגעגעים ביותר לארץ – ישראל וכמובן היטב שם בהתורה הנ"ל. שמתחיל שם, מי שידע מארץ – ישראל שטעם באמת טעם ארץ – ישראל. אזי הוא יכול להכיר באחר אם היה אצל הצדיק על ראש השנה. ומסיים שם בטעמו כי על – ידי זה האיש שהיה אצל הצדיק אמתית על ראש השנה נעשה האויר בבחינת ארץ – ישראל בכל מקום שהוא מסתכל בו. ומרגישין טעם ארץ – ישראל שם וכו'. ואמר שהוא ידע זאת מקדם כי קדם שהיה בארץ – ישראל היה משתוקק מאד לארץ – ישראל. ופעם אחד התועד יחד עם איש אחד. ונתעורר לו

יִתְבַּרַךְ וְנִתְּוֹסֵף עוֹד אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרוּצָה לְעַבְדוֹ יִתְבַּרַךְ. אֲזִי הוּא עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל ה' יִתְבַּרַךְ. וְכֵן מוֹבֵן וּמְבֹאָר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּכִמְהָ מְקוֹמוֹת שֶׁכָּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל אֵינּוּ עוֹלָה כָּלֵל כְּנֶגֶד הַהִתְפָּאָרוֹת הַחֲדָשׁ שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה כְּשִׁמְתֻקְרָב אֶחָד מִחֲדָשׁ אֵלָיו יִתְבַּרַךְ וְרוּצָה לְעַבְדוֹ בְּבַחֲיִנַת כַּד אֲתִי יִתְרוּ וְכו'. כְּדִין אֶסְתַּלַּק וְאֲתִיקֵר שְׁמָא דְקֻדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵלָא וְתַתָּא שְׁעֵקֶר גְּדֻלְתוֹ וְהַהִתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא כְּשִׁמְתֻקְרָבִים הֶרְחֹקִים לֵה' יִתְבַּרַךְ. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בַּחֲיִנַת לְבוּשִׁים בַּחֲיִנַת ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבִשׁ וְכו'. כִּי רַבִּי יוֹחָנָן קָרִי לְמֵאֲנִי מִכְּבֻדוֹתָא. וְעֵקֶר חֲשִׁיבוֹת הַלְבוּשִׁים הוּא כְּשִׁזּוּכִין לַעֲשׂוֹת בַּחֲיִנַת לְבוּשִׁין חֲדָשִׁים לֵה' יִתְבַּרַךְ שְׁזֵה עֵקֶר כְּבוֹדוֹ וְהַהִתְפָּאָרוֹתוֹ כִּי אֵין הַמֶּלֶךְ מִתְפָּאֵר בְּלְבוּשֵׁי מַלְכוּת שֵׁישׁ לוֹ מִכְּבָר. אֶפְלוּ אִם הֵם יְקָרִים מְאֹד כְּמוֹ שִׁמְתֻפָּאֵר בְּלְבוּשׁ חֲדָשׁ וְגוֹן חֲדָשׁ שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה עַל – יְדֵי שְׁנַתְקָרַב הֶרְחֹק לֵה' יִתְבַּרַךְ שְׁזֵה עֵקֶר שְׁעִשׂוּעֵיו וְהַהִתְפָּאָרוֹתוֹ וְכְבוֹדוֹ וְגְדֻלוֹ. כִּי תַעֲנוּג תְּמִידִי אֵינּוּ תַעֲנוּג. וְעַל – בֵּן עֵקֶר תַּעֲנוּגֵיו וְשְׁעִשׂוּעֵיו וְהַהִתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא עַל – יְדֵי חֲדוּשִׁים דִּיקָא. וְעַל – בֵּן אֵיתָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ וּלְבוּשָׁא דְאִיהוּ לְבִישׁ בְּיוֹמָא דָּא לֹא לְבִישׁ לְיוֹמָא אַחְרָא. וּלְבוּשִׁין דְאִיהוּ לְבִישׁ בְּצַפְרָא לֹא לְבִישׁ בְּרַמְשָׂא וְכו'. כִּי ה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּכָל עַת בְּלְבוּשִׁים חֲדָשִׁים הַנְּעֻשִׂים עַל – יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת הֶרְחֹקִים שְׁמַתְקָרְבִין בְּכָל פְּעַם עַל – יְדֵי צְדִיק הַדוֹר שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת יוֹסֵף. כִּי זֶה הַצְּדִיק מִתְחִיל בְּעַצְמוֹ בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ כְּאֵלוֹ לֹא הִתְחִיל בְּעַבּוּדָתוֹ מְעוֹלָם כָּלֵל. כְּמִבְּאָר בְּדַבְרֵינוּ מִזֶּה כְּמָה פְּעָמִים. וּמִחֲמַת זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח לְקָרַב רְחוּקִים מִמֶּשׁ בְּכָל עַת לֵה' יִתְבַּרַךְ לְקָרַב בְּכָל פְּעַם רְחוּקִים יוֹתֵר. כִּי בְּכַח הַתְּגַבְּרוֹתוֹ לְהִתְחִיל בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ כְּאֵלוֹ הוּא מִתְחִיל עֵתָה לְעַבֵּד אֶת ה'. בְּכַח הַזֶּה יֵשׁ לוֹ כַּח לְעוֹרֵר בְּכָל פְּעַם רְחוּקִים מִמֶּשׁ שִׁיתְחִילוֹ מֵעַתָּה לְשׁוּב לֵה' יִתְבַּרַךְ. וְעַל – בֵּן מִצְדִּיקִים כְּאֵלוֹ יֵשׁ לֵה' יִתְבַּרַךְ תַּעֲנוּגִים וְשְׁעִשׂוּעִים וְהַהִתְפָּאָרוֹת נִפְלָא בְּכָל עַת. דְּהֵינּוּ הַהִתְפָּאָרוֹת חֲדָשׁ. שְׁזֵה עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת כְּנ"ל:

כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת עוֹלָה מִחֲדָשׁ עַל – יְדֵי הַצְּדִיק בְּעַצְמוֹ שְׁמַתְחֲדָשׁ מִמֶּשׁ בְּכָל עַת וּמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּעַבּוּדָתוֹ וְעַל – יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת רְחוּקִים שְׂבָאִים חֲדָשִׁים לְהַתְּקָרַב לְעַבּוּדָתוֹ יִתְבַּרַךְ. וְעַל – בֵּן נִקְרָא יוֹסֵף בַּחֲיִנַת יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בַּחֲיִנַת בֵּן שֶׁה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל כְּאָב הַמִּתְפָּאֵר עִם בְּנוֹ בְּבַחֲיִנַת בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל – בְּנִים אֲתֵם לֵה' אֱלֹקֵיכֶם. שֶׁהוּא לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֶבֶד וְהַהִתְפָּאָרוֹת. וְהַצְּדִיק הוּא עֵקֶר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְהוּא בְּעַצְמוֹ נִקְרָא בֵּן כְּמוֹ שְׁכַתּוּב ה' אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֲתָה. וּמִחֲמַת שֶׁהַצְּדִיק מִתְחֲדָשׁ בְּעַבּוּדָתוֹ בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ. הוּא בְּכָל פְּעַם בֵּן חֲדָשׁ אֶצֶל ה' יִתְבַּרַךְ בְּבַחֲיִנַת ה' אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךְ שֶׁהַצְּדִיק מִתְחִיל בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ כְּאֵלוֹ נוֹלַד הַיּוֹם וְעַל – יְדֵי זֶה ה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאֵר בּוֹ בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ כְּאֵלוֹ יְלִדוֹ הַיּוֹם. בְּבַחֲיִנַת בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךְ. וְזֶה בַּחֲיִנַת יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר שֶׁהַצְּדִיק מִבְּקֵשׁ וְחַפֵּץ תְּמִיד שֶׁה' יִתְבַּרַךְ יוֹסִיף לוֹ בְּעַצְמוֹ בֵּן אַחֵר דְּהֵינּוּ שִׁיתְחֲדָשׁ וְיִתְחִיל בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ בְּעַבּוּדָתוֹ יִתְבַּרַךְ עַד שִׁיְהִיָּה נַחֲשָׁב בְּכָל

פעם בן אחר לה' יתברך בן חדש שנולד היום בחינת בני אתה אני היום ילדתיך. שזה בחינת מעלת הזקן הגדול מכלם. המובא בהמעשה של השבעה בעטליירס. שהתפאר שהוא זקן מאד והוא יניק מאד ועדין לא התחיל לחיות כלל וכו' עין שם והבן. וגם על – ידי זה שהצדיק מוסיף ומתחדש בעבודתו ומתחיל בכל פעם מחדש על – ידי זה הוא מקרב בכל פעם רחוקים לה' יתברך כנ"ל. ואלו הרחוקים שהצדיק מקרבם לה' יתברך הם נקראים בנים אצל הצדיק. כי כל המלמד את בן חברו תורה כאלו ילדו. וזהו גם – בן בחינת יוסף לי בן אחר שיזכה בכל פעם לקרב אחד מישראל מחדש לה' יתברך שהוא בן אחר. בן חדש שזה עקר התפארותו יתברך כמו שראינו אצל רבנו זכרוננו לברכה שעקר החשיבות היה אצלו זכרוננו לברכה כשפא איש חדש להתקרב לה' יתברך שהיה יקר בעיניו מאד יותר מכל האנשים שנתקרבו מפבר. כי עקר ההתפארות הוא כשעולה התפארות חדש לה' יתברך על – ידי התקרבות הרחוקים כנ"ל. וזה בחינת המהדרין מן המהדרין הדור דהדור התפארות דהתפארות הוא בחינת מוסיף והולך בחינת יוסף. בחינת הצדיק שמוסיף והולך ומתחיל בעבודתו מחדש בכל פעם שזה עקר ההתפארות וכו' כנ"ל. וכל עקר ההתפארות של כל ישראל על ידו. כי הוא מקרב כל הרחוקים לה' יתברך שזה עקר ההתפארות כנ"ל וזה עקר קדשת חנפה. כי על שם זה נקרא חנפה לשון חנוך בחינת חנוך לנער על – פי דרכו. דהינו כשמתחנך אחד מחדש ומתחיל לפגס בעבודת ה' שזה עקר התפארותו יתברך. ומשם עקר המשכת האור של נר חנפה כי עקר האור על – ידי ההתפארות כנ"ל. ועקר ההתפארות הוא על – ידי התקרבות הרחוקים שמתחילים להתחנך בעבודתו יתברך ועל – בן נקרא חנפה לשון חנוך כנ"ל:

(יב) וזה בחינת וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה מקשה היא. כי איתא בדברי רבנו זכרוננו לברכה שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה'. ומי שהתחיל מעט בעבודת ה' יודע זאת שאי אפשר להיות איש ישראל באמת כי אם על – ידי עקשנות גדול, כי הרבה הרפתקאות ועליות וירידות צריכין לעבר על כל אחד ואחד בלי שעור. ואם לא יהיה עקשן גדול לבלי להניח על – ידי זה מעט עבודתו שהתחיל, אי אפשר לו שישאר על עמדו, ובפרט לנסע ולבוא לארץ – ישראל שזה עקר קדשת איש הישראלי והוא עקר נצחון המלחמה, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה תשעה תקונין, עין שם. בודאי אי אפשר לנצח מלחמה זאת כי אם על – ידי עקשנות גדול מאד. וזה עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל, כי ה' יתברך מתפאר מאד בהעזות והעקשנות של איש הישראלי שמפילין אותו בכל פעם. והוא מתחזק בכל עת והוא עקשן גדול. ואינו מניח להפיל עצמו בשום אופן. וזה עקר התפארותו יתברך בבחינת תנו עז לאלקים על ישראל גאותו. 'עז' זה בחינת עזות ועקשנות של ישראל שהם עזים וחזקים בעבודתן שעל – ידי זה עקר קבלת התורה שהוא כלל ההתפארות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה,

מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהן עזין (ביצה כה) על – ידי זה על ישראל גאנותו. דהינו גאות והתפארות. כי זה עקר התפארותו יתברך. וכמו שכתוב, כי תפארת עזמו אתה, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות. ועל – ידי זה העקשנות בעצמו שהוא עקר התפארותו יתברך. על – ידי זה זוכה באמת לנצח המלחמה ולבוא לארץ – ישראל שזה עקר נצחון המלחמה, כי על – ידי העזות והעקשנות שהוא עקר התפארות, על – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל על – ידי ההתפארות כנ"ל. וזה בחינת ה' מלך גאות לבש לבש ה' עז התאזר, הינו עקר לבוש גאנותו והתפארותו יתברך הוא על – ידי העזות והעקשנות של ישראל בבחינת לבש ה' עז התאזר, בחינת תנו עז לאלקים על ישראל גאנותו וכו' כנ"ל. וזה בחינת אשירה לה' כי גאה גאה וכו', זה בחינת גאנותו והתפארותו יתברך. וזה ההתפארות נמשך על – ידי העזות והעקשנות של ישראל שעל – ידי זה הם מכניעים ומפילין את הס"ם [הסמך מם] וחילותיו שמתגברין על כל אחד מישראל בכל יום שאי אפשר להפילם ולנצחם כי אם על – ידי עקשנות ועזות גדול מאד. וזהו עקר התפארותו וגאנותו יתברך כנ"ל. וזהו סוס ורכבו רמה בים. 'סוס ורכבו' הם בחינת סמך מם ונוקבין והתאוות והמניעות והרהורים ומחשבות זרות שמתגברין על כל אחד בכל יום שזוכין להפילם ולהכניעם בבחינת סוס ורכבו רמה בים. על – ידי העזות והעקשנות של ישראל. וזהו, עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. שעקר הישועה ועקר הכנעת הסטרא אחרא הוא על – ידי העזות והעקשנות דקדשה שהוא בחינת עזי וזמרת יה וכו' כנ"ל. וזהו עקר התפארותו יתברך בחינת פי גאה גאה כנ"ל. וזה, זה אלי ואנוהו אלקי אבי וארממנהו, הינו נוי והתרוממות שהוא בחינת התפארות שמתפאר ה' יתברך על – ידי העזות והעקשנות של ישראל כנ"ל ואז זוכה לנצח המלחמה ולבוא לארץ – ישראל. וזה בחינת ה' איש מלחמה, כי עקר נצחון המלחמה בשמתחזקין בעקשנות גדול עד שזוכין לבוא לארץ – ישראל כנ"ל, כי כל פונת השירה הזאת הנאמר בשביל לזכות לבוא לארץ – ישראל כי עקר יציאת מצרים וקריעת ים – סוף וכו' הכל היה בשביל לבוא לארץ – ישראל, כמו שכתוב, ואותנו הוציא משם להביא אותנו אל הארץ וכו'. וכן בפסוקים רבים וכמבאר מזה לעיל באריכות (בהלכות ראש השנה הנכלל בהלכות דברים הבאים בסעדה הלכה ד, עין שם). ועל – כן מסיים בסוף עד יעבר עם זו וכו', דהינו שיעברו את הירדן לבוא לארץ – ישראל, כמו שפרשו רבותינו זכרונם לברכה. ועל – כן מתחיל השירה, כי גאה גאה עזי וזמרת יה. כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי התגלות ההתפארות שנתגלה על – ידי העזות והעקשנות של ישראל כנ"ל:

וזה בחינת וזה מעשה המנרה מקשה זהב. 'מעשה המנרה' זה בחינת כלל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל שמשם עקר האור כנ"ל. ועל – כן בנרות המנורה היה עדות שה' יתברך אוהב עמו ישראל ומשרה שכירתו בהם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על גר המערבי

שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. שזה בחינת התפארות שמחמת התפארותו ואהבתו בנו הוא משרה שכינתו בתוכנו נמצא שכל מעשי המנוחה הוא בחינת התפארות שה' יתברך מתפאר בישראל. וזה בחינת כל הציורים הנפלאים שהיו במנוחה גביעים וכפתורים משקדים ופרחים וכו' כל זה מרמז על כמה מיני גוני ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל כלולים מגוון סגיאין. וכל אלו ההתפארות שהם בחינת מעשה המנוחה אין זוכין כי אם על – ידי עקשנות גדול שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה' כנ"ל. וזה בחינת וזה מעשה המנוחה מקשה זהב. מקשה לשון עקשנות. שצריכין להיות עז וקשה. בעבודת ה' בעקשנות גדול מאד כנ"ל. וזהו עד ירכה עד פרוחה מקשה היא, דהינו שכל הציורים והפרחים שבמנוחה עד ירכה עד פרוחה שהוא כלל ההתפארות של ישראל, הכל זוכין על – ידי עקשנות דיקא בחינת עד ירכה עד פרוחה מקשה היא וכנ"ל, הינו שבכל עבודות איש הישראלי מתחלה ועד סוף שמבלם מקבל ה' יתברך התפארות שהוא בחינת מעשה המנוחה כנ"ל. כל זה נעשה רק על – ידי עקשנות בחינת עד ירכה עד פרוחה מקשה וכו' שמתחלה ועד סוף צריכין עקשנות ועזות גדול כנ"ל:

(ג) וזה בחינת מה שה' יתברך משבח את ישראל, זאת קומתך דמתה לתמר, דהינו שהם חזקים וקשים ותקיפים בעבודתם ואינם מניחים להפיל עצמן בשום אופן וכמו שפרש רש"י שם לענין הצלם של נבוכדנצר שעמדו בזקיפתן ולא השתחוו לו. כי זהו השבח וההתפארות של ישראל כנ"ל:

(ד) וזה בחינת ואולך אתכם קוממיות ופרש רש"י, בקומה זקופה. כי זה המקרא נאמר לענין ארץ – ישראל. שלשם היו הולכין ישראל כי כל ההליכות והדרכים והנסיעות של ישראל והמלחמות והכבישות הכל היו לילך ולכבש ארץ – ישראל, כמובן ומבאר בספרי כל התורה בלה. וזהו, ואולך אתכם קוממיות, דהינו בקומה זקופה בחינת עזות ועקשנות שעומדין זקופין בעקשנות גדול לנצח המלחמה ולילך ולבוא לארץ – ישראל שזה היה עקר תכלית יציאת מצרים וכו' כנ"ל, כי אי אפשר לבוא לארץ – ישראל לנצח מלחמה זאת שהיא עקר כלל כל המלחמות של איש הישראלי כי אם על – ידי עקשנות גדול מאד בחינת ואולך אתכם קוממיות. בחינת ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו במהרה בימינו, אמן:

(טו) ועל – פן היה הנס בכהנים שהם לובשים בגדי ההתפארות, כמו שכתוב, ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. ועקר הוא הפהן הגדול שהיה לבוש בחשן ואפוד שהיו כתובים עליהם שמות בני ישראל ששם היו מאירין כל הגונון שהם בחינת אדם פטדה וברקת וכו' שכל אבן ואבן היו לו גון מיוחד שהם כלל התפארות של ישראל וכנ"ל. ועל – פן הם שמונת ימי חנוכה

בנגד שמונת בגדי כהנה גדולה שהם כלל ההתפארות שמשם עקר האור של נר חנכה כנ"ל ועל – בן נסמך פרשת בגדי כהנה לפרשת ויקחו אליך שמן זית וכו'. שהוא בחינת נר חנכה, הינו כנ"ל: וזה וקבעו שמונת ימי חנכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול. כי ההודאות וההלל הם ההתפארות שמהללין ומשבחיין ומפאריין אותו יתברך שעל – ידי זה ה' יתברך מתפאר ומתגדל ומתקדש בכל העולמות שזה עקר קדשת חנכה כנ"ל:

טז) ועל – בן קורין פרשת ויהי מקץ בחנכה, כי איתא בסוף התורה הנ"ל המדברת מענין ארץ – ישראל וכו' וסיים שם. ויש בזה עוד ענינים, כי אין אדם מת וחצי תאנותו בידו. נמצא, שאין ממלא תאנותו ורצונו בממון לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל. אבל יש בחינת שפע כפולה בחינת וכסף תועפות לך שהוא לשון כפול. נמצא, שבוזה השפע נתמלא רצונו מאחר שהיא כפולה ולא סיים, עד כאן לשונו:

והנה רבנו זכרונם לברכה לא באר דבריו מה חבור יש לענין זה עם כל מה שאמר שם מקדם מענין ארץ – ישראל וראש השנה וכו'. אך הנראה לעניות דעתי אבאר קצת, כי תאנות ממון, דהינו מה שאין אדם מת וחצי תאנותו בידו. וכל מה שיש לו יותר חסר לו יותר. זה בחינת פגם העינים בבחינת וגם עינו לא תשבע עשר (קהלת ד). ופגם העינים זה בחינת פגם ארץ – ישראל, כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך מן העינים שמסתכלים על הצדיק שכלול מכל ההתפארות. שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל. וארץ – ישראל הוא מקור הברכה, כי כל הברכות וההשפעות נמשכין מארץ – ישראל בידוע, כי ארץ – ישראל מקבלת קדשתה מהצדיק כנ"ל. ואצל הצדיק הם כל הברכות וההשפעות בבחינת ברכות לראש צדיק, בחינת צדיק חונן ונותן. וכשזוכה לקבל השפע של ארץ – ישראל והצדיק בשלמות בודאי אין לו שום חסרון, כי בארץ – ישראל כתיב, לא תחסר כל בה. שהשפע הנמשכת משם אין בה שום חסרון, כי שם צוה ה' את הברכה, בחינת והריקתי לכם ברכה עד בלי די, שזהו ההפך מבחינת אין אדם מת וחצי תאנותו בידו, דהינו שלעולם חסר לו. אבל השפע דקדשה של ארץ – ישראל היא בחינת שפע כפולה שאין בה שום חסרון בחינת ברכה עד בלי די, שיבלו שפתותיכם מלומר די שהשפע כפולה ומכפלת יותר ממה שרוצה. וזה בחינת השפע של שבת דמנה מתברכין כל שתא יומין שהוא בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה הנ"ל, כי שבת וארץ – ישראל הם בחינה אחת כמו שמסדר בהשבע הבדלות שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בירושלמי בין קדשת ארץ – ישראל לחוץ – לארץ בין יום השביעי לששת ימי המעשה. נמצא, שהצדיק שממנו נמשך כל קדשת ארץ – ישראל הוא זוכה לשפע כפולה כנ"ל. וזה בחינת מה שפתוב בצדיקים, לכן בארצם משנה יירשו (ישעיה סא) משנה זה בחינת שפע כפולה, בחינת לחם משנה וזהו לכן בארצם משנה, 'בארצם' דיקא, כי עקר בחינת השפע כפולה הוא בארץ – ישראל וכו'. וזה שכתב רבנו זכרוננו

לְבָרְכָהּ בְּהַתּוֹרָה צוֹיֵת צֶדֶק (סימן כג) שֶׁעָקַר שְׁבִירַת תְּאֵוֹת מְמוֹן הוּא עַל – יְדֵי הַצְּדִיק וּמִי שְׁחֹלֵק עַל הַצְּדִיק הוּא נוֹפֵל לְתֵאֵוֹת מְמוֹן כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שֵׁם עַל פְּסוּק, וַיִּגְרַשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְּׂמֵד. בְּשִׁמְקֶשֶׁר לְהַצְּדִיק הוּא מִמְּשִׁיךְ מִמֶּנּוּ בְּחִינַת שְׁפַע כְּפוּלָה שֶׁהוּא הַפֶּךְ תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵין אָדָם מִת וּחְצֵי תְּאֵוֹתוֹ בִּידּוֹ וְכֵן"ל:

יז) וְזֶה בְּחִינַת חֲלוֹם פְּרַעַה שְׁבַע פְּרוֹת טוֹבוֹת. וְשְׁבַע פְּרוֹת רָעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע וְשְׁבַע שְׁנֵי הָרָעַב. זֶה בְּחִינַת תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁכָּל מָה שֵׁיִשׁ לוֹ יוֹתֵר חָסֵר לוֹ יוֹתֵר. וְזֶהוּ מָה שֶׁרָאָה שְׁבַע פְּרוֹת בְּרִיאוֹת וְטוֹבוֹת, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע. זֶה בְּחִינַת עֲשִׂירוֹת וְכָל טוֹב שְׁנוֹתָן ה' יִתְבָּרַךְ לְהַעֲשִׂירִים. וְהֵנָּה שְׁבַע פְּרוֹת אַחֲרוֹת עֲלוֹת אַחֲרֵיהֶן וְכוּ'. וְתַבְלַעְנָה הַפְּרוֹת הַרְקוֹת וְהָרְעוֹת אֵת שְׁפַע הַפְּרוֹת יְפוֹת הַמְרָאָה וְהַבְּרִיאוֹת. שְׁבַע פְּרוֹת הָרְעוֹת הֵם בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי רָעַב שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁהוּא רָעַב תְּמִיד לְבָלַע מְמוֹן הָרָבָה. שֶׁהֵם בּוֹלְעִים אֵת שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע אֵת כָּל הַטוֹב וְהָעֲשִׂירוֹת שְׁנָתָן לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ, כִּי כָּל מָה שֵׁיִשׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת יוֹתֵר חָסֵר לוֹ יוֹתֵר בְּבְחִינַת מְרַבָּה נְכֹסִים מְרַבָּה דְּאָגָה. וַיִּשׁ לוֹ דְּאָגוֹת וַיִּסּוּרֵינָן כְּאֵלוֹ הוּא עָנִי מִמֶּשׁ בְּבְחִינַת וְתַבְלַעְנָה שְׁבַע פְּרוֹת הָרְעוֹת וְכוּ' וְתַבְאֲנָה אֶל קַרְבְּנָה וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבְּנָה. וַיִּמְרְאוּהֶן רַע כְּאֲשֶׁר בְּתַחֲלָה, דְּהֵינּוּ עַל – יְדֵי הָרַע שֶׁל תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי הָרָעַב בְּחִינַת שְׁבַע פְּרוֹת הָרְעוֹת. עַל – יְדֵי זֶה נִבְלַע וְנִשְׁכַּח כָּל הַשְּׁפַע וְהָעֲשִׂירוֹת שֶׁחָנְנוּ ה' יִתְבָּרַךְ וְלֹא נוֹדַע אֲצֵלוֹ הָעֲשִׂירוֹת כֹּלָל וְהוּא מְלֵא דְּאָגוֹת בְּתַחֲלָה, כִּי לְעוֹלָם חָסֵר לוֹ, כִּי אֵין לוֹ חְצֵי תְּאֵוֹתוֹ בִּידּוֹ לְעוֹלָם וְעֵינּוּ לֹא תִשְׁבַּע עֲשֶׂר לְעוֹלָם, כִּי תְּאֵוֹת מְמוֹן שְׁלוֹ מָה שְׁמִתְאֵוָה בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר. זֶה בּוֹלַע אֵת כָּל הָעֲשִׂירוֹת שְׁלוֹ עַד אֲשֶׁר לֹא נוֹדַע כָּל טוֹב וְהָעֲשִׂירוֹת שְׁלוֹ, כִּי נִבְלַע וְנִשְׁכַּח הַכֹּל עַל – יְדֵי תְּאֵוֹת מְמוֹן שְׁלוֹ שְׁמִתְאֵוָה בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וַיִּוֹתֵר. וְהִתְקוֹן עַל – יְדֵי יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק שְׁבִדּוֹר שֶׁעָקַר תְּקוֹן תְּאֵוֹת מְמוֹן עַל יְדּוֹ. וְהוּא נוֹתֵן עֲצָה לְהָעֲשִׂירִים בְּעֲלֵי הַמְמוֹן שֶׁיִּנְצְלוּ מִשְׁבַּע שְׁנֵי הָרָעַב מִרְעֵבוֹן תְּאֵוֹת מְמוֹן עַל – יְדֵי צְדָקָה שֶׁהוּא עָקַר שְׁבִירַת תְּאֵוֹת מְמוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָהּ (בְּסִימָן יג). וְזֶה בְּחִינַת 'עֲשֶׂה פְּרַעַה וַיִּפְקֵד פְּקִידִים עַל הָאָרֶץ' שֶׁיַּעֲשֶׂה מְמַנִּים, הֵינּוּ בְּחִינַת גְּבָאֵי צְדָקָה שֶׁהֵם מְמַנִּים לְפַקֵּחַ עַל הָעֲנִיִּים. וְזֶהוּ, 'וְחַמֵּשׁ' אֵת אֶרֶץ מִצְרַיִם. 'וְחַמֵּשׁ' זֶה בְּחִינַת צְדָקָה שֶׁשְׁעוֹרָה חַמֵּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ, הַמְּבֻזָּבֵז אֶל יְבֻזָּבֵז יוֹתֵר מִחַמֵּשׁ. וְזֶהוּ וְהָיָה הָאֵכֵל לְפַקְדוֹן לְאֶרֶץ וְכוּ'. כִּי עָקַר פְּקִדוֹן וְשִׁמִּירַת הַמְמוֹן הוּא עַל – יְדֵי צְדָקָה בְּבְחִינַת אָבוֹתֵי גִנְזוֹ לְמַטָּה וְאֲנִי גִנְזַתִּי לְמַעְלָה וְכוּ'. וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ, מְלַח מְמוֹן חָסֵר (כְּתוּבוֹת סו) וְזֶה, וְלֹא תִכְרַת הָאָרֶץ בְּרָעַב, שֶׁלֹּא תִתְגַּבֵּר רְעֵבוֹן תְּאֵוֹת מְמוֹן שְׁכוּרְתָתָּ וְעוֹקְרָתָּ אֵת הָאָדָם חָס וְשָׁלוֹם, כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה צוֹיֵת צֶדֶק (סימן כג) כִּי עַל – יְדֵי צְדָקָה נִצּוּלִין מִתְּאֵוֹת מְמוֹן כֵּן"ל. וְזֶהוּ, וַיִּתֵּן אֵכֵל בְּעָרִים וְשָׁמְרוּ. אֵכֵל שְׂדֵה הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבְתֶיהָ נָתַן בְּתוֹכָהּ, הֵינּוּ שְׁנָתָן הָאֵכֵלָה וְהַשְּׁפַע שֶׁל כָּל עִיר וְעִיר לְעֲנֵי אוֹתָהּ הָעִיר, כִּי עֲנֵי עִירָךְ קוֹדֵמִין לְעֲנֵי עִיר אַחֲרָתָּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ. וְזֶהוּ

בחינת אכל שדה העיר אשר סביבתי נתן בתוכה שנתן וחלק בתוך העיר לעניי אותה העיר. את כל האכילה והשפע שבסביבותיה. וזה שפרש רש"י שכל ארץ מעמדת פרותיה. ונותנין מעפר הארץ לתוכה ומעמדת פרותיה וכו', כי העני הוא בחינת עפר, כי מנח עד עפר, כמו שכתוב, מקימי מעפר דל. וכשרוצה האדם לשמר עשירותו, שלא ישלטו עליו שבע שני הרעב צריך לתן מעפר הארץ לתוך עשירותו דהינו זכות וכח הצדקה שנותן לעניים שהם בחינת עפר. וזה מעמיד ושומר עשירותו שיתקיים ולא יכלה על – ידי שבע שני הרעב שהוא תאות ממון שמכלה חייו ועשירותו חס ושלום, וזה שאמר יוסף לאחיו, מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם. ואיתא שרמז להם פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל, הינו שיוסף שהוא בחינת הצדיק שממנו נמשך קדשת ארץ – ישראל ששם בחינת שפע כפולה, בחינת תקון תאות ממון, אמר לאחיו שפגמו בכבודו וחלקו עליו ומכרוהו למצרים. אמר להם, מרגלים אתם, הינו שפגם שלכם הוא פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל, כי כשפוגמין בכבוד הצדיק פוגמין בארץ – ישראל שכל קדשתה נמשך מהצדיק כנ"ל. וזהו, לראות את ערות הארץ באתם. 'ערות הארץ' לשון חרפה ובושה. הפך ההתפארות של הצדיק שכשזוכין לראות אותו. משם עקר קדשת ארץ – ישראל. והם פגמו בכבוד הצדיק שהוא יוסף ולא רצו לראות יפיו והתפארותו, אדרבא, באו לראות ערות הארץ שהוא הפך התפארות. ואמר להם שמחמת זה התגבר עליהם שבע שני הרעב שהוא בחינת תאות ממון שכל זה נמשך מבחינת פגם המרגלים פגם ארץ – ישראל שהוא פגם כבוד הצדיק וכו"ל. ועל – בן יעקב כששמע שאמר להם מרגלים אתם. הבין להיכן הדבר מגיע, על – בן אמר להם, וכסף משנה קחו בידיכם. 'כסף משנה' זה בחינת שפע כפולה שצוה להם להמשיך שפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל כנ"ל:

יח) וזה בחינת הצדקה שנותנין בחנפה בשביל לתקן תאות ממון להמשיך בחינת השפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל ששם מקור הברכה שזהו בחינת השמן של חנפה בחינת ושמן על ראשך אל יחסר. 'אל יחסר' דיקא, דהינו שאין שם שום חסרון. בחינת צפחת השמן לא תחסר וכו'. כי השמן הוא בחינת מחיז, בחינת שמן משחת קדש כנ"ל. ועל – ידי המח והדעת אין חסר לאדם שום חסרון וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דעת קנית מה חסרת (נדרים מא) וכו'. וזהו בעצמו בחינת הנס של חנפה שנשלח ברכה במעט השמן שדלק שמונה ימים, הינו בחינת ברכה ושפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל, כי בחנפה אנו עוסקין להמשיך קדשת ארץ – ישראל כנ"ל:

יט) וזהו, ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. 'מקץ' זה בחינת תאות ממון, בחינת קץ שם לחשך דא זהמא דדהבא כמו שאיתא בזהר (פרשה הנ"ל) הינו תאות ממון שהוא בחינת חשך אנפין חשוכין מרה שחרה עצבות. בחינת מרבה נכסים מרבה דאגה. כי יש לו בכל פעם חסרונות

יותר ויותר, כמו שכתב רבנו כל זה בהתורה צוית צדק בסימן כג, עין שם. וזה 'שנתים ימים', זה בחינת פגם המרגלים שנאמר בהם יום לשנה יום לשנה, כמו שפרש רבנו זכרוננו לברכה (בסימן נד) כי על – ידי פגם המרגלים, דהינו פגם ארץ – ישראל משם נמשך תאות ממון כנ"ל, כי הממון נקרא רגל, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. בחינת ואת כל היקום אשר ברגליהם – זה ממונו וכו'. ועל – בן כל אלו המשקעים בתאות ממון נקראים מרגלים, כי נוסעים תמיד למרחקים ומרגלים ומשוטטים בכל הארץ בשביל ממון. ואינם מאמינים בה' יתברך שיוכל להזמין להם פרנסתם במקומם בלי טרחא כמו המרגלים שלא האמינו בה' יתברך שיתן להם ארץ – ישראל שהוא מקור הברכות בלא דרך הטבע כלל. ואמרו שרוצים דוקא לרגל את הארץ לכבש ארץ – ישראל מקור הברכה על – פי דרך הטבע כמו שאר העובדי כוכבים ששולחין מרגלים למקומות שרוצין לכבשן. אבל באמת אנו צריכים להאמין בה' שיכבש לנו ארץ – ישראל בלא מרגלים כלל. וכמו כן אלו המשקעים בתאות ממון ומספנים עצמן בספנת דרכים ונוסעים למרחקים ומשוטטים ומרגלים את הארץ כאלו חס ושלום, אין ה' יתברך יכול לתן להם ברכת עשירותם בביתם. נמצא שהמשקעים בממון נקראים מרגלים, כי באמת עקר פגם תאות ממון נמשך מפגם המרגלים שהוא פגם ארץ – ישראל כנ"ל:

וזהו, ויהי מקץ שנתים ימים. הינו בחינת פגם תאות ממון הנמשך מפגם המרגלים שנאמר בהם יום לשנה יום לשנה וכו'. ופרעה חלם והנה עמד על היאר. פרעה זה המשקע בתאות ממון שנקרא פרעה, כי תאות ממון הוא עבודה זרה ממש כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה "צוית צדק". ועקר העבודה זרה שהוא תאות ממון נמשך מחטא העגל שעשו להם אלהי זהב שהוא בחינת תאות ממון, כי גם חטא המרגלים נמשך מחטא העגל שאז חזרו ומשכו היצר הרע עליהם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. וכמו שפרש רש"י שגזרת הארבעים שנה שהיו במדבר וכו'. נגזר כבר מחטא העגל, כי הא בהא תליא, כי פגם המרגלים נמשך מחטא העגל כמובן בספרים. וכל זה הוא בחינת תאות ממון כנ"ל. ועל – בן נקרא פרעה לשון 'כי פרעה אהרן לשמחה' הנאמר בעגל שהוא עבודה זרה של תאות ממון כנ"ל. גם נקרא המשקע בממון פרעה מלשון פרעה, כי המשקע בתאות ממון הוא בעל חוב תמיד. ותמיד טרוד לשלם פרעון כנראה בחוש שרב העשירים חיהם אינם חיים מרובי הפרעון שלהם שצריכין כמעט בכל יום להחזיר פרעון ואין להם חיי שעה מדאגת הפרעון בכל עת. וזה פרעה חלם והנה עמד על היאר יאור מצרים הוא נילוס שהיה פרעה עושה אותו עבודה זרה, הינו תאות ממון שהוא עבודה זרה שאומר כחי ועצם ידי עשה לי החיל הזה. כמו פרעה שעשה הנילוס לאלהי. כי הנילוס היה עולה ומשקה את כל ארץ מצרים וכל טוב מצרים מהנילוס והיה פרעה עושה אותו עבודה זרה, כי לא היה מאמין שכל הברכה והעשירות הכל רק מה' יתברך. רק עשה הנילוס לעבודה זרה.

וזוה בחינת העבודה זרה של תאנות ממון. שהממון הוא עבודה זרה אצלו כאלו פחו ועצם ידו עשה לו החיל הזה חס ושלום, וזהו, והנה מן היאר עלות שבע פרות טובות ושבע פרות רעות ובלעו פרות הרעות את הטובות. שהוא רמז שהרע, דהינו תאנות ממון שהוא בחינת שבע שני הרעב, בולע את כל העשירות שלו בבחינת ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה. כי כל מה שיש לו יותר יש לו דאגות יותר כאלו הוא עני ממש וכו' כנ"ל. וכל זה אי אפשר לתקן אלא על – ידי יוסף בחינת הצדיק האמת שהוא נותן עצה להרבות בצדקה שעל – ידי זה מתקנין תאנות ממון וזוכין להמשיך שפע כפולה מארץ – ישראל כמו שכתוב לענין מעשר שהוא צדקה ובחונני נא בזאת וכו' והריקתי לכם וכו' עד בלי די, הינו בחינת שפע כפולה שהוא תקון תאנות ממון וכו' ל. וזהו יעשה פרעה ויפקד פקידים וחמש וכו', כמבאר כל זה לעיל באר היטב:

(כ) ונחזור לענין ברכת המזון. והכלל, שעקר מצות ברכת המזון הוא לגלות ולהמשיך קדשת ארץ – ישראל. בחינת ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'. ועקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על – ידי התגלות ההתפארות שנתגלה בעת השלחן. שזה בחינת כוס של ברכת המזון וכו' כמבאר כל זה לעיל באריכות וזה בחינת ברכת הזמון, שכשהם שלשה אומרים נברך שאכלנו משלו קדם ברכת המזון. וזהו ברכת הזמון. דהינו קדם ברכת המזון הם מזמינים עצמן לברך ואומרים נברך וכו':

והענין כי עקר קדשת איש הישראלי ועקר עבודתו הוא רק הרצון והכסופין דקדשה, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות וכמו שאמר הוא זכרוננו לברכה שלעבד את ה' אין מי שיתפאר בזה שיוכל לעבדו יתברך. ואפלו מלאך ואפלו שרף אינו יכול להתפאר בזה שיוכל לעבדו יתברך רק העקר הוא הרצון והכסופין שצריך להתגבר שיהיה לו תמיד רצונות חזקים וכסופין גדולים לעבודת ה' יתברך וכו'. (כמבאר שיחה זאת קצת בסוף ספורי מעשיות, עין שם) ויותר מזה שמענו מפיו זכרוננו לברכה בעצמו מגדל מעלת הרצון דקדשה שהוא עקר עבודת ה'. וכל העבודות תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים כלם כלולים בזה. ואי אפשר לזכות לשום דבר שבקדשה כי אם על – ידי זה, על – ידי רצון וחשק והשתוקקות וכסופין וגעגועים חזקים ולא ירפה את הרצון בשום אופן, רק כל מה שהמניעה מתגברת ביותר יראה לגבר את עצמו בחשק וכסופין וגעגועים ורצונות חזקים ביותר וכן לעולם עד שיזכה לגמר להוציא מפח אל הפעל את המצוה או הדבר שבקדשה שהוא רוצה. וכן אחר כך בשאר עבודות ודברים שבקדשה שירצה אחר כך עוד לעשות. יתגבר גם – כן ברצונות חזקים. וכל מה שהמניעות והעפובים והבלבולים מתגברים יותר. יתגבר את עצמו ברצונות חזקים יותר עד שיוציא מפח אל הפעל ויזכה גם לאותה המצוה והעבודה וכן לעולם, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו) שהמניעה הוא רק בשביל החשק. ואם יתגבר שיהיה לו חשק גדול כפי המניעה, בודאי ישבר

המניעה. נמצא, שעקר ההתחזקות להתגבר על המונעים מהקדשה הוא רק הרצון והחשק. וזהו עקר ההתפארות מה שה' יתברך מתפאר עם כל אחד מישראל. שעקר ההתפארות מהעזות והעקשנות שלהם. שעל – ידי זה עקר קבלת התורה. שהיא כלל ההתפארות כנ"ל. ועקר העזות והעקשנות הוא בהרצון שצריך האדם שרוצה לכנס בעבודת ה' שיהיה עקשן גדול ברצון לבל יעזב ולא ירפה את הרצון משום מניעה בעולם. וזה עקר העקשנות דקדשה. וזה עקר התפארותו יתברך מה שהוא יתברך מתפאר בעבודת ישראל, כי באמת עקר ההתפארות הוא רק מה שה' יתברך מתפאר עם הרצון והחשק והכסופין דקדשה של כל אחד מישראל. מה שכל אחד מישראל לבו בוער תמיד ברצון חזק לזכות לעבודת ה' באמת. וזה עקר התפארותו יתברך שמו, כי העבודה בעצמה אינה יקרה כל כך, כי הכל מאתו יתברך, כמו שכתוב, מי הקדימני ואשלם וכו'. ואי אפשר לנו לעשות שום דבר שבקדשה ולא להנצל משום עברה כי אם על – ידי ישועתו יתברך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בכל יום יצרו של אדם מתגבר ואלמלא הקדוש – ברוך – הוא עוזרו היה נופל בידו. ועל – פן עקר ההתפארות הוא רק בהרצון מה שכל אחד מישראל רוצה ברצון חזק לעבדו יתברך. וכפי התגברות הרצון שמתגבר כל אחד לכסף לה' יתברך ברצון חזק, כמו כן זוכה לעבודת ה' וכמו כן ה' יתברך מתפאר עמו, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של ישראל מה שאיש הישראלי הוא עקשן גדול בעבודת ה' שזהו עקר התפארותו יתברך כנ"ל. ועקר העקשנות הוא ברצון, שזהו עקר ההתגברות על המונעים לזכות לפעל מה שהוא רוצה בעבודת ה', כי אפלו אם יהיה עקשן גדול ביותר בעבודת ה', אף – על – פי – כן בודאי יש מניעות כאלה שאי אפשר לאדם לשברם. למשל כשאדם צריך לנסע לצדיק אמת ויש לו מניעות רבות ועצומות, כגון מחותנו ואשתו ואביו ואמו ושאר בני העולם וכו'. והוא מתגבר ומתחזק ומשבר כל המניעות האלו. ועדין יש לו מניעות מחמת ממון והוא משבר גם מניעות אלו, כגון שמפקיר כל מה שיש לו ומוכר או ממשכן בסותו בשביל לנסע להצדיק או שהולך רגלי, אף – על – פי – כן אם מתגברת מדת הדין חס ושלו, למנעו חס ושלו, יכולים למנעו חס ושלו, בודאי במניעות כאלה שלא יוכל לשברם, כי בודאי יש מניעות רבות בעולם שאי אפשר לשברם, כגון תפיסה בכבלי ברזל חס ושלו, או חולאת חס ושלו, וכיוצא כאלה רבות חס ושלו. וכן למשל בענין שאנו עוסקין בו לילך ולנסע לארץ – ישראל שהוא עקר נצחון המלחמה כנ"ל. אבל אף – על – פי – כן אם יהיה האדם עקשן אלה פעמים. אם הים עומד לפניו ואין לו ספינה לעבר בו ואין בידו מעות או שאין נמצא ספינה כלל או שהוא שעת מלחמה חס ושלו, וכיוצא. מה יועיל העקשנות שלו, כי בודאי אי אפשר לקפץ לתוך הים, כי לאו כל אדם זוכה שה' יתברך יקרע בשבילו את הים, על – פן עקר העקשנות הוא רק ברצון שאין שהוא על כל פנים לא יחליש את הרצון. ואפלו אם מונעים אותו באלפים ורבבות מניעות שנדמה לו שאי

אפשר לשפרם בשום אופן, אף – על – פי – כן הוא יעשה את שלו וירצה בכל פעם ברצון חזק יותר, כי החשק והרצון צריך שיהיה כפי המניעה, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו). ואם יהיה עקשן בהרצון לבלי להניח את הרצון והכסופים דקדשה בשום אופן אף אם מפילין אותו כמו שמפילין אותו חס ושלום רחמנא לצלו, אזי סוף כל סוף בודאי יעזרו ה' יתברך לשפר ולבטל כל המניעות ויזמין לו כל מה שצריך לנסיעה לארץ – ישראל או לשאר דברים שבקדשה ויחזר ויסיעו בכל מיני סיועות, כי המניעה לא היתה כי אם בשביל החשק שהוא עקר הנסיון שמנסין את האדם אם יעזב ויניח את החשק והרצון דקדשה מחמת המניעה וכשהוא עקשן בדעתו ועומד בנסיון ואינו מניח את הרצון והחשק דקדשה בשום אופן, אזי בודאי ישבר את כל המניעות. והמניעות יתהפכו לישועות שיעזרו ויושיעו ה' יתברך ויסבב עמו סבות לטובה באופן שיגמר ויוציא אל הפעל הדבר שבקדשה שהוא רוצה:

נמצא, שעקר העקשנות ברצון. וזה עקר התפארותו יתברך בנ"ל. וזה בחינת שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה וכו'. 'כחותם על לבך כחותם על זרועך' / זה בחינת תפלין כמו שאיתא בזהר הקדוש ותפלין הם התפארות מה שה' יתברך מתפאר עם ישראל ומשים אותם כחותם על לבו וכו'. ועקר ההתפארות שהם חותם התפלין נעשין על – ידי האהבה וההשתוקקות והרצון והכסופין דקדשה של ישראל בנ"ל. וזהו שימני כחותם וכו', הינו תפלין התפארות בנ"ל, כי עזה כמות אהבה וכו'. כי אהבתנו ורצוננו אצלך עזה וחזקה מאד בעזות ועקשנות גדול מאד על – פן ראוי לך להתפאר בנו, כי זה עקר ההתפארות בנ"ל. וזה, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה. אהבה הוא בחינת רצון וחשק והשתוקקות לה' יתברך שעל – ידי זה עקר ההתגברות על הסטרא אחרא שהוא סטרא דמותא שמשם כל המונעים מן הקדשה וכפי שהסטרא אחרא שהיא כלל המונעים מתגברת נגד האדם, כמו כן צריך שיהיה להאדם אהבה והשתוקקות ורצון חזק לה' יתברך ולהדבר שבקדשה שרוצה לעשות כי החשק שהוא בחינת אהבה צריך שיהיה כפי המניעה בנ"ל. וזהו, כי עזה כמות אהבה, קשה כשאל קנאה. שהאהבה והשתוקקות לה' יתברך ולעבודתו היא עזה וחזקה בעקשנות גדול כמות, הינו כמו התגברות המניעות שהם בחינת מות וסטרא אחרא, כי כל המניעות נמשכין משם, הינו כפי המניעה כן האהבה והחשק עז וחזק. וזהו, קשה כשאל קנאה. כפי השאל שהיא הסטרא אחרא שמפלת את האדם חס ושלום לשאל תחתיות. ואם האדם לא זכה לעמד כנגדה ונפל למקום שנפל. אפלו אם נפל לשאל תחתיות חס ושלום, לסטרא דמותא חס ושלום. ואין פח בידו לצאת משם. אם אף – על – פי – כן הוא עקשן בדעתו, דהינו שהוא עקשן בהרצון שאף – על – פי – כן אינו מניח את הרצון לעולם וכוסף בכל פעם יותר לה' יתברך. וכל מה שמפילין אותו חס ושלום יותר. הוא כוסף לה' יתברך ולעבודתו ברצון חזק יותר ויותר. כי הרצון הוא בידו בודאי לכסף על

כָּל פָּנִים בְּרִצּוֹן חֶזֶק לֵה' יִתְבַּרְךָ. וְאִזִּי אִם הוּא עֶקֶשׁן גָּדוֹל בְּרִצּוֹן יֵשׁ לֵה' יִתְבַּרְךָ הַתְּפָאָרוֹת גָּדוֹל מִזֶּה, כִּי עֶקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא הָעֲזוּת וְהָעֶקֶשׁנוּת שֶׁל הָרִצּוֹן. וְעַל – יְדֵי זֶה יִזְכֶּה בּוֹדָאי סוּף כָּל סוּף לִפְעַל מֵה שְׁהוּא רוֹצֵה לְהִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבַּרְךָ. וְזֶהוּ, שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם וְכוּ'. הֵינּוּ תְּפִלִּין וְהַתְּפָאָרוֹת מֵה שֶׁה' יִתְבַּרְךָ מִתְּפָאֵר עִם יִשְׂרָאֵל, כִּי עֲזָה כְמוֹת אֲהַבָּה קָשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְיָה שְׁאֵנו אֹהֲבִין אֶת ה' יִתְבַּרְךָ בְּחֶשֶׁק נִמְרָץ וְרִצּוֹן חֶזֶק וְאֵנו מְקַנְאִין קִנְיָת ה' צְבָאוֹת לְהַגְבִּיר וּלְגַלוֹת הָאֱמֶת וּלְהַכְנִיעַ הַשֶּׁקֶר אֲפִלוּ בְעֵמֶק הַגְּלוּת הַזֶּה שֶׁהַתְּגַבְרָה עָלֵינוּ מְאֹד מוֹת וְשֶׁאוֹל רַחֲמָנָא לְצִלָּן, דְּהֵינּוּ הַסְטֵרָא אַחֲרָא, כִּי כְּפִי הַתְּגַבְרוּתֶם כֵּן הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן חֶזֶק כִּנְ"ל. וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב, כִּי דְכִיתָנוּ בְּמִקּוֹם תַּנִּים וְתַכְסַּע עָלֵינוּ בְּצִלְמוֹת אִם שְׁכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹקֵינוּ וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לֵאלֹהִים זָר וְכוּ' כִּי הוּא יוֹדֵעַ תְּעַלְמוֹת לֵב כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם וְכוּ'. שְׁזֶה נֹאמֵר עַל הַיְגִיעוֹת שֶׁמִּתְיַגְעִין בְּשִׁבִיל הַתְּפִלָּה אוֹ שְׂאֵר דְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה שְׂאֵף – עַל – פִּי שְׁעֵדִין אֵינוּ זֹכֵה לְהִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי וּלְפַעַל מֵה שְׁהוּא רוֹצֵה, אָף – עַל – פִּי – כֵּן הַיְגִיעָה לְבַד מֵה שֶׁמִּשְׁתַּוְּקֶק לָזֶה וּמִתְיַגֵּעַ בְּשִׁבִיל זֶה, זֶה בְּעֶצְמוֹ הוּא בְּחִינַת קְרַבְנוּת, בְּחִינַת כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם, כְּמִבְּאֵר כָּל זֶה בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה. וְעַל – כֵּן אֵנו מְבַקְשִׁים מֵה' יִתְבַּרְךָ שֶׁבְזִכּוֹת הַיְגִיעָה וְהַכְּנָה וְהָרִצּוֹן לְבַד שְׁאֵנו מִשְׁתַּוְּקִים לְעַבּוּדָתוֹ וּמִתְיַגְעִים בְּכַמָּה יְגִיעוֹת בְּשִׁבִיל זֶה, אָף – עַל – פִּי שְׁעֵדִין לֹא זְכִינוּ לְעַבּוּדָתוֹ בְּאֱמֶת, אָף – עַל – פִּי – כֵּן עַל – יְדֵי זֶה לְבַד נִזְכֶּה לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת מְקוֹם תַּנִּים וְצִלְמוֹת חַס וְשְׁלוֹם, וְזֶה, מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה וְכוּ'. מִיָּם רַבִּים שֶׁהֵם הָעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וְסִטְרִין אַחֲרָנִין שֶׁמֵּהֵם כָּל הַמְּנִיעוֹת אֵינָם יְכוּלִים לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן, כִּי אֵנו עֶקֶשְׁנִים גָּדוֹלִים בְּהָרִצּוֹן. וְכָל מֵה שֶׁהַמְּנִיעוֹת מִתְּגַבְרִים בְּיוֹתֵר אֵנו מִתְּגַבְרִים בְּרִצּוֹנוֹת חֶזְקִים בְּיוֹתֵר, כִּי עֶקֶר הַמְּנִיעוֹת מִתְּגַבְרִים רַק לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם מִן הָרִצּוֹן שְׁזֶה עֶקֶר הַנְּסִיּוֹן שֶׁל הַמְּנִיעָה כִּנְ"ל. אֲבָל בְּאֱמֶת הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל קָשָׁה כְּמוֹת כְּפִי הַמְּנִיעָה וְכוּ' כִּנְ"ל. וּמִיָּם רַבִּים, שֶׁהֵם הַמְּנִיעוֹת, אִי אֶפְשָׁר לָהֶם לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן, אֲדִרְבָּא, מִתְּגַבְרִים בְּכָל פַּעַם בְּרִצּוֹן חֶזֶק וְחֶשֶׁק נִפְלָא בְּיוֹתֵר, כִּי הַמְּנִיעָה הִיא בְּשִׁבִיל הַחֶשֶׁק כִּנְ"ל. וְעַל – כֵּן בּוֹדָאי נִזְכֶּה לְפַעַל מֵה שְׁאֵנו רוֹצִים לְהִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבַּרְךָ. וְה' יִתְבַּרְךָ יִתְפָּאֵר בְּנו תְּמִיד בְּבְחִינַת שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם וְכוּ' כִּנְ"ל:

(כא) וְזֶה בְּחִינַת שֶׁב לִימֵינִי עַד אֲשִׁית אֵיבִיךָ הַדִּם לְרַגְלֶיךָ. יְמִין הוּא בְּחִינַת אֲהַבָּה וְחֶשֶׁק. עַל – יְדֵי זֶה עֶקֶר הַהִתְגַּבְרוּת עַל הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים שֶׁהֵם הַמוֹנְעִים. וְזֶה בְּחִינַת עַל שְׁחַל וּפְתֵן תְּדַרְךָ תִּרְמַס כְּפִיר וְתַנִּין כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלִטָהוּ. שְׁחַל וּפְתֵן וּכְפִיר וְתַנִּין הֵם קְלָפוֹת וְסִטְרִין אַחֲרָנִין שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמוֹנְעִים מִן הַקְּדֻשָּׁה הַמוֹנְעִים וּמִתְּפַשְׁטִים עַל דְּרָךְ הַקְּדֻשָּׁה כְּמוֹ נְחָשִׁים וּכְפִירִים וְתַנִּינִים וְאֵינָם מְנִיחִים שׁוֹם אָדָם לִילֵךְ בְּדְרָךְ הַקְּדֻשָּׁה. וּמִבְּטִיחַ הַכְּתוּב לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שְׁיִוְכַל לְדַרְךָ עֲלֵיהֶם וּלְרַמְסָם וּלְבַטְלָם עַל – יְדֵי הָרִצּוֹן וְהַחֶשֶׁק דְּקִדְשָׁה בְּבְחִינַת עַל שְׁחַל וּפְתֵן תְּדַרְךָ וְכוּ' כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלִטָהוּ. 'חֶשֶׁק' דִּיקָא. שְׁעֶקֶר הַהִתְגַּבְרוּת עֲלֵיהֶם הוּא עַל – יְדֵי הַחֶשֶׁק וְהָרִצּוֹן כִּנְ"ל. וְעַל – כֵּן

קדם ברכת המזון שאז צריכים לגלות ההתפארות כדי להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי זה. על – פן אומרים ברכת הזמון, דהינו נברך שאכלנו משלו שהוא הכנה והזמנה להמצוה של ברכת המזון שאנו רוצים לקיים שזהו בחינת רצון והשתוקקות שאנו מודיעים בפנינו שאנו רוצים לקיים מצוותיו יתברך, דהינו מה שאומרים נברך וכו'. וזהו עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בנו, כי עקר ההתפארות הוא הרצון כנ"ל. ועל – ידי זה עקר התגלות קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל. וזה בחינת מה שאנו אומרים קדם כל מצוה, הריני מוכן ומזמן לקיים מצות תפלין או ציצית וכיוצא. כי זה בחינת רצון שאנו מודיעים ומגלים בפנינו רצוננו וכספנו החזק לקיים מצוותיו יתברך, כי אין לנו כח לקיים מצוותיו יתברך פראוי רק אנו אומרים אנו מוכנים ומזמנים לקיים המצוה שזהו בחינת רצון. ואזי המצוה נעשית ממילא בסיוע ה' יתברך, כי הבא לטהר מסייעין לו. והכל מאתו יתברך. ועקר עבודתנו הוא הרצון שהוא בחינת מה שאומרים הריני מוכן ומזמן וכו'. ומחמת שבשעת אכילה שאז צריכין לגלות ההתפארות שעל – ידי זה עקר קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר קדשת האכילה. ואז בשעת האכילה הוא עדין קרבא. כי סטרא אחרא קאים על פתורא דבר – נש לקטרגא לה, כמו שאיתא בזהר הקדוש. ורוצה להתגבר על האדם כדי לבטל ההתפארות חס ושלום. על – פן תקנו רבותינו זכרונם לברכה ברכת הזמון, כי על – ידי ההזמנה לברכת המזון שזהו בחינת הרצון, על – ידי זה מתגברין על הסטרא אחרא ומגלין ההתפארות, כי עקר ההתפארות הוא ברצון כנ"ל. ועל – ידי זה זוכין להמשיך קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל. וכן מבאר בפונות שעל – ידי ההזמנה לדבר מצוה שבקדשה מגרשין הסטרא אחרא, הינו כנ"ל. כי ההזמנה הוא בחינת רצון שעל – ידי זה עקר ההתגברות עליהם כנ"ל:

כב) ועל – פן עקר ברכת הזמון בשלשה, כי בשיש שלשה מישראל אז עקר ההתפארות, כי עקר ההתפארות הוא בבחינת יעקב שהוא בחינת תפארת כידוע. ויעקב משלש באבהו, כי כלול משלשתן וכל ישראל נקראין על שם יעקב שנקרא ישראל. ושם עקר ההתפארות בבחינת ישראל אשר בך אתפאר וזה בחינת קדשה משלשת, כי ההתפארות הם בחינת תפלין מחין שנקראים קדש כידוע בחינת פתוחי חותם קדש לה'. כי עקר הקדשה הוא ההתפארות בבחינת והתגדלתי והתקדשתי. שהגדלת שמו יתברך, דהינו ההתפארות שהוא כבודו וגדלתו יתברך, בחינת יקר תפארת גדלתו, זה עקר קדשתו יתברך בחינת והתגדלתי והתקדשתי שנתגדל ונתקדש שמו יתברך על – ידי ההתפארות שמקבל מישראל. וההתפארות הוא בחינת כלליות הגונין ועקר הגונין הם בחינת תלת גונין דעינא שמאירין לבת עין, שזהו בחינת קדשת ישראל שכלולים משלשה אבות שהם בחינת תלת גונין דעינא שעל ידם עקר ההתפארות.

ועל – בן הקדשה משלשת, כי ההתפארות היא הקדשה וכנ"ל, כי ההתפארות על – ידי קיום התורה שהיא בכל בחינותיה משלשת כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פח), בריך רחמנא דיהב לן אוריין תליתאה על – ידי תליתאה ביום תליתאה וכו'. ועל – בן ברפת הזמון שאז עקר התגלות ההתפארות הוא בשלשה, כי עקר ההתפארות הוא בחינת שלשה בחינת תלת אבהן. תלת גונין. קדשה משלשת וכו' כנ"ל. ואז עקר חיוב הכוס של ברפת המזון, כי הכוס הוא בחינת התגלות ההתפארות שמתגלה בשלשה דיקא כנ"ל. וזה בחינת שלשה ברכות של ברפת המזון:

כג) וזה בחינת שלשה סעדות של שבת, כי עקר התגלות ההתפארות בחינת ארץ – ישראל הוא בשבת שאז עולין כל המצוות לפני ה' יתברך. וה' יתברך מתפאר בהם, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה על פסוק, צדק לפניו יהלך וכו'. (סימן רעז). ועל – בן אז אנפאה נהירין בנהירו עלאה על – ידי אור ההתפארות של ישראל. ועקר התגלות ההתפארות הוא על – ידי הצדיק כנ"ל שהוא בחינת משה. וזהו בחינת, כליל תפארת נתת לו וכו'. שאומרים בשבת. וזה בחינת ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ תפארת גדלה וכו'. נמצא, שעקר ההתפארות בשבת. ועל – בן אז מצוה גדולה לאכל סעדת שבת, כי עקר התגלות ההתפארות הוא בשעת האכילה הקדושה שהוא בחינת אכילה של שבת. ועל – בן צריכין לאכל שלש סעדות בשבת, כי ההתפארות כלול משלש כנ"ל. ואלו התלת גונין שהם כלל ההתפארות, מאירין לבת עין, שהוא בחינת כוס של ברכה, בחינת מלכות דוד, בחינת ארץ – ישראל שמקבלת כל ההתפארות. כי משם עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל וזהו בחינת ברפת המזון בשלשה על הכוס שאז עקר שלמות מצות ברפת המזון, כי אז מזמנין בשלשה על הכוס. שכל זה הוא בחינת שלמות התגלות ההתפארות שעל – ידי זה מתגלה ביותר קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר מצות ברפת המזון כנ"ל:

כד) ועל – בן אברהם הוא הראשון שגלה קדשת ארץ – ישראל כמו שאיתא בזהר ומובא בדברינו כמה פעמים, כי אברהם היה נדיב לב הראשון. שכל עבודתו היתה רק רצון וכסופין דקדשה כמו שמבאר במקום אחר, כי הוא היה קדם מתן תורה. ובתחלת עבודתו לא היה יודע משום מצוה. והיתה כל עבודתו רק רצון וחשק וכסופין דקדשה והיה חזק ועז בהרצון מאד נגד כל העולם כלו שעמדו כנגדו למנעו. עד שזכה על – ידי זה לשבר כל האויבים והמונעים שזהו בחינת שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך, המובא לעיל שזה נאמר על אברהם. ועל – ידי כל זה התפאר בו ה' יתברך מאד, כמו שכתוב, אברהם אהבי. ועל – ידי זה זכה לגלות קדשת ארץ – ישראל, כי קדשת ארץ – ישראל נתגלה על – ידי ההתפארות שעקרו על – ידי הרצון וכו' וכנ"ל. ועל – ידי גדל חשקו ורצונו הטוב שהיה עז וחזק בזה מאד זכה שנתגלה לו מצות מילה שהוא תקון הברית שעל – ידי זה עקר שבירת העזות דסטרא אחרא שמשם כל המונעים

וְזוֹכִין לְעִזּוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא תְּלוּי בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית כִּי בּוֹ עַז בּוֹ תִּקְפֹּא בְּיָדוֹעַ וְזָכָה לְהוֹלִיד אֶת יִצְחָק
שֶׁהוּא הָרֵאשׁוֹן שֶׁנּוֹלַד בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּמֶּנּוּ הִתְחִיל הַשְּׂמִיחָה וְהַהֲתַפָּאָרוֹת דְּקִדְשָׁה. וְעַל – בֵּין
נִקְרָא עַל שֵׁם הַצְּחוּק וְהַשְּׂמִיחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, צְחוּק עָשָׂה לִי אֱלֹקִים וְכוּ'. כִּי עָקַר הַשְּׂמִיחָה עַל –
יְדֵי הַהֲתַפָּאָרוֹת כַּנ"ל:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 106 – יז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות הלכה ב

הלכה ב: ענין ברכת הנהנין ודין קדימה משבעה מינים שנשתבחה בהן ארץ - ישראל קודמין לכל. וכל הקודם בפסוק קודם לברכה:
כי אנחנו עם קדוש בני ישראל צריכין שיהיה כל מזונותינו משפע של ארץ - ישראל, כי רק ארץ - ישראל שייך לנו בני ישראל, אבל שפע ואכילה של חוץ - לארץ אינו פדאי לנו, כי חוץ - לארץ הוא אגיר הטמא. והיא תחת ממשלת הסטרא אחרא ואינו ראוי השפעתה לישראל, על - בן אנו צריכין לתקן כל אכילתנו ושתיתנו שיהיה בבחינת שפע של ארץ - ישראל כאלו יוצא מארץ - ישראל. וזה נעשה על - ידי הברכה שאנו מברכין על כל דבר. וכשאנו מברכין ומודים אותו יתברך שבראם בזה בעצמו נעשה ארץ - ישראל בכל מקום, כי עקר ארץ - ישראל נעשה על - ידי פח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים, כמו שכתב רנו נרו יאיר על ענין מחאת פה בתפלה (סימן מד), עין שם. דהינו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, למה פתח התורה בבראשית וכו'? אלא משום פח מעשיו וכו' ברצונו נתנה להם. וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. נמצא שעקר ארץ - ישראל נעשה על - ידי שנתגלה שיה' יתברך ברא כל העולם פלו ובידו לתנה למי שירצה. וכשאנו מברכים ומודים אותו יתברך על איזה פרי שבראה. אזי אנו מגלין קדשת ארץ - ישראל גם באותו המקום שגדל הפרי מאחר שאנו מגלין ומודים שהוא יתברך ברא הפל שמוזה נעשה עקר קדשת ארץ - ישראל פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה פתיב לה' הארץ ומלואה. וכתוב, והארץ נתן לבני האדם. פאן קדם ברכה אזי לה' הארץ ומלואה וכו'. פאן לאחר ברכה אזי, והארץ נתן לבני - אדם. נמצא, שלאחר ברכה פתיב והארץ נתן וכו'. ודינו בחינת פח מעשיו וכו' לתת להם נחלת גוים, הינו שעל - ידי הברכה אנו קונין את

העולם שה' יתברך נתנה לנו על – ידי הברכה שאנו מברכין אותו כנ"ל. וזהו ממש בחינת ארץ – ישראל שאמרו רבותינו זכרונם לברכה פח מעשיו וכו'. הוא בראה וברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. וכן על – ידי הברכה נתגלה כל זה גם – כן כנ"ל. בבחינת והארץ נתן לבני האדם הנאמר לאחר ברכה כנ"ל. ועל – כן גם כאן נעשה ארץ – ישראל כנ"ל. וזהו השנוי שבין הפתובים. שקדם הברכה כתיב לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה. שפרש רש"י שקאי על ארץ – ישראל ושאר ארצות. ואחר ברכה כתיב סתם והארץ נתן לבני האדם, ארץ סתם, כי בכל מקום שכתוב ארץ סתם הוא ארץ – ישראל שנקרא ארץ סתם, כמו שכתב רבנו גרו יאיר. וכמרגל בדברי רבותינו זכרונם לברכה לקרא ארץ – ישראל ארץ סתם, הינו שלאחר הברכה שנתגלה שה' יתברך ברא הכל וברצונו לתנה למי שירצה. אזי והארץ נתן לבני – אדם 'ארץ' סתם, הינו ארץ – ישראל, הינו שנעשה הכל ארץ – ישראל כנ"ל. אבל קדם ברכה יש חלוק בין ארץ – ישראל שקדשתה מפבר ובין שאר ארצות שהם חוץ – לארץ. וזהו שמחלק הפסוק הנאמר קדם ברכה כתיב לה' הארץ ומלואה תבל וכו', דהינו ארץ – ישראל ושאר ארצות, כמו שפרש רש"י. כי קדם הברכה קדם שנתגלה שהכל שלו יתברך, אף – על – פי לא נמשך קדשת ארץ – יתברך שמו, כמו שכתוב, לה' הארץ ומלואה וכו'. אף – על – פי – כן לא נמשך קדשת ארץ – ישראל למטה בכל מקום כנ"ל. רק בשנתגלה גם למטה שה' יתברך ברא הכל והוא נתנה לנו בבחינת והארץ נתן לבני האדם כנ"ל, כי עקר כל הקדשות אינן נמשכות רק בשנתגלה למטה קדשת אלקותו ומלכותו יתברך שאז נמשך הקדשה גם למטה. ואזי נעשה בכל מקום ארץ – ישראל כנ"ל על – ידי הברכה שעל ידה נתגלה אלקותו יתברך שהוא ברא הכל. וברצונו נתנה לנו, כמו שכתוב, והארץ נתן וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הברכה נעשה בכל מקום ארץ – ישראל:

גם איתא בדברי רבנו גרו יאיר שעקר ארץ – ישראל. על – ידי עיני השגחתו יתברך שהוא משגיח בארץ – ישראל תמיד, כמו שכתוב, תמיד עיני ה' אלקיך בה וכו'. ועל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל. וזה נעשה על – ידי ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל שעל – ידי זה ההתפארות נעשין בחינת תפלין. ועל – ידי התפלין מחיין נעשין בחינת עינים שמשגיח בהם שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל כנ"ל, עין שם היטב במאמר המתחיל מי שיודע מארץ – ישראל וכו' (בלקוטי תנינא סימן מ"ם). וזה בחינת הברכה שעל ידה אנו עושין ארץ – ישראל, כי כשאנו מברכין אותו יתברך ומשבחין ומפאריין אותו יתברך. אזי הוא יתברך מתפאר בנו בבחינת את ה' האמרת וזה האמרך, דהינו שאנו מפאריין ומברכין אותו יתברך והוא מאמירנו שאנו מתאמריין ומתפאריין בו יתברך שהוא אלקינו שברא הכל. אז 'זה' האמרך, שהוא יתברך מתפאר בנו גם – כן שאנחנו עמו בבחינת ישראל אשר בך אתפאר ועל – ידי זה נעשה קדשת

אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. נִמְצָא שֶׁעַל – יְדֵי הַבְּרָכָה נַעֲשֶׂה בַּחֲנִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְעַל – בֵּן שִׁבְעַת הַמִּינִין שֶׁבָּהֶן נִשְׁתַּבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הֵם מְקַדְּמִים לַבְּרָכָה, כִּי שִׁבְעַת הַמִּינִים שֶׁהֵם שִׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, הֵם עֲצָמָם בַּחֲנִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עַקֵּר קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי עֵינֵי הַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁמִּסְתַּבֵּל בָּהּ תְּמִיד כַּנִּל וּבִשְׁבַעַת הַמִּינִין אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוּם לַבְּרָכָה, כָּל הַמְּקָרָא הַזֶּה כָּלוּ לְשַׁעוּרֵין נֶאֱמַר חֲטָה לְבַכְדֵי אֲכִילַת פָּרֶס וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁשִׁבְעַת הַמִּינִין הֵם שַׁעוּרֵין שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבָּהֶם מְשַׁעְרֵין שַׁעוּרֵי תּוֹרָה. וְשַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא הֵם בַּחֲנִינַת עֵינַיִם בַּחֲנִינַת הַשְּׂחֹר שֶׁבַעִין שֶׁהוּא מְצַמֵּם הָרְאוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת שַׁעוּרָא דְאַתּוֹן דְּאוֹרֵיתָא (וְכַמְבָּאָר הֵיטֵב בַּמֶּאֱמָר מִיִּשְׂרָאֵל דְּסַפִּינָא סִימֵן לְמִ"ד). וְעַל – בֵּן שִׁבְעַת הַמִּינִין שֶׁהֵם שַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא, הֵם בַּבְּחִינַת עֵינַיִם – בַּת עֵין. וְעַל – בֵּן הֵם שִׁבְעָה כְּנֶגֶד שִׁבְעָה גְּלָדֵי עֵינָא וְעַל – בֵּן בָּהֶם דִּיקָא נִשְׁתַּבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עַקֵּר אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי בַּחֲנִינַת עֵינֵי הַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּנֹזֵכֶר לְעִיל. וְעַל – בֵּן מִשְׁבַּח הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְצָא בָּהּ שִׁבְעַת הַמִּינִין אֵלּוּ שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת שַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא בַּת עֵין שִׁבְעָה גְּלָדֵי עֵינָא בַּחֲנִינַת צְמֻצוֹם הָרְאוֹת. וְעַל – בֵּן עַל – יְדֵי שִׁבְעָה מִינַיִם אֵלּוּ שֶׁהֵם שַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ עֵינֵי הַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עַקֵּר הַהַשְּׂגָחָה עַל – יְדֵי בַּת עֵין, דְּהֵינּוּ צְמֻצוֹם הָרְאוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת שַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא כַּנִּל. נִמְצָא, שֶׁשִׁבַּח שִׁבְעַת הַמִּינִים שִׁיךְ לְשִׁבַּח הַסְּמוּךְ תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּהּ, כִּי עֵינָיו יִתְבָּרַךְ שֵׁם עַל – יְדֵי שִׁבְעַת הַמִּינִים שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת שַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא בַּת עֵין כַּנִּל. נִמְצָא, שֶׁשִׁבְעַת הַמִּינִים שֶׁבָּהֶם נִשְׁתַּבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הֵם עֲצָמָם בַּחֲנִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. וְעַל – בֵּן הֵם קוֹדְמִים לַבְּרָכָה, כִּי עַקֵּר הַבְּרָכָה הוּא רַק לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. וְעַל – בֵּן כָּל הַקּוֹדֵם בַּפְּסוּק קֹדֵם לַבְּרָכָה, כִּי אַתּוֹן דְּאוֹרֵיתָא הֵם בַּחֲנִינַת עֵינֵי הַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ, בַּחֲנִינַת בַּת עֵין כַּנִּל. כִּי בְּהַתּוֹרָה מְלַבֵּשׁ הַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל כַּמּוֹבָא בַּמֶּאֱמָר 'אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה' הַמְּדַבֵּר מִהַשְּׂגָחָה בְּסִימֵן יג. וְעַל – בֵּן כָּל הַקּוֹדֵם בַּתּוֹרָה קוֹדֵם לַבְּרָכָה, כִּי הוּא סְמוּךְ בְּיוֹתֵר לְהַשְּׂגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּל שֶׁזֶהוּ עַקֵּר הַבְּרָכָה כַּנִּל:

וְעַתָּה מֵיִשָּׁב הֵיטֵב מַה שֶׁהִקְשׁוּ בַּגְּמָרָא עַל פְּסוּק אֶרֶץ חֲטָה וְשַׁעוּרָה שֶׁלְּמִדּוֹ מִמֶּנּוּ דִּין קְדִימָה. וְהִקְשׁוּ הַהוּא לְגוֹפָא אֲצִטְרִיךְ, כִּי כָּל הַמְּקָרָא לְשַׁעוּרֵין נֶאֱמַר וְכוּ'. כִּי אֲדַרְבָּא, זֶהוּ דִּיקָא שִׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְצָא בָּהּ שִׁבְעָה מִינִין אֵלּוּ שֶׁבָּהֶם מְשַׁעְרֵין שַׁעוּרֵין דְּאוֹרֵיתָא שֶׁזֶה בַּחֲנִינַת בַּת עֵין שֶׁמִּזֶּה בְּעֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּל וּמִחֲמַת זֶה בְּעֲצָמוֹ רְאוּי לְהַקְדִּימָם לַבְּרָכָה, כִּי עַקֵּר הַבְּרָכָה הוּא לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנִּל:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטְרַת הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֶלְקִיךָ דוֹרֵשׁ אֹתָהּ תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בַּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 107 – יח תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות הלכה ד

הלכה ד: ענין ברכת הנהנין. ודין קדימה בפרות. וחשיבות פרות ארץ - ישראל שקודמין לברכה:

על - פי התורה חבלים נפלו לי בנעימים וכו' (בלקוטי תניינא סימן עא), עין שם היטב מראשה לסופה:

א) וזה בחינת כלל ברכת הנהנין, פי עקר הברכה הוא בשביל להעלות הדבר ולקשרו לנעם העליון, פי זה ידוע שצריך האדם לבלי לקבל הנאה ותענוג מגוף הדבר שאוכל ושותה וכו' רק להעלות התענוג מגוף הדבר שאוכל ושותה וכו', רק להעלות התענוג והאהבה שמלבש בזה הדבר להעלותו לשרשו העליון שבקדשה. ושרש העליון של כל האהבות והתענוגים הוא בחינת נעם העליון שמשם נשתלשלין ונמשכין כל נעימת הטעמים והתענוגים שיש בכל דבר בבחינת מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. שכל האהבות שמלבשין בכל התענוגים כלם נמשכין בשרשם העליון מבחינת נעם העליון שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר ויפה מראה. וזהו מה יפית ומה נעמת אהבה וכו'. ובשביל זה צריכין לברך על כל דבר שרוצה להנות ממנו. פי על - ידי הברכה הוא מקשר ומעלה הדבר לשרשו לבחינת נעם העליון, פי כל הברכות הם בחינת שירות ותשבחות לה' יתברך שמשבחין ומברכין לה' יתברך שפרא את הדבר הזה.

ועל - כן כל הברכות שבעולם הם בבחינת נעם העליון בבחינת פי נעים נאווה תהלה. וכתיב זמרו לשמו פי נעים שזהו בחינת נעים זמירות ישראל (שמואל ב ב) שהביא שם רבנו זכרוננו לברכה בסוף התורה הנ"ל, פי כל הברכות הם בחינת זמירות ותהלות ותשבחות לה' יתברך שעל

– יְדֵי זֶה עֵקֶר הַהִתְקַשְׁרוֹת לְבַחֲיַנַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּק בְּהַבּוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. לְזִכּוֹת לְנְעָם הָעֲלִיּוֹן לְחֻזוֹת בְּנְעָם ה' כִּי אִם עַל – יְדֵי דְבוּרֵי בְרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת וְתַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. שְׁפָלָם הֵם בְּבַחֲיַנַת נְעָם, בַּחֲיַנַת נְעִים זְמִירוֹת וְכוּ' בַּנ"ל. וְזֶה בַּחֲיַנַת כָּלֵל כָּל הַבְּרָכוֹת שְׁצָרִיכִין לְבָרֵךְ עַל כָּל דְּבַר שְׁנֵהֲגִין מִמֶּנּוּ וְאִסּוּר לְהַנּוֹת מִהָעוֹלָם הַזֶּה בְּלֹא בְרָכָה, כִּי צָרִיכִין לְהַעֲלוֹת וּלְקַשֵּׁר כָּל הַהֲנָאוֹת וְהַטְעָמִים וְהַתְעַנּוּגִים לְשֵׁרֶשֶׁם שֶׁהוּא נְעָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁזֶה זּוֹכִין עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה בְּכוּנָה שֶׁהוּא בַּחֲיַנַת נְעָם בַּנ"ל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה מְעַלִּין וּמְקַשְׁרִין כָּל הָאֱהָבוֹת וְהַתְעַנּוּגִים לְשֵׁרֶשֶׁם לְבַחֲיַנַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן בַּנ"ל. וְעַל – כֵּן עֵקֶר קְדֻשַׁת כָּל הַמְּאֻכְלִים הוּא מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶהוּ בַּחֲיַנַת כָּל הַמִּצְוֹת הַתְלוּיֹת בְּאֶרֶץ שְׁפָלָם בְּמִינֵי מֵאֻכָּל, דְּהֵינּוּ הַשְּׂבָעָה מִיָּנִים וְכַמוּבָא לְעִיל, כִּי עֵקֶר הַשְּׂפָעַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן הוּא בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, עַל – כֵּן שֵׁם בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עֵקֶר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה, כִּי עֵקֶר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה הוּא בְּשׂוֹזְכִין לְקַשֵּׁר הַטְעָם וְהַתְעַנּוּג לְבַחֲיַנַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן הוּא בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְעַל – כֵּן שֵׁם בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עֵקֶר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה, כִּי עֵקֶר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה הוּא בְּשׂוֹזְכִין לְקַשֵּׁר הַטְעָם וְהַתְעַנּוּג לְבַחֲיַנַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בַּנ"ל. וְעַל – כֵּן עֵקֶר כָּל הַבְּרָכוֹת שְׁמִבְרָכִין עַל כָּל הַמְּאֻכְלִים אֲנִי לְמִדִּין מִבְּרַכַת הַמְּזוּן, כִּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבְרָכָה, הַשְּׂתָא לְאַחֲרֵי מְבָרַךְ, לְפָנָיו לֹא, כִּמוֹ שְׁמִבְרָכָה. כִּי עֵקֶר כָּל הַבְּרָכוֹת הוּא לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בַּחֲיַנַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן כְּדֵי לְהַעֲלוֹת וּלְקַשֵּׁר כָּל הָאֱהָבוֹת לְשֵׁרֶשֶׁן בַּנ"ל. וְעַל – כֵּן לְמִדִּין כָּל הַבְּרָכוֹת מִבְּרַכַת הַמְּזוּן, כִּי עֵקֶר בְּרַכַת הַמְּזוּן הוּא לְהַמְשִׁיךְ בַּחֲיַנַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּמוֹ שְׂכַתּוֹב, וְאִכְלַת וְכוּ' וּבְרַכַת וְכוּ' עַל הָאֶרֶץ. וְכַמְבֹאֵר לְעִיל כַּמָּה פְּעָמִים. וְעַל – כֵּן פְּרוֹת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל קוֹדֵמִין לְבְרָכָה, כִּי עֵקֶר הַבְּרָכָה הִיא לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בַּחֲיַנַת נְעָם שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן שְׁבִקְדֻשָּׁה שֶׁל כָּל הַטְעָמִים וְהָאֱהָבוֹת וְהַתְעַנּוּגִים שְׂבָעוֹלָם בַּנ"ל. שְׂזוֹכִין לְזֶה עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה בַּנ"ל:

(ב) וְעַל – כֵּן תִּקְנֵנוּ חֻכְמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבְרָכָה דִּין קְדִימָה בְּפְרוֹת כְּפִי חֲשִׁיבוֹת וּמְעַלַת הַפְּרוֹת, כִּי כָּל הַכְּבוֹד וְהַחֲשִׁיבוֹת שְׂבָעוֹלָם נִמְשָׁךְ מִשָּׁם מִבַּחֲיַנַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן כַּמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. שְׁעַל – יְדֵי הַשְּׂפָעַת הַנְּעָם הָעֲלִיּוֹן נִמְשָׁךְ הַתְּגַלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה, שְׂרֵשׁ כָּל הָעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת שְׂבָהֵם נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּ', עֵינֵן שָׁם. וְעַל – כֵּן רְאוּי לְחַלֵּק כְּבוֹד וְחֲשִׁיבוֹת לְהַפְרוֹת לְעַנְיֵן בְּרָכָה לְהַקְדִּים הַרְאוּי לְהַקְדִּים, כִּי עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה נִמְשָׁךְ הַשְּׂפָעַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן שְׂמִשָּׁם עֵקֶר הַכְּבוֹד וְהַחֲשִׁיבוֹת בַּנ"ל. וְעַל – כֵּן רַב הַכְּבוֹד שְׂבָנִי – אָדָם מְכַבְּדִין זֶה אֶת זֶה הוּא בְּמִינֵי מֵאֻכָּל וּמִשְׁקָה. כְּדִרֵךְ הָעוֹלָם שְׂבִשְׂאֲחֹד נִכְנָס לְבֵית חֲבֵרוֹ וְרוֹצֵה לְכַבְּדוֹ הוּא מְכַבֵּד אוֹתוֹ בְּאִיזָה דְּבַר מֵאֻכָּל וּמִשְׁקָה. וְכֵן אִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבְרָכָה לְעַנְיֵן אִסּוּר וְהַתֵּר, 'חֲתִיכָה הַרְאוּיָה לְהַתְּכַבֵּד'. כִּי עֵקֶר כָּל הַכְּבוֹד נִמְשָׁךְ מִנְּעָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהַשְּׂפָעַתוֹ מְלַבֵּשׁ בְּכָל הַמְּאֻכְלִים וּמִשְׁקָאוֹת. וְעַל – כֵּן שָׁם עֵקֶר הַכְּבוֹד בַּנ"ל. וְזֶה בַּחֲיַנַת שְׁלַחַן מְלָכִים, בַּחֲיַנַת מְלָךְ הַכְּבוֹד. (כִּמוֹ שְׂכַתּוֹב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ

לְבָרְכָהּ בְּמָקוֹם אַחֵר בְּהַתּוֹרָה וַיְבַן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֶּלַע בְּסִימָן סוּ. כִּי עָקַר הַכְּבוֹד מִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי בַחֲיִנַת נֶעֱם הָעֲלִיּוֹן שְׂזוּכִין לְקַבֵּל מִשָּׁם בְּשַׁעַת הַשְּׁלֶחַן דִּקְדוּשָׁה בְּשְׂזוּכִין לְבָרֵךְ הַבְּרָכוֹת כְּרְאוּי וּכְנ"ל:

ג) וְזֶה מַה שֶּׁהַתּוֹרָה מְשַׁבַּחַת אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבְּעַת הַמִּינִין שֵׁשׁ בָּהּ פְּרוֹת טוֹבִים כְּאֵלֶּה וְשֶׁהִיא אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ. וְלִכְאוּרָה הַדְּבָר תְּמוּנָה. וְכִי זֶה הוּא שְׁבַח שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה כָּל כָּךְ. וְה' יִתְבָּרֵךְ הַבְּטִיחַ בְּכַמָּה הַבְּטָחוֹת לְאַבְרָהָם וּלְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְתַת אֶת הָאֶרֶץ לְזֶרְעָם וּבִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי מֹשֶׁה כְּמָה וְכַמָּה פְּעָמִים שֶׁהוּא מוֹכֵן לְקִיָּם הַבְּטָחָתוֹ לְתַת לָהֶם אֶת הָאֶרֶץ וְכָל הַתּוֹרָה מְלַאָּה מִשְׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְמַעַן וּמִדְּקָדֵק בָּהּ. וְכָל פְּעַם שֶׁמוֹכִיחַ וּמְזַהֵר אוֹתָם עַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת בְּכָל־לִיּוֹת אוֹ בְּפִרְטִיּוֹת הוּא מְזַכֵּיר עַל פִּי – רַב אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְבוֹא לְרִשֵּׁת אֶת הָאֶרֶץ וְכו', כְּמִבְּאֵר בְּפִסְוִקִים רַבִּים אֵין מְסַפֵּר. וְכִי כָּל הַרְעַשׁ הַזֶּה כְּדֵי לְאָכַל פְּרוֹת טוֹבִים כְּאֵלֶּה? אַךְ בְּאֵמַת עָקַר הַכְּבוֹד הוּא שֵׁשׁ בָּהּ פְּרוֹת טוֹבִים וּמִתּוֹקִים כְּאֵלֶּה שֶׁמְקַבְּלִים טַעַם וְנִעְיִמַת מִתִּיקוֹתָם מִנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן. וְשֵׁם דִּיקָא יְכוֹלִין לְהַתְקַשֵּׁר לְנֶעֱם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי הַפְּרוֹת הַטוֹבִים שֵׁשׁ שָׁם. עַל – יְדֵי שְׂנֹזְכָה לְקִיָּם הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בָּהֶם שְׂנוּהֲגִין בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דִּיקָא. נִמְצָא, שֶׁעָקַר מַה שֶּׁמְשַׁבַּח אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבְּעַת הַמִּינִין הַטוֹבִים, עָקַר הַכְּבוֹד עַל שְׂרַשׁ הַטַּעַם שֶׁלָּהֶם שֶׁהוּא נֶעֱם הָעֲלִיּוֹן שְׂזוּכִין בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דִּיקָא וְזֶהוּ בּוֹדָאי שְׁבַח גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, כִּי עָקַר עֲבוּדַת הָאָדָם כָּל יְמֵי חַיָּיו הוּא לְזָכוֹת לְנֶעֱם הָעֲלִיּוֹן לְחַזוֹת בְּנֶעֱם ה'. לְהַפִּיר גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב, אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ וְכו' לְחַזוֹת בְּנֶעֱם ה':

וְזֶה שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָהּ עַל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שֶׁנִּתְאַוָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כָּל כָּךְ וְהַתְּפִלָּל תְּקַט"ו תְּפִלוֹת כְּדֵי לְבוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְהַקְּשׁוּ עַל זֶה, וְכִי לְאָכַל מִפְּרִיָּהּ הוּא צְרִיךְ וְלִשְׁבַע מִטוֹבָהּ! אֵלֶּה בְּשִׁבִיל לְקִיָּם הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ. וְהַדְּבָר תְּמוּנָה וּדְקָאֵרִי לָהּ מַה קָאֵרִי לָהּ. וְכִי יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת שֶׁמֹּשֶׁה יִתְאַוָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל לְאָכַל מִפְּרִיָּהּ וְלִשְׁבַע מִטוֹבָהּ. אַךְ עָקַר הַקְּשִׁיא וְהַתְּרוּץ הוּא מַה שְׁכַתּוּב, כִּי מִחַמַּת שְׂרוּאֵין שֶׁמֹּשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם מְשַׁבַּח אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבַח הַפְּרוֹת כְּנ"ל, עַל – כֵּן הוּא מְקַשֶּׁה זֹאת, וְכִי לְאָכַל מִפְּרִיָּהּ וְכו'. כִּי אֲנִי רוֹאֵין שְׁכָל שְׁבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא מְשַׁבַּח אוֹתָהּ שֶׁהִיא אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ אֶרֶץ חֹטָה וְשַׁעוּרָה גִּפְּן וְתִאֲנָה וְכו'. וְזֶה שֶׁמִּתְרַץ, אֵלֶּה בְּשִׁבִיל לְקִיָּם מְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ, הֵינּוּ כִּי בְּאֵמַת שְׁבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הֵן הֵן פְּרוֹתֶיהָ הַטוֹבִים וְהַנִּעְיִמִים. וּבְשִׁבִיל זֶה הַתְּאַוָּה מֹשֶׁה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל אַךְ לֹא הֵיטָה כְּפִנְתּוֹ חַס וְשְׁלוֹם, לְטַעַם הַגְּשָׁמִי שֶׁל הַפְּרוֹת, רַק עָקַר כְּפִנְתּוֹ כְּדֵי לְזָכוֹת לְקִיָּם הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ. כְּדֵי שֶׁעַל – יְדֵי הַמְצוּוֹת יִקְשֵׁר טַעַם הַמִּתִּיקוֹת וְנִעְיִמַת הַפְּרוֹת לְשִׁרְשֵׁן לְבַחֲיִנַת נֶעֱם הָעֲלִיּוֹן שְׂזוּכִין עָקַר תְּשׁוּקַת מֹשֶׁה וְכָל הַצְּדִיקִים לְזָכוֹת לְחַזוֹת בְּנֶעֱם ה' שְׂזוּה עָקַר הַתְּכִלִּית כְּנ"ל:

ד) והנה מבאר בהתורה הנ"ל שארץ – ישראל היא בחינת נעם ועל – בן שם עקר המחין, כי אין חכמה כחכמת ארץ – ישראל, כי עקר המחין נמשכין מנעם העליון ששופע בארץ – ישראל כנ"ל, אבל מחין של חוץ – לארץ הם בחינת חובלים, בחינת מחלקת וכו', כמו שמבאר שם. ומחמת שאלו המחין של חוץ – לארץ, שהם בחינת חובלים, מבקשים לעצמן תקון. ותקונם היא בעת שמקבלים השפעת הנעם העליון על – ידי כלי הנעשה על – ידי צדקה וכו'. שאז באין המחין של חוץ – לארץ בחינת חובלים ונופלים למחין של ארץ – ישראל, בחינת נעם כדי להתתקן על – ידי זה, כי אז הוא זמן תקונם וכו', כמבאר שם. על – בן לפעמים המחין של חוץ – לארץ בחינת חובלים הם פגומים כל כך עד שגורמים פגם גם להמחין של ארץ – ישראל שהם בחינת נעם ולא די שלא נתתקנים החובלים על – ידי הנעם אדרבא, הם פוגמים אותם. ומזה בא המחלקת שיש בארץ – ישראל גם – בן חס ושלום וכו', עין שם כל זה היטב:

וזה בחינת גדל היסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל ועצם רבוי המניעות כלי שעור שצריכין לשבר קדם שבאין לארץ – ישראל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ה) שארץ – ישראל הוא אחד מהדברים שבאין על – ידי יסורים. ועקר היסורים הם המונעים מארץ – ישראל. וכל זה נמשך מבחינת החובלים הנזכרים לעיל שהם לשון חבלה ויסורים, דהיינו מניעות שהם בחינת מחלקת, כי כל המניעות שבעולם הם בחינת מחלקת, כי האדם רוצה [כל] כך לנסע לארץ – ישראל והמניעות עומדים כנגדו וחולקים עליו ורוצים למנעו חס ושלום, וכל זה נמשך מבחינת החובלים שהם המחין של חוץ – לארץ שהם בחינת מחלקת, הינו מחמת שהחובלים רוצים להתתקן על – ידי הנעם, על – בן תקף בשהאדם נתעורר לילך לארץ – ישראל שאזי כפי התעוררותו ותשוקתו לארץ – ישראל נמשך עליו הארה מבחינת הנעם העליון שהם המחין של ארץ – ישראל. ואזי תקף באים החובלים בנעימים כדי להתתקן כנ"ל. ומחמת שהחובלים הם מחין של חוץ – לארץ בחינת מחלקת, נאחו בהם הזהמא של חוץ – לארץ שהיא ארץ העמים. על – בן מתגבר הרע שבהם ומבלבלין מח האדם וגורמים לו מניעות גדולות מארץ – ישראל וצריך יגיעה לשברם. כי באמת זהו כלל גדול בעבודת הבורא יתברך שיקר כל המניעות שבעולם הם רק מניעת המח, כי כל מה שהאדם רוצה באמת יכול לגמר כרצונו ואין שום מניעה שתוכל למנעו ועקר המניעה היא רק מחמת שעדין אינו מאמין בדעתו בשלמות כראוי שהוא צריך לעשות דבר זה. ושחיו הנצחיים תלויים בזה. כי אם היה האדם מאמין בקדשת ארץ – ישראל כמו שהיא באמת, בודאי לא היה שום מונע בעולם שיוכל למנעו ולא היו כל המניעות שבעולם נחשבים בעיניו למניעות כלל. ובאמת אינם מניעות כלל, כי המניעה הגדולה הוא שצריכין לעבר בשני ימים לדרך רחוק כזה. והלא אנו רואים אלפים ורבבות בני – אדם שפורשין עצמן לימים למרחוק יותר מארץ – ישראל בשביל ספק רוח. זה נוסע למארסעלייא וזה ללונדון. וזה לאמריקא שרחוק מאד, מכל שכן לסטאנביל ולעכו

שְׁשִׁיחִים עוֹבְרִים וְשָׁבִים הַרְבֵּה. וְאִם מְנִיעָה מִחַמַּת מָמוֹן הֲלֹא אָנוּ רוֹאִים כַּמָּה עֲנִיִּים שְׁמִשְׂיָאִין בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וּמוֹצִיָּאִים עֲלֵיהֶם הוֹצָאוֹת הַרְבֵּה שְׁעוּלָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵהוֹצָאוֹת הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמֵאִין לֹקָחִים אֵלּוּ הַהוֹצָאוֹת, הֲלֹא הוּא רַק מִחַמַּת שְׁהֶם מִשְׁתּוֹקְקִים כָּל כָּךְ לְהִשְׂיֵא בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וּמִצְפִּים לֵה' יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּכָל מָה שְׁמִכְרַח לָהֶם, מִכָּל שֶׁכֵּן אִם הָיוּ מִשְׁתּוֹקְקִים בְּאֵמֶת וְהָיוּ חוֹשְׁבִים מִחֲשָׁבוֹת וְתַחְבּוּלוֹת עַל זֶה לְבוֹא לְשֵׁם בּוֹדָאֵי הָיָה ה' יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּלִי סֶפֶק. וְעַל – כֵּן אִם הָיָה הָאָדָם מֵאֲמִין בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל חֵלֶק מֵאֶלֶף כִּמוֹ שֶׁהָיָה בְּאֵמֶת בּוֹדָאֵי הָיָה כָּל אָדָם רֵץ וּפּוֹרַח לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּמוֹ מִי שֶׁהָיָה רֵץ אִם הָיָה יוֹדֵעַ שְׁיִמְצָא שֵׁם בּוֹדָאֵי אֲלָפִים וְרַבּוֹת אֲדוּמִים. שְׁבוֹדָאֵי הָיָה רֵץ לְשֵׁם בְּכָל כַּחוֹ וְלֹא הָיָה שׁוֹם מוֹנֵעַ שְׁיִמְנַעְהוּ וְהָיָה לוֹוֶה וּמוֹכֵר כָּל אֲשֶׁר לוֹ עַל הוֹצָאוֹת. וְהָיָה פּוֹרַח לְשֵׁם בּוֹרִיזוֹת וּבִבְהֻלָּה גְדוּלָּה, מִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן אִם הָיָה הָאָדָם מְשִׁים לְלַבּוֹ שֶׁבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שְׁכָל הַתּוֹרָה כְּלָה מֵרֵאשִׁי לְסוּפָה מְלֵאָה מִשְׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי הַתּוֹרָה מִתְחַלֵּת מִבְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ. וּפְרַשׁ רִשׁ"י, לֹא הָיָה צְרִיךְ לְהַתְחִיל אֵת הַתּוֹרָה אֶלָּא מֵהַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם וְכוּ'. וּמִפְּנֵי מָה פָּתַח בְּבְרֵאשִׁית? בְּשִׁבִיל כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נְחִלַּת גּוֹיִם וְכוּ'. שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ הַעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים לְסֻטִּים אַתֶּם וְכוּ'. נִמְצָא שְׁכָל הַתּוֹרָה שְׁמִבְרֵאשִׁית עַד הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם הִפֵּל בְּשִׁבִיל שְׁנוּכָל לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְכָל הַסְּפוּרִים מֵהַתּוֹרָה מְסַפֵּרֵת מִבְּרֵאשִׁית הָעוֹלָם וְלַדַּת הָאָבוֹת וְסִבּוֹתֵיהֶם וְגִלְגוּלֵיהֶם הִפֵּל הוּא לְעֲשׂוֹת דֶּרֶךְ כְּבוֹשָׁה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן. כִּמוֹ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ גִּלְגַּל עִם אֲבוֹתֵינוּ הַרְבֵּה וְעָשָׂה עִמָּהֶם נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת הַרְבֵּה, הִפֵּל בְּשִׁבִיל לְתַת לָהֶם וּלְזַרְעָם אַחֲרֵיהֶם אֵת אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת כַּמְבָּאָר בְּהַתּוֹרָה, שֶׁתִּכַּף בְּפִרְשַׁת נַח שְׁכָתוֹב שֵׁם לְדַת אַבְרָהָם אָבִינוּ שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן לְאָבוֹת וְהוּא הָרֵאשׁוֹן שֶׁגִּלְגָּה אֱלֹקוֹתוֹ בְּעוֹלָם, תִּכַּף וּמִיד גִּלְגָּה לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ מְעַלֵּת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְצוּהוּ לִילֶךְ לְשֵׁם, כִּמוֹ שְׁכָתוֹב, לֶךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וְכוּ' אֵל הָאָרֶץ וְכוּ'. וְשֵׁם כָּל הַפְּרָשָׁה וְכָל הַסֵּדֵר מְדַבֵּר מֵעֲנִין נְסִיעַת אַבְרָהָם לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְאַחַר כָּךְ בְּבֵרִית בֵּין הַבְּתָרִים שֶׁהִבְטִיחוּ ה' יִתְבָּרַךְ עַל יְרֵשֶׁת אֶרֶץ, כַּמְבָּאָר שֵׁם בְּפִרְשָׁה שְׁמִזְכִּיר הַבְּטַחַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים מְגִדֵּל חֲבָתָה. וְכֵן אַחַר כָּךְ אֵצֶל יִצְחָק וַיַּעֲקֹב שְׁמִבְטִיחַ לְכָל אֶחָד כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל הַבְּטַחָה שִׁיתֵּן לָהֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם וְחִזְרוּ הַבְּטַחָה זֹאת כַּמָּה פְּעָמִים מְגִדֵּל שְׁבַח מְעַלֵּת הַהַבְּטַחָה הַזֹּאת וְכָל סֵפֶר בְּרֵאשִׁית סוֹבֵב הוֹלֵךְ עַל קֵטֵב זֶה שֶׁל הַבְּטַחַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִבְטִיחַ לְאָבוֹת וְכִמוֹ שְׁפָרַשׁ רִשׁ"י עַל פְּסוּק אֵלֶּה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף. וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹתֵיהֶם וְגִלְגוּלֵיהֶם עַד שְׁבָאוּ לְכָלֵל יִשׁוּב וְכוּ', דִּהְיִינוּ עַד שְׁבָאוּ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיָה הַיִּשׁוּב וְהַמְּנוּחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה. וְכֵן כָּל סֵפֶר שְׁמוֹת שְׁמִדְבַר מִיְצִיאת מִצְרַיִם. וְהִפֵּל הָיָה כְּדִי לְזוֹכוֹת לְבוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמְבָּאָר בְּפִרְשָׁה בְּתַחֲלַת הַתְּגִלוֹת ה' יִתְבָּרַךְ לְמֹשֶׁה בְּסִנְיָה שְׁנֵאמַר שֵׁם תִּכַּף, אֵעֲלֶה אֶתְכֶם מִצְרַיִם אֵל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְכוּ' אֶרֶץ זָבַת וְכוּ'. וְכַתִּיב, וְאַרְדּוּ לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וְלַהֲעֲלוֹתוֹ מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֵל אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחְבָּה וְכוּ'. וְכַתִּיב, וְגַם

הַקִּימְתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם לָתֵת לָהֶם אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וְכוּ' וְלִקְחֹתִי אִתְּכֶם לִי לְעַם וְכוּ' וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת יָדֵי לָתֵת אוֹתָהּ לְאַבְרָהָם וְלִיִּצְחָק וְלִיעֶקֶב וְכוּ'. וְכֵן הִרְבֵּה בְּכָל הַתּוֹרָה בָּלָה. שְׂמֹכֵל זֶה יְכוּלִין לִרְאוֹת וּלְהִבִין מִרְחוֹק עֵצִם שְׂבַח מַעֲלַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִבְּטִיחַ כָּל כֶּךָ עָלֶיהָ. וּבִפְרָט בְּשָׂאֵר סְפָרִים בְּגִמְרָא וּבַמְדַרְשִׁים וּשְׂאֵר סְפָרִים שְׂמֵבָאָר בְּכֻלָּם מַגְדֵּל שְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲלַת הַזּוֹכָה לִישֵׁב בָּהּ וְאֶפְלוּ לִילֶךְ בָּהּ אַרְבַּע אַמּוֹת. וּבִפְרָט בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שְׂמֵבָאָר בְּכֻמָּה תּוֹרוֹת מַגְדֵּל קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְשְׂכָל קְדֻשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּיָהּ בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. פּוֹק עֵינַי וְתִשְׁכַּח:

וְעַל – כֵּן אִם הָיָה הָאָדָם מְשִׁים לְבוֹ לְזֶה בְּאֵמֶת, בּוֹדֵאֵי אֵינן שׁוֹם מְנִיעָה שִׁימְנִיעָהוּ. וְעַקֵּר הַמְנִיעָה הוּא רַק מְנִיעַת הַמַּח כִּנ"ל. וְכֵל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחֻבְלִים שְׂבָאִין וְנוֹפְלִין בְּנִעִימִים בְּעַת שְׁנִתְעוֹרֵר הַשְּׁפַעַת הַנְּעִם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי הַשְּׂתוֹקְקוֹת לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂאֵז בְּאֵין הַחֻבְלִים כִּנ"ל. וְאֵז נִתְעוֹרֵר הָרַע שְׂבַחֻבְלִים וּמִבְּלָבֵל אֶת מַח הָאָדָם עַד שְׂאִינוּ יְכוּל לִרְאוֹת מַעֲלַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמִזְמִין כְּמָה מְנִיעוֹת שְׂכָלִם נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הָרַע שְׂבַחֻבְלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחִין שֶׁל חוּץ – לְאֶרֶץ מִמַּשׁ שֶׁהֵם מִתְנַגְּדִים לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְכֵל אֵלוֹ הַמְנִיעוֹת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂצָרִיכִין לְשַׁבְּרָם כָּלִם כְּלוּלִים בְּבְחִינַת שְׂבָעָה עֲמִמִין שֶׁהֵם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכוּ'. שֶׁהִיָּתָה הָאֶרֶץ בְּיָדָם שֶׁהֵם חוֹפִין עַל קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמַעֲלִימִין וּמִסְתִּירִין טַעַם קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמִשֶּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַיִּסּוּרִים וְכֵל הַמְנִיעוֹת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן הֵם שְׂבָעָה עֲמִמִין כִּנְגַד שְׂבָעַת הַמִּינִין שְׁנִשְׁתַּבְּחָה בְּהֵן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב, אֶרֶץ חֲטָה וְשַׁעוֹרָה וְכוּ'. וְעַקֵּר הַשְּׂבַח הוּא שֶׁשֶּׁם הוּא שׁוֹפֵעַ נְעִם הָעֲלִיּוֹן שְׂמֵשֶׁם טַעַם אֵלוֹ הַפְּרוֹת וְכוּ' כִּנ"ל. וְעַל – כֵּן כִּנְגַד אֵלוֹ הַשְּׂבָעָה הַמִּינִים שֶׁהֵם בְּחִינַת נְעִם שֶׁהִיא עַקֵּר שְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנְגַד זֶה הֵם שְׂבָעָה עֲמִמִין הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׂכַתוֹב, וְלִהְעֵלוֹתוֹ מִן הָאֶרֶץ הַהִיא אֵל אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה אֵל אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ. אֵל מְקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכוּ'. כִּי הָא בְּהָא תְּלִיא, כִּי לְכַבֵּשׁ וְלִהְכַנִּיעַ הַשְּׂבָעָה עֲמִמִין שְׂחוֹשֵׁב שֶׁם הַפְּסוּק שֶׁהֵם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכוּ'. הוּא עַל – יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִים בְּשְׂבַח הָאֶרֶץ שֶׁהִיא אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ, דְּהִינוּ שְׂשׁוֹפֵעַ שֶׁם נְעִם הָעֲלִיּוֹן שְׂמֵשֶׁם מְתִיקַת כָּל שְׂבָעַת הַמִּינִים שְׂעַל – יְדֵי זֶה יְכוּלִין לְהַכְּנִיעַ וְלְכַבֵּשׁ כָּל הַשְּׂבָעָה עֲמִמִין שֶׁהֵם כָּלִל הַמוֹנְעִים כִּנ"ל, כִּי עַקֵּר הַמְנִיעוֹת הוּא שְׂמֵבָלְבָלִין הַמַּח מִלְּהַרְגִישׁ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. אֲבָל מִי שְׂמַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וּמֵאֲמִין לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ וּלְכָל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים שְׂמִפְּלִיגִין בְּשְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, בּוֹדֵאֵי יִשְׁבֵּר כָּל הַמְנִיעוֹת שְׂכְּלוּלִים בְּשְׂבָעָה עֲמִמִין שְׂנִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הַחֻבְלִים וְיִבּוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, לְאֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ שִׁישׁ בָּהּ שְׂבָעַת הַמִּינִים שֶׁהֵם בְּחִינַת נְעִם כִּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ שְׂנִקְרָאֵת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּתוֹרָה כְּמָה פְּעֻמִּים, כִּי חֶלֶב הוּא בְּחִינַת הוֹלְדָה שְׂאֵז דָּם נְעַפֵּר וְנַעֲשֶׂה חֶלֶב (בְּכוֹרוֹת ו) הַנִּמְשָׁךְ מִנְּעִם הָעֲלִיּוֹן שְׂמֵשֶׁם מְתִיקַת כָּל הַטְּעָמִים בְּחִינַת דָּבָשׁ, כְּמֵבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, עֵינַי שֶׁם הֵיטֵב. וְעַל – כֵּן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל מְסַגֵּל לְבָנִים, כִּי שֶׁם שׁוֹפֵעַ נְעִם הָעֲלִיּוֹן שְׂמֵשֶׁם הַהוֹלְדָה:

ה) וְזֶה בְּחִינַת פָּגַם הַמְּרַגְלִים מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רָעָה שְׁאֲמְרוּ, בָּאֲנֹכִי אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ הִיא וְזֶה פְּרִיָּהּ. אָפֶס כִּי עָזוּ הָעָם וְכוּ'. הֵינּוּ שֵׁישׁ שֶׁם שְׂבַעָה עֲמֻמִּין שְׁנַמְשְׁכִין מֵהָרַע שְׂבַחֻבָּלִים שְׂאִינָם מְנִיחִין לְבוֹא לְאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְבַחֲנֵינָת נָעַם. כִּי לֹא רָצוּ לְהֶאֱמִין שֵׁישׁ כַּח בְּיִשְׂרָאֵל לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל הַחֻבְּבָלִים וּלְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת שְׂבַעוּלָם. נִמְצָא, שְׁאֲמְרוּ דָּבָר וְהַפּוֹכוֹ:

ו) וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁאֲמַר פְּרַעָה, תִּכְבֵּד הָעֵבֹדָה וְכוּ'. כִּי תִכְףּ בְּשַׁנְתְּעוֹרֵר צְמִיחַת קָרֶן יִשׁוּעָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה שֶׁהֶעֱקַר הוּא לְבוֹא לְאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל. שֶׁהוּא בְּחִינַת נָעַם כַּנ"ל. וְתִכְףּ נִתְעוֹרְרוּ בְּחִינַת הַחֻבְּבָלִים וְנִפְּלוּ בְּנַעֲיָמִים. וְעַל – יְדֵי זֶה הִתְגַּבֵּר הָרַע שְׂבַחֻבָּלִים וְהִסִּית אֶת פְּרַעָה לְהַכְּבִיד הָעֵבֹדָה יוֹתֵר לְמַנַּע יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּאֻלָּה מְלָשׁוּב לְאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וּמִגְדֹּל הַתְּגַבְּרוֹת הָרַע שְׂבַחֻבָּלִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה הִיָּתָה כְּבִדוֹת הָעֵבֹדָה בְּחִינַת תִּכְבֵּד הָעֵבֹדָה כַּנ"ל. עַל – יְדֵי זֶה חֲזָרוּ וְנִתְעוֹרְרוּ דָּתָן וְאַבִּירָם וַיֵּצְאוּ נֹצְבִים לְקִרְאֵת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְאָמְרוּ, יִרְא ה' עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁפֹּט. שְׁזָהוּ בְּחִינַת מַחְלַקַת שְׁנַמְשָׁךְ מֵהַחֻבְּבָלִים שְׁחֲזָרוּ וְנִתְעוֹרְרוּ עַל – יְדֵי שְׁנַתְּעוֹרֵר הַנָּעַם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי הַתְּחַלַּת הַגְּאֻלָּה לְבוֹא לְאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל, כִּי כָּל עֵקֶר גְּלוּת מִצְרַיִם נִמְשָׁךְ מִמַּחְלַקַת שֶׁהִיא בְּחִינַת חֻבְּבָלִים, כִּי עֵקֶר הַגְּלוּת נִתְגַּלְגַּל עַל – יְדֵי הַמַּחְלַקַת שְׁבִין הַשְּׂבָטִים עִם יוֹסֵף, כִּי הִבְעֵל דָּבָר הַתְּגַרָּה בָּהֶם שִׁיחֲלְקוּ עִם יוֹסֵף דִּיקָא, כִּי יוֹסֵף הוּא בְּחִינַת נָעַם, כְּמוֹ שְׁמִבְּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְהֵם חֲלְקוּ עָלָיו. וְעַל – יְדֵי זֶה הִתְגַּבְּרוּ בְּחִינַת הַחֻבְּבָלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחְלַקַת. וְעַל – בֵּן יִרְדוּ לְגְלוּת מִצְרַיִם שֶׁהוּא הַהֶפֶךְ מִמָּשׁ מְאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת נָעַם. כִּי מִצְרַיִם הוּא כְּנֶגֶד אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל. אֵת זֶה לַעֲמַת זֶה כִּידוּעַ. וְעַל – בֵּן הֵם שְׁטוּפֵי זְמָה, כִּי תֵאֵוֹת נֶאֱוֹף נִמְשָׁךְ מִפָּגַם הַנָּעַם הָעֲלִיּוֹן שְׂאֵז נוֹפֵל לְאַהֲבַת נָשִׁים כְּמוֹבֵן בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְעַל – בֵּן כְּשֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב שְׁנֵי אֶת הַשְּׂבָטִים אָמַר לָהֶם, קַחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיכֶם וְכוּ'. דִּהֵינּוּ פְּרוֹת אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי יַעֲקֹב שָׁמַע שְׁאֲמַר לָהֶם מְרַגְלִים אַתֶּם, שְׁמַרְמוּ עַל חֲטָא הַמְּרַגְלִים שְׁפָגְמוּ בְּנָעַם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי שְׁפָגְמוּ בְּאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַת נָעַם כַּנ"ל, כִּי גַם הֵם פָּגְמוּ בְּיוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת נָעַם כַּנ"ל, עַל – בֵּן צָוָה יַעֲקֹב שִׁיקְחוּ עִמָּהֶם מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ, הֵינּוּ פְּרוֹת אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂבָהֶם מְלַבֵּשׁ הַשְּׁפַעַת הַנָּעַם הָעֲלִיּוֹן כְּדֵי לְהִרְאוֹת לוֹ שְׁאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל חֲבִיבָה בְּעֵינֵיהֶם וְהֵם מְחַבְּבִין אֶת הָאָרֶץ. וְגַם עַל – יְדֵי זֶה שִׁיקְחוּ עִמָּהֶם פְּרוֹת אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל יִמְשִׁיכוּ לְשֵׁם קֹדֶשֶׁת הַנָּעַם הָעֲלִיּוֹן כְּדֵי לְבַטֵּל עַל – יְדֵי זֶה בְּחִינַת הַחֻבְּבָלִים שְׁמָשֶׁם בָּאוּ לָהֶם כָּל הַיִּסּוּרִים שְׁסָבְלוּ מִיוֹסֵף שֶׁהִכֵּל הָיָה מַחֲמַת בְּחִינַת הַחֻבְּבָלִים שֶׁהִתְגַּבְּרוּ עֲלֵיהֶם. עַל – יְדֵי שְׁמִכְרוּ אֶת יוֹסֵף וּפָגְמוּ בְּנָעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף כַּנ"ל. וְעַל – בֵּן עַל – יְדֵי הַפְּרוֹת שֶׁל אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל יִמְשִׁיכוּ הָאֶרֶץ הַנָּעַם הָעֲלִיּוֹן לְתַקֵּן זֹאת כַּנ"ל. וְזָהוּ, קַחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ. בְּחִינַת נָעַם זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל וְכוּ' שֶׁהוּא בְּחִינַת נָעַם כַּנ"ל:

ז) ומגדל ההתגברות של החובלים אז בעת התחלת הגאולה שנתעוררו כנגד הנעם. עד שהכביד העבודה וכו' וגרם מחלקת של דתן ואבירם שאמרו ירא ה' עליכם וכו' כנ"ל והתגברו כל כך עד אשר העושיק יהולל חכם וכו' שגם משה רבנו אמר לה' יתברך, למה הרעתה וכו'. וכל זה מחמת התגברות החובלים, על – כן אמר לו ה' יתברך, עתה תראה וכו' ואמרו רבותינו זכרונם לברכה ולא העשוי לשלשים ואחד מלכים שרמו לו ה' יתברך תכף שלא יכנס לארץ – ישראל, הינו מאחר שאין בידו לתקן החובלים, אדרבא, הם מבלבלין גם דעתו הקדושה עד שאמר למה הרעתה. בודאי אי אפשר שיכנס לארץ – ישראל, כי כשירצה לכנס לארץ – ישראל יתגברו החובלים יותר ויותר וכשאין בידו לתקנם אזי הם פוגמים ביותר בקדשת ארץ – ישראל, כמבאר בהתורה הנ"ל. ועל – כן בודאי אי אפשר שיכנס לארץ – ישראל. וזהו הטעם שאנשים קטנים נכנסין לארץ – ישראל בקלות וגדולי הצדיקים יש להם מניעות עצומות מלבוא לארץ – ישראל עד שמשה לא זכה לבוא לארץ – ישראל. וכן סמוך לדורותינו היה הבעל שם טוב ז"ל ורבי נפתלי ז"ל שלא יכלו לבוא לארץ – ישראל, כי משה רבנו לפי עצם גדלותו אם היה נכנס לארץ – ישראל היו צריכים לכנס ולפל כל החובלים לתוך הנעימים להתתקן והיו צריכים להתתקן כל המחין הפגומים שנפגמו מחטא אדם הראשון ואילך שכלם הם בחינת חובלים, בחינת מחין של חוץ – לארץ. שנמשכין על – ידי פגם הכבוד על – ידי שפוגמין בכבוד ה' יתברך שהם כלל כל החטאים שבעולם שכלם היו צריכים להתתקן על – ידי משה, כי כל אחד כפי מה שזוכה לקבל קדשת ארץ – ישראל, דהינו השפעת הנעם, כמו כן באין ונופלים בחינת החובלים להתתקן ועל – כן אם היה משה רבנו נכנס לארץ היו צריכים כל החובלים להתתקן ומחמת שאז עדין לא הגיע הזמן לזה, כי לא יגמר תקון כל החובלים עד שיבוא משיח ויבער רוח הטמאה מן הארץ. ומחמת שלא היה אפשר לתקנם אז היו יכולים לגרם פגם יותר חס ושלום. על – כן היה מן הנמנע שהוא יכנס לארץ עם ישראל. והיה ההכרח שיכניסם יהושע שמעלתו קטנה ממשה שאז לא נתעוררו החובלים כי אם מעט כפי ערך הנעם שזכה לקבל. וזה היה בידו לתקן בכח וזכות רבו משה. וזה שבא שר צבא ה' ליהושע ואמר לו, עתה באתי, שר צבא ה' זה מט"ט שכולל ששה סדרי משנה, ששם שרש החובלים בקדשה שהוא מחלקת התנאים ואמוראים שחובלים זה לזה בהלכה. זה אוסר וזה מתיר וכו'. ועל – כן בא ליהושע קדם שנכנס ליריחו לתחלת גבול ארץ – ישראל, הינו בחינת חובלים שנופלים בנעימים להתתקן כנ"ל:

וזה בחינת לא תוכל פלותם מהר פן תרבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. ובתיב, לא אגרשנו מפניך בשנה אחת וכו'. שצריכין לכבש קדשת ארץ – ישראל מעט מעט לגרש הרע שבחובלים שהם בחינת העמים והקלפות והמונעים מארץ – ישראל לגרשם מעט מעט. כי אין פח לתקן החובלים בבית אחת, דהינו לברר הטוב שבהם שיכלל בנעם והרע יפל ויתבטל. ואין בנו פח לזה כי אם מעט מעט להמשיך קדשת הנעם מעט

מעט. וכפי קדשת הנעם שנזכה להמשיך כמו כן נתקן את החובלים ונגרש את הרע שבהם בבחינת מעט מעט אגרשנו עד אשר תפרה ונחלת את הארץ שתזכה לקבלת קדשת הנעם שמשם ההולדה דקדשה. בחינת עד אשר תפרה. ואז ונחלת את הארץ שתזכה לנחל ולירש ארץ שקדשתה מנעם העליון כנ"ל:

וזה בחינת כל ההתגרות וההתגברות שמתגבר הבעל דבר בכל פעם יותר על כל מי שרוצה לכנס לעבודת ה' יתברך וכל מה שמתעורר האדם יותר לכנס לעבודת ה' יתברך מתעורר כנגדו הבעל דבר ביותר כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו (סכה נב). כי עקר כל הקדשה של איש הישראלי נמשך מארץ – ישראל מבחינת נעם העליון שהיא כלל התורה הקדושה, כמו שפתוב, דרכיה דרכי נעם. ועל – כן כל מה שהאדם רוצה לכנס אל הקדשה יותר שאז נמשך עליו קדשת ארץ – ישראל קדשת הנעם העליון ביותר, כמו כן באים בחינת החובלים להתתקן כנ"ל. ואזי כמו כן מתעורר הרע שבחובלים ומתגברים כנגדו למנועו, כי כל החטאים והסטרא אחרא אחיזתם מהחובלים שהם בחינת מחלקת שמשם עקר היצר הרע, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר. שיצר הרע הוא בחינת מחלקת. ועל – כן נקראים החטאים בשם חבלה, כמו שפתוב (בנחמיה א), חבל חבלנו לך. כי כלם נמשכין מבחינת החובלים כנ"ל. ועל – כן צריך האדם להתגבר בכל פעם מחדש כדי להכניע הרע שבחובלים בכל פעם ולתקן הטוב שבהם להפך החובלים לבחינת נעם שיהיו כל המחין בבחינת מחין של ארץ – ישראל ששם עקר המח והחכמה וכנ"ל:

ח) וזה שאמר משה, 'אכן נודע הדבר' בשראה שני אנשים עברים נצים. ופרש רש"י, רואה אני שהם ראויים לכך להיות בגלות וכו'. הינו מחמת שראה שיש מחלקת בישראל על – כן נודע לו טעם הגלות, כי עקר הגלות מחמת החובלים שהם בחינת מחלקת. וכן עכשו עקר אריכת הגלות מחמת מחלקת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שלא נחרב בית שני כי אם בשביל שנאת חנם, כי עקר הגלות היא מה שגלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו. וכל זה נמשך מבחינת החובלים שהם המחין של חוץ – לארץ ממש שהם כנגד המחין של ארץ – ישראל שמשם עקר אחיזתם העובדי פוכבים ואריכת הגלות מארץ – ישראל כנ"ל. ועל – כן קדם הגאולה יבוא אליהו לעשות שלום בעולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין אליהו בא לטמא ולטהר אלא לעשות שלום בעולם, כי עקר הגאולה לשוב לארץ – ישראל תלויה בשלום שעל – ידי זה נזכה לבחינת נעם העליון שהוא בחינת מחין של ארץ – ישראל, בחינת שלום כנ"ל:

ט) ועל – כן עקר תקון האכילה בקדשה הוא על – ידי צדקה כמו שאיתא בזהר ובכל הספרים שצריכין להפריש צדקה קדם האכילה ולהזמין לעני על שלחנו. וזה עקר תקון האכילה, כי על –

יְדֵי צְדָקָה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעוֹת הַנֶּעֱמָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא עֶקֶר תִּקּוֹן הָאֲכִילָה, כִּי עַל – יְדֵי זֶה זוֹכִין לְהַעֲלוֹת וּלְקַשֵּׁר הַטַּעַם וּנְעִימַת הַמַּאֲכָל וּמִשְׁקָה לְשָׂרְשׁוֹ לְבַחֲנִית נֶעֱמָם הָעֲלִיּוֹן כִּנּוּ"ל:

(י) וְזֶה בַּחֲנִינַת רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁנָה שֶׁעֶקֶר שָׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַבְּרִיאָה הוּא בַּחֲנִינַת נֶעֱמָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת מַחֲיָן שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזוֹכִין לְקַבְּלוֹ עַל – יְדֵי צְדָקָה שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַהוֹלָדָה שֶׁל הָאָדָם שֶׁהוּא עֶקֶר כְּוִנַּת הַבְּרִיאָה שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִתְרַבֵּה וְנִתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה, כִּי הַכֹּל בָּרָא ה' יִתְבָּרַךְ לְכְבוֹדוֹ וְכוּ', כִּי הַכְּבוֹד הוּא שָׂרֵשׁ כָּל הָעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שְׁבָהֵם נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי הַכֹּל הָיָה רַק בְּשִׁבִיל הַכְּבוֹד כִּנּוּ"ל. וְכֵן זֶה הוּא בַּחֲנִינַת רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָאָדָם נִבְרָא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה שְׁפָרִיאת אָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה. וְעַל – כֵּן מְרַגֵּל הַלְשׁוֹן בְּסִפְרֵים בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה, בְּתִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם. וְכֵן אָנוּ אוֹמְרִים הַיּוֹם הֵרַת עוֹלָם. זֶה הַיּוֹם תַּחֲלַת מַעֲשֵׂיךָ וְכוּ' אִף – עַל – פִּי שְׁבָאֵמַת עֶקֶר בְּרִיאַת עוֹלָם הָיָה מִכֵּ"ה בְּאֵלוֹל עַד רֵאשׁ הַשָּׁנָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה רַק מִחֲמַת שְׁבָרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא עֶקֶר הָעוֹלָם:

כִּי כָּל הָעוֹלָם וּמִלְאוֹ הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל הָאָדָם שֶׁהוּא תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה, כִּי הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל הָאָדָם כְּדֵי שִׁיכִיר קוֹנוֹ וְיִגְדִיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הַכֹּל כִּנּוּ"ל. כִּי בְּכֹל הַבְּרִיאָה כְּלָה אֵין מִי שִׁיּוּכָל לְהַפִּיר אֶת מִי שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם וְיִגְדִיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ הָאָדָם. וְעַל – כֵּן הָאָדָם עֶקֶר הַבְּרִיאָה וְכִמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁנָה. וְעַל – כֵּן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁנִּבְרָא הָאָדָם נִחְשָׁב כְּאֵלוֹ כָּל הַבְּרִיאָה נִבְרָא אִזּוֹ, כִּי הָאָדָם הוּא עֶקֶר כָּל הַבְּרִיאָה כִּנּוּ"ל. וְעַל – כֵּן אָנוּ אוֹמְרִים בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם כִּנּוּ"ל. נִמְצָא, שְׁפָרִיאת הָעוֹלָם, דִּהְיִנוּ הָאָדָם שֶׁהוּא הוּא עֶקֶר הָעוֹלָם הָיָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה. וְעַל – כֵּן אָנוּ צְרִיכִין בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְעוֹרֵר בַּחֲנִינַת נֶעֱמָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ עֶקֶר בְּרִיאַת הָאָדָם כִּנּוּ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִינַת שׁוֹפָר כִּי קוֹל שׁוֹפָר הוּא בַּחֲנִינַת עֲשָׂרָה מִיְנֵי נְגִינָה בַּחֲנִינַת הַיְטִיבוֹ נֶגֶן בְּתַרוּעָה (וְכִמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר). וְעֲשָׂרָה מִיְנֵי נְגִינָה זֶה בַּחֲנִינַת נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל יָדָם מְעוֹרְרִין וּמְמַשִּׁיכִין בַּחֲנִינַת נֶעֱמָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ נְעִימַת הַנְּגוּן שֶׁהוּא עֶקֶר הַדְּבָקוֹת, כִּי עַל – יְדֵי הַנְּגוּן בַּחֲנִינַת נְעִים זְמִירוֹת עַל – יְדֵי זֶה מְדַבְּקִין עֲצָמָן בֵּה' יִתְבָּרַךְ וְזוֹכִין לְחֻזוֹת בְּנֶעֱמָם ה' בַּחֲנִינַת נֶעֱמָם הָעֲלִיּוֹן הַנִּלְשָׁנָה וְכִמְבֹאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁנָה בְּסוֹפָה שְׁכַתַּב שָׁם. וְזֶה בַּחֲנִינַת הַשִּׁירָה, בַּחֲנִינַת נְעִים זְמִירוֹת וְכוּ', עֵין שָׁם. וְעַל – כֵּן קוֹל הַשׁוֹפָר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת נְגִינָה עַל – יְדֵי זֶה מְמַשִּׁיכִין בַּחֲנִינַת הַנֶּעֱמָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהֵם עֶקֶר הַמַּחֲיָן, בַּחֲנִינַת מַחֲיָן שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי יְדוּעַ בְּפִנְיֹת שֶׁעַל – יְדֵי הַשׁוֹפָר נִמְשָׁכִין הַמַּחֲיָן, הֵינּוּ בַּחֲנִינַת הַנֶּעֱמָם שֶׁהוּא עֶקֶר הַמַּחֲיָן. וְעַל – כֵּן נוֹהֲגִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַרְבּוֹת בְּצְדָקָה מְאֹד קֹדֶם רֵאשׁ הַשָּׁנָה כְּדֵי לְזַכּוֹת לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָם שִׁתְּעוֹרֵר עַל – יְדֵי הַשׁוֹפָר לְקַבְּלוֹ עַל –

יְדֵי הַצְדָקָה. בִּי עַל – יְדֵי הַצְדָקָה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנְּעָם הָעֲלִיּוֹן כַּנִּל. וְעַל – יְדֵי הַשְּׁפָעַת הַנְּעָם נִמְשָׁךְ הַהוֹלָדָה שִׁיתְרַבּוּ בְּנֵי – אָדָם כְּדֵי שִׁיתְרַבּוּ כְּבוֹדוֹ כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת פְּקִידַת עֲקָרוֹת שִׁמְמָשִׁיכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִפְקְדָה שָׂרָה, רָחֵל, חַנָּה, כִּי פְקִידַת עֲקָרוֹת, דִּהְיִינוּ הוֹלָדָה נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַשְּׁפָעַת הַנְּעָם שְׂזוּכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כַּנִּל. וְעַל – בֶּן קוֹרִיִן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לִדְת יִצְחָק אָבִינוּ, דִּהְיִינוּ וְה' פָּקַד אֶת שָׂרָה וְכוּ'. כִּי יִצְחָק הוּא הוֹלָדָה הָרִאשׁוֹנָה בְּעוֹלָם שְׂנוֹלָד בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי הִתְחַלַּת קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל הִתְחַל מֵאֲבָרְהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם. אָבֵל אֲבָרְהָם בְּעִצְמוֹ עֲדִין לֹא נוֹלַד בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל רַק יִצְחָק הוּא הָרִאשׁוֹן שְׂנוֹלָד בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל. וְעַל – בֶּן לִדְת יִצְחָק הוּא עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַפְּרִיָאָה שְׂנִבְרָא בְּשִׁבִיל הָאָדָם, דִּהְיִינוּ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל שִׁיגְדְלוּ כְּבוֹדוֹ. וְכֹל מֵה שְׂנוֹלָדִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר נִתְרַבּוּ כְּבוֹדוֹ יוֹתֵר כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת לִדְת יִצְחָק שֶׁהוּא הוֹלָדָה הָרִאשׁוֹנָה בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. וְעַל – בֶּן קוֹרִיִן פְּרָשָׁה זֹאת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי אָז נִבְרָא הָעוֹלָם שְׂנִבְרָא בְּשִׁבִיל הַכְּבוֹד שֶׁנִּתְרַבּוּ עַל – יְדֵי הוֹלָדַת יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶה בְּחִינַת לִדְת יִצְחָק כַּנִּל:

וְזֶה בְּחִינַת עֲשָׂרָה שׁוֹפְרוֹת, עֲשָׂרָה מַלְכוּיֹת, עֲשָׂרָה זְכוּרוֹנוֹת, הַכֹּל כְּנֶגֶד בְּחִינַת עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם שֶׁנִּתְגַּלֵּין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַל – יְדֵי הַכְּבוֹד שֶׁנִּתְגַּלָּה עַל – יְדֵי הוֹלָדַת יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת פְּקִידַת עֲקָרוֹת בְּחִינַת לִדְת יִצְחָק שֶׁכֹּל זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַשְּׁפָעַת הַנְּעָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּמְשָׁךְ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כַּנִּל. וְעַל – בֶּן עֵקֶר הַגְּדֻלַּת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים, וְיָבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. וּבְכֵן תֵּן כְּבוֹד וְכוּ'. מְלוֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבּוּדְךָ. וְכֵן הִרְבָּה. כִּי כָּל עֶסְקֵנוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְגַלוֹת מַלְכוּתוֹ שֶׁהִיא כְּבוֹדוֹ בְּחִינַת מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, כִּי עֵקֶר הַפְּרִיָאָה שְׂנִבְרָא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַכֹּל הָיָה בְּשִׁבִיל הַכְּבוֹד שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הָעוֹלָם בְּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת כַּנִּל. וְעַל – בֶּן עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִתְגַּלָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב, תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בְּהַ מְרִאשִׁית הַשָּׁנָה וְכוּ'. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִדוּן מֵה יִהְיֶה בְּסוּפָהּ, כִּי עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן כַּנִּל שֶׁזֶה זוֹכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כַּנִּל:

יא) וְעַל – בֶּן תְּחִלַּת כְּבוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הָיָה עַל – יְדֵי קוֹל שׁוֹפֵר, כִּי יִרְיָחוּ הוּא עִיר רִאשׁוֹנָה מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּבַשׁ יְהוֹשֻׁעַ. וּכְבֻשָׁה עַל – יְדֵי שׁוֹפְרוֹת כְּמִבְּאֵר בִּיהוֹשֻׁעַ, הִינּוּ כַּנִּל, כִּי עַל – יְדֵי קוֹל שׁוֹפֵר בְּחִינַת קִדְשַׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, עַל – יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִין וּמְמַשִּׁיכִין בְּחִינַת הַנְּעָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַעַה עֲמֻמִּין, בְּחִינַת חוּבְלִים כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת כְּבוֹד נְעִים עִם נָבֵל תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר, כִּי שׁוֹפֵר הוּא בְּחִינַת נֶגוֹן בְּחִינַת כְּבוֹד נְעִים כַּנִּל. וְזֶה מֵה שְׂמוּבָא בְּסִפְר טוֹב הָאֶרֶץ שִׁכְבוֹד נְעִים עִם נָבֵל הוּא רָאשֵׁי תְבוֹת כַּנִּל עִין. כִּי כְּנֻעַן, הִינּוּ כְּלָלִיּוֹת הַשְּׁבַעַה עֲמֻמִּין שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּלֵל הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עֵקֶר הַכְּנַעְתָּם עַל – יְדֵי נְעִימַת הַנְּגִינָה. בְּחִינַת כְּבוֹד נְעִים עִם נָבֵל שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שׁוֹפֵר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּחִינַת תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר שְׁעַל – יְדֵי זֶה מְמַשִּׁיכִין בְּחִינַת נְעָם הָעֲלִיּוֹן וּמְכַנְיְעִין הַשְּׁבַעַה עֲמֻמִּין בְּחִינַת כְּנַעַן שִׁינִיקְתוּ

מבחינת חובלים כנ"ל. וזה שנסמך שם תכף, עדות ביהוסף שמו וכו'. ופרש רש"י כי בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים, כי יוסף הוא בחינת נעם כנ"ל. ועל – פן יצא בראש השנה מבית האסורים, כי בראש השנה שופע הנעם העליון שהוא בחינת יוסף כנ"ל:

יב) וזה, ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. וזאת המעשה היה בראש השנה שאז יצא יוסף מבית האסורים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועל – פן היה הנס על – ידי שנה והתעוררות השנה של פרעה, כמו שכתוב, וייקץ פרעה וכו'. כי כל זה נמשך משרש המלכות של מעלה שבנינה בראש השנה על – ידי בחינת שנה והתעוררות השנה כידוע בפונות:

וזה בחינת חלום פרעה שבע שני השבע. ושבע שני הרעב. ושבע שני הרעב בלעו את שבע שני השבע ולא נודע כי באו אל קרבנה. ומראיהן רע באשר בתחלה וכו'. כל זה מרמז על ענין הנ"ל שפרעה ראה מהיכן נמשך תקף הגלות של ישראל. ועקר הגלות הוא מה שגלו מארץ – ישראל אשר שם חיינו וארך ימינו. כי שם עקר המחין הנעימים בחינת נעם שהם עקר חיות האדם כי החכמה תחיה וכו'. ועל – פן היתה הגלות במצרים שהוא ההפך ממש מארץ – ישראל כנ"ל. וראה שרש הגלות שנמשך מבחינת החלום שראה, כי ראה שבע פרות טובות שמרמזים על שבע שני השבע שזה בחינת קדשת ארץ – ישראל שמשם עקר השבע והברכה כידוע. והכל נמשך מבחינת המחין של ארץ – ישראל בחינת הנעם שמשם כל החיות והשפעות, כי נעם כל הפרות והתבואות המשביעין את האדם הכל נמשך מבחינת הנעם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. וראה פרעה שנמשך השפעה זאת בחינת שבע שני השבע שהוא בחינת השפעת הנעם העליון כנ"ל. אבל תכף כשנמשך השפעת הנעם העליון בחינת שבע שני השבע. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן וכו' רעות מראה וכו'. לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרע שהם בחינת הרע גמור בחינת שבע שני הרעב שזהו הרע שבחובלים פגם המחין של חוץ – לארץ שמחבלין ומכלין הכל חס ושלום, ותכף כשנמשך בחינת השפעת הנעם, בחינת שבע שני השבע, באים תכף בחינת החובלים להתתקן על ידם. ומחמת שהרע נאחז בהם ביותר על – ידי זה מתגברים החובלים על הנעימים ופוגמים גם את המחין של ארץ – ישראל עד שבחינת המחין של ארץ – ישראל בחינת נעם, בחינת שבע שני השבע נבלע ונשכח על – ידי בחינת החובלים שהם בחינת שבע שני הרעב. ומשם עקר הגלות של מצרים וכן כל הגליות, כי גלות מצרים וכל הגליות הכל בשביל פגם הדעת, כמובא בכתבי האר"י ז"ל, דהינו בשביל פגם הדעת שפגם אדם הראשון שאכל מעץ הדעת טוב ורע. ועץ הדעת טוב ורע זה בחינת מחלקת, בחינת חובלים ועל – ידי זה נתגרש מגן – עדן שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל קדשת הבית – המקדש כמבאר במקום אחר. ובשביל זה היתה גלות מצרים ועל – פן התחיל הגלות על – ידי מכירת יוסף שהוא בחינת נעם שפגמו בו על – ידי המחלקת שחלקו עמו אחיו כנ"ל. ועקר התגברות הגלות הוא

מחמת שבכל פעם שבא איזה צדיק גדול. שעל – ידי קדשתו הוא ממשיך בחינת השפעת הנעם בחינת מחין של ארץ – ישראל. אזי תכף באין החובלים להתתקן. ומחמת שעדין לא הגיע זמן תקונן על – ידי זה הם פוגמין את המחין של ארץ – ישראל. ומזה נמשך אריכת הגלות בעוונותינו הרבים ועל – בן תחלת גלות מצרים התחיל בשביל מה שאמר אברהם אבינו, במה אדע כי אירשנה והיה מספק על ירשת ארץ – ישראל. וזה בחינת חובלים שהם בחינת מחלקת וספקות, הינו כי תכף כשה' יתברך הבטיח לו על ירשת ארץ – ישראל נתעורר ונמשך עליו תכף השפעת הנעם העליון. שהיא בחינת מחין של ארץ – ישראל, אך מחמת שתכף כשנמשך השפעת הנעם באים בחינת החובלים להתתקן ומחמת שבחינת החובלים, דהינו המחין של חוץ – לארץ היו אז עדין פגומין מאד מחטא של אדם הראשון כנ"ל. על – בן גרמו פגם גם במחין של ארץ – ישראל שהשיג אברהם אז עד שנפל מחלקת וספקות בלבו על ירשת ארץ – ישראל ואמר במה אדע כי אירשנה. שזהו בחינת מה שהחובלים בחינת מחלקת וספקות פוגמין את המחין של ארץ – ישראל על – ידי שבאים לתוכן להתתקן כנ"ל:

ועל – בן בשביל זה נגזר גלות מצרים. ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם. ידוע תדע דיקא דהינו על פגם הדעת כמובא. הינו פגם החובלים שהם הדעת והמחין פגומים של חוץ – לארץ. וזה בחינת חלום פרעה כנ"ל. ששבע שני הרעב בחינת חובלים בלעו את שבע שני השבע בחינת נעם. עד אשר לא נודע כי באו אל קרבנה וכו'. כי מחמת שנתעורר השפעת הנעם באו החובלים להתתקן. ועל – ידי זה פגמו ביותר את בחינת המחין של ארץ – ישראל בחינת נעם כנ"ל. עד אשר גם שם נפל מחלקת. ואין נכר כלל השפעת המחין של ארץ – ישראל כאלו מעולם לא נמשך חס ושלום השפעת המחין של ארץ – ישראל וזאת הבחינה היא בכל אדם ובכל זמן. שלפעמים נתעורר האדם אל הקדשה ומתלהב לבו מאד לה' יתברך בהשתוקקות נפלא. ונדמה לו שבודאי יהיה איש כשר ולא ימנעוהו שום מונע ותכף אחר שעה נופל מתשוקתו ונטמטם לבו ונתבלבל מחו. ושוכח לגמרי את כל התשוקה הראשונה כאלו מעולם לא היה לו תשוקה כלל לעבודת הבורא יתברך. ולפעמים יכול להיות שתשוקתו לה' יתברך נמשך איזה זמן גדול. ואף – על – פי – בן יש שאחר כך נופל מתשוקתו ונטמטם לבו עד ששוכח הכל. ונדמה לו כאלו מעולם לא היה לו תשוקה כלל. וכל זה נמשך מבחינת הנ"ל:

כי כל הקדשות הם מן המחין הקדושים שהם עקר האדם כי עקר האדם הוא הדעת והמח שהיא הנשמה והחיות של האדם. ועקר המחין הם המחין של ארץ – ישראל שהם בחינת נעם כנ"ל. וכשנתעורר להאדם איזה חשק דקדשה לה' יתברך ולעבודתו. זה נמשך מהמחין של ארץ – ישראל מבחינת נעם העליון שנמשך עליו איזה הארה והשפעה משם. אך תכף כשנמשך עליו איזה הארה והשפעה משם. אך תכף כשנמשך עליו השפעת הנעם. נתעוררו תכף החובלים וכו'.

כנ"ל. וכשאינו זוכה לתקנם. אזי הם פוגמים את בחינת המחין של ארץ – ישראל שנמשכו עליו ועל – ידי זה הוא שוכח הפל פאלו לא היה לו תשוקה כלל. על – פן צריך האדם לשמר את הזכרון מאד שיזכיר את עצמו בכל פעם את כל התשוקות הראשונות. וההתלהבות והפסופין שהיו לו מעולם לה' יתברך ולעבודתו. כדי להמשיך עליו את כל הרשימות שנשארו מהשתוקקות הראשונות כדי שיתעורר על – ידי זה לשוב לה' יתברך, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. שהאדם צריך לאחזו עצמו בהרשימות שנשארו לו מימים הראשונים שהיו לו מזריח אורו יתברך וכו', עין שם. וזה בחינת יוסף שהוא בחינת התקון של חלום פרעה שנותן עצה שתתקיים השביעה והטוב של שבע שני השבע ולא תפרת הארץ ברעב שהוא בחינת המחין של חוץ – לארץ. ועצתו הוא שיקבצו את כל אכל שבע שנים הטובות האלה והיה האכל לפקדון וכו', הינו שתכף בשנתעורר על האדם איזה טוב בחינת קדשת ארץ – ישראל שמשם כל הקדשות, אזי תכף יעשה איזה עבדא דקדשה על – ידי השתוקקותו להתפלל או ללמד או יעשה איזה מצוה. ויעשה לעצמו אוצרות במחו להטמין שם את כל הטוב של שבע שנים הטובות, כי האדם יש לו בחירה ויש פח בידו כשפא עליו איזה תשוקה טובה להטמין ולקשר אותה בפנימיות מחו ולקח במחשבתו זאת התשוקה לזכרה היטב שלא ישכחה, כי מאחר שיוסף הצדיק מודיע לו מקדם שאחר כך יבואו עליו ימי רע חס ושלום, וירצו להשפיע ממנו כל הטוב ההוא, על – ידי זה המשכיל יבין מעצמו שצריך לגנוז היטב את כל הטוב של בחינת שבע שני השבע, דהינו שיקשר החשק דקדשה במחשבתו ויקח בדעתו זה הענין בעצמו. שאפלו כשיטמטם לבו על – ידי התעוררות הרע שבחובלים. אף – על – פי – כן יתחזק בעבודת ה' על – ידי שיזכר את עצמו בהתשוקה הראשונה כנ"ל. וכל הרשימות של התשוקות הראשונות שיגנזו בפנימיות מחו יהיו לו לפקדון להחיות את נפשו בימי רע שהם בחינת שבע שני הרעב. בבחינת והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיינה אחרי כן. ולא תפרת הארץ ברעב כנ"ל. ועל – פן הם שבע שבע, שבע שני השבע ושבע שני הרעב. כנגד שבעת המינים שנשתבחה בהן ארץ – ישראל שהם בחינת השפעת הנעם העליון וכנ"ל. וכנגדם הם שבעה עממין שהם הרע שבחובלים שהם בחינת שבע שני הרעב שעקר הגלות מארץ – ישראל שהוא בחינת גלות מצרים שכולל כל הגליות הוא על ידם כנ"ל. ועל – פן עקר הגאולה של מצרים היתה בזכות יוסף שעמד בנסיון ונשמר מאהבת נשים. ועל – ידי זה זכה להמשיך על עצמו השפעת הנעם שהוא שרש האהבה דקדשה כנ"ל, כי יוסף שרשו משם מבחינת נעם כנ"ל. ועל – פן על ידו היה עקר הגאולה, כמו שכתוב, ויקח משה את עצמות יוסף עמו. כי יוסף יש לו פח להתגבר בכל פעם כנגד החובלים להכניע הרע שבהם שלא יקלקלו את בחינת הנעם, אדרבא, בחינת הנעם יתקנו את החובלים שזהו מה שזכה יוסף לפתר ולתקן חלום פרעה. באפן שלא יקלקל ימי הרעב את ימי השבע, אדרבא, ימי השבע יחיו את ימי הרעב, שזהו בחינת שהנעימים יתקנו את החובלים. ועל – פן

הזהיר אותם, והעליתם את עצמתי מזה אתכם. שיעלו עצמותיו לארץ – ישראל. ובפח הזה יתגברו בכל פעם על החובלים עד שיכבשו ארץ – ישראל שהוא בחינת נעם, בחינת יוסף כנ"ל:

(ג) וזה בחינת מה שהולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה. כי הסתלקות הצדיק הוא בתוך בחינת נעם העליון ששם עולין כל נשמות הצדיקים בבחינת לחזות בנעם ה' וכו', בחינת נעמות בימינו נצח. ועל – כן במקום גניזתם הוא בחינת ארץ – ישראל בחינת צדיקים יירשו ארץ כמו שמבאר במקום אחר, כי במקום גניזתם שופע בחינת נעם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל שמשם כל הקדשות כנ"ל, כי כל העשר קדשות שהם כלל כל הקדשות שבעולם הם בארץ – ישראל. ועל – כן הולכים על קבריהם בערב ראש השנה. כדי לזכות לקבל שם קדשת ראש השנה שהוא בחינת השפעת הנעם בחינת קדשת ארץ – ישראל שמתגלה בראש השנה כנ"ל. וזה בחינת מזמורי תהלים שאומרים על קברי הצדיקים, כי מזמורי תהלים הם בחינת נעם, בחינת נעים זמירות ישראל כנ"ל. וזה בחינת חבלים נפלו לי בנעמים ופסוק נעמות בימינו נצח. שאומרים במזמור מכתם לדוד. שהוא המזמור הראשון מהיוד מזמורי תהלים שתקן רבנו זכרוננו לברכה כי עקר תקון הברית שהוא עקר תקון כל החטאים שהוא על – ידי השפעת הנעם העליון שהוא מחין של ארץ – ישראל שהוא עקר הקדשה קדשת הדעת, כי על – ידי השפעת הנעם העליון משפרין אהבת נשים כנ"ל. וזוכין לקדשת הדעת של ארץ – ישראל שהוא כלל כל הקדשות כנ"ל. וזה שמסימין נעמות בימינו נצח. כי מתחלה אומרים חבלים נפלו לי בנעמים, דהינו שהחובלים נופלים בנעמים להתתקן כמו שפרש רבנו זכרוננו לברכה מקרא זה בהתורה הנ"ל. ואזי עדין אנו חוששים שלא יתגברו החובלים על הנעימים ויקלקלו אותם גם – כן חס ושלום כנ"ל, על – כן אומרים אחר כך, אברך את ה' אשר יעצני וכו', הינו שה' יתברך נותן עצות להאדם על – ידי הצדיק האמת באפן שיזכה להגביר הנעימים על החובלים כנ"ל. וזה בחינת שויתי ה' לנגדי תמיד. 'תמיד' זה בחינת ארץ – ישראל, בחינת תמיד עיני ה' אלקיך בה וכו'. הינו שקדשת ארץ – ישראל צריכין להמשיך על עצמו תמיד ולא יפסק מלהשתוקק תמיד להמשיך על עצמו קדשת ארץ – ישראל. כי בכל פעם שמשתוקק לארץ – ישראל מתגבר כנגדו בחינת החובלים ומבלבלים תשוקתו, על – כן צריך להתגבר כנגדם בכל פעם תמיד ואז יעזרהו ה' יתברך לבוא לארץ – ישראל. ושם יזכה לנעם העליון לנצח ולא יפל עוד לעולם לבחינת החובלים. רק אדרבא, יתקן החובלים על – ידי הנעימים. בבחינת כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת שהם בחינת החובלים שבהם נאחו הרע בחינת שאול ושחת. אבל בזכות הצדיקים יעזרנו ה' יתברך ויצילנו מהם ונזכה לנעם העליון לנצח. כי בכל פעם נתגבר על החובלים עד שיתבטלו לגמרי עד שנזכה להכלל בנעם העליון לנצח בחינת נעמות בימינו נצח,

אמן ואמן:

שיך לעיל:

יד) ועל – כן נקרא שופר לשון שפרא, כמובא שזהו בחינת נעם העליון שנתעורר על – ידי קול שופר שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר וכו' כמבאר בהתורה הנ"ל עין שם, עין היטב את כל התורה הנ"ל מראשה לסופה כי בלא זה לא תוכל להבין כלל את דברינו:

טו) וזה בחינת ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו וכו'. שזה היה צמיחת קרן ישועה של הגאולה כמובא. וכמוכן בפסוק רבבה בצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי. ועל – ידי זה שדים נכוננו ושערך צמח שמרמז שהיו מוכנים לגאולה, הינו כנ"ל. כי עקר הגלות הוא הגלות מארץ – ישראל שהוא בחינת השפעת הנעם. אבל ה' יתברך חמל עליהם והמשיך עליהם גם שם במצרים בחינת השפעת הנעם שעל – ידי זה נמשך ההולדה כנ"ל. ועל – ידי זה היו פרים ורבים מאד בחינת ובני ישראל פרו וישרצו וכו' ועל – ידי זה היתה הגאולה, כי כל מה שנתרבו ישראל יותר נתגדל כבודו ונמשך עליהם השפעת הנעם העליון ביותר, כי הא בהא תליא כל מה שנמשך השפעת הנעם והמחין יותר. נתרבין ישראל ונתגדל כבודו יתברך ביותר. וכל מה שנתרבין ישראל ונתגדל כבודו יותר נמשך השפעת העליון יותר, כי כל מה שיש מקבלים יותר. והשפע העליונה עושה פעלתה יותר נמשך שפע ורב טוב יותר ויותר כידוע. ועל – כן על – ידי שישאל פרו וישרצו שהוא בחינת השפעת הנעם העליון על – ידי זה נגאלו כנ"ל, כי הגאולה הוא לשוב לארץ – ישראל שהיא בחינת נעם כנ"ל. וזהו, וכאשר יענו אותו כן ירבה וכו', הינו דבר והפוכו. שכל מה שהיו מתגברים בגלותם לענות אותו, שכל זה נמשך מבחינת החובלים כנ"ל, כמו כן חמל עליהם ה' יתברך והמשיך עליהם הנעם יותר. שהוא בחינת כן ירבה, בחינת הולדה כנ"ל שהוא בחינת צמיחת הגאולה כנ"ל. וכן בגאולה האחרונה כתיב, הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום. אני ה' בעתה אחישנה שעל – ידי שיתרבו ישראל שזהו בחינת השפעת הנעם העליון. על – ידי זה תהיה הגאולה כנ"ל. במהרה בימינו, אמן:

שיך לעיל:

טז) ועל – כן אנו מבקשין, יהי רצון שתעלנו בשמחה לארצנו. כי אי אפשר לבוא לארץ – ישראל לבטל המונעים בחינת חובלים ולבוא לארץ – ישראל בחינת נעם כי אם על – ידי שמחה שהוא בחינת עשרה מיני נגינה, כמו שכתב רבנו במקום אחר. כי על – ידי שמחה בחינת נגינה, בחינת נעים זמירות ישראל בחינת שבע שמחות את פניך וכו'. על – ידי זה זוכין לבוא לארץ – ישראל. שהיא בחינת נעם העליון כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 108 – י"ט תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

ובשביל זה צריכין לבקש מה' יתברך מאד. ולט"ח ולהתיגע בכל כחו להתקרב לצדיקי אמת, כי כל צדיק אמת ייש לו בחינת רוח נבואה רוח הקדש שעל - ידי זה עקר המדמה שעל - ידי זה עקר האמונה שתלוייה בברור המדמה וכו', אבל אין הדבר בא בנקל להתקרב לצדיק אמת, כי צריכין לחזר אחריו ולבקשו ולחפשו מאד מאד, כי כשמתקרב למנהיג שאינו אמת. אזי אדרבא, נתקלקל המדמה יותר ויכול לבוא לאמונות פוזביות וכו'. על - פן צריכין לחפש ולבקש מאד ולהתפלל לה' יתברך הרבה מאד שיזכה להתקרב לצדיק אמת שיש לו בחינת רוח נבואה. כדי שיתברר המדמה שלו, כדי שיזכה לאמונה שלמה. ואז זוכין לאמונת חדוש העולם. להאמין שה' יתברך ברא את העולם יש מאין המחלט. שזה אי אפשר להשיג בשום שכל כי אם על - ידי אמונה לבד. ועל - ידי זה יהיה חדוש העולם שלעתיד. וחדוש העולם יהיה בבחינת ארץ - ישראל, כי עקר קדשת ארץ - ישראל הוא על - ידי כח מעשיו הגיד לעמו, כמו שפרש רש"י על פסוק בראשית וכו', דהינו על - ידי מה שיודעין שה' יתברך ברא את העולם. ולעתיד יחדש הקדוש - ברוך - הוא את כל העולם פלו בבחינה זו של ארץ - ישראל. כי אז ידעו בכל העולם שה' יתברך ברא הכל. ואז יתנהג כל העולם בבחינת השגחה ונפלאות כמו ארץ - ישראל. שהנהגתה על - ידי השגחה ונפלאות. בבחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה וכו'. ואז יתער שיר חדש. שהוא שיר של נפלאות. שהוא בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע וכו' שהוא קול של המוכיח האמת. שעל - ידי זה הוא נותן ריח טוב בהנשמות על - ידי תוכחתו בבחינת נרדי נתן ריחו וכו' שעל - ידי זה מכניעין מזונא דגופא. וזוכין למזונא דנשמתא שהוא בחינת ריח וכו' וכו', עין שם כל זה היטב היטב, כי הם דברי רבנו זכרוננו לברכה שכל דבריו פגחלי אש. יורדים עד עמקי

תהום להעלות נפשות מבאר שחת. ועולים למעלה משמי השמים, מי יערך שבחם, מי יספר נוראות גדלתם אין דגמתם:

אבל אחרי שכבר עבר מה שעבר חס ושלום, צריך לידע ולהאמין שאין שום יאוש בעולם כלל. ואפלו אם כבר רצה להתגבר אלפים פעמים להיות איש כשר ולא עלתה בידו ונפל למה שנפל, אפלו אם נפל לעברות גמורות וחמורות חס ושלום, אף – על – פי – כן עדין יש לו תקוה כל עוד נשמתו בו. והעקר היא האמונה שיהיה לו אמונה שלמה בה' יתברך. וישתדל בכל עז להתקרב לצדיק אמת, וישפך שיחו לפני ה' יתברך. שיגלה לו הצדיק האמת. כדי שיזכה על ידו לאמונה שלמה. ואז בודאי יש לו תקוה לעולם יהיה איך שיהיה, כי עקר הכח לעמד כנגד היצר הרע הוא על – ידי אמונה שהיא כלל ועקר כל התורה בלה, כמו שכתוב, בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה. כי עקר האמונה הוא להאמין בחדוש העולם. להאמין שה' יתברך ברא הכל יש מאין כנ"ל. וזה בחינת כח מעשיו כנ"ל, שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. כי ה' יתברך ברא הכל בכ"ח אתון דעבדא דבראשית. שהם בחינת כח מעשיו הגיד לעמו שעל – ידי זה בובשין ארץ – ישראל. וזאת האמונה הוא עקר הכח של ישראל להתגבר כנגד כל הקלפות והתאוות והסטריין אחרנין בגשמיות וברוחניות וכמו שאיתא בתקונים עשרין ותריין (דף סו) ובהאי כח מתתקפין ישראל על אדום, כמובא בדברי רבנו זכרוננו לברכה (סימן מד לקוטי חלק א), עין שם כי כל זמן שהוא מקרב לצדיק האמת. שעל – ידי זה זוכה לאמונה שלמה להאמין בכח מעשיו. שהיא בחינת אמונת חדוש העולם שהוא עקר האמונה להאמין שה' יתברך ברא הכל בכחו וגבורתו בכ"ח אתון של מעשה בראשית על – ידי זה הכח יוכל להתגבר לעולם כנגד כל הסטריין אחרנין. וסוף כל סוף ישוב בתשובה שלמה. והסטרא אחרא תחזור ותקיא כל הקדשות שבלעה עד שיזכה לעשות גרים ובעלי תשובה כמבאר בהתורה הנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ביה - ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א - גליון 109 - כ תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" - ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

מב) וזה בחינת ארבעה צריכין להודות. שהם הולכי מדבריות. והיוצא מבית האסורים. וחולה שנתרפא. ויורדי הים, כשיגיעו ליבשה וסימנך וכל ה'ח'י"ם ידוך סלה וכו', כמבאר בשלחן ערוך סימן ריט:

כי כל אלו הארבעה צריכין להודות בשביל הנסים שנעשו להם. וכל הנסים הם השגחה ונפלאות הבורא יתברך שמו וכלם נמשכין מבחינת חדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ - ישראל. שהנהגתה על - ידי עיני ה' תמיד, דהינו בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע. ומשם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין אפלו עכשו בעולם הזה כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה (סימן רנ) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה ומוריד שני דמעות לים הגדול. וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם. ובשביל זה כל אלו הארבעה הנזכרים לעיל שנעשו להם נסים שנצולו מסערת הים. או מן החלי וכו' בהשגחתו ונפלאותיו יתברך, כתיב בהם במזמור קז, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני - אדם. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא. זה בחינת הנהגה של חדוש העולם שלעתיד שהוא בחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות והשגחה וכו' כמבאר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל. כי מבחינת ההנהגה של לעתיד שהוא בחינת חסד כנ"ל, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות. משם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין בעולם הזה כל ימי עולם. וזהו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא כנ"ל. כי כל הצרות שעברו על אלו הארבעה הצריכין להודות, כלם נמשכין מפגם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת פגם ארץ - ישראל, כי מי שזוכה

לחפש ולבקש את הצדיק האמת בראוי, עד שזוכה להתקרב אליו. על – ידי זה זוכה לאמונה שלמה כנ"ל. שעל – ידי זה זוכה לבחינת חדוש העולם שלעתיד, שזהו בחינת ארץ – ישראל בחינת ההנהגה של השגחה ונפלאות וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הצדיק זוכין לארץ – ישראל. ואז זוכין לאמונה שלמה להאמין בה' יתברך בשלמות. שה' יתברך חדש את העולם יש מאין ועתיד לחדש את עולמו. והוא יתברך משגיח בעולם בכל עת בהשגחה פרטיות וכנ"ל, אבל מי שפוגם בזה, דהינו שאינו משתדל להתקרב לצדיקי אמת. ואינו מתיגע לחפש ולבקש את הצדיק תמיד עד שימצאנו, על – ידי זה פוגם באמונה ובארץ – ישראל וכנ"ל. ועל – בן עוברין עליו כל הצרות הנזכרות לעיל של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שבהם כלולים כל הצרות רחמנא לצלן, כי עקר הצרה והסכנה של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שהם הולכי מדבריות וחולים וכו'. עקר הוא צרות וסכנות הנפש שהיא רחוקה מאביה שבשמים. שעליו נאמרו כל הדברים הנאמרים במזמור הנ"ל. כמובן לכל משכיל. וכבר מובא מזה בספרים. וכמובא מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קסג) שכל אלו הארבעה הנ"ל מרמזין על צרות הנפש שהיא תועה במדבר בישימון דרך. כל זמן שאינה זוכה להתקרב להצדיק האמת ולילך בדרכיו. והיא כמו חבושה בבית האסורים. שהיא כבושה בגולה בין מאסר התאוות והמדות רעות והיא חולה חולת הנפש בבחינת פי חולת אהבה אני. והיא כמו יורד בים בעמק מצולת הים ועולה שמים ויורדת תהומות, כמו שפתוב, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבלת וכו' וכמבאר מזה בסימן הנ"ל:

נמצא שכל אלו הארבעה הם בחינת צרות הנפש. ובאמת הכל אחד, כי גם כל היסורין והסכנות והצרות העוברין על האדם בגשמיות חס ושלום, כלם הם בחינת צרות הנפש, כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון. ועקר היסורים הם העוונות, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בתורה כי מרחמם ינהגם. שעקר היסורין של כל היסורים שבעולם הם העוונות דיקא רחמנא לצלן, עין שם. וכל היסורים והצרות והסכנות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל. כלם נמשכין מחמת הרחוק מהצדיק. שעל – ידי זה הם רחוקים מארץ – ישראל ומאמונה בשלמות כנ"ל. בבחינת הלא על פי אין אלוה בקרבי מצאוני הרעות האלה. שכל הרעות והצרות חס ושלום נמשכין מחמת שאין מרגישין ה' יתברך ששוכן בקרבנו ומשגיח עלינו תמיד, דהינו פגם האמונה. שפגם זה נמשך מחמת הרחוק מהצדיק ומארץ – ישראל כנ"ל, כי כל הצרות שבעולם רחמנא לצלן נמשכין מתקף הגלות בעוונותינו הרבים, כי מיום שחרב בית – המקדש אין לך יום שאין קללתו מרבה מחברו רחמנא לצלן, וזה בחינת ארבעה הנ"ל שהם בחינת ארבע מלכיות. שבהם כלולים כל הגליות שכוללים כל הצרות רחמנא לצלן. ועל – בן גלות מצרים שמרמוז על כל הארבע גליות ארבע מלכיות כי כלם נקראים גלות מצרים, על שם שהם מצרים

לישראל, כמו שאמרו במדרש ומובא בדברי רבנו זכרוננו לברכה. על – בן גלות מצרים היה כלול
 מפל הארבעה הנ"ל, כי כשיצאנו ממצרים זכינו לכל הנסים והנפלאות הנאמרים במזמור הנ"ל
 שמדבר מארבעה צריכין להודות הנ"ל, כי במצרים היינו בגלות ובשביה ובמאסר. שזהו בחינת
 יוצא מבית האסורים. וזה' יתברך הביא עשר מפות על המצרים ואותנו הציל מהם. וזה בחינת
 חולה שנתרפא ונצל מהחולאת, כמו שפתוב, כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך
 וכו'. וכתוב, והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים וכו' אשר ידעת לא ישימם בך וכו'. וגם
 עברנו בים. וזה' יתברך קרע לנו את הים. אחר כך הלכנו במדבר וזה' יתברך העבירנו בשלום
 בנסים ונפלאות גדולות. וזה בחינת הולכי מדבריות ויורדי הים הנזכרים לעיל. נמצא, שכל
 הארבעה הנ"ל שצריכין להודות. זה בחינת יציאת מצרים וכלל כל הגאלות מפל הגליות של
 הארבע מלכיות שכלם מכנים בשם גלות מצרים כנ"ל ועקר כל הגליות הוא הרחוק מארץ –
 ישראל שזה עקר הגלות, כמו שכתוב, ויגל ישראל מעל אדמתו. וכמו שאנו אומרים ומפני
 חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו וכו'. ועל זה אנו מבקשין תמיד שיחזיר אותנו ה'
 יתברך לארץ – ישראל. כמו שאומרים בכל יום, ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו וכו'. יהי רצון
 שתעלנו בשמחה לארצנו וכיוצא בזה תקון חצות ושאר תפלות רבות שאנו מבקשים לה' יתברך
 על אריכת הגלות שישבנו לארצנו בקרוב. ועל זה קובלת השכינה בכל עת על עצם רחוקנו
 מארצנו הקדושה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם
 ומארצם יצאו. כי עקר כל הגליות שכולל כל הצרות כנ"ל. העקר הוא מחמת שאנו רחוקים
 מארץ – ישראל ששם עקר האמונה בשלמות עקר אמונת חידוש העולם ואמונת ההשגחה.
 שמשם כל הטובות והנסים והנפלאות והישועות שכוללים בהארבעה צריכין להודות הנ"ל.
 ולהפך חס ושלום כפי הרחוק מארץ – ישראל שעל – ידי זה רחוקים משלמות האמונה, כמו בן
 עוברים חס ושלום, צרות ויסורין רחמנא לצלן וכנ"ל. וכל זה נמשך מחמת הרחוק מצדיקי אמת
 שעל – ידי זה רחוקים מארץ – ישראל בכלל ובפרט וכנ"ל, כי עקר עבוב הגאלה ועקר הגלות
 מארץ – ישראל נמשך מחמת הפגם שפגמו בכבוד הצדיקים האמתיים שהם בחינת נביאים כמו
 שכתוב, ויהיו מלעבים במלאכי האלקים ומתעתעים בנביאיו. וכתוב, הצדיק אבד ואין איש שם
 על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין וכו':

כי כל אחד צריך לחפש ולבקש מאד את הצדיק האמת וכנ"ל. שעל – ידי זה עקר תקון האדם
 עקר האמונה שהיא יסוד הכל וכנ"ל. וכפי מה שפוגמין חס ושלום, בזה שאין משתדלין לחפש
 את הצדיק, כמו בן נופלים בגלות ונתרחקין מארץ – ישראל. ואזי נופל אל ההפוך שהוא צריך
 לחפש ולבקש כל ימיו. ואינו יודע מה הוא מחפש ומבקש. שזה הוא עקר בחינת הגלות שהוא
 בגלות וטלטול נע ונד. ושואל ודורש ומבקש ומחפש ביגיעה ועמל וטרחה גדולה מאד מאד.

ואינו יודע בעצמו מה הוא מבקש ומחפש. כמו שרואין כל זה בחוש. מי שיביט בעין האמת. שרב בני האדם רודפים אחר הממון ביגיעות גדולות וטרדות וטרדות מאד מאד. והוא ממש כמו מי שהולך לחפש ולבקש איזה דבר. כי כל אדם אינו ממלא תאוותו לעולם בממון. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אין אדם מת וחצי תאוותו בידו יש לו מנה מבקש מאתים וכו'. נמצא שלעולם אין ממלא תאוותו. והוא שואל ודורש ומבקש ומחפש אחר הממון לעולם כאלו הוא מחיב ומשעבד לאיזה שר ומושל לחפש ולבקש איזה דבר. ובאמת הוא בעצמו אינו יודע מה הוא מבקש, כי עד יום מותו הוא מבקש ומחפש תמיד. ואם פן בשביל מי הוא מבקש ומחפש אחר הממון. ואם יאמר בשביל בנני. מי יודע אם ישאר הממון אחריו לבניו כאשר אנו רואין שרב העשירים בניהם או יוצאי חלציהם עניים ואביונים. ואפלו אם היה נשאר הממון לבניו. מה התכלית מזה. הלא גם בנני אחריו ודורותיהם אחריהם כלם יהיו צריכים למות כמותו. ומה יתרון להם בכל הממון, כמו שפתוב, כי לא במותו יקח הכל וכו'. וגם כי הלא גם בנני לא יספיק להם כל הממון שיניח להם. כי יותר שישאיר להם ממון יהיה חסר להם יותר ויגדל דאגתם יותר, כי אין אדם מת וחצי תאוותו בידו וכו'. וכמו שאנו רואים בעינינו מי שבקי בטיב בני העשירים שרבים ככלם דאגתם וצערם גדול מאד, כי למשל עשיר אחד שיש לו עשרת אלפים אדומים. ויש לו חמשה או ארבעה בנים. והוא מתנהג בדרך הנגידיים הגדולים. ובודאי כשיש לו עשרת אלפים הוא מתנהג בדרך שצריך לפרנסתו לפי דעתו יותר מעשרת אלפים, כי נדמה לו שמכרח לישב בדירות וחומות שעולים כמה אלפים, ומרגליות ותכשיטין ורובי ההוצאה בכל שבוע להוליך בנניו כל אחד ואחד בבגדי משי ורקמה ותכשיטין וכו'. בדרך הגבירים הגדולים. ואומר שעל עצמו אינו מקפיד כלל רק על בנניו כאלו הוא מצוה מן התורה להוליך בנניו בדרך זה. והוא עושה הכל בשביל נחת רוח לבניו. ובאמת בנניו כל ימיהם פעס ומכאובות כי כל אחד מבנניו ובנותיו רוצה להתנהג באפן שאין מספיק לו לבדו כל העשירות של אביו ויותר מזה, עד שמתרבה דאגתו בכל יום, כי בודאי אי אפשר לאביו שיתן לכל אחד מבנניו ובנותיו כל עשירותו. ונותן לכל אחד כפי דעתו ורצונו, וכל מה שנותן להם אינו מספיק להם, עד שנופל קנאה ושאנאה גדולה בין בנניו ובנותיו בעצמן, וכל אחד מבנניו מתקנא בחברו. וכל אחד רוצה לבלע את חברו כמו קין שהרג את הבל, מחמת שכל העולם לא היה מספיק לו. ואביהם בעצמם יש להם צער גדול מהמריבה והשאנאה והקנאה שבין בנניו. וכיוצא בזה דאגות ויסורים הרבה שיש לכל אחד כל ימי חייו אביו. ואחר כך כלם מצפים עליו שימות. וכשמת רוצה כל אחד לקבל כל הירשה לחלקו עד שעל – פי רב כמה ירשות יורדין לטמיון על – ידי המחלקת שבין הבנים. וגם על – פי רב אינם מצליחים אחריו ונעשים עניים. והלא מימות עולם אומר כל אחד שהוא חושב בשביל בנניו. כדי שיהיה לבניו ממון ועשירות. ועדין לא נמצא אחד בעולם שאביו ישאיר לו די ספוקו שלא יהיה טרוד

עוד אחר הממון, כי אפלו מי שיורש הון רב מאביו, אף – על – פי – כן אינו מת וחצי תאוותו בידו. נמצא שלשוא ולחנם עומלים כל העולם ומבקשים ומחפשים אחר הממון תמיד ומאומה לא ישאו בעמלם. וכאשר צעק על זה קהלת בכל ספריו. ומכל שכן העניים והדלים ושאר אנשים שעניניהם מצפים תמיד על פרנסה ועומדים בבקר בדאגת פרנסה. ובלילה לנים בדאגה זו ומשוטטים בשוקים וברחובות למצא איזה דרך לבקש איזה פרנסה. וכן עוברים להם כמה ימים ושבועות ואין פועלים כלום. ומעט פרנסה שיש להם מגיע להם רק בהשגחת ה' יתברך שלא ממקום שחשבו ובקשו וחפשו כלל כאשר נראה בחוש. ומודים על זה כל הצריכים פרנסה. שעל – פי רב הם מבקשים ומחפשים איזה ימים רוח ופרנסה ואינם מוצאים כלל, ואחר כך ה' יתברך מזמין להם איזה רוח בהשגחתו יתברך לבד. שלא ממקום שחפשו ובקשו כלל. נמצא שהבקשה והחפוש שלהם היה בחנם להבל ולריק. ושלמה המלך עליו השלום צוח ואמר, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'. שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה וחפוש גדול כמטמונים וככסף כנ"ל. כמטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו כמה היה מבקש ומחפש אם היו אומרים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כך את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב כנ"ל. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב. כי עקר מה שנופלים בני – אדם בגלות גדול שהם מטלטלים בגלות ונעים ונדים לחפש ולבקש הממון הכל הוא מחמת הפגם שפגמו שלא זכו לחפש את הצדיקי אמת שעל ידם זוכין לארץ – ישראל ולאמונה ולהשגחה ונפלאות. שאז אין צריכין יגיעה וטרדא כלל אחר הפרנסה. כי דרשי ה' לא יחסרו כל טוב. דרשי דיקא, דהינו שמחפשינן ומבקשינן את הצדיק כדי להתקרב לה' יתברך. אזי לא יחסרו כל טוב. כי ה' יתברך יספיק להם כל צרכם בלי טרדא ובקשה וחפוש, כי זוכין להשגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל:

(מג) וזה בחינת זבולן לחוף ימים ישפן, והוא לחוף אגניות וירכתו על צידן. כי צידון הוא גבול ארץ – ישראל, כמו שפתוב, ויהי גבול הפנעני מצידון וכו'. ושם בתחלת הגבול במקום שמתחיל ארץ – ישראל שם קבור זבולן. (כאשר זכיתי להיות שם בעצמי על קברו הקדוש בעיר צידון. ואמרו לי שם שמשם מתחילין לחשב גבול ארץ – ישראל) כי זבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. כי זבולן היה מספיק ליששכר שהיה עוסק בתורה. וזבולן היה עוסק בפרקמטיא והיה מספיק ליששכר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו עקר תקון תאוות ממון, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה. שעקר תקון תאוות ממון הוא צדקה. ועל זה נאמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך וכו' שזה בחינת תקון תאוות ממון שהוא בחינת שמחה בחינת שמח זבולן, כמבאר בהתורה צוית צדק (סימן כג) נמצא שזבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. ועל – כן זבולן הוא קבור על גבול ארץ – ישראל בצידון בחינת וירכתו על צידן שסופו על צידון שהוא

גבול ארץ – ישראל. זה רמז שעל – ידי בחינת זבולון, דהינו בחינת תקון תאות ממון זוכין לכנס לארץ – ישראל, הינו על – ידי שמבקשים ומחפשים את הצדיק. שעל – ידי זה זוכין להנצל מהחפוש והבקשה של הסטרא אחרא. שהוא החפוש והבקשה אחר הממון על – ידי זה זוכים לארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי הצדיק בבחינת צדיקים יירשו ארץ. ואי אפשר לאדם לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים. שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה להנחיל הארץ לישראל, כמו שכתוב, אלה האנשים וכו'. לנחל את הארץ. כי אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים שעל ידם זוכין לאמונת חידוש העולם. שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן זבולון שזהו בחינת המתקרב להצדיק האמת ומשמש אותו בגוף ונפש וממון ועושה לו כל צרכיו כמו זבולון שטרח בפרקמטיא בשביל להספיק את יששכר שעסק בתורה. הוא זוכה לבוא לארץ – ישראל. ועל – פן זבולון עומד על גבול ארץ – ישראל, כי דיקא על – ידי בחינת זבולון שהוא המתקרב לצדיק האמת, על – ידי זה זוכה לכנס ולבוא לארץ – ישראל כנ"ל:

מד) ובשביל זה כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל. צריכין להביא תודה שבאה מחמץ ומצה, שזהו בחינת שבועות שאז מביאין גם – פן חמץ ומצה, דהינו שתי הלחם מחמץ. ושאר מנחות ממצה, כי כל הארבעה הנ"ל. עקר הנסים והנפלאות והישועות שלהם נמשך מבחינת שבועות שהוא קבלת התורה. שעל – ידי זה זוכין לחידוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל שהוא השגחה ונפלאות וכו' שמשם כל הנסים והנפלאות והישועות של כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל שכוללים כל הנסים כנ"ל:

וזה שפתח דוד המלך עליו השלום מזמור זה של הארבעה הנ"ל, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר. ומארצות קבצם ממזרח וממערב וכו'. שזהו בחינת קבוץ גלויות שזהו בחינת ארץ – ישראל שלשם כל הקבוץ של הגלויות, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. כי עקר הישועה של כל הארבעה הנ"ל הוא נמשך מארץ – ישראל ששם הוא בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל. שמשם כל הנסים והישועות כנזכר לעיל. ועקר הגלות שכולל כל הצרות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל העקר הוא מחמת הרחוק והגלות מארץ – ישראל כנ"ל:

מה) וזה בחינת גדל הטלטולים והיסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל וצריכים לסבב בכמה דרכים קדם שבאין לארץ – ישראל וכמו שכתוב, ויטב אלקים וכו' וכמו בא לעיל. והכל הוא בשביל קבוץ הנדחים הנ"ל:

כי איתא בכתבי האר"י ז"ל בפונות, והביאנו לשלום מארבע פנפות הארץ וכו' שבכל מקום בעולם שאחד מישראל נדחה לשם בגלות בארבע פנפות הארץ נחשב כאלו כל ישראל גלו לשם ועל – ידי זה מברר ניצוצות משם ועל – ידי זה באין לארץ – ישראל, עין שם באריכות. שזהו סוד מה שישראל מפזרין עכשו בגלות במקומות הרחוקים מהקדשה מאד. והנה זה הענין הוא דבר נסתר ונעלם מאד. ואי אפשר להבינו, כי אנו רואים שבמדינות הרחוקים משיבות ישראל. כמו במדינות מאסקווע. נדחו לשם יהודים מעטים. ודרים בין הרבה עובדי כוכבים יהודים מתי מעט. עד שיש עירות הרחוקים יותר. שאין נמצאים שם ישראלים כי אם אחד או שנים בעיר גדולה. והנה אנו רואים בעינינו שרוב אלו היהודים הדרים במקומות כאלה רבם ככלם אינם צדיקים כלל. והלואי היו בינונים כי הם רחוקים מאד מה' יתברך ואי אפשר להאריך בזה שלא לדבר על איזה מישראל חס ושלום, כי גם פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון. ואם בן איך אפשר להבין זאת. שעל – ידי אנשים כאלו יתבררו הניצוצות מעמקי הקלפות כאלו. אבל באמת היא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת. והכלל, שעקר הגלות הוא הגלות וההתרחקות מארץ – ישראל שהוא כלל הקדשה ועקר הגלות הוא בשביל לברר הנדחים שהם הניצוצות שנדחו בעמקי הקלפות בבחינת לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתוספו עליהם גרים, שזהו בחינת הניצוצות המתבררים מעמקי הקלפות, כי באמת לכאורה קשה להבין ענין הגלות שמחמת שחטאו ישראל בארץ – ישראל גלה אותם משם לארץ העמים. עד שיתקנו וישובו אליו ויביא לנו גואל צדקנו. והדבר קשה מאד איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ ישובו ישראל. ומה אם במקום חיותנו וקדשתנו שהוא ארץ – ישראל ארץ הקדשה ששם עקר קדשת ישראל וכו'. אם שם התגבר על ישראל היצר הרע עד שהחטיאם איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ שהיא ארץ העמים אויר הטמא וכו', שם יתקנו וישובו ישראל? ואם בן חס ושלום, אפס תקנה!! הלא ה' יתברך רוצה בתקנותינו. ואינו חפץ לנקם בנו, רק כל הגליות והצרות הם בשביל תקון, כמו שפיתוב, ובקשתם משם את אלקיך ומצאת וכו'. אבל איך יתכן זה שבארץ – ישראל לא בקשנו והפשנו ודרשנו את ה' יתברך ובחוץ – לארץ בארץ העמים נדרש ונבקש אותו? אבל באמת כל זה הוא נפלאות תמים דעים. והם מסתרי פלאותיו:

וזהו בחינת כל הירידות והנפילות העוברים על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו עד שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתיות. אשר נדמה להם כי אפס תקנה חס ושלום, בפרט עכשו בסוף הגלות באחרית הימים האלה בעקבא דמשיחא כאשר יודע כל אחד בנפשו נגעי לבבו ומכאוביו. ואף – על – פי – בן סוף כל סוף כלם יתקנו ולא יהיה נאבד שום אחד מהם. כי ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. כי באמת יש לפעמים שדיקא כשהאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מהקדשה מאד מאד. שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול לה' יתברך. וכמו

שדברנו מזה בתחלת הדרוש הזה למעלה כנ"ל. ויש בענין זה כמה טעמים ובחינות וקצת מהם הוא מחמת שבשהיו ישראל בארץ – ישראל הראה להם הקדוש – ברוך – הוא חפה יתרה. והיו מקרבים אליו מאד ונדמה להם שבבר הם סמוכים לה' יתברך ולא בקשוהו יותר ונתרשלו בעבודתם. והבעל דבר חותר עליהם בכל יום ובכל עת ועל – ידי זה התגבר עליהם עד שהחטיאם וזה בחינת הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני (שיר השירים ו). ועין בפרוש רש"י שם שפרש ענין זה שמרב חפה שהראה להם בבית – המקדש, על – ידי זה מרדו בו וכו', עין שם וזהו ענין הנ"ל. וגם מחמת שבשהיו בארץ – ישראל לגדל הקדשה של ארץ – ישראל. באיזה תנועה בעלמא שלא התנהגו בקדשה כראוי פגמו מאד. ועל – ידי הפגם הזה נמשך פגם גדול יותר, כי עברה גוררת וכו' ועל – ידי זה החטיאם הבעל דבר. וזה בחינת כי באת אלי להזכיר את עוונתי. שבנגד קדשת אליהו היא נחשבת ברשעה אף – על – פי שהיתה צדקת כמו שפרש רש"י שם. ובשביל זה הכרחו לצאת בגלות. ואז מגדל הרחוק שרואים גדל רחוקם מה' יתברך שנגלו ונפוצו בארץ העמים באויר הטמא תחת ממשלת העובדי כוכבים מתגברים נפשות ישראל ביותר לשוב לה' יתברך כנ"ל. וגם שם לגדל הטמאה של חוץ – לארץ. תכף בשישראל עושים איזה עבודה בעלמא יקר בעיניו יתברך מאד מאד. אף – על – פי שאין עבודתם בשלמות, אף – על – פי – כן יקר בעיניו מאד שבמקום רחוק וטמא כזה יתגברו לעשות אפלו העבודה הזאת. ועל – ידי זה הוא מרחם עליהם ומושיעם. וזהו בחינת של כל הנופלים מעבודת ה' יתברך שעל – ידי כל מה שפוגמים איזה פגם. או שעוברים איזה עברה חס ושלום, נופלים יותר ויותר. ואם כן מה יהיה הסוף וכי אפס תקוה, אך הכל על – פי הנ"ל שבשה' יתברך רואה שאיזה אדם מתרחק מעבודתו ופוגם איזה פגם או שעובר חס ושלום, איזה עברה אזי הקדוש – ברוך – הוא מרחק אותו ונופל יותר, כי הבא לטמא פותחין לו, אבל אם כן היה חס ושלום, אפס תקוה ולא היה באפשר לשום אדם לשוב לעולם מאחר שכל פעם נופל יותר חס ושלום, אבל ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. והוא מסבות מתהפך בתחבולותיו, כי בשהאדם נופל על – ידי חטאים למקום הרחוק מהקדשה. אזי ה' יתברך מזמין לו שם רמזים לפי אותו המקום ומזמין לו איזה זכות שיכול לזכות בזה המקום הרחוק דיקא. וזהו הנסיון והבחירה שלו. ואם יזכה שם לזכר בה' יתברך. ולעשות שם מה שיוכל מה שמרמז לו ה' יתברך בכל מקום שהוא. בקל יוכל לשוב לה' יתברך, כי לפי המקום הזה יכול לזכות בעבודה קטנה לעשות נחת רוח ותענוג ושעשוע גדול לה' יתברך. מה שלא היה זוכה במקום קדוש ביותר, כי ה' יתברך מקבל תענוג ושעשוע גדול מאד בשעולה לפניו איזה עבודה ממקום הנמוך ורחוק מאד כמובן בדברי חכמינו זכרונם לברכה כמה פעמים. בבחינת כד אתי יתרו ואמר כי עתה ידעתי וכו', כדין אסתלק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא. וזה סוד גלות ישראל בכלל. ובפרטיות הנפילות של כל אחד ואחד כנ"ל שזהו עקר

הגלות, כי כל מה שנופל למקום נמוך ורחוק מהקדשה יותר יש לו שם איזה עבודה ונחת רוח לעשות לה' יתברך, מה שאינו זוכה לזה אפלו צדיק גדול וכנ"ל. ועל – ידי זה מעלה כל הניצוצות והקדשות שנופלו לשם למקום הטמא הזה, כי יש כמה וכמה ניצוצות הקדושות שנופלו משנים קדמוניות הרבה לעמקי עמקי הקלפות מאד מאד. ומחמת שמנחים בין מצולה בעמקי תהומות מאד מאד בודאי אין מי שיכנס לשם להעלותם. ועל – בן בשמזדמן אדם שחטא עד שנופל לשם חס ושלוה, תכף בשמזכיר את עצמו בה' יתברך. ונתעורר לעבד את ה' יתברך באיזה עבודה בעלמא שהוא יכול לעשות שם לפי מקומו הנמוך כנ"ל. אזי מתדבקים בו כל אלו הניצוצות. ומעלה אותם משם. ובזה עושה נחת רוח ותענוג גדול לה' יתברך בלי שעור כנוצר לעיל. וזה בחינת היהודים הנדחים בארבע פנות הארץ. במקומות הרחוקים מישראל, כי יש שם ניצוצות מאלפים שנים שמנחים שם בגלות וצער גדול מאד. שאם היו מריחים שם ריח בעלמא של ישראל היו מחיין עצמן מאד. ועל – בן תכף שנוכנס לשם איזה ישראל בעלמא אפלו פושעי ישראל, אף – על – פי שחטא ישראל הוא ואף – על – פי – בן שם ישראל נקרא עליו. אזי תכף בשאלו הניצוצות הקדושים מריחין ריח של ישראל הם מתעוררים ומתדבקים בו. ואף – על – פי שעדין אי אפשר להם לעלות מחמת שזה האיש בודאי אין לו כח להעלותו. ועל – בן על – פי רב נופל על ידם יותר. מחמת רבוי הקלפות הנאחזין באלו הניצוצות כידוע. אף – על – פי – בן מאחר שעל כל פנים מחזיק עצמו בדת ישראל. ואינו ממיר דתו לגמרי חס ושלוה. ונקרא עליו שם ישראל, זה בעצמו יקר מאד בעיני ה' יתברך. ויש לה' יתברך תענוג ושעשוע גדול מזה עד שסוף כל סוף יעלה זה האיש משם. ויעלה עמו כל הניצוצות הנזכרים לעיל משם. ועל – ידי זה יתקן כל חטאיו מאחר שעל ידו דיקא עלו הניצוצות האלו מה שלא היו יכולין לעלות על – ידי שום איש כשר שבעולם, כי מי היה נכנס למקום טמא ומלכלך כזה וכנ"ל. והעקר הוא על – ידי כח הצדיק הגדול האמתי שיש לו כח להעלות כל אלו האנשים עם הניצוצות שנתדבקו בהם מכל המקומות הנמוכים אפלו מעמקי עמקי תהום תחתיות. אפלו מיון מצולה ואין מעמד. ועל – בן כל זמן שהאדם משתדל ומחפש ומבקש להתקרב לצדיקי אמת יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה. אפלו אם נפל מאד אלפים ורבבות פעמים. כי בכח הצדיק יכול להיות שעל – ידי דבר אחד ונחת רוח אחד שיעשה לה' יתברך במקומו הרחוק כזה יתקן הכל ויעלה עמו כל הניצוצות ממקומות כאלו. מה שלא היו יכולים לעלות על – ידי שום אדם אחר וכנ"ל. ובשביל זה צריך האדם לסבל טלטולים ויסורים הרבה קדם שבא לארץ – ישראל, הכל בשביל ברור הניצוצות הנ"ל שכלם צריכים להתקבץ לארץ – ישראל. ועל ידם דיקא זוכין לבוא לארץ – ישראל. כי בכל מקום שמסבב לבוא לשם בשביל לבוא לארץ – ישראל. הוא מברר הניצוצות משם מאחר שכל כוננתו שהולך ומסבב שם הוא בשביל לבוא לארץ – ישראל. ששם קבוצ כל הניצוצות ואזי

זוכה לבוא עם כל אלו הניצוצות לארץ – ישראל. בבחינת אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ. והפל בכת הצדיק שעל ידו דיקא באין לארץ – ישראל וכו"ל. ועוד יש בזה דברים הרבה. ודי בזה למסתכל על האמת לרחם על עצמו לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מו) וזה פרוש דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. דרשו ה' שצריכין לדרש ולבקש את ה' יתברך מאד לזכות לאמונה שלמה באמת. ומפרש הפסוק איך מבקשין את ה' יתברך. הינו איך זוכין לאמונה. וזה 'עזו'. עזו זה הצדיק האמת שנקרא עז, כמו שפתב רבנו זכרונו לברכה. שהצדיק נקרא בעז. בו עז בו תקפא. כי הצדיק הוא גבור הפובש את יצרו. והוא עז כנמר בעבודתו יתברך. והוא נותן עז ותעצומות לה' יתברך כפיכול, בבחינת תנו עז לאלקים. ובשביל זה הצדיק נקרא עז. וזהו, דרשו ה' ועזו. שצריכין לבקש את ה' יתברך, הינו לזכות לאמונה שלמה. וזה אי אפשר כי אם על – ידי שידרשו ויבקשו ויחפשו את ה' 'ועזו', הינו הצדיק. כמבאר לעיל שצריכין לבקש את הצדיק מאד, ועל – ידי זה דיקא דורשין את ה' וזוכין לאמונה שלמה כנ"ל. וזהו, בקשו פניו תמיד. 'פניו' הם הצדיקים שנקראים אנפי שכינתא כמובא בזהר הקדוש. וכמו ששמעתי זה מפי רבנו זכרונו לברכה, הינו שצריכין לחפש ולבקש פני ה' שהם הצדיקים, צריכין לחפשם ולבקשם תמיד עד שיזכה למצאם להתקרב להם, כי עקר האמונה וההתקרבות לה' יתברך תלוי בהם כנ"ל. וזהו, זכרו נפלאותיו אשר עשה וכו'. הינו שהפסוק מפרש איך אפשר לחפש ולבקש את הצדיקי האמת. הלא יש ערבוביא גדולה בעולם מגדל המחלקת שנעשה בעולם על – ידי עזי פנים שבדור וכו"ל. על זה משיב הפסוק. זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו. שזהו בחינת קבלת התורה ויציאת מצרים שזכינו שעשה ה' יתברך עמנו נפלאות גדולות והראה מופתים גדולים ונוראים מאד ונתן לנו את התורה שהיא משפטי פיהו, הינו שהפתוב אומר שנזכר את הפח של מתן תורה שזכינו אחר יציאת מצרים. שעל – ידי זה הפח של קבלת התורה יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק עד שנזכה להתקרב אליו כנ"ל. וזהו, זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא ה' אלהינו בכל הארץ משפטיו, הינו ענין המבאר לעיל באריכות. שה' יתברך מקדים רפואה למכה תמיד, שזהו בחינת מה שה' יתברך מזמין לאדם הארה מלמעלה ומסיע אותו משרש הקדשה שהוא צריך להגיע אליה. כדי לסייע אותו שיוכל להגיע לאותה הקדשה וכו' כמבאר לעיל. וזאת הבחינה היא סוד סתרי הבחירה שאי אפשר להבין איך ה' יתברך מסיע את האדם והפל ממנו יתברך לבד, כמו שפתוב, כי ממך הפל וכו'. וכמו שפתוב, מי הקדימני ואשלים. ואף – על – פי – כן יש להאדם בחירה וכו"ל. ומבאר לעיל שזהו בחינת ה' מסיני בא וזרח משעיר למו וכו'. שה' יתברך החזיר התורה לכל העובדי כוכבים ולא רצו לקבלה עד שבאו ישראל וקבלוה, דהינו שה' יתברך האיר עליהם ורמוז להם רמזים שיתקרבו אליו ולא רצו

לְקַבְּלָהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל תִּכְף בְּשֶׁרְמוֹז לָהֶם וְהָאִיר עֲלֵיהֶם וְרָצָה לְסִיעָם וּלְקַרְבָּם, תִּכְף רָצוֹ אַחֲרָיו בְּאַהֲבָה וְנִתְקַרְבוּ אֵלָיו. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב, מְשַׁכְנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. וּפִרְשׁ רַש"י שֵׁם שֶׁתִּכְף בְּשֶׁהִתְחַלְתָּ לְמְשַׁכְנֵי לְרַמּוֹז לִי עַל – יְדֵי שְׁלוּחְךָ שֶׁאַתָּה רוּצָה לְקַרְבָּנִי. אֲזַי תִּכְף אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה בְּאַהֲבָה. וְהִקְדַּמְתִּי נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמָע. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב, אֲזַנִּים פְּרִית לִי וְכו' . אֲזַי אֲמַרְתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי. וּפִרְשׁ רַש"י שֵׁם גַּם – בֵּן שֶׁה' יִתְבַּרַךְ רָמַז לָהֶם לְקַרְבָּם בְּחִינַת אֲזַנִּים פְּרִית לִי וְכו' . וְאֲזַי תִּכְף אֲזַי אֲמַרְתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי בְּמַגְלַת סֵפֶר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֶלְקֵי חֲפְצָתִי. כִּי חֲפְצָתִי תִכְף בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה לְרִדְף וּלְרוּץ אַחֲרֶיךָ וּלְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קֹדֶשֶׁת שְׁמֹךְ. נִמְצָא שֵׁישׁ כָּאֵן שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. שְׁלֹפֵי פְּחִיתוֹת דַּעַת הָאָדָם נִרְאִין כְּסוּתָרִין זֶה אֶת זֶה, כִּי בְּבְחִינָה אַחַת נִרְאָה שֶׁה' יִתְבַּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחָנָם בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹל לְבַד. וְזֶה בּוֹדָאֵי אֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּין מִפְּנֵי מָה בָּחַר בְּעַם מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּאַמְת נִקְרְאִים יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל זֶה עִם סִגְלָה, כִּי סִגְלָה הִיא בְּחִינַת דְּבַר שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּין כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֵתְךָ (בְּסִימָן כ"א) אֲבָל יֵשׁ בְּחִינָה אַחֶרֶת שֶׁיִּשְׂרָאֵל זָכוּ לְהַתְּדַבֵּק בָּהּ יִתְבַּרַךְ וּלְבַחֵר בּוֹ יִתְבַּרַךְ כְּאֲשֶׁר גַּם זֶה הָיָה בְּאַמְת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבַּת כְּלוּלְתֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בְּמִדְבַר וְכו'. וְעַל – יְדֵי בְּחִינָה זֹו בּוֹדָאֵי מַגִּיעַ לְיִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּם בְּכָל עֵז. אֲבָל בְּאַמְת עַל – יְדֵי בְּחִירָתָם לְבַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לָהֶם לְהַתְּקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. כִּי לֹא הָיָה לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הַיִּצְרָה הָרַע וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא הַמוֹנֵעַ וּמְבַלְבֵּל אוֹתָם וְעַקֵּר הַתְּקַרְבוֹתָם שֶׁזָּכוּ לְהַתְּקַרֵּב וּלְהַתְּעוֹרֵר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ הָיָה עַל – יְדֵי סִיוַע גְּדוֹל דִּלְעֲלָא. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי וּפִרְשׁ רַש"י אַתָּה הִנְחַתָּ יְדֵי עַל חֶלֶק הַטּוֹב וְאַמְרַתָּ לִי אֶת זֶה בָּחַר לָךְ. וְאֵלּוֹ הַשְּׁנֵי בְּחִינּוֹת הֵם מִתְּקַבְּצִים יַחַד. שֶׁה' יִתְבַּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבַּרַךְ. וּמֵהֵיכֵן הִיְתָה הַהֲתַחֲלָה. זֶה הָעֲנִין מִסוּד סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּין כָּלָל, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מְקִיפִין שְׁלֹא יִתְגַּלוּ עַד לַעֲתִיד כְּמוֹבֵן בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֵתְךָ הַנ"ל:

וְזֶה עַקֵּר בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה. כִּי עַקֵּר קְבָלַת הַתּוֹרָה הִיא שֶׁנִּמְשָׁכָה קֹדֶשֶׁה עַל יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁיְהִיָּה כֹחַ לְכָל אָדָם בְּכָל דּוֹר וּבְכָל זְמַן לְהַתְּחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֶת הַצְּדִיקֵי אַמְת שְׁבָכַל דּוֹר וְכו'. וְלִזְכוּת עַל – יְדֵי זֶה לְהַתְּקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְכו' כְּנ"ל. וְאִף – עַל – פִּי – כֵּן יֵשׁ לְכָל אָדָם בְּחִירָה גְּדוֹלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. אִם לְהַתְּקַרֵּב לְצְדִיקִים אַמְתִּים אִם לָאוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין בְּעֵינֵינוּ שֶׁמְעַט דְּמְעַט הֵם הַמִּתְּקַרְבִּים לְצְדִיקֵי אַמְת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, טוֹב מְעַט לְצְדִיק וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו, הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת הַנְּזַכְרוֹת לְעִיל, כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ, זֶה בְּחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוּדָתָם וְיִגִּיעַתָם וְטִרְחָתָם שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו בְּמִדְבַר וְכו' וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹ, דֵּהֵינּוּ שְׁעוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ. שֶׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרְאִים עֲבָדוֹ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו זֶה בְּחִינָה הַשְּׁנִית הַנ"ל, דֵּהֵינּוּ שֶׁה' יִתְבַּרַךְ בָּחַר בָּהֶם בְּטוֹבוֹ הַגְּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, וּבְךָ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה וְכו'. הֵינּוּ שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת הַנְּזַכְרוֹת לְעִיל שֶׁעַל – יְדֵי שְׁנֵיהֶם נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבַּרַךְ וּקְבָלוּ אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא בְּכָל דּוֹר

וְדוֹר בְּעֵינֵי הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כַּנִּל. וְהַכֹּל בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ כָּבֵר וְכַנִּל. וּבִשְׁבִיל
 זֶה אֶצֶל עַבְדּוֹ כְּתִיב יִשְׂרָאֵל. וְאֶצֶל בְּחִירָיו כְּתִיב יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַה קְטָנָה. וְיִשְׂרָאֵל הוּא
 בְּחִינַה גְּדוּלָה בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ, הֵינּוּ שְׁבִתְחִלָּה כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. וְאִין לוֹ
 כַּח לְהִתְקַרֵּב מִגְּדֹל חֲלִישַׁת כָּחוֹ כַּנִּגְדַּד הַיֵּצֵר הָרַע. וְהוּא יִתְבַּרַךְ מְסִיעַ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ נִפְלָא וְנוֹרָא כְּדִי
 שְׂיִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב. וְכֹל הַתְּקַרְבוֹתָיו עַל – יְדֵי סִיּוּעַ דְּלַעֲלָא זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב, בְּחִינַת קְטָנוֹת
 בְּבְחִינַת בְּבִטָּן עַקֵּב אֶת אֲחִיו. שְׁצַרִּיכִין לְקַבֵּל גְּדֻלַּת קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ עֲרֻמָּה בְּגִנְבָה וְהַעֲלָמָה
 שְׁלֵא יִקְטָרְגַּ הַבַּעַל דְּבַר מַחֲמַת שְׁעָדִין לֹא זָכָה עַל – יְדֵי עֲבוֹדַת עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. רַק
 הָעֵקֶר עַל – יְדֵי סִיּוּעַ דְּלַעֲלָא. וְעַל – כֵּן זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב. אֲבָל אַחַר כֵּן כְּשֶׁזִּיכָה
 לְהִתְגַּבֵּר כְּפָאֵרִי בְּעֲבוֹדַת ה' יִתְבַּרַךְ עַד שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ. אֲזִי נִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַה גְּדוּלָה בְּחִינַת לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שְׂמִיךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
 שְׁלֵא יֹאמֵר עוֹד שֶׁקִּבְּלַת הַבְּרָכוֹת הִיְתָה בְּעַקְבָּהּ וּבְמִרְמָה וְכוּ', הֵינּוּ שְׂאִין יְכוּלִין לוֹמַר עוֹד שֶׁבְּדֶרֶךְ
 רְמָאוֹת וְהַעֲלָמָה קִבְּלַת הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׂמִיךְ, כִּי שְׂרִית עִם
 אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. כִּי זָכִית לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוֹדָתְךָ עַד שְׁנִצַּחַת מְלֹאכִים הַמְּקַטְרְגִים וְאֲנָשִׁים
 הַמְּתַנַּגְדִים וְהַמוֹנְעִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם. וְאֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן אֶצֶל עַבְדּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַבְּחִירָה שִׁישְׂרָאֵל בְּחָרוּ בָּהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עַבְדּוֹ כַּנִּל. עַל – כֵּן כְּתִיב שֵׁם
 יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. אֲבָל אֶצֶל בְּחִירָיו שֶׁזֹּאת הִיא הַבְּחִינָה שֶׁהוּא יִתְבַּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִסְדּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב,
 כִּי זֹאת הַבְּחִינָה הִיא בְּחִירַת יַעֲקֹב כַּנִּל. וּבְחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל בָּהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם הוּא
 בְּחִינַת יִשְׂרָאֵל וְכַנִּל וּבְאֵמַת הַכֹּל אַחַד. כִּי גַם מִתְחִלָּה כְּשֶׁנִּתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבַּרַךְ בְּכֹל
 בְּשַׁעַת מַתָּן תּוֹרָה אוֹ בְּפִרְטוּיֹת כְּשֶׁמִּתְקַרֵּב אָדָם לָהּ יִתְבַּרַךְ וְלִהְצַדִּיק הָאֵמַת בְּכֹל דוֹר וְדוֹר וּבְכֹל
 זְמַן בּוֹדָאֵי גַם בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת הַקְּטָנוֹת וְהַתְּחִלָּה הִיְתָה לוֹ אִיזָה בְּחִירָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה
 לְהִתְקַרֵּב, אַךְ כֹּל זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כֹּלָל וְכַנִּל:

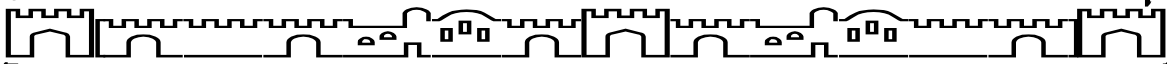
וְזֶהוּ הוּא ה' אֱלֹקֵינוּ בְּכֹל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו, הֵינּוּ שְׁבוּדָאֵי צַדִּיק ה' וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטָיו וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ,
 וּבוּדָאֵי לֹא עַל חֲנָם בָּחַר בָּנוּ בְּכֹלָל וּבְפִרְטוֹ. רַק שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת וְכַנִּל. וְזֶהוּ זָכְרוּ לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ דְּבַר צְוָה לְאֵלֶּף דוֹר, הֵינּוּ שְׁצַרִּיכִין לְזַכֵּר בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּכֹל דוֹר וְדוֹר וְאֵף – עַל – פִּי
 שְׁעָדִין אָנוּ צָרִיכִין לְהַצַּדִּיק הַדוֹר, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן פָּעַלְנוּ הַרְבֵּה עַל – יְדֵי הַתּוֹרָה. שְׁעַל – יְדֵי
 זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְזֶהוּ בְּחִינַת דְּבַר צְוָה לְאֵלֶּף דוֹר, כְּמַבְאָר לְעִיל
 בְּאֵרִיכוֹת שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁהוּא יִתְבַּרַךְ רָצָה לְתַן אֶת הַתּוֹרָה לְאֵלֶּף דוֹר וְרָאָה שְׂאִין הָעוֹלָם
 מִתְקִים וְעָמֵד וּנְתָנָה לְעֹשְׂרִים וְשֹׁשֶׁה דוֹרוֹת. שְׂמַבְאָר לְעִיל שְׁכֹל זֶה הוּא בְּחִינַת הַנִּל שְׁעַל – יְדֵי
 קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק הָאֵמַת שְׂבָכֵל דוֹר. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר בְּרוּר הָאֵמוּנָה
 בְּכֹל דוֹר כְּפִי הַזְּמַן וְכְפִי הַיּוֹם כַּנִּל. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וְכוּ' לֵאמֹר לָךְ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנַעַן וְכוּ'

בי עקר תכלית קבלת התורה ותכלית ההתקרבות לצדיקים בכל דור ודור. עקר התכלית הוא ארץ – ישראל, דהינו לזכות לאמונת חדוש העולם. שהיא בחינת ארץ – ישראל וכנ"ל. וזהו בחינת חבל נחלתכם. 'חבל' דיקא, כי בארץ – ישראל שהיא בחינת התקרבות לצדיקים אמתיים בחינת אמונה כנ"ל שם קשור החבל דקדשה. אשר כל מי שמתקרב לשם, דהינו להצדיק ולארץ – ישראל. שעל – ידי זה זוכה לאמונה שלמה. אזי הוא קשור לה' יתברך בחבל דקדשה לעולמי עד ולנצח נצחים. אשר לא ינתק ולא יהרס לעולם בבחינת בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה. וכמבאר לעיל באריכות. שכל זמן שמשתדלין ומחפשיין להתקרב לצדיקי אמת. אזי אפלו אם חס ושלום, נופלים כמו שנופלים אינו נחשב נפילה כלל, כי אדרבא, אז יעלה ניצוצות יותר ממקומות הרחוקים ביותר וכנ"ל:

והוא ממש כמו שמשלשלין אחד על – ידי חבל לתוך עמקי מצולות ים ותהומות תחתיות. כדי שיחפש ויבקש שם אוצרות יקרות ואבנים טובות ונפלאות מאד. וכל זמן שהוא מקשר בהחבל לא יהיה נאבד לעולם. כמו כן הוא ממש. שכל זמן שמתקשרין עצמו לצדיקי אמת. ומתגעגעין אחריהם ומחפשיין אותם על – ידי זה מקשרין עצמן לחבל דקדשה. ואזי בכל מקום שיורד לשם יעלה אותו הצדיק משם על – ידי החבל דקדשה שמקשר בו. ולא די שיעלה אותו משם. אך גם הירידה והנפילה תהיה תכלית העלייה. כי על – ידי נפילתו וירידתו למקומות כאלה. יעלה משם ניצוצות קדושות ויקרות הרבה שלא היה אפשר להעלותם על – ידי שום צדיק כי אם על ידו דיקא וכנ"ל. וזהו בהיותכם מתי מספר וכו'. ויתהלכו מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר, הינו שכל זה הוא סוד טלטול ישראל בגלות מגוי אל גוי ומממלכה וכו'. שזהו התחיל מימי אברהם אבינו מעת שנגזר עליו ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו'. שרמז לו אז גם כל הגליות של כל הארבע מלכיות שכל זה הוא סוד בחינת הנ"ל. בשביל לברר ניצוצות מעמקי הקלפות וכנ"ל. וזהו, לא הניח לאיש לעשקם וכו' אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. הינו שכשישראל יורדים בגלות בכלל ובפרט. אינו מניח ה' יתברך אותם לעשקם וכו' שלא יאבדו שם חס ושלום. וכמו שכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים וכו'. וכל זה בכח וזכות הצדיקי אמת שבכל דור שעל ידם עקר ברור האמונה בכל דור בכל יום ויום וכנ"ל. וזהו, אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. כי הצדיקים וכל המתקרבים אליהם הנכללים בהם נקראין נביאים. כי כל צדיק זוכה לבחינת רוח נבואה שעל – ידי זה עקר ברור האמונה כנ"ל באריכות. ועל – ידי זה זוכין לאמונת חדוש העולם שעל – ידי זה זוכין לבחינת ריח שהוא בחינת משיח כמבאר בהתורה הנ"ל. ובשביל זה נקראים הצדיקים אמתיים משיח כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. וזהו, אל תגעו במשיחי. ובנביאי וכו' שהם הצדיקים אמתיים בעלי רוח הקדש שבכחם וזכותם יש לישראל קיום בגלות שלא יאבדו חס ושלום וכנ"ל. כי על ידם עקר ברור האמונה בכל יום ויום.

שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לְעֵתִיד שָׂאז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ וְכוּ' וְכַנֵּ"ל בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְזֶהוּ, שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. בְּשָׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, הִינּוּ עַל – יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם נִזְכָּה לְשִׁיר הַנִּ"ל. בְּחִינַת שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְהֶעֱקַר עַל – יְדֵי הַנִּפְלְאוֹת וְהִישׁוּעוֹת שֶׁהַצַּדִּיקִים מִמְּשִׁיכִין עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְבָרַר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כְּפִי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִין לְהַתְּקָרֵב לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכַנֵּ"ל. וְזֶהוּ בְּשָׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ. 'מִיּוֹם אֶל יוֹם' דִּיקָא, כִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא עֵקֶר הַיְשׁוּעָה וְהַגְּאֻלָּה מִכָּל הַצָּרוֹת בְּכָלֵל וּבַפְּרָט. צְרִיכִין לְבָרָרָה מִיּוֹם אֶל יוֹם דִּיקָא כַּנֵּ"ל. אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִין דִּיקָא לְהַתְּקָרֵב לְצַדִּיק הָאֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה לְעֵיל בְּאֲרִיכוֹת, עֵין שָׁם:

מִן וְזֶה בְּחִינַת אַרְבַּעַת צְרִיכִין לְהוֹדוֹת שְׂבָאוֹת מִבַּעַד כָּאֵן נִכְתָּב בְּצִידוֹן בְּבוֹאֵי מַיִם לְיַבְשָׁה לְתַחֲלַת גְּבוּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. מַה גְּדָלוֹ מִעֲשִׂיךָ ה' מְאֹד עֲמָקוֹ מִחֲשֻׁבוֹתֶיךָ. רַבּוֹת עֲשִׂיתָ עִמִּי וְכוּ' וְכוּ' מָה אֲדַבֵּר:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיַּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 110 – כא תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

מב) וזה בחינת ארבעה צריכין להודות. שהם הולכי מדבריות. והיוצא מבית האסורים. וחולה שנתרפא. ויורדי הים, כשיגיעו ליבשה וסימנך וכל ה'ח'י"ם ידוך סלה וכו', כמבאר בשלחן ערוך סימן ריט:

כי כל אלו הארבעה צריכין להודות בשביל הנסים שנעשו להם. וכל הנסים הם השגחה ונפלאות הבורא יתברך שמו וכלם נמשכין מבחינת חדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ - ישראל. שהנהגתה על - ידי עיני ה' תמיד, דהינו בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע. ומשם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין אפלו עכשו בעולם הזה כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה (סימן רנ) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה ומוריד שני דמעות לים הגדול. וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם. ובשביל זה כל אלו הארבעה הנזכרים לעיל שנעשו להם נסים שנצולו מסערת הים. או מן החלי וכו' בהשגחתו ונפלאותיו יתברך, כתיב בהם במזמור קז, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני - אדם. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא. זה בחינת הנהגה של חדוש העולם שלעתיד שהוא בחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות והשגחה וכו' כמבאר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל. כי מבחינת ההנהגה של לעתיד שהוא בחינת חסד כנ"ל, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות. משם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין בעולם הזה כל ימי עולם. וזהו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא כנ"ל. כי כל הצרות שעברו על אלו הארבעה הצריכין להודות, כלם נמשכין מפגם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת פגם ארץ - ישראל, כי מי שזוכה

לחפש ולבקש את הצדיק האמת בראוי, עד שזוכה להתקרב אליו. על – ידי זה זוכה לאמונה שלמה כנ"ל. שעל – ידי זה זוכה לבחינת חדוש העולם שלעתיד, שזהו בחינת ארץ – ישראל בחינת ההנהגה של השגחה ונפלאות וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הצדיק זוכין לארץ – ישראל. ואז זוכין לאמונה שלמה להאמין בה' יתברך בשלמות. שה' יתברך חדש את העולם יש מאין ועתיד לחדש את עולמו. והוא יתברך משגיח בעולם בכל עת בהשגחה פרטיות וכנ"ל, אבל מי שפוגם בזה, דהינו שאינו משתדל להתקרב לצדיקי אמת. ואינו מתיגע לחפש ולבקש את הצדיק תמיד עד שימצאנו, על – ידי זה פוגם באמונה ובארץ – ישראל וכנ"ל. ועל – בן עוברין עליו כל הצרות הנזכרות לעיל של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שבהם כלולים כל הצרות רחמנא לצלן, כי עקר הצרה והסכנה של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שהם הולכי מדבריות וחולים וכו'. עקר הוא צרות וסכנות הנפש שהיא רחוקה מאביה שבשמים. שעליו נאמרו כל הדברים הנאמרים במזמור הנ"ל. כמובן לכל משכיל. וכבר מובא מזה בספרים. וכמובא מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קסג) שכל אלו הארבעה הנ"ל מרמזין על צרות הנפש שהיא תועה במדבר בישימון דרך. כל זמן שאינה זוכה להתקרב להצדיק האמת ולילך בדרכיו. והיא כמו חבושה בבית האסורים. שהיא כבושה בגולה בין מאסר התאוות והמדות רעות והיא חולה חולת הנפש בבחינת פי חולת אהבה אני. והיא כמו יורד בים בעמק מצולת הים ועולה שמים ויורדת תהומות, כמו שפתוב, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבלת וכו' וכמבאר מזה בסימן הנ"ל:

נמצא שכל אלו הארבעה הם בחינת צרות הנפש. ובאמת הכל אחד, כי גם כל היסורין והסכנות והצרות העוברין על האדם בגשמיות חס ושלום, כלם הם בחינת צרות הנפש, כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון. ועקר היסורים הם העוונות, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בתורה כי מרחמם ינהגם. שעקר היסורין של כל היסורים שבעולם הם העוונות דיקא רחמנא לצלן, עין שם. וכל היסורים והצרות והסכנות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל. כלם נמשכין מחמת הרחוק מהצדיק. שעל – ידי זה הם רחוקים מארץ – ישראל ומאמונה בשלמות כנ"ל. בבחינת הלא על פי אין אלוה בקרבי מצאוני הרעות האלה. שכל הרעות והצרות חס ושלום נמשכין מחמת שאין מרגישין ה' יתברך ששוכן בקרבנו ומשגיח עלינו תמיד, דהינו פגם האמונה. שפגם זה נמשך מחמת הרחוק מהצדיק ומארץ – ישראל כנ"ל, כי כל הצרות שבעולם רחמנא לצלן נמשכין מתקף הגלות בעוונותינו הרבים, כי מיום שחרב בית – המקדש אין לך יום שאין קללתו מרבה מחברו רחמנא לצלן, וזה בחינת ארבעה הנ"ל שהם בחינת ארבע מלכיות. שבהם כלולים כל הגליות שכוללים כל הצרות רחמנא לצלן. ועל – בן גלות מצרים שמרמוז על כל הארבע גליות ארבע מלכיות כי כלם נקראים גלות מצרים, על שם שהם מצרים

לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ בַּמִּדְבָּר וּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵי זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָהּ. עַל – בֵּן גְּלוּת מְצָרִים הָיָה כָּלוּל
 מִכָּל הָאַרְבָּעָה הַנ"ל, כִּי בְּשִׁיזְעָאנוּ מִמְצָרִים זְכוּנוּ לְכָל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת הַנְּאֻמְרִים בַּמְזֻמּוֹר הַנ"ל
 שְׁמִדְבַר מְאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל, כִּי בַּמְצָרִים הֵיינוּ בְּגָלוּת וּבְשִׁבְיָה וּבְמֵאָסֶר. שְׁזָהוּ בְּחִינַת
 יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים. וְה' יִתְבָּרַךְ הַבֵּיא עֶשֶׂר מִכּוֹת עַל הַמְצָרִים וְאוֹתָנוּ הַצִּיל מֵהֶם. וְזֶה בְּחִינַת
 חוֹלָה שְׁנִתְרַפָּא וְנִצַּל מֵהַחוֹלְאָת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב, כָּל הַמְּחַלְהָ אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בַּמְצָרִים לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ
 וְכוּ'. וְכַתִּיב, וְהִסִּיר ה' מִמֶּךָ כָּל חָלִי וְכָל מַדּוּי מְצָרִים וְכוּ' אֲשֶׁר יִדְעַתָּ לֹא יִשִּׁימֶם בְּךָ וְכוּ'. וְגַם
 עֲבָרְנוּ בָּיָם. וְה' יִתְבָּרַךְ קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם. אַחֲרַיִךְ הִלְכְנוּ בַּמִּדְבָּר וְה' יִתְבָּרַךְ הֶעֱבִירָנוּ בְּשָׁלוֹם
 בְּנָסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת. וְזֶה בְּחִינַת הוֹלְכֵי מַדְבָּרִיּוֹת וְיוֹרְדֵי הַיָּם הַנְּזָכָרִים לְעִיל. נִמְצָא, שְׁכָל
 הָאַרְבָּעָה הַנ"ל שְׁצְרִיכִין לְהוֹדוֹת. זֶה בְּחִינַת יְצִיאַת מְצָרִים וְכִלְל כָּל הַגְּאֻלוֹת מִכָּל הַגְּלוּיּוֹת שֶׁל
 הָאַרְבַּע מַלְכוּיּוֹת שְׁפָלָם מְכַנִּים בְּשֵׁם גְּלוּת מְצָרִים כַּנ"ל וְעַקֵּר כָּל הַגְּלוּיּוֹת הוּא הֶרְחוֹק מֵאַרְץ –
 יִשְׂרָאֵל שְׁזֶה עֵקֶר הַגְּלוּת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב, וַיִּגַּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל אֲדָמְתּוֹ. וְכְמוֹ שְׁאָנוּ אוֹמְרִים וּמִפְּנֵי
 חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמְתָנוּ וְכוּ'. וְעַל זֶה אָנוּ מְבַקְשִׁין תְּמִיד שְׁיִחְזִיר אוֹתָנוּ ה'
 יִתְבָּרַךְ לְאַרְץ – יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שְׁאוֹמְרִים בְּכָל יוֹם, וְתוֹלִיכְנוּ מִהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ וְכוּ'. יְהִי רָצוֹן
 שְׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה תְּקוּן חִצּוֹת וּשְׂאָרֵי תְּפִלוֹת רַבּוֹת שְׁאָנוּ מְבַקְשִׁים לָהּ יִתְבָּרַךְ
 עַל אֲרִיכַת הַגְּלוּת שְׁיִשְׁבֵּנוּ לְאַרְצֵנוּ בְּקִרְוֹב. וְעַל זֶה קוֹבֵלַת הַשְּׂכִינָה בְּכָל יְעַת עַל עֵצֶם רְחוּקָנוּ
 מֵאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָהּ אוֹי לְהֵם לְבָנִים שְׁגָלוּ מֵעַל שְׁלֶחַן אֲבִיהֶם
 וּמֵאַרְצֵם יִצְאוּ. כִּי עֵקֶר כָּל הַגְּלוּיּוֹת שְׁכוּלָל כָּל הַצְּרוֹת כַּנ"ל. הָעֵקֶר הוּא מַחְמַת שְׁאָנוּ רְחוּקִים
 מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם עֵקֶר הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת עֵקֶר אֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם וְאֲמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה.
 שְׁמִשָּׁם כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת שְׁכֹלוּלִים בְּהָאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל.
 וְלַהֲפֹךְ חֶסֶד וְשָׁלוֹם כְּפִי הֶרְחוּק מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדִי זֶה רְחוּקִים מִשְׁלְמוֹת הָאֲמוּנָה, כְּמוֹ כֵּן
 עוֹבְרִים חֶסֶד וְשָׁלוֹם, צְרוֹת וְיִסוּרִין רַחֲמָנָא לְצִלָּן וְכַנ"ל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מַחְמַת הֶרְחוּק מִצְדִּיקֵי אֲמַת
 שְׁעַל – יְדִי זֶה רְחוּקִים מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל בְּכִלְל וּבְפִרְט וְכַנ"ל, כִּי עֵקֶר עֲבוֹב הַגְּאֻלָּה וְעֵקֶר הַגְּלוּת
 מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ מַחְמַת הַפָּגָם שְׁפָגְמוּ בְּכַבוֹד הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים שֶׁהֵם בְּחִינַת נְבִיאִים כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב, וַיְהִיו מְלַעְבִּים בְּמִלְאֲכֵי הָאֱלֹקִים וּמִתְעַתְּעִים בְּנְבִיאָיו. וְכַתִּיב, הַצְּדִיק אָבֵד וְאִין אִישׁ שֶׁם
 עַל לֵב וְאֲנָשִׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאִין מִבֵּין וְכוּ':

כִּי כָל אֶחָד צְרִיךְ לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אֶת הַצְּדִיק הָאֲמַת וְכַנ"ל. שְׁעַל – יְדִי זֶה עֵקֶר תְּקוּן הָאָדָם
 עֵקֶר הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא יְסוּד הַכָּל וְכַנ"ל. וְכַפִּי מֵהַ שְׁפּוֹגְמִין חֶסֶד וְשָׁלוֹם, בְּזֶה שְׁאִין מִשְׁתַּדְּלִין לְחַפֵּשׂ
 אֶת הַצְּדִיק, כְּמוֹ כֵּן נוֹפְלִים בְּגָלוּת וְנִתְרַחַקִין מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל. וְאִזִּי נוֹפֵל אֶל הַהַפּוֹךְ שֶׁהוּא צְרִיךְ
 לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ כָּל יְמָיו. וְאִינוּ יוֹדְעֵי מַה הוּא מְחַפֵּשׂ וּמְבַקֵּשׁ. שְׁזֶה הוּא עֵקֶר בְּחִינַת הַגְּלוּת שֶׁהוּא
 בְּגָלוּת וְטִלְטוּל נֶעַ וְנָד. וְשׁוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׂ בִּיגִיעָה וְעֵמֶל וְטִרְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד.

וְאִינוּ יוֹדְעֵי בְעֵצְמוֹ מַה הוּא מִבְקָשׁ וּמְחַפֵּשׁ. כְּמוֹ שְׂרוּאִין כָּל זֶה בְּחוּשׁ. מִי שִׁיבִיט בְּעֵין הָאֲמֶת. שָׂרֵב
בְּנֵי הָאָדָם רוֹדְפִים אַחַר הַמָּמוֹן בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת וּטְרָחוֹת וּטְרָדוֹת מְאֹד מְאֹד. וְהוּא מִמָּשׁ כְּמוֹ מִי
שֶׁהוֹלֵךְ לַחֲפֵשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. כִּי כָּל אָדָם אֵינוֹ מִמְלֵא תַאֲוֹתוֹ לְעוֹלָם בְּמָמוֹן. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רְבוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה אֵין אָדָם מֵת וְחֻצֵי תַאֲוֹתוֹ בִּידוֹ יֵשׁ לוֹ מְנַה מִבְקָשׁ מְאֵתִים וְכוּ'. נִמְצָא
שֶׁלְעוֹלָם אֵין מִמְלֵא תַאֲוֹתוֹ. וְהוּא שׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמִבְקָשׁ וּמְחַפֵּשׁ אַחַר הַמָּמוֹן לְעוֹלָם כְּאִלוֹ הוּא
מְחִיב וּמִשְׁעֶבֶד לְאֵיזָה שֶׁר וּמוֹשֵׁל לַחֲפֵשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. וּבְאֲמֶת הוּא בְעֵצְמוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה
הוּא מִבְקָשׁ, כִּי עַד יוֹם מוֹתוֹ הוּא מִבְקָשׁ וּמְחַפֵּשׁ תָּמִיד. וְאִם כֵּן בְּשִׁבִיל מִי הוּא מִבְקָשׁ וּמְחַפֵּשׁ אַחַר
הַמָּמוֹן. וְאִם יֹאמֵר בְּשִׁבִיל בְּנָיו. מִי יוֹדֵעַ אִם יִשְׁאַר הַמָּמוֹן אַחֲרָיו לְבָנָיו כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין שָׂרֵב
הָעֲשִׂירִים בְּנֵיהֶם אוֹ יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים. וְאִפְלוּ אִם הִיָּה נִשְׁאַר הַמָּמוֹן לְבָנָיו. מַה
הַתְּכַלִּית מִזֶּה. הֲלֹא גַם בְּנָיו אַחֲרָיו וְדוֹרוֹתֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם כָּלָם יִהְיוּ צְרִיכִים לְמוֹת כְּמוֹתוֹ. וּמַה יִּתְרוֹן
לָהֶם בְּכָל הַמָּמוֹן, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב, כִּי לֹא בְמוֹתוֹ יִקַּח הַכֹּל וְכוּ'. וְגַם כִּי הֲלֹא גַם בְּנָיו לֹא יִסְפִּיק לָהֶם כָּל
הַמָּמוֹן שִׁינִיחַ לָהֶם. כִּי יוֹתֵר שִׁישְׂאִיר לָהֶם מִמּוֹן יִהְיֶה חָסֵר לָהֶם יוֹתֵר וַיִּגְדֵּל דְּאֲגָתָם יוֹתֵר, כִּי אֵין
אָדָם מֵת וְחֻצֵי תַאֲוֹתוֹ בִּידוֹ וְכוּ'. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ מִי שֶׁבָּקִי בְּטִיב בְּנֵי הָעֲשִׂירִים שָׂרְבִים
כְּכֹלֵם דְּאֲגָתָם וְצַעֲרָם גְּדוֹל מְאֹד, כִּי לְמִשָּׁל עָשִׂיר אֶחָד שִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים אֲדוּמִים. וַיֵּשׁ לוֹ
חֲמִשָּׁה אוֹ אַרְבָּעָה בָּנִים. וְהוּא מִתְנַהֵג כְּדֶרֶךְ הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים. וּבּוֹדָאֵי כְּשִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים
הוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ שְׂצָרִיךְ לְפָרְנֶסְתּוֹ לְפִי דַעְתּוֹ יוֹתֵר מִעֲשָׂרֵת אֲלָפִים, כִּי נִדְמָה לוֹ שֶׁמִּכְרָח לִישֵׁב
בְּדִירוֹת וְחוֹמוֹת שְׁעוֹלִים כְּמָה אֲלָפִים, וּמְרַגְלִיּוֹת וְתַכְשִׁיטִין וְרַבּוּי הַהוֹצָאָה בְּכָל שְׁבוּעַ לְהוֹלִיךְ
בְּנָיו כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבִגְדֵי מִשִׁי וְרַקְמָה וְתַכְשִׁיטִין וְכוּ' בְּדֶרֶךְ הַגְּבִירִים הַגְּדוֹלִים. וְאֹמֵר שֶׁעַל עֵצְמוֹ
אֵינוֹ מְקַפֵּיד כָּלָל רַק עַל בְּנָיו כְּאִלוֹ הוּא מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה לְהוֹלִיךְ בְּנָיו בְּדֶרֶךְ זֶה. וְהוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל
בְּשִׁבִיל נַחַת רוּחַ לְבָנָיו. וּבְאֲמֶת בְּנָיו כָּל יְמֵיהֶם כְּעַס וּמְכַאֲבוֹת כִּי כָּל אֶחָד מִבְּנָיו וּבְנוֹתָיו רוֹצֵה
לְהַתְנַהֵג בְּאִפְן שֶׁאֵין מִסְפִּיק לוֹ לְבִדּוֹ כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁל אָבִיו וַיּוֹתֵר מִזֶּה, עַד שֶׁמִּתְרַבֶּה דְּאֲגָתוֹ בְּכָל
יוֹם, כִּי בּוֹדָאֵי אֵי אֶפְשָׁר לְאָבִיו שִׁיתֵן לְכָל אֶחָד מִבְּנָיו וּבְנוֹתָיו כָּל עֲשִׂירוֹתוֹ. וְנוֹתֵן לְכָל אֶחָד כְּפִי
דַעְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹ, וְכָל מַה שְׁנוֹתֵן לָהֶם אֵינוֹ מִסְפִּיק לָהֶם, עַד שֶׁנוֹפֵל קִנְיָאָה וְשִׁנְיָאָה גְּדוּלָה בֵּין בְּנָיו
וּבְנוֹתָיו בְּעֵצְמוֹ, וְכָל אֶחָד מִבְּנָיו מִתְקַנָּא בְּחִבְרוֹ. וְכָל אֶחָד רוֹצֵה לְבַלְעַ אֶת חִבְרוֹ כְּמוֹ קִין שֶׁהִרְגַּ
אֶת הָבֵל, מִחֲמַת שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא הִיָּה מִסְפִּיק לוֹ. וְאֲבִיהֶם בְּעֵצְמָם יֵשׁ לָהֶם צַעַר גְּדוֹל מִהִמְרִיבָה
וְהַשְׁנָאָה וְהַקְּנָאָה שֶׁבֵּין בְּנָיו. וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה דְּאֲגוֹת וְיִסּוּרִים הַרְבֵּה שִׁישׁ לְכָל אֶחָד כָּל יְמֵי חַיֵּי אָבִיו.
וְאַחַר כֵּן כָּלָם מִצְפִּים עָלָיו שְׂיָמוֹת. וּכְשִׁמַּת רוֹצֵה כָּל אֶחָד לְקַבֵּל כָּל הִירְשָׁה לְחַלְקוֹ עַד שֶׁעַל – פִּי
רַב כְּמָה יִרְשׁוֹת יוֹרְדִין לְטַמְיוֹן עַל – יְדֵי הַמְּחַלְקֵת שֶׁבֵּין הַבָּנִים. וְגַם עַל – פִּי רַב אֵינָם מִצְלִיחִים
אַחֲרָיו וְנִעֲשִׂים עֲנִיִּים. וְהֲלֹא מִיָּמוֹת עוֹלָם אוֹמֵר כָּל אֶחָד שֶׁהוּא חוֹשֵׁב בְּשִׁבִיל בְּנָיו. כְּדֵי שִׁיְהִיָּה
לְבָנָיו מָמוֹן וְעֲשִׂירוֹת. וְעַדִּין לֹא נִמְצָא אֶחָד בְּעוֹלָם שֶׁאָבִיו יִשְׂאִיר לוֹ דֵּי סְפוּקוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶה טְרוּד

עוד אחר הממון, כי אפלו מי שיורש הון רב מאביו, אף – על – פי – כן אינו מת וחצי תאוותו בידו. נמצא שלשוא ולחנם עומלים כל העולם ומבקשים ומחפשים אחר הממון תמיד ומאומה לא ישאו בעמלם. וכאשר צעק על זה קהלת בכל ספריו. ומכל שכן העניים והדלים ושאר אנשים שעניניהם מצפים תמיד על פרנסה ועומדים בבקר בדאגת פרנסה. ובלילה לנים בדאגה זו ומשוטטים בשוקים וברחובות למצא איזה דרך לבקש איזה פרנסה. וכן עוברים להם כמה ימים ושבועות ואין פועלים כלום. ומעט פרנסה שיש להם מגיע להם רק בהשגחת ה' יתברך שלא ממקום שחשבו ובקשו וחפשו כלל כאשר נראה בחוש. ומודים על זה כל הצריכים פרנסה. שעל – פי רב הם מבקשים ומחפשים איזה ימים רוח ופרנסה ואינם מוצאים כלל, ואחר כך ה' יתברך מזמין להם איזה רוח בהשגחתו יתברך לבד. שלא ממקום שחפשו ובקשו כלל. נמצא שהבקשה והחפוש שלהם היה בחנם להבל ולריק. ושלמה המלך עליו השלום צוח ואמר, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'. שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה וחפוש גדול כמטמונים וככסף כנ"ל. כמטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו כמה היה מבקש ומחפש אם היו אומרים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כך את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב כנ"ל. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב. כי עקר מה שנופלים בני – אדם בגלות גדול שהם מטלטלים בגלות ונעים ונדים לחפש ולבקש הממון הכל הוא מחמת הפגם שפגמו שלא זכו לחפש את הצדיקי אמת שעל ידם זוכין לארץ – ישראל ולאמונה ולהשגחה ונפלאות. שאז אין צריכין יגיעה וטרדא כלל אחר הפרנסה. כי דרשי ה' לא יחסרו כל טוב. דרשי דיקא, דהינו שמחפשין ומבקשין את הצדיק כדי להתקרב לה' יתברך. אזי לא יחסרו כל טוב. כי ה' יתברך יספיק להם כל צרכם בלי טרדא ובקשה וחפוש, כי זוכין להשגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל:

מג) וזה בחינת זבולן לחוף ימים ישפן, והוא לחוף אגניות וירכתו על צידן. כי צידון הוא גבול ארץ – ישראל, כמו שפתוב, ויהי גבול הפנעני מצידון וכו'. ושם בתחלת הגבול במקום שמתחיל ארץ – ישראל שם קבור זבולן. (כאשר זכיתי להיות שם בעצמי על קברו הקדוש בעיר צידון. ואמרו לי שם שמשם מתחילין לחשב גבול ארץ – ישראל) כי זבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. כי זבולן היה מספיק ליששכר הצדיק שהיה עוסק בתורה. וזבולן היה עוסק בפרקמטיא והיה מספיק ליששכר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו עקר תקון תאוות ממון, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה. שעקר תקון תאוות ממון הוא צדקה. ועל זה נאמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך וכו' שזה בחינת תקון תאוות ממון שהוא בחינת שמחה בחינת שמח זבולן, כמבאר בהתורה צוית צדק (סימן כג) נמצא שזבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. ועל – כן זבולן הוא קבור על גבול ארץ – ישראל בצידון בחינת וירכתו על צידן שסופו על צידון שהוא

גבול ארץ – ישראל. זה רמז שעל – ידי בחינת זבולון, דהינו בחינת תקון תאות ממון זוכין לכנס לארץ – ישראל, הינו על – ידי שמבקשים ומחפשים את הצדיק. שעל – ידי זה זוכין להנצל מהחפוש והבקשה של הסטרא אחרא. שהוא החפוש והבקשה אחר הממון על – ידי זה זוכים לארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי הצדיק בבחינת צדיקים יירשו ארץ. ואי אפשר לאדם לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים. שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה להנחיל הארץ לישראל, כמו שכתוב, אלה האנשים וכו'. לנחל את הארץ. כי אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים שעל ידם זוכין לאמונת חידוש העולם. שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן זבולון שזהו בחינת המתקרב להצדיק האמת ומשמש אותו בגוף ונפש וממון ועושה לו כל צרכיו כמו זבולון שטרח בפרקמטיא בשביל להספיק את יששכר שעסק בתורה. הוא זוכה לבוא לארץ – ישראל. ועל – פן זבולון עומד על גבול ארץ – ישראל, כי דיקא על – ידי בחינת זבולון שהוא המתקרב לצדיק האמת, על – ידי זה זוכה לכנס ולבוא לארץ – ישראל כנ"ל:

מד) ובשביל זה כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל. צריכין להביא תודה שבאה מחמץ ומצה, שזהו בחינת שבועות שאז מביאין גם – פן חמץ ומצה, דהינו שתי הלחם מחמץ. ושאר מנחות ממצה, כי כל הארבעה הנ"ל. עקר הנסים והנפלאות והישועות שלהם נמשך מבחינת שבועות שהוא קבלת התורה. שעל – ידי זה זוכין לחידוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל שהוא השגחה ונפלאות וכו' שמשם כל הנסים והנפלאות והישועות של כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל שכוללים כל הנסים כנ"ל:

וזה שפתח דוד המלך עליו השלום מזמור זה של הארבעה הנ"ל, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר. ומארצות קבצם ממזרח וממערב וכו'. שזהו בחינת קבוץ גלויות שזהו בחינת ארץ – ישראל שלשם כל הקבוץ של הגלויות, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. כי עקר הישועה של כל הארבעה הנ"ל הוא נמשך מארץ – ישראל ששם הוא בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל. שמשם כל הנסים והישועות כנזכר לעיל. ועקר הגלות שכולל כל הצרות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל העקר הוא מחמת הרחוק והגלות מארץ – ישראל כנ"ל:

מה) וזה בחינת גדל הטלטולים והיסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל וצריכים לסבב בכמה דרכים קדם שבאין לארץ – ישראל וכמו שכתוב, ויטב אלקים וכו' וכמובא לעיל. והכל הוא בשביל קבוץ הנדחים הנ"ל:

כי איתא בכתבי האר"י ז"ל בפונות, והביאנו לשלום מארבע פנפות הארץ וכו' שבכל מקום בעולם שאחד מישראל נדחה לשם בגלות בארבע פנפות הארץ נחשב כאלו כל ישראל גלו לשם ועל – ידי זה מברר ניצוצות משם ועל – ידי זה באין לארץ – ישראל, עין שם באריכות. שזהו סוד מה שישראל מפזרין עכשו בגלות במקומות הרחוקים מהקדשה מאד. והנה זה הענין הוא דבר נסתר ונעלם מאד. ואי אפשר להבינו, כי אנו רואים שבמדינות הרחוקים משיבות ישראל. כמו במדינות מאסקווע. נדחו לשם יהודים מעטים. ודרים בין הרבה עובדי כוכבים יהודים מתי מעט. עד שיש עירות הרחוקים יותר. שאין נמצאים שם ישראלים כי אם אחד או שנים בעיר גדולה. והנה אנו רואים בעינינו שרוב אלו היהודים הדרים במקומות כאלה רבם ככלם אינם צדיקים כלל. והלואי היו בינונים כי הם רחוקים מאד מה' יתברך ואי אפשר להאריך בזה שלא לדבר על איזה מישראל חס ושלום, כי גם פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון. ואם בן איך אפשר להבין זאת. שעל – ידי אנשים כאלו יתבררו הניצוצות מעמקי הקלפות כאלו. אבל באמת היא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת. והכלל, שעקר הגלות הוא הגלות וההתרחקות מארץ – ישראל שהוא כלל הקדשה ועקר הגלות הוא לברה הנדחים שהם הניצוצות שנדחו בעמקי הקלפות בבחינת לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתוספו עליהם גרים, שזהו בחינת הניצוצות המתבררים מעמקי הקלפות, כי באמת לכאורה קשה להבין ענין הגלות שמחמת שחטאו ישראל בארץ – ישראל גלה אותם משם לארץ העמים. עד שיתקנו וישובו אליו ויביא לנו גואל צדקנו. והדבר קשה מאד איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ ישובו ישראל. ומה אם במקום חיותנו וקדשתנו שהוא ארץ – ישראל ארץ הקדשה ששם עקר קדשת ישראל וכו'. אם שם התגבר על ישראל היצר הרע עד שהחטיאם איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ שהיא ארץ העמים אויר הטמא וכו', שם יתקנו וישובו ישראל? ואם בן חס ושלום, אפס תקנה!! הלא ה' יתברך רוצה בתקנותינו. ואינו חפץ לנקם בנו, רק כל הגליות והצרות הם בשביל תקון, כמו שפתוב, ובקשתם משם את אלקיך ומצאת וכו'. אבל איך יתכן זה שבארץ – ישראל לא בקשנו והפשנו ודרשנו את ה' יתברך ובחוץ – לארץ בארץ העמים נדרש ונבקש אותו? אבל באמת כל זה הוא נפלאות תמים דעים. והם מסתרי פלאותיו:

וזהו בחינת כל הירידות והנפילות העוברים על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו עד שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתיות. אשר נדמה להם כי אפס תקנה חס ושלום, בפרט עכשו בסוף הגלות באחרית הימים האלה בעקבא דמשיחא כאשר יודע כל אחד בנפשו נגעי לבבו ומכאוביו. ואף – על – פי – בן סוף כל סוף כלם יתקנו ולא יהיה נאבד שום אחד מהם. כי ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. כי באמת יש לפעמים שדיקא כשהאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מהקדשה מאד מאד. שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול לה' יתברך. וכמו

שדברנו מזה בתחלת הדרוש הזה למעלה כנ"ל. ויש בענין זה כמה טעמים ובחינות וקצת מהם הוא מחמת שפשהיו ישראל בארץ – ישראל הראה להם הקדוש – ברוך – הוא חפה יתרה. והיו מקרבים אליו מאד ונדמה להם שפבר הם סמוכים לה' יתברך ולא בקשוהו יותר ונתרשלו בעבודתם. והבעל דבר חותר עליהם בכל יום ובכל עת ועל – ידי זה התגבר עליהם עד שהחטיאם וזה בחינת הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני (שיר השירים ו). ועין בפרוש רש"י שם שפרש ענין זה שמרב חפה שהראה להם בבית – המקדש, על – ידי זה מרדו בו וכו', עין שם וזהו ענין הנ"ל. וגם מחמת שפשהיו בארץ – ישראל לגדל הקדשה של ארץ – ישראל. באיזה תנועה בעלמא שלא התנהגו בקדשה כראוי פגמו מאד. ועל – ידי הפגם הזה נמשך פגם גדול יותר, כי עברה גוררת וכו' ועל – ידי זה החטיאם הבעל דבר. וזה בחינת כי באת אלי להזכיר את עוונתי. שפנגד קדשת אליהו היא נחשבת ברשעה אף – על – פי שהיתה צדקת כמו שפרש רש"י שם. ובשביל זה הכרחו לצאת בגלות. ואז מגדל הרחוק שרואים גדל רחוקם מה' יתברך שנגלו ונפוצו בארץ העמים באויר הטמא תחת ממשלת העובדי כוכבים מתגברים נפשות ישראל ביותר לשוב לה' יתברך כנ"ל. וגם שם לגדל הטמאה של חוץ – לארץ. תכף כשישראל עושים איזה עבודה בעלמא יקר בעיניו יתברך מאד מאד. אף – על – פי שאין עבודתם בשלמות, אף – על – פי – כן יקר בעיניו מאד שבמקום רחוק וטמא כזה יתגברו לעשות אפלו העבודה הזאת. ועל – ידי זה הוא מרחם עליהם ומושיעם. וזהו בחינת של כל הנופלים מעבודת ה' יתברך שעל – ידי כל מה שפוגמים איזה פגם. או שעוברים איזה עברה חס ושלום, נופלים יותר ויותר. ואם כן מה יהיה הסוף וכי אפס תקוה, אך הכל על – פי הנ"ל שכשה' יתברך רואה שאיזה אדם מתרחק מעבודתו ופוגם איזה פגם או שעובר חס ושלום, איזה עברה אזי הקדוש – ברוך – הוא מרחק אותו ונופל יותר, כי הבא לטמא פותחין לו, אבל אם כן היה חס ושלום, אפס תקוה ולא היה באפשר לשום אדם לשוב לעולם מאחר שכל פעם נופל יותר חס ושלום, אבל ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. והוא מסבות מתהפך בתחבולותיו, כי כשהאדם נופל על – ידי חטאים למקום הרחוק מהקדשה. אזי ה' יתברך מזמין לו שם רמזים לפי אותו המקום ומזמין לו איזה זכות שיכול לזכות בזה המקום הרחוק דיקא. וזהו הנסיון והבחירה שלו. ואם יזכה שם לזכר בה' יתברך. ולעשות שם מה שיוכל מה שמרמז לו ה' יתברך בכל מקום שהוא. בקל יוכל לשוב לה' יתברך, כי לפי המקום הזה יכול לזכות בעבודה קטנה לעשות נחת רוח ותענוג ושעשוע גדול לה' יתברך. מה שלא היה זוכה במקום קדוש ביותר, כי ה' יתברך מקבל תענוג ושעשוע גדול מאד כשעולה לפניו איזה עבודה ממקום הנמוך ורחוק מאד כמובן בדברי חכמינו זכרונם לברכה כמה פעמים. בבחינת כד אתי יתרו ואמר כי עתה ידעתי וכו', כדין אסתלק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא. וזה סוד גלות ישראל בכלל. ובפרטיות הנפילות של כל אחד ואחד כנ"ל שזהו עקר

הגלות, כי כל מה שנופל למקום נמוך ורחוק מהקדשה יותר יש לו שם איזה עבודה ונחת רוח לעשות לה' יתברך, מה שאינו זוכה לזה אפלו צדיק גדול וכנ"ל. ועל – ידי זה מעלה כל הניצוצות והקדשות שנפלו לשם למקום הטמא הזה, כי יש כמה וכמה ניצוצות הקדושות שנפלו משנים קדמוניות הרבה לעמקי עמקי הקלפות מאד מאד. ומחמת שמנחים בין מצולה בעמקי תהומות מאד מאד בודאי אין מי שיכנס לשם להעלותם. ועל – בן בשמזדמן אדם שחטא עד שנפל לשם חס ושלוה, תכה בשמזכיר את עצמו בה' יתברך. ונתעורר לעבד את ה' יתברך באיזה עבודה בעלמא שהוא יכול לעשות שם לפי מקומו הנמוך כנ"ל. אזי מתדבקים בו כל אלו הניצוצות. ומעלה אותם משם. ובזה עושה נחת רוח ותענוג גדול לה' יתברך בלי שעור כנוצר לעיל. וזה בחינת היהודים הנדחים בארבע פנות הארץ. במקומות הרחוקים מישראל, כי יש שם ניצוצות מאלפים שנים שמנחים שם בגלות וצער גדול מאד. שאם היו מריחים שם ריח בעלמא של ישראל היו מחיין עצמן מאד. ועל – בן תכה שנכנס לשם איזה ישראל בעלמא אפלו פושעי ישראל, אף – על – פי שחטא ישראל הוא ואף – על – פי – בן שם ישראל נקרא עליו. אזי תכה בשאלו הניצוצות הקדושים מריחין ריח של ישראל הם מתעוררים ומתדבקים בו. ואף – על – פי שעדין אי אפשר להם לעלות מחמת שזה האיש בודאי אין לו כח להעלותו. ועל – בן על – פי רב נופל על ידם יותר. מחמת רבוי הקלפות הנאחזין באלו הניצוצות כידוע. אף – על – פי – בן מאחר שעל כל פנים מחזיק עצמו בדת ישראל. ואינו ממיר דתו לגמרי חס ושלוה. ונקרא עליו שם ישראל, זה בעצמו יקר מאד בעיני ה' יתברך. ויש לה' יתברך תענוג ושעשוע גדול מזה עד שסוף כל סוף יעלה זה האיש משם. ויעלה עמו כל הניצוצות הנזכרים לעיל משם. ועל – ידי זה יתקן כל חטאיו מאחר שעל ידו דיקא עלו הניצוצות האלו מה שלא היו יכולין לעלות על – ידי שום איש כשר שבעולם, כי מי היה נכנס למקום טמא ומלכלך כזה וכנ"ל. והעקר הוא על – ידי כח הצדיק הגדול האמתי שיש לו כח להעלות כל אלו האנשים עם הניצוצות שנתדבקו בהם מכל המקומות הנמוכים אפלו מעמקי עמקי תהום תחתיות. אפלו מיון מצולה ואין מעמד. ועל – בן כל זמן שהאדם משתדל ומחפש ומבקש להתקרב לצדיקי אמת יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה. אפלו אם נפל מאד אלפים ורבבות פעמים. כי בכח הצדיק יכול להיות שעל – ידי דבר אחד ונחת רוח אחד שיעשה לה' יתברך במקומו הרחוק כזה יתקן הכל ויעלה עמו כל הניצוצות ממקומות כאלו. מה שלא היו יכולים לעלות על – ידי שום אדם אחר וכנ"ל. ובשביל זה צריך האדם לסבל טלטולים ויסורים הרבה קדם שבא לארץ – ישראל, הכל בשביל ברור הניצוצות הנ"ל שכלם צריכים להתקבץ לארץ – ישראל. ועל ידם דיקא זוכין לבוא לארץ – ישראל. כי בכל מקום שמסבב לבוא לשם בשביל לבוא לארץ – ישראל. הוא מברר הניצוצות משם מאחר שכל כוננתו שהולך ומסבב שם הוא בשביל לבוא לארץ – ישראל. ששם קבוצ כל הניצוצות ואזי

זוכה לבוא עם כל אלו הניצוצות לארץ – ישראל. בבחינת אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ. והפל בכת הצדיק שעל ידו דיקא באין לארץ – ישראל וכו"ל. ועוד יש בזה דברים הרבה. ודי בזה למסתכל על האמת לרחם על עצמו לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מו) וזה פרוש דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. דרשו ה' שצריכין לדרש ולבקש את ה' יתברך מאד לזכות לאמונה שלמה באמת. ומפרש הפסוק איך מבקשין את ה' יתברך. הינו איך זוכין לאמונה. וזה 'עזו'. עזו זה הצדיק האמת שנקרא עז, כמו שפתב רבנו זכרוננו לברכה. שהצדיק נקרא בעז. בו עז בו תקפא. כי הצדיק הוא גבור הפובש את יצרו. והוא עז פנמר בעבודתו יתברך. והוא נותן עז ותעצומות לה' יתברך כפיכול, בבחינת תנו עז לאלקים. ובשביל זה הצדיק נקרא עז. וזהו, דרשו ה' ועזו. שצריכין לבקש את ה' יתברך, הינו לזכות לאמונה שלמה. וזה אי אפשר כי אם על – ידי שידרשו ויבקשו ויחפשו את ה' 'ועזו', הינו הצדיק. כמבאר לעיל שצריכין לבקש את הצדיק מאד, ועל – ידי זה דיקא דורשין את ה' וזוכין לאמונה שלמה כנ"ל. וזהו, בקשו פניו תמיד. 'פניו' הם הצדיקים שנקראים אנפי שכינתא כמובא בזהר הקדוש. וכמו ששמעתי זה מפי רבנו זכרוננו לברכה, הינו שצריכין לחפש ולבקש פני ה' שהם הצדיקים, צריכין לחפשם ולבקשם תמיד עד שיזכה למצאם להתקרב להם, כי עקר האמונה וההתקרבות לה' יתברך תלוי בהם כנ"ל. וזהו, זכרו נפלאותיו אשר עשה וכו'. הינו שהפסוק מפרש איך אפשר לחפש ולבקש את הצדיקי האמת. הלא יש ערבוביא גדולה בעולם מגדל המחלקת שנעשה בעולם על – ידי עזי פנים שבדור וכו"ל. על זה משיב הפסוק. זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו. שזהו בחינת קבלת התורה ויציאת מצרים שזכינו שעשה ה' יתברך עמנו נפלאות גדולות והראה מופתים גדולים ונוראים מאד ונתן לנו את התורה שהיא משפטי פיהו, הינו שהפתוב אומר שנזכר את הפח של מתן תורה שזכינו אחר יציאת מצרים. שעל – ידי זה הפח של קבלת התורה יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק עד שנזכה להתקרב אליו כנ"ל. וזהו, זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא ה' אלהינו בכל הארץ משפטיו, הינו ענין המבאר לעיל באריכות. שה' יתברך מקדים רפואה למכה תמיד, שזהו בחינת מה שה' יתברך מזמין לאדם הארה מלמעלה ומסיע אותו משרש הקדשה שהוא צריך להגיע אליה. כדי לסייע אותו שיוכל להגיע לאותה הקדשה וכו' כמבאר לעיל. וזאת הבחינה היא סוד סתרי הבחירה שאי אפשר להבין איך ה' יתברך מסיע את האדם והפל ממנו יתברך לבד, כמו שפתוב, כי ממך הפל וכו'. וכמו שפתוב, מי הקדימני ואשלים. ואף – על – פי – כן יש להאדם בחירה וכו"ל. ומבאר לעיל שזהו בחינת ה' מסיני בא וזרח משעיר למו וכו'. שה' יתברך החזיר התורה לכל העובדי כוכבים ולא רצו לקבלה עד שבאו ישראל וקבלוה, דהינו שה' יתברך האיר עליהם ורמוז להם רמזים שיתקרבו אליו ולא רצו

לְקַבְּלָהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל תִּכְפֹּף בְּשֶׁרְמוֹז לָהֶם וְהָאִיר עֲלֵיהֶם וְרָצָה לְסִיעָם וּלְקַרְבָּם, תִּכְפֹּף רָצוֹ אַחֲרָיו
 בְּאַהֲבָה וְנִתְקַרְבוּ אֵלָיו. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. וּפִרְשׁ רַש"י שֶׁם שֶׁתִּכְפֹּף בְּשֶׁהִתְחַלַּתְתָּ
 לְמִשְׁכְּנֵי לְרַמֹּז לִי עַל – יְדֵי שְׁלוּחֶךָ שֶׁאַתָּה רוּצָה לְקַרְבָּנִי. אֲזִי תִכְפֹּף אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה בְּאַהֲבָה.
 וְהִקְדַּמְתִּי נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמָע. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב, אֲזַנִּים פָּרִיתָ לִי וְכו'. אֲזִי אֲמַרְתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי. וּפִרְשׁ רַש"י שֶׁם
 גַּם – בֵּן שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָמַז לָהֶם לְקַרְבָּם בְּחִינַת אֲזַנִּים פָּרִיתָ לִי וְכו'. וְאֲזִי תִכְפֹּף אֲזִי אֲמַרְתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי
 בְּמַגְלַת סֵפֶר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֶלְקֵי חֲפָצָתִי. כִּי חֲפָצָתִי תִכְפֹּף בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה לְרַדְּף וּלְרוּץ אַחֲרֶיךָ
 וּלְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קִדְשַׁת שְׁמֹךְ. נִמְצָא שֵׁישׁ כָּאֵן שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. שְׁלֹפֵי פְּחִיתוֹת דַּעַת הָאָדָם נִרְאִין
 כְּסוּתָרִין זֶה אֵת זֶה, כִּי בְּבְחִינָה אַחַת נִרְאָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחָנָם בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹל לְבַד.
 וְזֶה בּוֹדָאֵי אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין מִפְּנֵי מָה בָּחַר בְּעַם מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּאַמְת נִקְרְאִים יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל
 זֶה עִם סִגְלָה, כִּי סִגְלָה הִיא בְּחִינַת דְּבַר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלַתְךָ (בְּסִימָן
 כ"א) אֲבָל יֵשׁ בְּחִינָה אַחֶרֶת שִׁישְׂרָאֵל זָכוּ לְהַתְּדַבֵּק בָּהּ יִתְבָּרַךְ וּלְבַחֵר בּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר גַּם זֶה הָיָה
 בְּאַמְת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבַּת כְּלוּלְתֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בְּמִדְבַר וְכו'. וְעַל – יְדֵי
 בְּחִינָה זוֹ בּוֹדָאֵי מַגִּיעַ לְיִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּם בְּכָל עֵז. אֲבָל בְּאַמְת עַל – יְדֵי בְּחִירָתָם לְבַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. כִּי לֹא הָיָה לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הַיַּצֵּר הָרַע וְהַסְטֵרָא
 אַחֲרָא הַמוֹנֵעַ וּמְבַלְבֵּל אוֹתָם וְעַקֵּר הַתְּקַרְבוֹתָם שֶׁזָּכוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְעוֹרֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ הָיָה עַל –
 יְדֵי סִיוֵעַ גְּדוֹל דִּלְעֲלָא. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב אַתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלֵי וּפִרְשׁ רַש"י אַתָּה הִנְחַתְתָּ יְדֵי עַל חֶלֶק הַטּוֹב
 וְאֲמַרְתָּ לִּי אֵת זֶה בָּחַר לָךְ. וְאֵלּוֹ הַשְּׁנֵי בְּחִינּוֹת הֵם מִתְקַבְּצִים יַחַד. שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל
 וְיִשְׂרָאֵל בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ. וּמֵהֵיכֵן הִיְתָה הַהִתְחַלָּה. זֶה הָעֲנָן מִסוּד סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת שְׂאֵי אֶפְשָׁר
 לְהַבִּין כָּלֵל, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מְקִיפִין שְׁלֹא יִתְגַּלוּ עַד לַעֲתִיד כְּמוֹבֵן בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלַתְךָ הַנ"ל:

וְזֶה עַקֵּר בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה. כִּי עַקֵּר קְבָלַת הַתּוֹרָה הִיא שֶׁנִּמְשָׁכָה קִדְשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל כְּדִי
 שִׁיְהִיָּה כֹחַ לְכָל אָדָם בְּכָל דּוֹר וּבְכָל זְמַן לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵת הַצְּדִיקֵי אֲמַת
 שְׁבָכַל דּוֹר וְכו'. וּלְזָכוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְכו' כַּנ"ל. וְאִם
 – עַל – פִּי – כֵּן יֵשׁ לְכָל אָדָם בְּחִירָה גְּדוֹלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. אִם לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים אִם
 לָאוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין בְּעֵינֵינוּ שֶׁמֵּעַט דִּמְעַט הֵם הַמִּתְקַרְבִּים לְצְדִיקֵי אֲמַת, כְּמוֹ
 שֶׁפָּתוּב, טוֹב מֵעַט לְצְדִיק וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו, הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת
 הַנְּזַכְּרוֹת לְעִיל, כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ, זֶה בְּחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי
 עֲבוֹדָתָם וְיִגִּיעַתָּם וְטִרְחָתָם שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו בְּמִדְבַר וְכו' וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹ, דֵּהֵינּוּ שְׁעוֹבָדִים אוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ. שֶׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרְאִים עֲבָדוֹ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו זֶה בְּחִינָה הַשְּׁנִית הַנ"ל, דֵּהֵינּוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ
 בָּחַר בָּהֶם בְּטוֹבוֹ הַגְּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, וּבָךְ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה וְכו'. הֵינּוּ שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת
 הַנְּזַכְּרוֹת לְעִיל שֶׁעַל – יְדֵי שְׁנֵיהֶם נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ וּקְבָלוּ אֵת הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא בְּכָל דּוֹר

וְדוֹר בְּעֵינֵי הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כַּנִּל. וְהַכֹּל בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ כָּבֵר וְכַנִּל. וּבִשְׁבִיל
 זֶה אֶצֶל עַבְדּוֹ כְּתִיב יִשְׂרָאֵל. וְאֶצֶל בַּחִירָיו כְּתִיב יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב הוּא בַּחֲמִינָה קִטְנָה. וְיִשְׂרָאֵל הוּא
 בַּחֲמִינָה גְדוֹלָה בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ, הֵינּוּ שְׁבַתְחָלָה כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. וְאִין לוֹ
 כַּח לְהִתְקַרֵּב מִגְדֵּל חֲלִישַׁת כָּחוֹ כְּנֶגֶד הַיַּצֵּר הָרַע. וְהוּא יִתְבַּרַךְ מְסִיעַ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ נִפְלָא וְנוֹרָא כְּדִי
 שְׂיִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב. וְכֹל הַתְּקַרְבוֹתָיו עַל – יְדֵי סִיּוּעַ דְּלַעֲלָא זֹאת הַבַּחֲמִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב, בַּחֲמִינַת קִטְנוֹת
 בְּבַחֲמִינַת בְּבִטָּן עַקֵּב אֶת אֲחָיו. שְׁצַרִּיכִין לְקַבֵּל גְּדֻלַּת קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ עֲרֻמָּה בְּגִנְבָה וְהַעֲלָמָה
 שְׁלֵא יִקְטָרְגַּ הַבַּעַל דְּבַר מַחֲמַת שְׁעֵדִין לֹא זָכָה עַל – יְדֵי עֲבוֹדַת עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. רַק
 הָעֵקֶר עַל – יְדֵי סִיּוּעַ דְּלַעֲלָא. וְעַל – כֵּן זֹאת הַבַּחֲמִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב. אֲבָל אַחַר כֵּן כְּשֶׁזִּזְכֶּה
 לְהִתְגַּבֵּר כְּפֹאֲרֵי בְּעֲבוֹדַת ה' יִתְבַּרַךְ עַד שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ. אֲזִי נִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בַּחֲמִינָה גְדוֹלָה בַּחֲמִינַת לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שְׂמִיךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
 שְׁלֵא יֹאמֵר עוֹד שֶׁקִּבְּלַת הַבְּרָכוֹת הִיְתָה בְּעַקְבָּהּ וּבְמִרְמָה וְכוּ', הֵינּוּ שְׂאִין יְכוֹלִין לוֹמַר עוֹד שֶׁבְּדֶרֶךְ
 רְמָאוֹת וְהַעֲלָמָה קִבְּלַת הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׂמִיךְ, כִּי שְׂרִית עִם
 אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. כִּי זָכִית לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוֹדָתְךָ עַד שְׁנִצַּחַת מְלֹאכִים הַמְּקַטְרְגִים וְאֲנָשִׁים
 הַמְּתַנַּגְדִים וְהַמוֹנְעִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם. וְאֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן אֶצֶל עַבְדּוֹ שֶׁהוּא בַּחֲמִינַת
 הַבַּחֲמִינָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל בָּחָרוּ בָּהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁזֶהוּ בַּחֲמִינַת עַבְדּוֹ כַּנִּל. עַל – כֵּן כְּתִיב שֵׁם
 יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. אֲבָל אֶצֶל בַּחֲמִינָה שֶׁהִיא הַבַּחֲמִינָה שֶׁהִיא יִתְבַּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִסְדּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב,
 כִּי זֹאת הַבַּחֲמִינָה הִיא בַּחֲמִינַת יַעֲקֹב כַּנִּל. וּבַחֲמִינַת בַּחֲמִינַת יִשְׂרָאֵל בָּהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם הוּא
 בַּחֲמִינַת יִשְׂרָאֵל וְכַנִּל וּבַאֲמַת הַכֹּל אַחַד. כִּי גַם מִתְחַלָּה כְּשֶׁנִּתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבַּרַךְ בְּכֹל
 בְּשַׁעַת מַתָּן תּוֹרָה אוֹ בְּפִרְטוּיֹת כְּשֶׁמִּתְקַרֵּב אָדָם לָהּ יִתְבַּרַךְ וְלִהְצַדִּיק הָאֲמִת בְּכֹל דוֹר וְדוֹר וּבְכֹל
 זְמַן בּוֹדָאֵי גַם בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת הַקִּטְנוֹת וְהַתְּחִלָּה הִיְתָה לוֹ אִיזָה בַּחֲמִינָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה
 לְהִתְקַרֵּב, אַךְ כֹּל זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כֹּלָל וְכַנִּל:

וְזֶהוּ הוּא ה' אֱלֹקֵינוּ בְּכֹל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו, הֵינּוּ שְׁבוֹדָאֵי צַדִּיק ה' וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטָיו וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ,
 וּבוֹדָאֵי לֹא עַל חֲנָם בָּחַר בָּנוּ בְּכֹלָל וּבְפִרְטוֹ. רַק שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת וְכַנִּל. וְזֶהוּ זָכָרוֹ לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ דְּבַר צְוָה לְאֵלֶּף דוֹר, הֵינּוּ שְׁצַרִּיכִין לְזַכֵּר בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּכֹל דוֹר וְדוֹר וְאֵף – עַל – פִּי
 שְׁעֵדִין אָנוּ צָרִיכִין לְהַצַּדִּיק הַדוֹר, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן פָּעֲלָנוּ הַרְבֵּה עַל – יְדֵי הַתּוֹרָה. שְׁעַל – יְדֵי
 זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְזֶהוּ בַּחֲמִינַת דְּבַר צְוָה לְאֵלֶּף דוֹר, כְּמַבְאָר לְעִיל
 בְּאֲרִיכוֹת שֶׁזֶהוּ בַּחֲמִינַת מַה שֶׁהִיא יִתְבַּרַךְ רְצָה לְתַן אֶת הַתּוֹרָה לְאֵלֶּף דוֹר וְרָאָה שְׂאִין הָעוֹלָם
 מִתְקִים וְעָמֵד וּנְתָנָה לְעֹשְׂרִים וְשֹׁשֶׁה דוֹרוֹת. שְׂמַבְאָר לְעִיל שְׁכֹל זֶה הוּא בַּחֲמִינַת הַנִּל שְׁעַל – יְדֵי
 קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק הָאֲמִת שְׂבָכֵל דוֹר. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר בְּרוּר הָאֲמוּנָה
 בְּכֹל דוֹר כְּפִי הַזְּמַן וְכִפִּי הַיּוֹם כַּנִּל. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וְכוּ' לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנַעַן וְכוּ'

בי עקר תכלית קבלת התורה ותכלית ההתקרבות לצדיקים בכל דור ודור. עקר התכלית הוא ארץ – ישראל, דהינו לזכות לאמונת חדוש העולם. שהיא בחינת ארץ – ישראל וכנ"ל. וזהו בחינת חבל נחלתכם. 'חבל' דיקא, כי בארץ – ישראל שהיא בחינת התקרבות לצדיקים אמתיים בחינת אמונה כנ"ל שם קשור החבל דקדשה. אשר כל מי שמתקרב לשם, דהינו להצדיק ולארץ – ישראל. שעל – ידי זה זוכה לאמונה שלמה. אזי הוא קשור לה' יתברך בחבל דקדשה לעולמי עד ולנצח נצחים. אשר לא ינתק ולא יהרס לעולם בבחינת בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה. וכמבאר לעיל באריכות. שכל זמן שמשתדלין ומחפשיין להתקרב לצדיקי אמת. אזי אפלו אם חס ושלו, נופלים כמו שנופלים אינו נחשב נפילה כלל, כי אדרבא, אז יעלה ניצוצות יותר ממקומות הרחוקים ביותר וכנ"ל:

והוא ממש כמו שמשלשלין אחד על – ידי חבל לתוך עמקי מצולות ים ותהומות תחתיות. כדי שיחפש ויבקש שם אוצרות יקרות ואבנים טובות ונפלאות מאד. וכל זמן שהוא מקשר בהחבל לא יהיה נאבד לעולם. כמו כן הוא ממש. שכל זמן שמתקשרין עצמו לצדיקי אמת. ומתגעגעין אחריהם ומחפשיין אותם על – ידי זה מקשרין עצמן לחבל דקדשה. ואזי בכל מקום שיורד לשם יעלה אותו הצדיק משם על – ידי החבל דקדשה שמקשר בו. ולא די שיעלה אותו משם. אך גם הירידה והנפילה תהיה תכלית העלייה. כי על – ידי נפילתו וירידתו למקומות כאלה. יעלה משם ניצוצות קדושות ויקרות הרבה שלא היה אפשר להעלותם על – ידי שום צדיק כי אם על ידו דיקא וכנ"ל. וזהו בהיותכם מתי מספר וכו'. ויתהלכו מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר, הינו שכל זה הוא סוד טלטול ישראל בגלות מגוי אל גוי ומממלכה וכו'. שזהו התחיל מימי אברהם אבינו מעת שנגזר עליו ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו'. שרמז לו אז גם כל הגליות של כל הארבע מלכויות שכל זה הוא סוד בחינת הנ"ל. בשביל לברר ניצוצות מעמקי הקלפות וכנ"ל. וזהו, לא הניח לאיש לעשקם וכו' אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. הינו שכשישראל יורדים בגלות בכלל ובפרט. אינו מניח ה' יתברך אותם לעשקם וכו' שלא יאבדו שם חס ושלו. וכמו שכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים וכו'. וכל זה בכח וזכות הצדיקי אמת שבכל דור שעל ידם עקר ברור האמונה בכל דור בכל יום ויום וכנ"ל. וזהו, אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. כי הצדיקים וכל המתקרבים אליהם הנכללים בהם נקראין נביאים. כי כל צדיק זוכה לבחינת רוח נבואה שעל – ידי זה עקר ברור האמונה כנ"ל באריכות. ועל – ידי זה זוכין לאמונת חדוש העולם שעל – ידי זה זוכין לבחינת ריח שהוא בחינת משיח כמבאר בהתורה הנ"ל. ובשביל זה נקראים הצדיקים אמתיים משיח כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. וזהו, אל תגעו במשיחי. ובנביאי וכו' שהם הצדיקים אמתיים בעלי רוח הקדש שבכחם וזכותם יש לישראל קיום בגלות שלא יאבדו חס ושלו וכנ"ל. כי על ידם עקר ברור האמונה בכל יום ויום.

שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לְעֵתִיד שָׂאז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ וְכוּ' וְכַנֵּ"ל בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְזֶהוּ, שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. בְּשָׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, הִינּוּ עַל – יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם נֹזְכָה לְשִׁיר הַנִּ"ל. בְּחִינַת שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְהֶעֱקַר עַל – יְדֵי הַנִּפְלְאוֹת וְהִישׁוּעוֹת שֶׁהַצַּדִּיקִים מִמְּשִׁיכִין עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְבָרַר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כְּפִי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִין לְהַתְּקָרֵב לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכַנֵּ"ל. וְזֶהוּ בְּשָׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ. 'מִיּוֹם אֶל יוֹם' דִּיקָא, כִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא עֵקֶר הַיְשׁוּעָה וְהַגְּאֻלָּה מִכָּל הַצָּרוֹת בְּכָלֵל וּבַפְּרָט. צְרִיכִין לְבָרְרָה מִיּוֹם אֶל יוֹם דִּיקָא כַּנֵּ"ל. אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִין דִּיקָא לְהַתְּקָרֵב לְצַדִּיק הָאֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה לְעֵיל בְּאֲרִיכוֹת, עֵין שָׁם:

מִן וְזֶה בְּחִינַת אַרְבַּעַת צְרִיכִין לְהוֹדוֹת שְׂבָאוֹת מִבַּעַד כָּאֵן נִכְתָּב בְּצִידוֹן בְּבוֹאֵי מַיִם לְיַבְשָׁה לְתַחֲלַת גְּבוּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. מֵה גְדָלוֹ מִעֲשִׂיךָ ה' מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֲשׁוֹבוֹתֶיךָ. רַבּוֹת עֲשִׂיתָ עִמִּי וְכוּ' וְכוּ' מָה אֲדַבֵּר:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיַּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בַּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 111 – כב תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

מב) וזה בחינת ארבעה צריכין להודות. שהם הולכי מדבריות. והיוצא מבית האסורים. וחולה שנתרפא. ויורדי הים, כשיגיעו ליבשה וסימנך וכל ה'ח'י"ם ידוך סלה וכו', כמבאר בשלחן ערוך סימן ריט:

כי כל אלו הארבעה צריכין להודות בשביל הנסים שנעשו להם. וכל הנסים הם השגחה ונפלאות הבורא יתברך שמו וכלם נמשכין מבחינת חדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ - ישראל. שהנהגתה על - ידי עיני ה' תמיד, דהינו בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע. ומשם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין אפלו עכשו בעולם הזה כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה (סימן רנ) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה ומוריד שני דמעות לים הגדול. וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם. ובשביל זה כל אלו הארבעה הנזכרים לעיל שנעשו להם נסים שנצולו מסערת הים. או מן החלי וכו' בהשגחתו ונפלאותיו יתברך, כתיב בהם במזמור קז, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני - אדם. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא. זה בחינת הנהגה של חדוש העולם שלעתיד שהוא בחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות והשגחה וכו' כמבאר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל. כי מבחינת ההנהגה של לעתיד שהוא בחינת חסד כנ"ל, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות. משם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין בעולם הזה כל ימי עולם. וזהו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא כנ"ל. כי כל הצרות שעברו על אלו הארבעה הצריכין להודות, כלם נמשכין מפגם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת פגם ארץ - ישראל, כי מי שזוכה

לחפש ולבקש את הצדיק האמת בראוי, עד שזוכה להתקרב אליו. על – ידי זה זוכה לאמונה שלמה כנ"ל. שעל – ידי זה זוכה לבחינת חדוש העולם שלעתיד, שזהו בחינת ארץ – ישראל בחינת ההנהגה של השגחה ונפלאות וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הצדיק זוכין לארץ – ישראל. ואז זוכין לאמונה שלמה להאמין בה' יתברך בשלמות. שה' יתברך חדש את העולם יש מאין ועתיד לחדש את עולמו. והוא יתברך משגיח בעולם בכל עת בהשגחה פרטיות וכו"ל, אבל מי שפוגם בזה, דהינו שאינו משתדל להתקרב לצדיקי אמת. ואינו מתיגע לחפש ולבקש את הצדיק תמיד עד שימצאנו, על – ידי זה פוגם באמונה ובארץ – ישראל וכו"ל. ועל – בן עוברין עליו כל הצרות הנזכרות לעיל של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שבהם כלולים כל הצרות רחמנא לצלן, כי עקר הצרה והסכנה של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שהם הולכי מדבריות וחולים וכו'. עקר הוא צרות וסכנות הנפש שהיא רחוקה מאביה שבשמים. שעליו נאמרו כל הדברים הנאמרים במזמור הנ"ל. כמובן לכל משכיל. וכבר מובא מזה בספרים. וכמובא מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קסג) שכל אלו הארבעה הנ"ל מרמזין על צרות הנפש שהיא תועה במדבר בישימון דרך. כל זמן שאינה זוכה להתקרב להצדיק האמת ולילך בדרכיו. והיא כמו חבושה בבית האסורים. שהיא כבושה בגולה בין מאסר התאוות והמדות רעות והיא חולה חולת הנפש בבחינת פי חולת אהבה אני. והיא כמו יורד בים בעמק מצולת הים ועולה שמים ויורדת תהומות, כמו שפתוב, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבלת וכו' וכמבאר מזה בסימן הנ"ל:

נמצא שכל אלו הארבעה הם בחינת צרות הנפש. ובאמת הכל אחד, כי גם כל היסורין והסכנות והצרות העוברין על האדם בגשמיות חס ושלום, כלם הם בחינת צרות הנפש, כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון. ועקר היסורים הם העוונות, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בתורה כי מרחמם ינהגם. שעקר היסורין של כל היסורים שבעולם הם העוונות דיקא רחמנא לצלן, עין שם. וכל היסורים והצרות והסכנות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל. כלם נמשכין מחמת הרחוק מהצדיק. שעל – ידי זה הם רחוקים מארץ – ישראל ומאמונה בשלמות כנ"ל. בבחינת הלא על פי אין אלוה בקרבי מצאוני הרעות האלה. שכל הרעות והצרות חס ושלום נמשכין מחמת שאין מרגישין ה' יתברך ששוכן בקרבנו ומשגיח עלינו תמיד, דהינו פגם האמונה. שפגם זה נמשך מחמת הרחוק מהצדיק ומארץ – ישראל כנ"ל, כי כל הצרות שבעולם רחמנא לצלן נמשכין מתקף הגלות בעוונותינו הרבים, כי מיום שחרב בית – המקדש אין לך יום שאין קללתו מרבה מחברו רחמנא לצלן, וזה בחינת ארבעה הנ"ל שהם בחינת ארבע מלכיות. שבהם כלולים כל הגליות שכוללים כל הצרות רחמנא לצלן. ועל – בן גלות מצרים שמרמוז על כל הארבע גליות ארבע מלכיות כי כלם נקראים גלות מצרים, על שם שהם מצרים

לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ בַּמִּדְבָּר וּמִבֹּאֵי בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָהּ. עַל – בֵּן גְּלוּת מִצְרַיִם הָיָה כָּלוּל
 מִכָּל הָאַרְבָּעָה הַנ"ל, כִּי בְּשִׁיחָנוּ מִמִּצְרַיִם זָכִינוּ לְכָל הַנְּסִיִּים וְהַנְּפִלְאוֹת הַנֶּאֱמָרִים בַּמִּזְמוֹר הַנ"ל
 שְׂמִדְבַר מֵאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל, כִּי בַּמִּצְרַיִם הָיִינוּ בְּגָלוּת וּבְשִׁבְיָה וּבְמִאֲסָר. שְׂזָהוּ בְּחִינַת
 יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים. וְה' יִתְבָּרַךְ הַבֵּיא עֵשֶׂר מִכּוֹת עַל הַמִּצְרַיִם וְאוֹתָנוּ הִצִּיל מֵהֶם. וְזֶה בְּחִינַת
 חוֹלָה שְׂנִתְרַפָּא וְנִצֵּל מֵהַחוֹלָאֵת, כְּמוֹ שְׂכַתוּב, כָּל הַמַּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמְתִי בַּמִּצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ
 וְכוּ'. וְכַתִּיב, וְהִסִּיר ה' מִמֶּךָ כָּל חֲלֵי וְכָל מַדּוּי מִצְרַיִם וְכוּ' אֲשֶׁר יִדְעַתָּה לֹא יִשְׁיִמֶם בְּךָ וְכוּ'. וְגַם
 עֲבָרְנוּ בָּיָם. וְה' יִתְבָּרַךְ קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם. אַחֲרַיִךְ הִלְכְנוּ בַּמִּדְבָּר וְה' יִתְבָּרַךְ הֶעֱבִירָנוּ בְּשָׁלוֹם
 בְּנִסִּים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת. וְזֶה בְּחִינַת הוֹלְכֵי מִדְּבָרִיּוֹת וְיִוְרְדֵי הַיָּם הַנִּזְכָּרִים לְעִיל. נִמְצָא, שְׂכָל
 הָאַרְבָּעָה הַנ"ל שְׂצְרִיכִין לְהוֹדוֹת. זֶה בְּחִינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכִלְלָ כָּל הַגְּאֻלוֹת מִכָּל הַגְּלוּיּוֹת שֶׁל
 הָאַרְבַּע מַלְכוּיּוֹת שְׂפָלָם מְכַנִּים בְּשֵׁם גְּלוּת מִצְרַיִם כַּנ"ל וְעַקֵּר כָּל הַגְּלוּיּוֹת הוּא הֶרְחוֹק מֵאַרְץ –
 יִשְׂרָאֵל שְׂזָה עֵקֶר הַגְּלוּת, כְּמוֹ שְׂכַתוּב, וַיִּגַּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל אֲדָמְתּוֹ. וְכְמוֹ שְׂאָנוּ אוֹמְרִים וּמִפְּנֵי
 חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמְתּוֹ וְכוּ'. וְעַל זֶה אָנוּ מְבַקְשִׁין תְּמִיד שְׂיִחְזִיר אוֹתָנוּ ה'
 יִתְבָּרַךְ לְאַרְץ – יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים בְּכָל יוֹם, וְתוֹלִיכְנוּ מִהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ וְכוּ'. יְהִי רְצוֹן
 שְׂתַעֲלָנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה תְּקוּן חֲצוֹת וּשְׂאֵרֵי תְּפִלוֹת רַבּוֹת שְׂאָנוּ מְבַקְשִׁים לָהּ יִתְבָּרַךְ
 עַל אֲרִיכַת הַגְּלוּת שְׂיִשְׁבְּנוּ לְאַרְצֵנוּ בְּקִרְוּב. וְעַל זֶה קוֹבֵלֵת הַשְּׂכִינָה בְּכָל יְעַת עַל עֵצָם רְחוּקָנוּ
 מֵאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָהּ אוֹי לְהֵם לְבָנִים שְׂגָלוּ מֵעַל שְׂלַחַן אֲבִיהֶם
 וּמֵאַרְצָם יָצְאוּ. כִּי עֵקֶר כָּל הַגְּלוּיּוֹת שְׂכוֹלָל כָּל הַצְּרוֹת כַּנ"ל. הָעֵקֶר הוּא מַחְמַת שְׂאָנוּ רְחוּקִים
 מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל שְׂשֵׁם עֵקֶר הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת עֵקֶר אֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם וְאֲמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה.
 שְׂמִשָּׁם כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִיִּים וְהַנְּפִלְאוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת שְׂכָלוּלִים בְּהָאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל.
 וְלַהֲפֹךְ חֶסֶד וְשָׁלוֹם כְּפִי הֶרְחוֹק מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל שְׂעַל – יְדִי זֶה רְחוּקִים מִשְׁלָמוֹת הָאֲמוּנָה, כְּמוֹ כֵּן
 עוֹבְרִים חֶסֶד וְשָׁלוֹם, צְרוֹת וְיִסוּרִין רַחֲמָנָא לְצִלָּן וְכַנ"ל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מַחְמַת הֶרְחוֹק מִצְדִּיקֵי אֱמֶת
 שְׂעַל – יְדִי זֶה רְחוּקִים מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל וּבְפִרְט וְכַנ"ל, כִּי עֵקֶר עֲבוּב הַגְּאֻלָּה וְעֵקֶר הַגְּלוּת
 מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ מַחְמַת הַפָּגָם שְׂפָגְמוּ בְּכַבוֹד הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים שְׂהֵם בְּחִינַת נְבִיאִים כְּמוֹ
 שְׂכַתוּב, וַיְהִיו מְלַעְבִּים בְּמִלְאֲכֵי הָאֱלֹקִים וּמִתְעַתְּעִים בְּנְבִיאָיו. וְכַתִּיב, הַצְּדִיק אָבֵד וְאִין אִישׁ שֵׁם
 עַל לֵב וְאֲנָשִׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאִין מִבֵּין וְכוּ':

כִּי כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֶת וְכַנ"ל. שְׂעַל – יְדִי זֶה עֵקֶר תְּקוּן הָאָדָם
 עֵקֶר הָאֲמוּנָה שְׂהִיא יְסוּד הַכָּל וְכַנ"ל. וְכַפִּי מֵהַ שְׂפּוֹגְמִין חֶסֶד וְשָׁלוֹם, בְּזֶה שְׂאִין מִשְׂתַּדְּלִין לְחַפֵּשׂ
 אֶת הַצְּדִיק, כְּמוֹ כֵּן נוֹפְלִים בְּגָלוּת וְנִתְרַחַקִין מֵאַרְץ – יִשְׂרָאֵל. וְאִזִּי נוֹפֵל אֶל הַהַפּוֹךְ שְׂהוּא צְרִיךְ
 לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ כָּל יְמָיו. וְאִינוּ יוֹדְעֵי מַה הוּא מְחַפֵּשׂ וּמְבַקֵּשׁ. שְׂזָה הוּא עֵקֶר בְּחִינַת הַגְּלוּת שְׂהוּא
 בְּגָלוּת וְטִלְטוּל נֶעַ וְנָד. וְשׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׂ וּמְחַפֵּשׂ בִּיגִיעָה וְעֵמֶל וְטִרְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד.

ואינו יודע בעצמו מה הוא מבקש ומחפש. כמו שרואין כל זה בחוש. מי שיביט בעין האמת. שרב בני האדם רודפים אחר הממון ביגיעות גדולות וטרדות וטרדות מאד מאד. והוא ממש כמו מי שהולך לחפש ולבקש איזה דבר. כי כל אדם אינו ממלא תאוותו לעולם בממון. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אין אדם מת וחצי תאוותו בידו יש לו מנה מבקש מאתים וכו'. נמצא שלעולם אין ממלא תאוותו. והוא שואל ודורש ומבקש ומחפש אחר הממון לעולם כאלו הוא מחיב ומשעבד לאיזה שר ומושל לחפש ולבקש איזה דבר. ובאמת הוא בעצמו אינו יודע מה הוא מבקש, כי עד יום מותו הוא מבקש ומחפש תמיד. ואם פן בשביל מי הוא מבקש ומחפש אחר הממון. ואם יאמר בשביל בנני. מי יודע אם ישאר הממון אחריו לבניו כאשר אנו רואין שרב העשירים בניהם או יוצאי חלציהם עניים ואביונים. ואפלו אם היה נשאר הממון לבניו. מה התכלית מזה. הלא גם בנני אחריו ודורותיהם אחריהם כלם יהיו צריכים למות כמותו. ומה יתרון להם בכל הממון, כמו שפתוב, כי לא במותו יקח הכל וכו'. וגם כי הלא גם בנני לא יספיק להם כל הממון שיניח להם. כי יותר שישאיר להם ממון יהיה חסר להם יותר ויגדל דאגתם יותר, כי אין אדם מת וחצי תאוותו בידו וכנ"ל. וכמו שאנו רואים בעינינו מי שבקי בטיב בני העשירים שרבים ככלם דאגתם וצערם גדול מאד, כי למשל עשיר אחד שיש לו עשרת אלפים אדומים. ויש לו חמשה או ארבעה בנים. והוא מתנהג בדרך הנגידיים הגדולים. ובודאי כשיש לו עשרת אלפים הוא מתנהג בדרך שצריך לפרנסתו לפי דעתו יותר מעשרת אלפים, כי נדמה לו שמכרח לישב בדירות וחומות שעולים כמה אלפים, ומרגליות ותכשיטין ורובי ההוצאה בכל שבוע להוליך בנניו כל אחד ואחד בבגדי משי ורקמה ותכשיטין וכו'. בדרך הגבירים הגדולים. ואומר שעל עצמו אינו מקפיד כלל רק על בנניו כאלו הוא מצוה מן התורה להוליך בנניו בדרך זה. והוא עושה הכל בשביל נחת רוח לבניו. ובאמת בנניו כל ימיהם פעס ומכאובות כי כל אחד מבנניו ובנותיו רוצה להתנהג באפן שאין מספיק לו לבדו כל העשירות של אביו ויותר מזה, עד שמתרבה דאגתו בכל יום, כי בודאי אי אפשר לאביו שיתן לכל אחד מבנניו ובנותיו כל עשירותו. ונותן לכל אחד כפי דעתו ורצונו, וכל מה שנותן להם אינו מספיק להם, עד שנופל קנאה ושאנאה גדולה בין בנניו ובנותיו בעצמן, וכל אחד מבנניו מתקנא בחברו. וכל אחד רוצה לבלע את חברו כמו קין שהרג את הבל, מחמת שכל העולם לא היה מספיק לו. ואביהם בעצמם יש להם צער גדול מהמריבה והשאנאה והקנאה שבין בנניו. וכיוצא בזה דאגות ויסורים הרבה שיש לכל אחד כל ימי חייו אביו. ואחר כך כלם מצפים עליו שימות. וכשמת רוצה כל אחד לקבל כל הירשה לחלקו עד שעל – פי רב כמה ירשות יורדין לטמיון על – ידי המחלקת שבין הבנים. וגם על – פי רב אינם מצליחים אחריו ונעשים עניים. והלא מימות עולם אומר כל אחד שהוא חושב בשביל בנניו. כדי שיהיה לבניו ממון ועשירות. ועדין לא נמצא אחד בעולם שאביו ישאיר לו די ספוקו שלא יהיה טרוד

עוד אחר הממון, כי אפלו מי שיורש הון רב מאביו, אף – על – פי – כן אינו מת וחצי תאנתו בידו. נמצא שלשוא ולחנם עומלים כל העולם ומבקשים ומחפשים אחר הממון תמיד ומאומה לא ישאו בעמלם. וכאשר צעק על זה קהלת בכל ספריו. ומכל שכן העניים והדלים ושאר אנשים שעניניהם מצפים תמיד על פרנסה ועומדים בבקר בדאגת פרנסה. ובלילה לנים בדאגה זו ומשוטטים בשוקים וברחובות למצא איזה דרך לבקש איזה פרנסה. וכן עוברים להם כמה ימים ושבועות ואין פועלים כלום. ומעט פרנסה שיש להם מגיע להם רק בהשגחת ה' יתברך שלא ממקום שחשבו ובקשו וחפשו כלל כאשר נראה בחוש. ומודים על זה כל הצריכים פרנסה. שעל – פי רב הם מבקשים ומחפשים איזה ימים רוח ופרנסה ואינם מוצאים כלל, ואחר כך ה' יתברך מזמין להם איזה רוח בהשגחתו יתברך לבד. שלא ממקום שחפשו ובקשו כלל. נמצא שהבקשה והחפוש שלהם היה בחנם להבל ולריק. ושלמה המלך עליו השלום צוח ואמר, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'. שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה וחפוש גדול כמטמונים וככסף כנ"ל. כמטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו כמה היה מבקש ומחפש אם היו אומרים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כך את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב כנ"ל. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב. כי עקר מה שנופלים בני – אדם בגלות גדול שהם מטלטלים בגלות ונעים ונדים לחפש ולבקש הממון הכל הוא מחמת הפגם שפגמו שלא זכו לחפש את הצדיקי אמת שעל ידם זוכין לארץ – ישראל ולאמונה ולהשגחה ונפלאות. שאז אין צריכין יגיעה וטרדא כלל אחר הפרנסה. כי דרשי ה' לא יחסרו כל טוב. דרשי דיקא, דהינו שמחפשין ומבקשין את הצדיק כדי להתקרב לה' יתברך. אזי לא יחסרו כל טוב. כי ה' יתברך יספיק להם כל צרכם בלי טרדא ובקשה וחפוש, כי זוכין להשגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל:

(מג) וזה בחינת זבולן לחוף ימים ישפן, והוא לחוף אגניות וירכתו על צידן. כי צידון הוא גבול ארץ – ישראל, כמו שפתוב, ויהי גבול הפנעני מצידון וכו'. ושם בתחלת הגבול במקום שמתחיל ארץ – ישראל שם קבור זבולן. (כאשר זכיתי להיות שם בעצמי על קברו הקדוש בעיר צידון. ואמרו לי שם שמשם מתחילין לחשב גבול ארץ – ישראל) כי זבולן הוא בחינת תקון תאנות ממון. כי זבולן היה מספיק ליששכר שהיה עוסק בתורה. וזבולן היה עוסק בפרקמטיא והיה מספיק ליששכר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו עקר תקון תאנות ממון, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה. שעקר תקון תאנות ממון הוא צדקה. ועל זה נאמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך וכו' שזה בחינת תקון תאנות ממון שהוא בחינת שמחה בחינת שמח זבולן, כמבאר בהתורה צוית צדק (סימן כג) נמצא שזבולן הוא בחינת תקון תאנות ממון. ועל – כן זבולן הוא קבור על גבול ארץ – ישראל בצידון בחינת וירכתו על צידן שסופו על צידון שהוא

גבול ארץ – ישראל. זה רמז שעל – ידי בחינת זבולון, דהינו בחינת תקון תאות ממון זוכין לכנס לארץ – ישראל, הינו על – ידי שמבקשים ומחפשים את הצדיק. שעל – ידי זה זוכין להנצל מהחפוש והבקשה של הסטרא אחרא. שהוא החפוש והבקשה אחר הממון על – ידי זה זוכים לארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי הצדיק בבחינת צדיקים יירשו ארץ. ואי אפשר לאדם לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים. שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה להנחיל הארץ לישראל, כמו שכתוב, אלה האנשים וכו'. לנחל את הארץ. כי אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים שעל ידם זוכין לאמונת חדוש העולם. שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן זבולון שזהו בחינת המתקרב להצדיק האמת ומשמש אותו בגוף ונפש וממון ועושה לו כל צרכיו כמו זבולון שטרח בפרקמטיא בשביל להספיק את יששכר שעסק בתורה. הוא זוכה לבוא לארץ – ישראל. ועל – פן זבולון עומד על גבול ארץ – ישראל, כי דיקא על – ידי בחינת זבולון שהוא המתקרב לצדיק האמת, על – ידי זה זוכה לכנס ולבוא לארץ – ישראל כנ"ל:

מד) ובשביל זה כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל. צריכין להביא תודה שבאה מחמץ ומצה, שזהו בחינת שבועות שאז מביאין גם – פן חמץ ומצה, דהינו שתי הלחם מחמץ. ושאר מנחות ממצה, כי כל הארבעה הנ"ל. עקר הנסים והנפלאות והישועות שלהם נמשך מבחינת שבועות שהוא קבלת התורה. שעל – ידי זה זוכין לחדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל שהוא השגחה ונפלאות וכו' שמשם כל הנסים והנפלאות והישועות של כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל שכוללים כל הנסים כנ"ל:

וזה שפתח דוד המלך עליו השלום מזמור זה של הארבעה הנ"ל, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר. ומארצות קבצם ממזרח וממערב וכו'. שזהו בחינת קבוצ גליות שזהו בחינת ארץ – ישראל שלשם כל הקבוצ של הגליות, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. כי עקר הישועה של כל הארבעה הנ"ל הוא נמשך מארץ – ישראל ששם הוא בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל. שמשם כל הנסים והישועות כנזכר לעיל. ועקר הגלות שכולל כל הצרות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל העקר הוא מחמת הרחוק והגלות מארץ – ישראל כנ"ל:

מה) וזה בחינת גדל הטלטולים והיסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל וצריכים לסבב בכמה דרכים קדם שבאין לארץ – ישראל וכמו שכתוב, ויטב אלקים וכו' וכמובא לעיל. והכל הוא בשביל קבוצ הנדחים הנ"ל:

כי איתא בכתבי האר"י ז"ל בפונות, והביאנו לשלום מארבע פנפות הארץ וכו' שבכל מקום בעולם שאחד מישראל נדחה לשם בגלות בארבע פנפות הארץ נחשב כאלו כל ישראל גלו לשם ועל – ידי זה מברר ניצוצות משם ועל – ידי זה באין לארץ – ישראל, עין שם באריכות. שזהו סוד מה שישראל מפזרין עכשו בגלות במקומות הרחוקים מהקדשה מאד. והנה זה הענין הוא דבר נסתר ונעלם מאד. ואי אפשר להבינו, כי אנו רואים שבמדינות הרחוקים משיבות ישראל. כמו במדינות מאסקווע. נדחו לשם יהודים מעטים. ודרים בין הרבה עובדי כוכבים יהודים מתי מעט. עד שיש עירות הרחוקים יותר. שאין נמצאים שם ישראלים כי אם אחד או שנים בעיר גדולה. והנה אנו רואים בעינינו שרוב אלו היהודים הדרים במקומות כאלה רבם ככלם אינם צדיקים כלל. והלואי היו בינונים כי הם רחוקים מאד מה' יתברך ואי אפשר להאריך בזה שלא לדבר על איזה מישראל חס ושלום, כי גם פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון. ואם בן איך אפשר להבין זאת. שעל – ידי אנשים כאלו יתבררו הניצוצות מעמקי הקלפות כאלו. אבל באמת היא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת. והכלל, שעקר הגלות הוא הגלות וההתרחקות מארץ – ישראל שהוא כלל הקדשה ועקר הגלות הוא לברה הנדחים שהם הניצוצות שנדחו בעמקי הקלפות בבחינת לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתוספו עליהם גרים, שזהו בחינת הניצוצות המתבררים מעמקי הקלפות, כי באמת לכאורה קשה להבין ענין הגלות שמחמת שחטאו ישראל בארץ – ישראל גלה אותם משם לארץ העמים. עד שיתקנו וישובו אליו ויביא לנו גואל צדקנו. והדבר קשה מאד איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ ישובו ישראל. ומה אם במקום חיותנו וקדשתנו שהוא ארץ – ישראל ארץ הקדשה ששם עקר קדשת ישראל וכו'. אם שם התגבר על ישראל היצר הרע עד שהחטיאם איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ שהיא ארץ העמים אויר הטמא וכו', שם יתקנו וישובו ישראל? ואם בן חס ושלום, אפס תקנה!! הלא ה' יתברך רוצה בתקנותינו. ואינו חפץ לנקם בנו, רק כל הגליות והצרות הם בשביל תקון, כמו שפתוב, ובקשתם משם את אלקיך ומצאת וכו'. אבל איך יתכן זה שבארץ – ישראל לא בקשנו והפשנו ודרשנו את ה' יתברך ובחוץ – לארץ בארץ העמים נדרש ונבקש אותו? אבל באמת כל זה הוא נפלאות תמים דעים. והם מסתרי פלאותיו:

וזהו בחינת כל הירידות והנפילות העוברים על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו עד שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתיות. אשר נדמה להם כי אפס תקנה חס ושלום, בפרט עכשו בסוף הגלות באחרית הימים האלה בעקבא דמשיחא כאשר יודע כל אחד בנפשו נגעי לבבו ומכאוביו. ואף – על – פי – בן סוף כל סוף כלם יתקנו ולא יהיה נאבד שום אחד מהם. כי ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. כי באמת יש לפעמים שדיקא כשהאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מהקדשה מאד מאד. שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול לה' יתברך. וכמו

שִׁדְבַרְנוּ מִזֶּה בְּתַחֲלַת הַדְּרוֹשׁ הַזֶּה לְמַעַלָּה כַּנִּל. וַיֵּשׁ בְּעֵינַי זֶה כַּמָּה טַעֲמִים וּבַחֲיִנוֹת וּקְצַת מֵהֵם
הוּא מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל הִרְאָה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא חָבֵה יִתְרָה. וְהָיוּ
מִקְרָבִים אֵלָיו מְאֹד וְנִדְמָה לָהֶם שְׂפָכָר הֵם סְמוּכִים לָהּ יִתְבַּרַךְ וְלֹא בִקְשׁוּהוּ יוֹתֵר וְנִתְרַשְׁלוּ
בְּעַבֻדְתָּם. וְהַבַּעַל דִּבֶּר חוֹתֵר עֲלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וְעַל – יָדֵי זֶה הִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם עַד
שֶׁחֲטִיִּיאִם וְזֶה בַּחֲיִנַת הַסִּבִּי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי שֶׁהֵם הִרְהִיבֵנִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ו). וְעַיִן בְּפִרוּשׁ רַש"י שֶׁם
שִׁפְרָשׁ עֵנִין זֶה שֶׁמֵרַב חָבֵה שֶׁהִרְאָה לָהֶם בְּבֵית – הַמְּקֻדָּשׁ, עַל – יָדֵי זֶה מְרָדוּ בּוֹ וְכוּ, עַיִן שֶׁם וְזֶהוּ
עֵנִין הַנִּל. וְגַם מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל לְגִדְל הַקְּדוּשָׁה שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. בְּאִיזָה תְּנוּעָה
בְּעֵלְמָא שְׁלֵא הִתְנַהֲגוּ בְּקְדוּשָׁה כְּרָאוּי פְּגָמוּ מְאֹד. וְעַל – יָדֵי הַפָּגָם הַזֶּה נִמְשַׁךְ פָּגָם גְּדוֹל יוֹתֵר, כִּי
עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת וְכוּ וְעַל – יָדֵי זֶה הַחֲטִיִּיאִם הַבַּעַל דִּבֶּר. וְזֶה בַּחֲיִנַת כִּי בְּאֵת אֵלֵי לְהַזְכִּיר אֶת עֲוֹנוֹי.
שֶׁכְּנִגְדֵי קְדוּשַׁת אֵלֵיהֶם הִיא נִחְשָׁבֶת בְּרִשְׁעָה אֶף – עַל – פִּי שֶׁהִיָּתָה צְדָקָת כְּמוֹ שִׁפְרָשׁ רַש"י שֶׁם.
וּבְשִׁבִיל זֶה הִכְרַחוּ לְצֵאת בְּגָלוֹת. וְאַזּוּ מִגְדַל הַרְחוֹק שְׂרוּאִים גְּדַל רְחוֹקָם מֵה' יִתְבַּרַךְ שֶׁנִּגְלוּ וְנִפְּצוּ
בְּאַרְץ הָעַמִּים בְּאִוִיר הַטְּמָא תַּחַת מְמִשְׁלַת הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים מִתְּגַבְּרִים נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר לְשׁוֹב
לָהּ יִתְבַּרַךְ כַּנִּל. וְגַם שֶׁם לְגִדְל הַטְּמָאָה שֶׁל חוּץ – לְאַרְץ. תִּכְפֹּר בְּשִׂישְׁיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים אִיזָה עֲבוּדָה
בְּעֵלְמָא יִקָּר בְּעֵינָיו יִתְבַּרַךְ מְאֹד מְאֹד. אֶף – עַל – פִּי שֶׁאֵין עֲבוּדְתָם בְּשִׁלְמוֹת, אֶף – עַל – פִּי – כִּן
יִקָּר בְּעֵינָיו מְאֹד שֶׁבְּמִקּוֹם רְחוֹק וְטָמֵא כִּזֶּה יִתְגַּבְּרוּ לַעֲשׂוֹת אֲפָלוּ הָעֲבוּדָה הַזֹּאת. וְעַל – יָדֵי זֶה
הוּא מֵרַחֵם עֲלֵיהֶם וּמוֹשִׁיעֵם. וְזֶהוּ בַּחֲיִנַת שֶׁל כָּל הַנוֹפְלִים מֵעֲבוּדַת ה' יִתְבַּרַךְ שֶׁעַל – יָדֵי כָּל מֵה
שֶׁפּוֹגְמִים אִיזָה פָּגָם. אוֹ שְׁעוֹבְרִים אִיזָה עֲבָרָה חֵס וְשָׁלוֹם, נוֹפְלִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְאִם כִּן מֵה יִהְיֶה
הַסּוּף וְכִי אֶפֶס תִּקְוָה, אֲךָ הַכֹּל עַל – פִּי הַנִּל שְׂפָשְׁה' יִתְבַּרַךְ רוּאָה שֶׁאִיזָה אָדָם מִתְּרַחֵק מֵעֲבוּדָתוֹ
וּפּוֹגֵם אִיזָה פָּגָם אוֹ שְׁעוֹבֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אִיזָה עֲבָרָה אֲזִי הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא מִרְחֵק אוֹתוֹ וְנוֹפֵל
יוֹתֵר, כִּי הֵבֵא לְטָמֵא פּוֹתְחִין לוֹ, אֲבָל אִם כִּן הִיָּה חֵס וְשָׁלוֹם, אֶפֶס תִּקְוָה וְלֹא הִיָּה בְּאַפְשָׁר לְשׁוֹם
אָדָם לְשׁוֹב לְעוֹלָם מֵאַחַר שֶׁכָּל פְּעַם נוֹפֵל יוֹתֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אֲבָל ה' יִתְבַּרַךְ חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל
יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְחָה. וְהוּא מִסְּבוֹת מִתְּהַפֵּךְ בְּתַחְבּוּלוֹתָיו, כִּי בְּשֶׁהָאָדָם נוֹפֵל עַל – יָדֵי חֲטָאִים לְמִקּוֹם
הַרְחוֹק מִהַקְּדוּשָׁה. אֲזִי ה' יִתְבַּרַךְ מִזְמִין לוֹ שֶׁם רְמִזִּים לְפִי אוֹתוֹ הַמְּקוֹם וּמִזְמִין לוֹ אִיזָה זְכוּת שֶׁיִּכּוֹל
לְזַכּוֹת בְּזֶה הַמְּקוֹם הַרְחוֹק דִּיקָא. וְזֶהוּ הַנְּסִיּוֹן וְהַבְּחִירָה שְׁלוֹ. וְאִם יִזְכֶּה שֶׁם לְזַכֵּר בְּה' יִתְבַּרַךְ.
וְלַעֲשׂוֹת שֶׁם מֵה שְׁיִכּוֹל מֵה שֶׁמֵרְמִזּוּ לוֹ ה' יִתְבַּרַךְ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא. בְּקַל יוֹכֵל לְשׁוֹב לָהּ יִתְבַּרַךְ,
כִּי לְפִי הַמְּקוֹם הַזֶּה יְכוֹל לְזַכּוֹת בְּעֲבוּדָה קִטְנָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ וְתַעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גְּדוֹל לָהּ יִתְבַּרַךְ.
מֵה שְׁלֵא הִיָּה זֹכֶה בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ בְּיוֹתֵר, כִּי ה' יִתְבַּרַךְ מִקְבֵּל תַּעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גְּדוֹל מְאֹד כְּשַׁעוּלָה
לְפָנָיו אִיזָה עֲבוּדָה מִמְּקוֹם הַנְּמוּךְ וְרְחוֹק מְאֹד כְּמוֹכֵן בְּדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנָם לְבִרְכָה כַּמָּה פְּעָמִים.
בְּבַחֲיִנַת כִּד אֲתִי יִתְרוֹ וְאָמַר כִּי עֵתָה יִדְעָתִי וְכוּ, כְּדִין אֶסְתַּלַּק וְאֲתִיקֵר שְׁמָא דְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֲלָא וְתַתָּא. וְזֶה סוּד גְּלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל. וּבְפִרְטוּיֹת הַנְּפִילוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כַּנִּל שֶׁזֶהוּ עֵקֶר

הגלות, כי כל מה שנופל למקום נמוך ורחוק מהקדשה יותר יש לו שם איזה עבודה ונחת רוח לעשות לה' יתברך, מה שאינו זוכה לזה אפלו צדיק גדול וכנ"ל. ועל – ידי זה מעלה כל הניצוצות והקדשות שנופלו לשם למקום הטמא הזה, כי יש כמה וכמה ניצוצות הקדושות שנופלו משנים קדמוניות הרבה לעמקי עמקי הקלפות מאד מאד. ומחמת שמנחים בין מצולה בעמקי תהומות מאד מאד בודאי אין מי שיכנס לשם להעלותם. ועל – בן בשמזדמן אדם שחטא עד שנופל לשם חס ושלוה, תכף בשמזכיר את עצמו בה' יתברך. ונתעורר לעבד את ה' יתברך באיזה עבודה בעלמא שהוא יכול לעשות שם לפי מקומו הנמוך כנ"ל. אזי מתדבקים בו כל אלו הניצוצות. ומעלה אותם משם. ובזה עושה נחת רוח ותענוג גדול לה' יתברך בלי שעור כנוצר לעיל. וזה בחינת היהודים הנדחים בארבע פנות הארץ. במקומות הרחוקים מישראל, כי יש שם ניצוצות מאלפים שנים שמנחים שם בגלות וצער גדול מאד. שאם היו מריחים שם ריח בעלמא של ישראל היו מחיין עצמן מאד. ועל – בן תכף שנוכנס לשם איזה ישראל בעלמא אפלו פושעי ישראל, אף – על – פי שחטא ישראל הוא ואף – על – פי – בן שם ישראל נקרא עליו. אזי תכף בשאלו הניצוצות הקדושים מריחין ריח של ישראל הם מתעוררים ומתדבקים בו. ואף – על – פי שעדין אי אפשר להם לעלות מחמת שזה האיש בודאי אין לו כח להעלותו. ועל – בן על – פי רב נופל על ידם יותר. מחמת רבוי הקלפות הנאחזין באלו הניצוצות כידוע. אף – על – פי – בן מאחר שעל כל פנים מחזיק עצמו בדת ישראל. ואינו ממיר דתו לגמרי חס ושלוה. ונקרא עליו שם ישראל, זה בעצמו יקר מאד בעיני ה' יתברך. ויש לה' יתברך תענוג ושעשוע גדול מזה עד שסוף כל סוף יעלה זה האיש משם. ויעלה עמו כל הניצוצות הנזכרים לעיל משם. ועל – ידי זה יתקן כל חטאיו מאחר שעל ידו דיקא עלו הניצוצות האלו מה שלא היו יכולין לעלות על – ידי שום איש כשר שבעולם, כי מי היה נכנס למקום טמא ומלכלך כזה וכנ"ל. והעקר הוא על – ידי כח הצדיק הגדול האמתי שיש לו כח להעלות כל אלו האנשים עם הניצוצות שנתדבקו בהם מכל המקומות הנמוכים אפלו מעמקי עמקי תהום תחתיות. אפלו מיון מצולה ואין מעמד. ועל – בן כל זמן שהאדם משתדל ומחפש ומבקש להתקרב לצדיקי אמת יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה. אפלו אם נפל מאד אלפים ורבבות פעמים. כי בכח הצדיק יכול להיות שעל – ידי דבר אחד ונחת רוח אחד שיעשה לה' יתברך במקומו הרחוק כזה יתקן הכל ויעלה עמו כל הניצוצות ממקומות כאלו. מה שלא היו יכולים לעלות על – ידי שום אדם אחר וכנ"ל. ובשביל זה צריך האדם לסבל טלטולים ויסורים הרבה קדם שבא לארץ – ישראל, הכל בשביל ברור הניצוצות הנ"ל שכלם צריכים להתקבץ לארץ – ישראל. ועל ידם דיקא זוכין לבוא לארץ – ישראל. כי בכל מקום שמסבב לבוא לשם בשביל לבוא לארץ – ישראל. הוא מברר הניצוצות משם מאחר שכל כוננתו שהולך ומסבב שם הוא בשביל לבוא לארץ – ישראל. ששם קבוצ כל הניצוצות ואזי

זוכה לבוא עם כל אלו הניצוצות לארץ – ישראל. בבחינת אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ. והפל בכת הצדיק שעל ידו דיקא באין לארץ – ישראל וכו"ל. ועוד יש בזה דברים הרבה. ודי בזה למסתכל על האמת לרחם על עצמו לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מו) וזה פרוש דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. דרשו ה' שצריכין לדרש ולבקש את ה' יתברך מאד לזכות לאמונה שלמה באמת. ומפרש הפסוק איך מבקשין את ה' יתברך. הינו איך זוכין לאמונה. וזה 'עזו'. עזו זה הצדיק האמת שנקרא עז, כמו שפתב רבנו זכרוננו לברכה. שהצדיק נקרא בעז. בו עז בו תקפא. כי הצדיק הוא גבור הפובש את יצרו. והוא עז כנמר בעבודתו יתברך. והוא נותן עז ותעצומות לה' יתברך כפיכול, בבחינת תנו עז לאלקים. ובשביל זה הצדיק נקרא עז. וזהו, דרשו ה' ועזו. שצריכין לבקש את ה' יתברך, הינו לזכות לאמונה שלמה. וזה אי אפשר כי אם על – ידי שידרשו ויבקשו ויחפשו את ה' 'ועזו', הינו הצדיק. כמבאר לעיל שצריכין לבקש את הצדיק מאד, ועל – ידי זה דיקא דורשין את ה' וזוכין לאמונה שלמה כנ"ל. וזהו, בקשו פניו תמיד. 'פניו' הם הצדיקים שנקראים אנפי שכינתא כמובא בזהר הקדוש. וכמו ששמעתי זה מפי רבנו זכרוננו לברכה, הינו שצריכין לחפש ולבקש פני ה' שהם הצדיקים, צריכין לחפשם ולבקשם תמיד עד שיזכה למצאם להתקרב להם, כי עקר האמונה וההתקרבות לה' יתברך תלוי בהם כנ"ל. וזהו, זכרו נפלאותיו אשר עשה וכו'. הינו שהפסוק מפרש איך אפשר לחפש ולבקש את הצדיקי האמת. הלא יש ערבוביא גדולה בעולם מגדל המחלקת שנעשה בעולם על – ידי עזי פנים שבדור וכו"ל. על זה משיב הפסוק. זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו. שזהו בחינת קבלת התורה ויציאת מצרים שזכינו שעשה ה' יתברך עמנו נפלאות גדולות והראה מופתים גדולים ונוראים מאד ונתן לנו את התורה שהיא משפטי פיהו, הינו שהפתוב אומר שנזכר את הפח של מתן תורה שזכינו אחר יציאת מצרים. שעל – ידי זה הפח של קבלת התורה יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק עד שנזכה להתקרב אליו כנ"ל. וזהו, זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא ה' אלהינו בכל הארץ משפטיו, הינו ענין המבאר לעיל באריכות. שה' יתברך מקדים רפואה למכה תמיד, שזהו בחינת מה שה' יתברך מזמין לאדם הארה מלמעלה ומסיע אותו משרש הקדשה שהוא צריך להגיע אליה. כדי לסייע אותו שיוכל להגיע לאותה הקדשה וכו' כמבאר לעיל. וזאת הבחינה היא סוד סתרי הבחירה שאי אפשר להבין איך ה' יתברך מסיע את האדם והפל ממנו יתברך לבד, כמו שפתוב, כי ממך הפל וכו'. וכמו שפתוב, מי הקדימני ואשלים. ואף – על – פי – כן יש להאדם בחירה וכו"ל. ומבאר לעיל שזהו בחינת ה' מסיני בא וזרח משעיר למו וכו'. שה' יתברך החזיר התורה לכל העובדי כוכבים ולא רצו לקבלה עד שבאו ישראל וקבלוה, דהינו שה' יתברך האיר עליהם ורמוז להם רמזים שיתקברו אליו ולא רצו

לְקַבְּלָהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל תִּכְּף בְּשֶׁרְמוֹז לָהֶם וְהָאִיר עֲלֵיהֶם וְרִצָּה לְסִיעָם וּלְקַרְבָּם, תִּכְּף רָצוֹ אַחֲרָיו
 בְּאַהֲבָה וְנִתְקַרְבוּ אֵלָיו. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. וּפִרְשׁ רַש"י שֵׁם שֶׁתִּכְּף בְּשֶׁהִתְחַלַּת
 לְמִשְׁכְּנֵי לְרַמֹּז לִי עַל – יְדֵי שְׁלוּחֶךָ שְׂאֵתָה רוּצָה לְקַרְבְּנִי. אֲזִי תִכְּף אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה בְּאַהֲבָה.
 וְהִקְדַּמְתִּי נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמַע. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב, אֲזַנִּים פְּרִית לִי וְכו'. אֲזִי אֲמַרְתִּי הִנֵּה בְּאֵתִי. וּפִרְשׁ רַש"י שֵׁם
 גַּם – בֵּן שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָמַז לָהֶם לְקַרְבָּם בְּחִינַת אֲזַנִּים פְּרִית לִי וְכו'. וְאֲזִי תִכְּף אֲזִי אֲמַרְתִּי הִנֵּה בְּאֵתִי
 בְּמַגְלַת סֵפֶר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֶלְקֵי חֲפְצָתִי. כִּי חֲפְצָתִי תִכְּף בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה לְרַדְף וּלְרוּץ אַחֲרֶיךָ
 וּלְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קֹדֶשֶׁת שְׁמוֹךְ. נִמְצָא שֵׁישׁ כָּאֵן שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. שְׁלֹפֵי פְּחִיתוֹת דַּעַת הָאָדָם נִרְאִין
 כְּסוּתָרִין זֶה אֵת זֶה, כִּי בְּבְחִינָה אַחַת נִרְאָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחָנָם בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹל לְבַד.
 וְזֶה בּוֹדָאֵי אֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּין מִפְּנֵי מָה בָּחַר בְּעַם מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּאַמְת נִקְרְאִים יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל
 זֶה עִם סִגְלָה, כִּי סִגְלָה הִיא בְּחִינַת דְּבַר שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּין כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֵתְךָ (בְּסִימָן
 כ"א) אֲבָל יֵשׁ בְּחִינָה אַחֶרֶת שִׁישְׂרָאֵל זָכוּ לְהַתְּדַבֵּק בָּהּ יִתְבָּרַךְ וּלְבַחֵר בּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר גַּם זֶה הָיָה
 בְּאַמְת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלְתֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בְּמִדְבַר וְכו'. וְעַל – יְדֵי
 בְּחִינָה זוֹ בּוֹדָאֵי מַגִּיעַ לְיִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּם בְּכָל עֵז. אֲבָל בְּאַמְת עַל – יְדֵי בְּחִירָתָם לְבַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לָהֶם לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. כִּי לֹא הָיָה לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הַיַּצֵּר הָרַע וְהַסְטֵרָא
 אַחֲרָא הַמוֹנֵעַ וּמְבַלְבֵּל אוֹתָם וְעַקֵּר הַתְּקַרְבוֹתָם שֶׁזָּכוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְעוֹרֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ הָיָה עַל –
 יְדֵי סִיוַע גְּדוֹל דְּלַעֲלֵא. וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב אֵתָה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי וּפִרְשׁ רַש"י אֵתָה הִנְחַתְּ יְדֵי עַל חֶלֶק הַטּוֹב
 וְאֲמַרְתִּי לִי אֵת זֶה בָּחַר לָךְ. וְאֵלוֹ הַשְּׁנֵי בְּחִינּוֹת הֵם מִתְקַבְּצִים יַחַד. שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל
 וְיִשְׂרָאֵל בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ. וּמֵהֵיכֵן הִיָּתָה הַהִתְחַלָּה. זֶה הָעֲנָן מִסוּד סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר
 לְהַבִּין כָּלָל, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מְקִיפִין שְׁלֹא יִתְגַּלוּ עַד לַעֲתִיד כְּמוֹבֵן בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֵתְךָ הַנ"ל:

וְזֶה עַקֵּר בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה. כִּי עַקֵּר קְבָלַת הַתּוֹרָה הִיא שֶׁנִּמְשָׁכָה קֹדֶשׁה עַל יִשְׂרָאֵל כְּדִי
 שִׁיְהִיָּה כֹחַ לְכָל אָדָם בְּכָל דוֹר וּבְכָל זְמַן לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵת הַצְּדִיקֵי אֲמַת
 שְׁבָכַל דוֹר וְכו'. וּלְזָכוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְכו' כְּנ"ל. וְאִף
 – עַל – פִּי – כֵּן יֵשׁ לְכָל אָדָם בְּחִירָה גְּדוֹלָה בְּכָל דוֹר וְדוֹר. אִם לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִים אֲמַתִּים אִם
 לָאו חֵס וְשְׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין בְּעֵינֵינוּ שֶׁמֵּעַט דִּמְעַט הֵם הַמִּתְקַרְבִּים לְצְדִיקֵי אֲמַת, כְּמוֹ
 שֶׁפָּתוּב, טוֹב מֵעַט לְצְדִיק וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו, הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת
 הַנְּזַכְּרוֹת לְעִיל, כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ, זֶה בְּחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי
 עֲבוּדָתָם וְיִגִּיעַתָם וְטִרְחָתָם שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו בְּמִדְבַר וְכו' וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹ, דֵּהֵינּוּ שְׁעוֹבְדִים אוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ. שְׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרְאִים עֲבָדוֹ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו זֶה בְּחִינָה הַשְּׁנִית הַנ"ל, דֵּהֵינּוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ
 בָּחַר בָּהֶם בְּטוֹבוֹ הַגְּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, וּבָךְ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה וְכו'. הֵינּוּ שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת
 הַנְּזַכְּרוֹת לְעִיל שְׁעַל – יְדֵי שְׁנֵיהֶם נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ וּקְבָלוּ אֵת הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא בְּכָל דוֹר

וְדוֹר בְּעֵינֵי הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כַּנִּל. וְהַפֶּל בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ כָּבֵר וְכַנִּל. וּבִשְׂבִיל
 זֶה אֶצֶל עַבְדּוֹ כְּתִיב יִשְׂרָאֵל. וְאֶצֶל בְּחִירָיו כְּתִיב יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַה קְטָנָה. וְיִשְׂרָאֵל הוּא
 בְּחִינַה גְּדוּלָה בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ, הֵינּוּ שְׂבִתְחֵלָה כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. וְאִין לוֹ
 כַּח לְהִתְקַרֵּב מִגְּדֹל חֲלִישַׁת כָּחוֹ כַּנִּגְדַּד הַיֵּצֵר הָרַע. וְהוּא יִתְבַּרַךְ מְסִיעַ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ נִפְלְאָ וְנוֹרָא כְּדִי
 שְׂיִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב. וְכֹל הַתְּקַרְבוֹתָיו עַל – יְדֵי סִיּוּעַ דְּלַעֲלָא זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב, בְּחִינַת קְטָנוֹת
 בְּבְחִינַת בְּבִטָּן עֵקֶב אֶת אֲחִיו. שְׂצָרִיכִין לְקַבֵּל גְּדֻלַּת קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ עֲרֻמָּה בְּגִנְבָה וְהַעֲלָמָה
 שְׁלֵא יִקְטָרְגַּ הַבַּעַל דְּבַר מַחֲמַת שְׁעָדִין לֹא זָכָה עַל – יְדֵי עֲבוֹדַת עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ. רַק
 הָעֵקֶר עַל – יְדֵי סִיּוּעַ דְּלַעֲלָא. וְעַל – כֵּן זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב. אֲבָל אַחַר כֵּן כְּשֶׁזִּיכָה
 לְהִתְגַּבֵּר כְּפָאֵרִי בְּעֲבוֹדַת ה' יִתְבַּרַךְ עַד שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ. אֲזִי נִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַה גְּדוּלָה בְּחִינַת לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שְׂמַךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
 שְׁלֵא יֹאמֵר עוֹד שֶׁקִּבְּלַת הַבְּרָכוֹת הִיְתָה בְּעֵקֶבָה וּבְמִרְמָה וְכוּ', הֵינּוּ שְׂאִין יְכוֹלִין לוֹמַר עוֹד שֶׁבְּדֶרֶךְ
 רְמָאוֹת וְהַעֲלָמָה קִבְּלַת הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׂמַךְ, כִּי שְׂרִית עִם
 אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. כִּי זָכִית לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוֹדָתְךָ עַד שְׂנִצְחַת מְלֹאכִים הַמְּקַטְרְגִים וְאֲנָשִׁים
 הַמְּתַנַּגְדִים וְהַמוֹנְעִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם. וְאֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן אֶצֶל עַבְדּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת
 הַבְּחִירָה שִׁישְׂרָאֵל בְּחָרוֹ בְּה' יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עַבְדּוֹ כַּנִּל. עַל – כֵּן כְּתִיב שֵׁם
 יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. אֲבָל אֶצֶל בְּחִירָיו שֶׁזֹּאת הִיא הַבְּחִינָה שֶׁה' יִתְבַּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִסְדּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב,
 כִּי זֹאת הַבְּחִינָה הִיא בְּחִירַת יַעֲקֹב כַּנִּל. וּבְחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל בְּה' יִתְבַּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם הוּא
 בְּחִינַת יִשְׂרָאֵל וְכַנִּל וּבְאֵמַת הַפֶּל אַחַד. כִּי גַם מִתְחֵלָה כְּשֶׁנִּתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבַּרַךְ בְּכֹל
 בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה אוֹ בְּפִרְטוּיֹת כְּשֶׁמִּתְקַרֵּב אָדָם לָהּ יִתְבַּרַךְ וְלִהְצַדִּיק הָאֵמַת בְּכֹל דוֹר וְדוֹר וּבְכֹל
 זְמַן בּוֹדָאֵי גַם בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת הַקְּטָנוֹת וְהַתְּחֵלָה הִיְתָה לוֹ אֵיזָה בְּחִירָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה
 לְהִתְקַרֵּב, אַךְ כֹּל זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כֹּלָל וְכַנִּל:

וְזֶהוּ הוּא ה' אֱלֹקֵינוּ בְּכֹל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו, הֵינּוּ שְׂבוֹדָאֵי צַדִּיק ה' וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטָיו וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ,
 וּבוֹדָאֵי לֹא עַל חֲנָם בָּחַר בָּנוּ בְּכֹלָל וּבְפִרְטוֹ. רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת וְכַנִּל. וְזֶהוּ זָכְרוּ לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ דְּבַר צְוָה לְאֵלֶּף דוֹר, הֵינּוּ שְׂצָרִיכִין לְזַכֵּר בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּכֹל דוֹר וְדוֹר וְאֵף – עַל – פִּי
 שְׁעָדִין אָנוּ צָרִיכִין לְהַצַּדִּיק הַדוֹר, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן פָּעַלְנוּ הַרְבֵּה עַל – יְדֵי הַתּוֹרָה. שְׁעַל – יְדֵי
 זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְזֶהוּ בְּחִינַת דְּבַר צְוָה לְאֵלֶּף דוֹר, כְּמַבְאָר לְעִיל
 בְּאֵרִיכוֹת שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁה' יִתְבַּרַךְ רָצָה לְתַן אֶת הַתּוֹרָה לְאֵלֶּף דוֹר וְרָאָה שְׂאִין הָעוֹלָם
 מִתְקִים וְעָמֵד וּנְתָנָה לְעֹשְׂרִים וְשֹׁשָׁה דוֹרוֹת. שְׂמַבְאָר לְעִיל שְׁכֹל זֶה הוּא בְּחִינַת הַנִּל שְׁעַל – יְדֵי
 קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק הָאֵמַת שְׂבְּכֹל דוֹר. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר בְּרוּר הָאֵמוּנָה
 בְּכֹל דוֹר כְּפִי הַזְּמַן וְכְּפִי הַיּוֹם כַּנִּל. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וְכוּ' לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן וְכוּ'

בי עקר תכלית קבלת התורה ותכלית ההתקרבות לצדיקים בכל דור ודור. עקר התכלית הוא ארץ – ישראל, דהינו לזכות לאמונת חדוש העולם. שהיא בחינת ארץ – ישראל וכנ"ל. וזהו בחינת חבל נחלתכם. 'חבל' דיקא, כי בארץ – ישראל שהיא בחינת התקרבות לצדיקים אמתיים בחינת אמונה כנ"ל שם קשור החבל דקדשה. אשר כל מי שמתקרב לשם, דהינו להצדיק ולארץ – ישראל. שעל – ידי זה זוכה לאמונה שלמה. אזי הוא קשור לה' יתברך בחבל דקדשה לעולמי עד ולנצח נצחים. אשר לא ינתק ולא יהרס לעולם בבחינת בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה. וכמבאר לעיל באריכות. שכל זמן שמשתדלין ומחפשיין להתקרב לצדיקי אמת. אזי אפלו אם חס ושלו, נופלים כמו שנופלים אינו נחשב נפילה כלל, כי אדרבא, אז יעלה ניצוצות יותר ממקומות הרחוקים ביותר וכנ"ל:

והוא ממש כמו שמשלשלין אחד על – ידי חבל לתוך עמקי מצולות ים ותהומות תחתיות. כדי שיחפש ויבקש שם אוצרות יקרות ואבנים טובות ונפלאות מאד. וכל זמן שהוא מקשר בהחבל לא יהיה נאבד לעולם. כמו כן הוא ממש. שכל זמן שמתקשרין עצמו לצדיקי אמת. ומתגעגעין אחריהם ומחפשיין אותם על – ידי זה מקשרין עצמן לחבל דקדשה. ואזי בכל מקום שיורד לשם יעלה אותו הצדיק משם על – ידי החבל דקדשה שמקשר בו. ולא די שיעלה אותו משם. אך גם הירידה והנפילה תהיה תכלית העליה. כי על – ידי נפילתו וירידתו למקומות כאלה. יעלה משם ניצוצות קדושות ויקרות הרבה שלא היה אפשר להעלותם על – ידי שום צדיק כי אם על ידו דיקא וכנ"ל. וזהו בהיותכם מתי מספר וכו'. ויתהלכו מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר, הינו שכל זה הוא סוד טלטול ישראל בגלות מגוי אל גוי ומממלכה וכו'. שזהו התחיל מימי אברהם אבינו מעת שנגזר עליו ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו'. שרמז לו אז גם כל הגליות של כל הארבע מלכיות שכל זה הוא סוד בחינת הנ"ל. בשביל לברר ניצוצות מעמקי הקלפות וכנ"ל. וזהו, לא הניח לאיש לעשקם וכו' אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. הינו שכשישראל יורדים בגלות בכלל ובפרט. אינו מניח ה' יתברך אותם לעשקם וכו' שלא יאבדו שם חס ושלו. וכמו שכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים וכו'. וכל זה בכח וזכות הצדיקי אמת שבכל דור שעל ידם עקר ברור האמונה בכל דור בכל יום ויום וכנ"ל. וזהו, אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. כי הצדיקים וכל המתקרבים אליהם הנכללים בהם נקראין נביאים. כי כל צדיק זוכה לבחינת רוח נבואה שעל – ידי זה עקר ברור האמונה כנ"ל באריכות. ועל – ידי זה זוכין לאמונת חדוש העולם שעל – ידי זה זוכין לבחינת ריח שהוא בחינת משיח כמבאר בהתורה הנ"ל. ובשביל זה נקראים הצדיקים אמתיים משיח כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. וזהו, אל תגעו במשיחי. ובנביאי וכו' שהם הצדיקים אמתיים בעלי רוח הקדש שבכחם וזכותם יש לישראל קיום בגלות שלא יאבדו חס ושלו וכנ"ל. כי על ידם עקר ברור האמונה בכל יום ויום.

שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לְעֵתִיד שָׂאז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ וְכוּ' וְכַנֵּ"ל בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְזֶהוּ, שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ, הִינּוּ עַל – יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּם נֹזְכָה לְשִׁיר הַנִּ"ל. בְּחִינַת שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְהֶעֱקַר עַל – יְדֵי הַנִּפְלְאוֹת וְהִישׁוּעוֹת שֶׁהַצִּדִּיקִים מִמְּשִׁיכִין עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְבָרַר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כְּפִי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִין לְהַתְּקָרֵב לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכַנֵּ"ל. וְזֶהוּ בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ. 'מִיּוֹם אֶל יוֹם' דִּיקָא, כִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא עֶקֶר הַיִּשׁוּעָה וְהַגְּאֻלָּה מִכָּל הַצָּרוֹת בְּכָל לַי וּבַפֶּרֶט. צְרִיכִין לְבָרְרָה מִיּוֹם אֶל יוֹם דִּיקָא כַּנֵּ"ל. אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִין דִּיקָא לְהַתְּקָרֵב לְצִדִּיק הָאֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה לְעֵיל בְּאֲרִיכוֹת, עֵין שָׁם:

מִן וְזֶה בְּחִינַת אַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת שְׂבָאוֹת מִבַּעַד כָּאֵן נִכְתָּב בְּצִדּוֹן בְּבוֹאֵי מַיִם לְיַבְשָׁה לְתַחֲלַת גְּבוּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. מֵה גְדֻלוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה' מְאֹד עֲמָקוֹ מַחֲשָׁבוֹתֶיךָ. רַבּוֹת עֲשִׂיתָ עִמִּי וְכוּ' וְכוּ' מָה אֲדַבֵּר:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיַּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בַּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 112 – כג תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות פורים הלכה ה

הלכה ה: על – פי המאמר "אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת רצתי וכו'". בסימן הראשון (בסימן נה), עין שם כל המאמר:

והכלל, כי לראות במפלתם של רשעים אי אפשר כי אם על – ידי בחינת ארץ ישראל בבחינת שב לימיני וכו'. ימין זה בחינת ארץ ישראל, בחינת בנימין – בן ימין שגולד בארץ ישראל, ולהמשיך בחינת קדשת ארץ ישראל עכשיו בגלות וכו' בבחינת ואף גם זאת וכו' הוא על – ידי התנוצצות אור זכות אבות וכו'. כי הרשעים ממשיכין בחינת רע עין שונאיהם וכו'. והאדם נצל מרע עין הזה על ידי למוד זכות שהאדם מלמד על הרשע. כי גם הקדוש ברוך הוא מלמד זכות על הרשע בשביל להציל את הצדיק מרע עין של הרשע וכו', כי לסלק הדין והמשפט צריך לזה התגלות היד בבחינת ותאחז במשפט ידי וכו'. וכשנתגלה יד ה' אזי נעשה צל שבו נתכסה הצדיק מארס של הרע עין בבחינת ובצל ידי כסיתך וכו'. ועל – ידי זה נתחזק מאור עיניו של הצדיק ויכול לראות ולהשיג צדקתו של הקדוש ברוך הוא אף – על – פי שהרשע זוכה בדין ונתפשט לבו מעקמימיות ומחזק את עצמו ומתפלל על צרכיו, כי נתישר לבו בשלמות אמונה, כי עקר התפלה על – ידי אמונה וכו'. וזה בחינת פרה אדמה וכו'. וזה בחינת עפר ואפר וכו' וגם צריך לתקן בתפלתו בחינת ג' קולות וכו' וכו', ועל – ידי תפלה פתקונו מתנוצץ אור זכות אבות בבחינת חלה זכות אבות. ובאתר דאבות תמן שכנתא תמן, שהיא בחינת חלה, שהיא ג"ם זאת, כי גם בחינת חלה, שהוא שעור מ"ג ביצים והיא בחינת ירשת ארץ ישראל וכו'. ועל – ידי בחינת ארץ ישראל לא די שנצל מרע עין של הרשעים אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו וכו'. ודע,

שלאו כל אדם יכול לתקן קולות אלו בתפלתו, כי לפעמים הקולות הנ"ל בתפלתו יוצאים מרשעים גדולים כמו בחינת עוג מלך הבשן שאפלו משה רבנו, עליו השלום, היה מתירא ממנו, כי אחיזתו היה סמוך לימין שהוא ארץ ישראל, כי היה מבני ביתו דאברהם וכו'. עד שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, "אל תירא אותו וכו'". ועל – ידי זה הצדיקים, שהם עושי טוב, הם זוכים לפני ד', כי קדם בריתות הרשעים היה פני ד' מסתר ומכסה בעושי רע כדי להכריתם וכו'. ועכשיו תכף בשרואים בכריתות רשעים תכף נתגלה פני ד' לעשות טוב וכו', (עין שם כל זה היטב היטב):

(א) וזה בחינת פורים, כי המן מזרע עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל שעינו רעה תמיד בישראל, ותכף כשיצאו ישראל ממצרים והים נבקע מפניהם ופרעה וחיליו נטבעו בו וכו' היה לעמלק עין רעה עליהם, ועמד עליהם. והשם יתברך הוא אוחו במשפט ידו עליו ומאריך אפו עליו זה זמן רב מאד, ועל – ידי זה בעצמו השם יתברך לוחם עמו, כביכול, בבחינת כי יד על כס יד מלחמה לד' בעמלק מדור דור, כי על – ידי זה בעצמו שהשם יתברך מלמד זכות על הרשע ואוחז ידו במשפט של הרשע, על – ידי זה בעצמו נצל הצדיק. ועל – ידי זה הוא סוף מפלתו של הרשע, (כמבאר שם במאמר הנ"ל). וזהו בעצמו מה שמבאר שם בסופו שבתחלה פני ד' מסתר בעושי רע כדי להכריתם, הינו שבתחלה השם יתברך מסתיר פניו מהצדיק ונותן בידו, כביכול, גדלה להרשע בבחינת כי אתה עמל וכעס תביט לתת בידך וכו'. נמצא, שפני ה' הוא מסתר בעושי רע. ועל – ידי זה יש להם כל הגדלה והכבוד מחמת שפני ד' מסתר בהם. וכל זה הוא כדי להכריתם וכו' כנ"ל, כי אין הקדוש ברוך הוא נפרע מהאמה עד שתתמלא סאתה. ועל – כן כשהשם יתברך רואה שמתגבר איזה רשע שעינו רעה בהצדיק ועדין לא הגיע הזמן להכרית את הרשע, אזי השם יתברך מלמד עליו זכות ואוחז במשפט ידו ובזה בעצמו מציל את הצדיק וכו' כנ"ל, והצדיק נתחזק על – ידי זה ומתפלל על צרכיו, וגם הצדיק בעצמו צריך ללמד עליו זכות כנ"ל. ולחזק לבו להתפלל כנ"ל עד שזוכה לבא לבחינת ארץ ישראל, ואז זוכה לראות בהרשע מה שרוצה לראות בו. והשם יתברך יודע תעלומות וידע שעדין לא הגיע בימי משה סוף מפלתו של עמלק, כי עדין לא באו לארץ ישראל ועל – כן אחז בידו את המשפט ולא צוה להכריתו לגמרי, כמו שפרש רש"י שם שלא חתך רק ראשי גבוריו. מכאן, שעשו על – פי הדבור. וזה בחינת והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וכו'. כי משה לחם עמו בבחינת היד, כי לכאורה קשה למה הניח ידו משה שיתגבר עמלק? אך גם משה ידע שעדין לא הגיע סוף מפלתו, והכרח ללחם עמו בבחינת היד שלא לעשות בו משפט גמור כי אם קצת המכרח, אבל בשאר המשפט שהיה מגיע לו אחז בידו את המשפט ועל – ידי זה בעצמו יכולים

להנצל ממנו בעת הזאת עד שנזכה לבא לבחינת ארץ ישראל ואז יהיה גמר מפלתו. וזהו, "והיה פֹּאֶשֶׁר יָרִים מִשֶּׁה יָדוֹ וְכוּ' וְכֹאֲשֶׁר יִנַּיֵחַ יָדוֹ וְכוּ'" פנ"ל:

וזהו, "ויהי ידיו אמונה", תרגומו, פרישן בצלו. כי העקר הוא התפלה, שהיא בחינת אמונה שצריכין לחזק עצמו מאד להתפלל להשם יתברך ולבלי להיות בלבו עקמימיות חס ושלום ולבלי להרהר אחר השם יתברך בעת שרואה הצלחת הרשע, (כמבאר במאמר הנ"ל). וכל זה נעשה על – ידי בחינת היד על – ידי שאוחז במשפט ידו פנ"ל. וזהו, "כי יד על כס יה" שאוחז בידו בחינת כסאות למשפט, ועל – ידי זה בעצמו מלחמה לד' בעמלק וכו'. ועל – בן כס חסר, והשם חסר, כי כסאות למשפט חסר עכשיו וגם בחינת פני ד' מסתר ועל – בן גם השם חסר. ועל – ידי זה בעצמו מלחמה לד' בעמלק וכו' פנ"ל:

(ב) כי עמלק הוא כלליות העי"ן אמות, כמו שכתוב, "ראשית גוים עמלק". והאמות בכלל הם בבחינת רע עין שעניניהם רעה בישראל תמיד, כי הם עי"ן אמות, כי שרשם מבחינת רע עי"ן ועמלק הוא כללות הרע עי"ן, כי הוא כללות העי"ן אמות. ועקר הכנעת הרע עין הוא על – ידי ארץ ישראל, שהוא בחינת בנימין. ועל – בן נצטוה שאול המלך להכות את עמלק ולהכריתו, כי שאול מזרע בנימין, ואז היו ישראל בארץ ישראל, ואז היה ראוי להכריתו עדי אובד, אך שאול טעה בזה, והשאיר את אגג, כי מחמת שצריכין לישוב עצמו היטב אם יש לו פח לעמד נגד הרשע והרע עין הזה, כי לאו כל אחד יוכל לעמד נגדו, בפרט נגד עמלק שהוא כלליות הרע של כל הרע עין שבעולם, ולפעמים צריכין ללמד עליו זכות דיקא כדי להנצל מרע עינו. ועל – בן טעה שאול וירב בנחל ודן קל וחמר בטעות ולמד עליו זכות דיקא כדי להנצל מרע עינו. ועל – בן טעה שאול וירב בנחל ודן קל וחמר בטעות ולמד עליו זכות והשאיר את אגג ובאמת טעה בזה, כמו שהוכיחו שמואל הנביא, הלא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה. כי זה היה עקר טעותו שהיה קטן בעיניו ונדמה לו שאין לו פח לעמד בנגדו, אבל באמת שאול היה לו פח לעמד בנגדו להכריתו לגמרי, כי היה מזרע בנימין שנולד בארץ ישראל וגם כבר היו כל ישראל על אדמתם בארץ ישראל. ועל – בן יכול אז להכריתו לגמרי, כי עקר מפלתו הוא על – ידי ארץ ישראל פנ"ל:

(ג) ועל – ידי זה נולד המון. ועל – בן בשעמד המון הרשע היתה עת צרה גדולה מאד מאד, אשר כמוהו לא נהיתה, כמובא. כי היה מתגבר בכח הפגם של שאול המלך שהיה משבט בנימין מבחינת ארץ ישראל, ועל – בן היה התגברותו מאד, בבחינת מה שכתב רבנו שם על עוג שהתגברותו היה מחמת שהיה סמוך לארץ ישראל והיה מבני ביתא דאברהם, שהוא בחינת ימין, כמו בן התגבר המון מחמת הפגם של שאול שהיה בחינת ארץ ישראל. ובפרט שהיה מזרע עמלק שהוא כלליות הרע עין. ועל – בן התגבר בעין רעה מאד על מרדכי ועל כל ישראל עד

שְׂרָצָה לְהַעֲבִירָם לְגַמְרֵי, חֵס וְשָׁלוֹם. וְעַל – בֵּן רָצָה לְבַטֵּל כַּח הַשְּׁקָלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "וְעִשְׂרֵת אֲלָפִים כֶּכֶר בְּסוֹף אֲשָׁקֶל". כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אָמַר, רָשָׁע, כְּבָר קָדְמוֹ שְׁקָלֵיהֶם לְשִׁקְלֶיךָ. כִּי הַשְּׁקָלִים הָיוּ כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁלַט בָּהֶם עֵין הָרַע עַל הַמִּנְיָן כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י. וְהוּא רָצָה לְהַתְּגַבֵּר בְּרַע עֵין, וְעַל – בֵּן רָצָה לְבַטֵּל כַּח הַשְּׁקָלִים, חֵס וְשָׁלוֹם. כִּי הַשְּׁקָלִים זֶה בְּחִינַת צְדָקָה, וְצְדָקָה זֶה בְּחִינַת טוֹב עֵין, בְּבַחֲינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרַךְ כִּי נִתַּן מִלְחָמוֹ לְדָל, כִּי עֵקֶר הַצְּדָקָה הוּא לְהִיּוֹת טוֹב עֵין לְתַן לְהַעֲנִי בְּעֵין יָפָה בְּעֵין טוֹב, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "פֶּן יִהְיֶה דָבָר עִם לְבַבְךָ בְּלִיעַל וְרָעָה עֵינֶךָ בְּאַחֲרֶיךָ הָאֲבִיוֹן וְכוּ'. פְּתוּחַ תְּפַתַּח אֶת יָדְךָ לוֹ וְכוּ'. נִמְצָא, שֶׁצְּדָקָה הִיא בְּחִינַת טוֹב עֵין הַפֶּךָ הָרַע עֵין, וְזֶה בְּחִינַת שְׁקָלִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת צְדָקָה:

(ד) כִּי אַז הָיָה בְּסוֹף הַגְּלוּת בְּבָל שֶׁהָיָה עֵינֶיךָ שָׁנָה. כְּנֶגֶד בְּחִינַת הָרַע עֵינֶיךָ שֶׁהַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם עַל שֶׁפָּגְמוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, כִּי גְלוּת בְּבָל עַל – יְדֵי שָׁנָה הָיָה בְּשִׁבִיל פָּגַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "אַז תִּרְצָה הָאֶרֶץ אֶת שְׁבִתוֹתֶיהָ וְכוּ'". כִּי עֵקֶר הַכְּנַעַת הָרַע עֵין שֶׁהֵם כָּל הָעֵינֶיךָ אֲמוֹת כְּנ"ל, הוּא עַל – יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמַחֲמַת שֶׁפָּגְמוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא קִיְמוּ שְׁבִיתַת הָאֶרֶץ, עַל – בֵּן הַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם הָרַע עֵין וְנִתְחַיְבוּ גְלוּת עֵינֶיךָ שָׁנָה דִּיקָא. וְעַל – בֵּן רָצָה הִמָּן לְהַתְּגַבֵּר בְּזִמְנָן סוֹף הַגְּלוּת בְּסוֹף הַשְּׁבָעִים שָׁנָה בְּעַת שֶׁהָיוּ רְחוּקִים מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל לְהַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם בְּרַע עֵין לְבָלִי לְהַנִּיחָם לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבִית הַמְּקֻדָּשׁ, כִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ הֵם בְּחִינַת טוֹב עֵין, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "תְּמִיד עֵינֵי ד' אֶלְקֶיךָ בְּה'". וּבְבֵית הַמְּקֻדָּשׁ בְּתִיב, "וְהָיָה עֵינֵי וְלִבִּי שֵׁם". וְעַל – בֵּן נֶאֱמַר בְּהִמָּן, "וְכִרְאוֹת הִמָּן אֶת מְרֻדְכֵי". וְכִרְאוֹת דִּיקָא, "בְּכָל עַת אֲשֶׁר אָנִי רוֹאֶה אֶת מְרֻדְכֵי". אָנִי רוֹאֶה דִּיקָא, בְּחִינַת רַע עֵין שְׂרָצָה לְהַתְּגַבֵּר עָלָיו בְּרַע עֵין כְּנ"ל:

(כא) וְעַל – בֵּן אַחַר פּוֹרִים קוֹרִין פְּרֻשַׁת פְּרָה, כִּי הַתְּפִלָּה שֶׁל מְרֻדְכֵי שֶׁהַתְּפִלָּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַת שֶׁהַתְּגַבֵּר הִמָּן זֶה בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה, (כְּמַבְאָר הַיֵּטֵב בְּמֵאֲמַר הַנ"ל) שֶׁתְּפִלָּה כְּתוּבָה הִיא בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה. וְעַל – בֵּן קוֹרִין אַחַר כֶּךָ פְּרֻשַׁת פְּרָה, כִּי בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה נַעֲשִׂית מִבְּחִינַת תְּפִלַּת מְרֻדְכֵי כְּנ"ל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה לְרְאוֹת בְּהִמָּן הָרָשָׁע מַה שְׂרָצָה לְרְאוֹת בּוֹ כְּנ"ל. וְזָכוּ אַחַר כֶּךָ עַל – יְדֵי דְרִיּוֹשׁ בֵּן אַחַשְׁוֵרוֹשׁ לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת אֶת בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, כִּי מְרֻדְכֵי וְאַסְתֵּר מְזַרְע בְּנִימִין זָכוּ מִתְּחִלָּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְגְלוּת בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי תְּפִלָּתָם הַגְּדוּלָה עַד שֶׁזָּכוּ אַחַר כֶּךָ לְשׁוֹב עַל – יְדֵי זֶה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, שֶׁהֵם בְּחִינַת טוֹב עֵין כְּנ"ל:

(כב) וְזֶה בְּחִינַת בָּשָׂר שֶׁנִּתְעַלֵּם מִן הָעֵין שֶׁאֲסוּר בְּאֲכִילָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל קָדָשׁ צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּבַחֲינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרַךְ וְכוּ' כְּנ"ל, כִּי עֵקֶר טוֹב עֵין הוּא עַל – יְדֵי הָאֲכִילָה כְּנ"ל. וְעַל – בֵּן בְּהִמָּה שֶׁמִּתָּה מֵאֲלִיָּה הִיא נִבְלָה וְאַסוּרָה בְּאֲכִילָה, כִּי מִיִּתָּה הוּא בְּחִינַת רַע עֵין כְּנ"ל וְצְרִיכִין לְתַקֵּן אֶת הַחַי עַל – יְדֵי הַשְּׁחִיטָה, שְׁעַל – יְדֵי זֶה מְכַנְיַעֵין אֶת בְּחִינַת הָרַע עֵין, בְּחִינַת סְטֵרָא דְמוֹתָא, בְּבַחֲינַת פְּנֵי ה' בְּעִשְׂי רַע לְהַכְרִיתָם, דְּהֵינּוּ שֶׁהַחֲלָף, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֶרֶב נוֹקְמַת נֶקֶם

בְּרִית, בְּחִינַת חֶרֶב לַה', בְּחִינַת פְּנֵי ה', שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, בְּחִינַת בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ וְכוּ', שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּנֵי ה', הוּא בְּחִינַת דִּינָא דְּמַלְכוּתָא, בְּחִינַת חֶרֶב לַה', בְּחִינַת הַחֲלִיף שֶׁל שְׁחִיטָה, בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא גַם בֵּן בְּחִינַת מַלְכוּת, שְׁעַל – יְדֵי כָּל זֶה הוּא עֶקֶר הַכְּנַעַת הֶרַע עֵין וְאֵז דִּיקָא הֵתֵר הַבָּשָׂר בְּאֲכִילָה, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל צְרִיכָה לֵהִיּוֹת בְּבְחִינַת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁעַל יְדָה מְכַנְיַעֵין אֶת הֶרַע עֵין כַּנִּ"ל. וְעַל – בֵּן אָנוּ מְצוּיִן לְבָרֵךְ אַחַר הַמְּזוּן וּלְהַזְכִּיר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּבִרְכָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְכוּ'". וְכֹל הַבְּרָכוֹת הַנֶּהֱנִיִן אָנוּ לְמִדֵּין מִשָּׁם, (כְּמַבְאָר בְּגַמְרָא לְאַחֲרָיו מְבָרֵךְ וְכוּ'. כִּי עֶקֶר הַבְּרָכָה הִיא בְּבְחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרֵךְ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת טוֹב עֵין מִבְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיעַ אֶת הֶרַע עֵין שְׁלֵא יִתְאַחֵז בְּאֲכִילָה חַס וְשְׁלוֹם, וְכוּ' כַּנִּ"ל:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 113 – כד תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות הכשר כלים הלכה ב

ה) ועקר הטבילה היא לכלי מתכות, כי יש שבעה מיני מתכות, כי איתא בספר המעשיות בהמעשה במלך שגזר גרוש בגזרת שמד וכו' המרמזת בקפיטל ב, "למה רגשו וכו'", שיש שבעה פוכבי לכת שהם כנגד שבעה אקלימים שיש בעולם ויש שבעה מיני מתכות וכו'. ועשה המלך דמות מהשבעה מתכות שהיו מאירין בו כל השבעה פוכבי לכת וממנו היו שואלין עצות וכו', עין שם. וכעין רמז יש במאמר הנ"ל מעין זה, שעל – ידי סוד העבור שהוא מהלך שבעה פוכבי לכת, על – ידי זה זוכין לעצה שלמה, כמבאר שם, שעל – ידי פגם אמונת חכמים, שעל – ידי זה נלקח סוד העבור מאתנו, על – ידי זה אין לו עצה שלמה וכו'. וכן להפך כשזוכין לסוד העבור, זוכין לעצה שלמה, שיודעין לתת עצה לנפשו בכל דבר, וכל זה על – ידי תקון אמונת חכמים, שעל – ידי זה זוכין להוליד גופים בבחינת פרי הארץ, כי תקון הגופים שהם בחינת כלים לקבל אור הנשמה הוא על – ידי אמונת חכמים כנ"ל והבן היטב. כי הכל אחד והכל תלוי באמונת חכמים שעל – ידי זה נתתקנין הפלים ואזי נתתקנין המאכלים ואין עולה המותרות אל הפח ואז זוכין לבחינת ארץ ישראל, כמבאר במאמר הנ"ל. ואז זוכין להוליד גופים בבחינת פרי הארץ, שראויים לקבל נשמה גבוהה שתהיה בקיאה בסוד העבור, ועל – ידי זה זוכין לעצה שלמה. כי עקר סוד העבור הוא על – ידי אמונת חכמים, כי אורו הגדול יתברך אי אפשר להשיג מחמת רבוי אור וצריכין כפיה צמצומים פידוע, אבל כשמצמצמין האור אזי יוכל להתגבר הצמצום וההעלם עד שלא ידעו ממנו, חס ושלום כלל. ועל – כן צריכין לזה צדיקי וחכמי הדור האמתיים שהם יודעים איך לצמצם אורו יתברך באפן שנוכל לקבלו שלא יהיה רבוי אור. ואף – על – פי – כן לא יתעלם האור לגמרי, כי הם עושין כלים בהדרגה ובמדה שאינו נוטה לימין ולשמאל

בבחינת משפטי אמת, שהוא בחינת עמודא דאמצעייתא שאינו נוטה לימין ולשמאל, ועקר תלוי באמונת חכמים, שעל – ידי זה עקר התהוות הפלים דקדשה באפן שנוכל לקבל את אורו הגדול בהדרגה ובמדה פנ"ל. וזהו בחינת סוד העבור שאינו נמסר רק לגדולי הדור, כי סוד העבור הוא לקבע חרשים ולעבר שנים, להשוות שנות החמה עם שנות הלבנה, שזה בחינת קדוש החדש, שהוא למלאות הלבנה מפגימתה, ולא יהיה בה שום מעוט ויהיה אור הלבנה כאור החמה וכו', כי הלבנה היא בחינת מלכות, בחינת אמונה פי דוע. והחמה היא בחינת אורו הגדול יתברך, בחינת (תהלים פד), "כי שמש ומגן ה' אלקים". והלבנה נתמעטה, מחמת הקטרוג, אי אפשר לשני מלכים וכו', כי אי אפשר לקבל בעולם הזה את אורו הגדול ובהכרח למעטו ולצמצמו בכמה צמצומים שזה בחינת מעוט הירח, שהוא בחינת התגלות מלכותו יתברך, פי דוע. ומאחר שנתמעטה, משם נאחזין הסטרא אחרא, עד שלפעמים נתמעט האור ביותר, עד שהם מעלימין, חס ושלו, האור לגמרי, עד שאין יודעין ממנו יתברך כלל. על – פן אנו צריכין לקדש החדש למלאות הלבנה מפגימתה. אך תכף בשתמלא לגמרי שוב לא יהיה אפשר לקבל מחמת רבוי אור. על – פן אין מי שידע סוד הזה כי אם חכמי הדור האמתיים, הגדולים מאד מאד, כי זהו בחינת סוד העבור שלא נמסר פי אם לגדולי ישראל, כי אין מי שידע זה הסוד איך לצמצם אורו יתברך באפן שנוכל לקבלו, ואף – על – פי – כן לא יתעלם האור, אין מי שידע זאת פי אם חכמי הדור. וכל זה זוכין על – ידי אמונת חכמים, פי עקר פגם הירח הוא על – ידי פגם אמונה, פי דוע:

ו) ואזי זוכין לכלים דקדשה פנ"ל ועקר הפלים הם בחינת פלי מתכות, בחינת שבועה מיני מתכות, כי על – ידי אמונת חכמים, על – ידי זה זוכין שישבו ישראל בארצם, שזהו בחינת ארץ ישראל, ועל – ידי זה זוכין לסוד העבור, ועל – ידי זה זוכין לעצה שלמה פנ"ל, פי עקר תקון הפלים הם על – ידי שבועת ימי הבנין פי דוע, שהם בחינת שבועת ימי בראשית שבהם ברא ה' יתברך את כל הבריאה בלה, שהיא בלה בכלל בחינת בלים לקבל אורו הגדול יתברך פי דוע, ועקר הוא ארץ ישראל, שמשם מקבלין ויונקין כל השבעה אקלימים. ועל – פן יש על ארץ ישראל בחינת שבע קלפות שהם שבועה עממין, הפנעני והחתי וכו' שהם חופין על ארץ ישראל ואי אפשר לזכות לארץ ישראל פי אם כשמכניעין תחלה את השבעה עממין. ואז זוכין לגוף הפרי, דהינו ארץ ישראל אשר שם מאירין כל בחינת השבעה ימי בראשית, פי תמיד עיני ה' בה וכו', בחינת שבועה אלה עיני ה'. ועל – פן יוצאין משם בחינת שבועת המינין שגשתבחה בהן ארץ ישראל ושם עקר הארת כל השבעה פוכבי לכת, פי עקר אור החמה והלבנה וכל הפוכבים, עקר הארתם הוא בארץ ישראל, שהוא עקר העולם. ומשם נמשך כל האור והשפע לכל העולם, לכל השבעה אקלימים. ועל – פן התורה משבחת את ארץ ישראל, שנמצא בה מיני מתכות, כמו שנאמר, "ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת ואכלת ושבעת וכו'", פי שם נמצאין

בחינת מיני מתכות שהם בחינת הכלים דקדשה שנמשכין משבעה כוכבי לכת, שמאירין ביותר בארץ ישראל, אשר על – ידי זה עקר חשיבות הפרות של ארץ ישראל שנשתבחה בהן, כי עקר תקון המאכלים הוא על – ידי הכלים וכו' כנ"ל:

ז) ועל – בן הכלים של שבעה מיני מתכות צריכין תקון ביותר לטבלם ולטהרם מאחיזת השבעה עממין, כי עקר אחיזת העממין הוא מבחינת שבעה מיני מתכות, שזהו בחינת הצלם שהעמיד נבוכדנאצר "ראשה די דהב טב חדוהי ודרעוהי די כסף וכו'". שהוא מרמז על כלליות האמות על כל הארבע מלכיות, כמבאר שם בפסוק (דניאל ב), כי השבעה עממין כלולין בארבע מלכיות כמו שבקדשה שבעת ימי הבנין כלולים בארבע אותיות השם כידוע, כמו כן את זה לעמת זה, שבעה עממין כלולים בארבע מלכיות. ועקר אחיזתם בבחינת שבעה מיני מתכות בשאין זוכין לקדש הכלים כראוי, כי עקר אחיזתם הוא רק בבחינת הכלים בשאין כראוי, כי מעצם האור אין יכולין לנק רק מבחינת הכלים שהוא בחינת צמצום האור כידוע. וזה שנאמר בעשו, "שא נא כליך תליך וכו'", שמרמז על גלות ארבע מלכיות, כמו שנאמר במדרש (בראשית רבה, פרק כ). וזהו 'כליך' דיקא, כי עקר התגברותו הוא על – ידי הכלים, שהכלים נופלים אצלו, חס ושלום, בחינת חרבן בית – המקדש, שעקר החרבן היה שלקחו את הכלים, כמו שנאמר, "ואת הכלים הביא בית אוצר אלהיו וכו'". ועל – בן הכלים שיוצאין מרשותם אי אפשר לנו להשתמש בהם כי אם על – ידי טבילה ועקר הטבילה היא לכלי מתכות שמשם אחיזתם וכו' כנ"ל. ובקשהם נאחזין בהם אזי אין עצה שלמה, כי עקר העצה משם מבחינת שבעה מיני מתכות שקדשתם מבחינת ארץ ישראל, מבחינת סוד העבור, שהוא שבעה כוכבי לכת, שממשם זוכין לעצה שלמה, כמבאר במאמר הנ"ל. שעל – ידי סוד העבור זוכין לעצה שלמה וכו'. כמבאר שם בסדר המאמר, עין שם, וכמבאר בהמעשה הנ"ל, שעל – ידי זה שבעה מיני מתכות שמאירין בהם שבעה כוכבי לכת, על – ידי זה יודעין עצות וכו' עין שם, כי את זה לעמת זה כמו שזה המלך עשה זאת בשבילו, כמו כן בשרשו בקדשה נמשכין עצות אמתיות מבחינת שבעה מיני מתכות על – ידי שבעת כוכבי לכת שהם בחינת סוד העבור ועל – בן כשנפגמין, חס ושלום, השבעה מיני מתכות ונמשכין אליהם, שזה בחינת כלי מתכות של עבו"ם, דהינו הכלים שנפלו אליהם. משם מתגברין, חס ושלום, עצות נבערות שלהם בחינת על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך (תהלים פד), אשר על זה נאמר (שם לג), "ה' הפיר עצת גוים וכו'" בחינת עצו עצה ותפר וכו'. על – בן צריכין לטהר הכלים שיוצאין מרשותם, ועקר כלי מתכות כנ"ל, שצריכין לטהרם על – ידי מי מקוה שהוא בחינת מים טהורים הנאמרים במאמר הנ"ל, שעל – ידי זה זוכין לעצה שלמה, כמו שנאמר שם. בחינת ולא יטמאו עוד בגלוליהם ולא יחצו עוד לשתי ממלכות. 'ממלכות', לשון עצות, כמו שנאמר, "מלכי ישפר עלך", עין שם, כי באמת הכל אחד, כי עקר

המלכות הוא על – ידי עצות, ועל – בן כל מלך יש לו יועצים, כי עקר בנין המלכות הוא מבחינת עצות פידוע למבין. ועל – בן עקר חלקת מלכות בית דוד היה על – ידי פגם העצות אשר לא רצה רחבעם לשמע לעצת הזקנים והלך אחר עצת הנערים, כמו שנאמר שם בענין. ועקר קיום מלכות ישראל הוא על – ידי עצות דקדשה, שהוא כלל כל התורה, שהוא תרי"ג עטין דאורייתא. ועל – בן היה מברח המלך לכתב לו ספר תורה יותר, כמו שנאמר, "והיתה עמו וכו' למען יאריך ימים על ממלכתו וכו'". וכשפוגמין, חס ושלום, בתרי"ג עטין, כפי הפגם, חס ושלום, בן מתגבר מלכות הרשעה, חס ושלום, ויועצים רעות, חס ושלום, בחינת על עמך יערימו סוד ויתיעצו על וכו'. ועל – בן צריכין לטבל את כלי המתכות של עכו"ם על – ידי מים טהורים כדי לטהרם מאחיזת זהמתם, שהוא פגם העצה שנמשך מפגם שבעה מיני מתכות כנ"ל. ועל – ידי הטבילה חוזרים לשרשם שבקדשה, ואז זוכין לעצה שלמה דקדשה כנ"ל. וכשהכלים בקדשה אז יכולין לקבל אור קדשת המאכלים, כי אי אפשר לקבלו כי אם על – ידי תקון הכלים בקדשה וטהרה כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 114 – כה תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות מעונן ומנחש הלכה ב

הלכה ב:

אין שואלין בחוזהים בפוכבים וכו' משום שנאמר, "תמים תהיה עם ה' אלקיך וכו'":

על – פי מה שכתב רבנו במאמר "תקעו", המדבר מתוכחה בלקוטי תנינא סימן ח, שעל – ידי נבואה נתתקן המדמה ועל – ידי זה זוכין לאמונה ישרה ונתבטל אמונות פוזביות, שהם זהמת הנחש, בחינת מנחשים ומעוננים וכו'. ועל – ידי אמונה זוכין לחסד שעל ידו יהיה חדוש העולם לעתיד בחינת עולם חסד יפנה. והחדוש יהיה בבחינת ארץ ישראל שהוא בחינת השגחה, בחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה, כי אזי יתנהג העולם על – ידי השגחה ונפלאות כמו ארץ ישראל, כי עקר ארץ ישראל הוא על – ידי בחינת פח מעשיו הגיד לעמו, כמו שכתוב, בראשית וכו'. אמר רבי יצחק, לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחדש הזה לכם, אלא משום פח מעשיו וכו', כדי שלא יאמרו לסטים וכו'. עין שם כל זה היטב:

א) כי באמת ישראל – עם קדוש הם בבחינת למעלה מהטבע, כי אינם מסורים לשום שר ואינם מתנהגים על פי הטבע של מערכת השמים רק על – פי השגחתו יתברך. ועל – בן הם מצוים שלא לדרש באותו השמים ולא לעונן ולנחש, כמו שכתוב, מאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגויים מהמה. כי באמת הא בהא תליא, כי כשישראל אינם דורשים באלו השקרנים והדמיונות פוזבים של המעוננים והדורשים באותות השמים וחוזהים בפוכבים וכיוצא. נמצא, שהם מכניעים זהמת הנחש ומדבקים עצמם באמונה דקדשה, כי אלו הדמיונות של שקר הנ"ל של המנחשים והמעוננים הם זהמת הנחש פנ"ל. וכשהם מתרחקים מזה רק שמאמינים בה' לבדו יתברך, אזי זוכים על – ידי האמונה לבחינת חדוש העולם, בחינת ארץ ישראל. ואזי הנהגתם על

– יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד, עַל – יְדֵי בַחֲיִנַת נַפְלָאוֹת לְמַעַלָּה מִהַטְבֵּעַ שֶׁל מַעֲרַכַת הַשָּׁמַיִם. נִמְצָא, שֶׁעַל – יְדֵי זֶה אֵין צְרִיכִים לִירָא כָּלֵל מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם, כִּי מִתְנַהֲגִים עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כִּנּוּ"ל. נִמְצָא, שֶׁעַל – יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ, שֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מִזֶּה, עַל – יְדֵי זֶה אֵינָם צְרִיכִים לִיאֵה מִזֶּה כִּנּוּ"ל. וְזֶה כִּי יִחְתּוּ הַגּוֹיִים מִהֶמָּה, כִּי הֵם יֵשׁ לָהֶם לִירָא מִזֶּה מֵאַחַר שֶׁהִנְהִיגְתֶּם עַל – יְדֵי הַטְבֵּעַ, כִּי אֵינָם זוֹכִים לְבַחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה גְמוּרָה בְּשִׁלְמוֹת, מֵאַחַר שֶׁלֹּא פָּסְקָה זִהְמִתָּן, זִהְמַת הַנְּחָשׁ וְהֵם אֵל מְעוֹנְנִים וְקוֹסְמִים יִשְׁמְעוּ וְאֵין לָהֶם אֲמוּנָה בַּה'. וּמִחֲמַת זֶה אֵינָם זוֹכִים לְבַחֲיִנַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בַּחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, בַּחֲיִנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי אֵי אֶפְשֶׁר לְזָכוֹת לָזֶה כִּי אִם עַל – יְדֵי אֲמוּנָה דְקִדְשָׁה. וְעַל – כִּן מֵאַחַר שֶׁאֵינָם זוֹכִין לְבַחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, נִמְצָא שֶׁהֵם מִתְנַהֲגִים עַל – פִּי הַטְבֵּעַ וְעַל – כִּן יֵשׁ לָהֶם לְהִתִּירָא מֵאוֹתוֹ הַשָּׁמַיִם, מִחֲמַת זֶה בְּעֶצְמוֹ שֶׁהֵם דוֹרְשִׁים בָּהֶם וְאֵין לָהֶם אֲמוּנָה דְקִדְשָׁה כִּנּוּ"ל, כִּי הָא בְּהָא תְּלִיא כִּנּוּ"ל:

(ב) וְזֶה שְׁפָתוֹב אֶצֶל אֲסוּר שֶׁלֹּא לְדַרְשׁ בְּמִכְשָׁפִים וּמְעוֹנְנִים, "תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ". 'עַם ה' אֱלֹקֶיךָ' דִּיקָא. ה' אֱלֹקִים זֶה בַּחֲיִנַת שֵׁם מְלֵא, בַּחֲיִנַת עֲלָמָא דְאֲתִי, שְׂאֵז יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, בַּחֲיִנַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲיִנַת כְּלוּ טוֹב. כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל וְכַמוּבָא בְּדַבְרֵי רַבִּנוּ ז"ל בְּכַמְּהָ מְקוֹמוֹת, כִּי אֵז יִתְבַטֵּל הַטְבֵּעַ וְיִתְנַהֵג עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד. וְהַשְּׁגָחָה יִתְבַרֵךְ הוּא כְּלוּ טוֹב כְּלוּ חֶסֶד, בַּחֲיִנַת עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. כִּי הַטְבֵּעַ הוּא הַסְּתֵרַת הַשְּׁגָחָה יִתְבַרֵךְ, בַּחֲיִנַת דִּין, בַּחֲיִנַת אֱלֹקִים גִּימְטְרִיא הַטְבֵּעַ, כְּמוּבָא. כִּי בְּאֵמַת גַּם הַטְבֵּעַ הוּא מִתְנַהֵג עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה יִתְבַרֵךְ, רַק שֶׁהַשְּׁגָחָה הִיא נִסְתֵּרַת וְנִעְלָמַת בְּבַחֲיִנַת הַסְּתֵרָה בְּבַחֲיִנַת דִּין. וְכִשְׁנִתְגַּלָּה הַהַשְּׁגָחָה אֵזִי הוּא כְּלוּ טוֹב כְּלוּ חֶסֶד, שְׂזֶה בַּחֲיִנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בַּחֲיִנַת עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, כִּי אֵז יִתְנַהֵג עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כִּנּוּ"ל. וְאֵזִי יִתְגַּלָּה כִּי כְּלוּ אֶחָד, כִּי גַם הַטְבֵּעַ הוּא הַשְּׁגָחָה, כִּי ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, בַּחֲיִנַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים. ה' הוּא בַּחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, בַּחֲיִנַת חֶסֶד. אֱלֹקִים בַּחֲיִנַת דִּין, בַּחֲיִנַת הַטְבֵּעַ כִּנּוּ"ל. וְלַעֲתִיד יִתְגַּלָּה כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים כִּי כְּלוּ טוֹב כְּלוּ אֶחָד, כִּי גַם הַטְבֵּעַ תִּהְיֶה נִכְלָלַת בְּהַשְּׁגָחָה, כִּי כְּלוּ חָד כִּנּוּ"ל. וְאִנְחִנוּ עִם קְדוּשׁ מִצְוִים גַּם עֲכָשׁוּ לְאֲדַבְּקָא מִחֲשַׁבְתָּא בְּעֲלָמָא דְאֲתִי וְלַהֲמַשִּׁיךְ בַּחֲיִנַת עֲלָמָא דְאֲתִי, בַּחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה גַם בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי זֶה עֶקֶר עֲבוּדְתָנוּ שִׁיְהִיָּה נִכְלָל זֶה הָעוֹלָם בְּבַחֲיִנַת עֲלָמָא דְאֲתִי, שִׁיְהִיָּה כְּלוּ אֶחָד. וְעַל – כִּן אֲנוּ מִצְוִין שֶׁלֹּא לְדַרְשׁ בְּאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם וְלֹא בְּמִנְחָשִׁים וּמְעוֹנְנִים, רַק לְהֵאֱמִין בַּה' בְּדֵי לְזָכוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְבַחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, בַּחֲיִנַת עֲלָמָא דְאֲתִי. וְזֶהוּ בַּחֲיִנַת תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ, שְׁפָתוֹב אַחַר אֲזַהְרוֹת לֹא יִהְיֶה כִּךְ מְעוֹנֵן וּמִנְחָשׁ וְכוּ' עִם ה' אֱלֹקֶיךָ דִּיקָא, בַּחֲיִנַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲיִנַת עֲלָמָא דְאֲתִי שְׂאֵנוּ מִצְוִים לְדַבֵּק עֲצַמְנוּ בְּבַחֲיִנַת עֲלָמָא דְאֲתִי, בַּחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, בַּחֲיִנַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲיִנַת כְּלוּ טוֹב, בַּחֲיִנַת בְּטוֹל הַטְבֵּעַ. כִּי הַטְבֵּעַ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת אֱלֹקִים, נִכְלָל בְּבַחֲיִנַת ה', בַּחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, כִּי כְּלוּ אֶחָד כְּלוּ טוֹב כִּנּוּ"ל. וְזֶה בַּחֲיִנַת תָּמִים, כִּי זֶה עֶקֶר הַתְּמִימוֹת וְהַשְּׁלֵמוֹת שְׂאֵין בּוֹ שׁוּם חֶסְרוֹן, כִּי כָּל הַחֶסְרוֹנוֹת וְהַדִּינִים הֵם

בְּבַחֲיַנַת הַטֶּבַע שִׁינִיקְתָּהּ מִבְּחִינַת דִּין, מִבְּחִינַת אֱלֹקִים, אָבֵל בְּבַחֲיַנַת הַשְּׂגָחָה, בְּחִינַת עֲלָמָא דְאֲתִי אֵין שׁוּם חֶסְרוֹן וְדִין כְּלָל, כִּי כְּלוּ טוֹב כְּנִ"ל. וְזֶה שְׁנוֹזֵר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶצֶל הַזְּהָרָה זֶה וְתִלְהָ כְּבִישַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְוֶה זֶה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב, "כִּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אִתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֶל מְעוֹנָנִים וְאֶל קוֹסְמִים יִשְׁמְעוּ וְאִתָּה לֹא כֵן וְכו'". כִּי בְּאֵמַת עֵקֶר כְּבִישַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי שְׁאֲנוּ פְּרוּשִׁים מְאֹסוֹר זֶה, כִּי עַל – יְדֵי זֶה שְׁאֲנוּ מִתְּרַחֲקִים מִזְּהֵמָא זֶה שֶׁל מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנָנִים, רַק אָנוּ מְאֲמִינִים בָּהּ, עַל – יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִין לְבַחֲיַנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי עֵקֶר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי פַח מְעֵשִׂיו, עַל – יְדֵי שְׁמֵאֲמִינִים כִּי ה' בְּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ וְכו'. וְזֶה שְׁפָתוֹב, "כִּי בְּגִלְלַת הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךְ". כִּי עַל – יְדֵי שְׁדוּרְשִׁים בְּאֵלוֹ הַתּוֹעֵבוֹת וְאֵין לָהֶם אֲמוּנָה, עַל – יְדֵי זֶה הֵם נִתְּגַרְשִׁים מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵי אִפְשָׁר לְזַכּוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל – יְדֵי אֲמוּנָה כְּנִ"ל. וְזֶה שְׁנִסְמַךְ אֶצֶל אֲזַהָרָה זֶה, "נְבִיא אֱלֹקִים לְךָ וְכו'". כִּי כָל זֶה תְּלוּי בְּנְבִיאַת הָאֵמַת, כִּי עַל – יְדֵי נְבוּאָה זוֹכִין לְאֲמוּנָה דְקִדְשָׁה וּלְפָרֵשׁ מִזְּהֵמַת הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנָנִים כְּנִ"ל:

ג) נִמְצָא שְׁעֵקֶר אֲסוֹר שֶׁל מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנָנִים וְכִיּוֹצֵא הוּא כְּדִי לְפָרֵשׁ מִזְּהֵמַת הַנְּחָשׁ וּלְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ הַשְּׂגָחָתוֹ יִתְּבַרַךְ בְּחִינַת עֲלָמָא דְאֲתִי עַל – יְדֵי הָאֲמוּנָה דְקִדְשָׁה כְּנִ"ל. וְעַל פִּי זֶה יֵשׁ לִישֵׁב מְנַהֵג הָעוֹלָם הַמוֹבָא בְּשִׁלְחוֹן עָרוֹךְ, נְהַגוּ שְׂאֵין מִתְּחִילִין בְּשְׁנֵי וּרְבִיעֵי. וְלִכְאוּרָה הוּא כְּמוֹ מְעוֹנָן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֲךָ יֵשׁ לִישֵׁב הַמְּנַהֵג, כִּי אֲדַרְבָּא, בְּזֶה אָנוּ מֵרְאִין שְׂאֵין אָנוּ רוֹצִין שִׁיְהִיָּה הַנְּהַגְתָּנוּ עַל פִּי הַטֶּבַע, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, רַק עַל – יְדֵי הַשְּׂגָחָתוֹ יִתְּבַרַךְ לְבַד, כִּי בְּשְׁנֵי הִיָּה הַבְּדִלָּה, וְהַבְּדִלָּה הוּא בְּחִינַת עוֹלָם הַזֶּה שְׁבוּ סוּד הַהַבְּדִלָּה בֵּין טוֹב לְרַע וְכו'. אָבֵל לְעֵתִיד לֹא יִהְיֶה בְּחִינַת הַבְּדִלָּה, כִּי אֲזִי יִהְיֶה כְּלוּ טוֹב וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם רַע כְּלָל. וְעַל – כֵּן אֵין אָנוּ מִתְּחִילִין בְּשְׁנֵי, לְהוֹרוֹת שְׂאֵין אָנוּ מִתְּנַהֲגִים עַל פִּי הַנְּהַגַת עוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹם שְׁנֵי, שְׁזֶה סוּד הַבְּדִלָּה כְּנִ"ל. וְעַל – כֵּן לֹא נֶאֱמַר כִּי טוֹב בְּשְׁנֵי כְּנִ"ל. וְזֶה בְּחִינַת שְׂאֵין מִתְּחִילִין בְּרְבִיעֵי, כִּי בְּרְבִיעֵי נֶאֱמַר, "יְהִי מְאֵרֶת" חֶסֶד, כִּי בּוּ הִיָּה קִטְרוּג הִירַח וְנִתְּמַעְטָה. וּמְעוֹט הִירַח זֶה בְּחִינַת הַנְּהַגַת עוֹלָם הַזֶּה, בְּחִינַת הַטֶּבַע, בְּחִינַת דִּין שֶׁהַשְּׂגָחָה וְהַחֶסֶד הוּא נִסְתָּר, כְּבִיכּוֹל, שְׁעַל – יְדֵי זֶה בְּחִינַת הַלְּבָנָה הִיא נִתְּמַעְטָה וְאֵינָה מְאִירָה בְּשִׁלְמוֹת. וְלְעֵתִיד שְׂאִי יִתְּבַטֵּל הַטֶּבַע וְאִי יִכְלַל הַטֶּבַע בְּהַשְּׂגָחָה, כִּי יִהְיֶה כְּלוּ אֶחָד כְּלוּ טוֹב, אֲזִי יִתְּקִים, "וְהִיָּה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה כְּאֹר שְׁבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית". כִּי יִתְּמַלֵּא פְּגִימַת הַלְּבָנָה וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מְעוֹט, כִּי אֲזִי יִתְּגַלֶּה הַשְּׂגָחָתוֹ וְחֶסְדּוֹ יִתְּבַרַךְ וְיִהְיֶה כְּלוּ אֶחָד, בְּחִינַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה כִּידוּעַ. וְעַל – כֵּן אֵין אָנוּ מִתְּחִילִין בְּרְבִיעֵי, שְׁבוּ הוּא בְּחִינַת מְאֵרֶת חֶסֶד, בְּחִינַת מְעוֹט הַלְּבָנָה, שְׁזֶה בְּחִינַת הַנְּהַגַת הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּחִינַת הַנְּהַגַת הַטֶּבַע כְּנִ"ל, כִּי אָנוּ רוֹצִים שְׁלֹא יִהְיֶה הַנְּהַגוֹתֵינוּ עַל פִּי הַטֶּבַע, רַק עַל – פִּי הַשְּׂגָחָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲלָמָא דְאֲתִי שְׂאִי יִהְיֶה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה וְכו' כְּנִ"ל. כָּל זֶה כְּתִבְנוּ לִישֵׁב הַמְּנַהֵג, אָבֵל

באמת טוב יותר שלא להקפיד על זה כלל, כמו ש? ??? הרמב"ן שאינו משנת חסידים, ד) ועל – בן אנו מונין ללבנה, כי אנו ממשיכין בעולם הזה בחינת עלמא דאתי, בחינת מלוי הלבנה, בחינת ה' הוא האלקים, בחינת אור הלבנה כאור החמה. ועל – בן אנו עושים עקר מן הלבנה, כי זה עקר עבודתנו למלאות פגימת הלבנה, ועל – בן אנו מקדשין החדש ועושים ראש חדש. ועקר קדוש החדש הוא למלאות פגימת הלבנה כידוע, כי אנו ממשיכין הקדשה מעלמא דאתי, שאז יהיה אור הלבנה כאור החמה בעולם הזה גם בן ומקדשין החדש למלאות פגימתה כנ"ל. ועל – בן נקרא ראש חדש בחינת חדוש העולם שאז יתמלא פגימתה ועל – ידי קדשת ראש חדש אנו ממשיכין בחינה זו גם עכשו, ועל – בן נקרא ראש חדש על שם חדוש העולם כנ"ל. ועל – בן כל הימים טובים הם נמנין ללבנה, כי כל הימים טובים הם זכר ליציאת מצרים שעשה עמנו אותו נוראות שנוי הטבע. נמצא שבכל הימים טובים נתגלה השגחתו יתברך בטול הטבע בחינת עלמא דאתי ועל בן הם נמנין ללבנה, כי עקר מה שאנו מונין ללבנה הוא להורות שאנו מאמינים שתתמלא פגימתה ויהיה אור הלבנה כאור החמה ובזה בעצמו שאנו מונין אל הלבנה ומקדשין אותה ועושים הימים טובים על ידה, על – ידי זה בעצמו נתמלא פגימתה, כי הימים טובים מרמזים על מלוי פגימתה, כי הם בבחינת עלמא דאתי, בחינת בטול הטבע, שהוא בחינת מלוי הלבנה, בחינת אור הלבנה כאור החמה כנ"ל. ועל – בן עקר קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל כשיצאו ממצרים, כי אז נתגלה השגחתו יתברך, כי שידד? המערכות ועשה עמנו נפלאות גדולות ואז נתגלה ונמשך בחינת עלמא דאתי בזה העולם, שזהו בחינת קדוש החדש כנ"ל. נמצא, שקדוש החדש הוא בבחינת עלמא דאתי, בחינת השגחה, בחינת ארץ ישראל. וזה שסמכו רז"ל זה לזה במאמר רבי יצחק, לא היה צריך להתחיל את התורה מבראשית, אלא מהחדש הזה לכם, אלא משום כח מעשיו וכו'. דהינו כבישת ארץ ישראל וכו'. כי באמת הכל אחד וההתחלה שהיה ראוי להתחיל מהחדש הזה וכו'. וההתחלה של בראשית וכו', הכל אחד, כי החדש הזה, הינו מצות קדוש החדש הוא להמשיך בחינת השגחה, בחינת חדוש העולם, בחינת ארץ ישראל בזה העולם. וזהו בחינת ההתחלה מבראשית בשביל כח מעשיו, כדי לכבש ארץ ישראל שהוא בחינת השגחה, בחינת חדוש העולם כנ"ל, ברוך ה' לעולם, אמן ואמן:

וזה, "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל". כי על – ידי שאין בהם נחש וקסם, רק מאמינים בה', על – ידי זה זוכין לבחינת השגחה, בחינת חדוש העולם שהוא בחינת כעת יאמר ליעקב וכו' כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 115 – כו תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ספר תורה הלכה ד

יד) וְזֶה בְּחִינַת מְזוּזָה, כִּי צְרִיכִין לְקַבֵּעַ מְזוּזָה אֶצֶל פֶּתַח הַבַּיִת כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְתוֹךְ הַבַּיִת. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתְּהוּמוֹת הַבַּיִת וְקִיּוּמוֹ, כִּי אֵינן הַבַּיִת נִקְרָא בְּשֵׁם בַּיִת אֶלָּא עַל – יְדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַבַּיִת הוּא לְכַנֵּס בְּתוֹכוֹ מַחוּץ לַפְּנִימִים. וְזֶה רַק עַל – יְדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי בַחוּץ – לְאֶרֶץ כָּלֵם בַּחוּץ, כִּי נִקְרָא חוּץ – לְאֶרֶץ שְׁשֵׁם הַכֵּל בַּחוּץ. כִּי הַבַּיִת צָרִיךְ שִׁיבְנָה בְּחֻמָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, בְּחֻמָּה יִבְנֶה בַּיִת. (כְּמוֹ שְׁכָתוּב אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבָרְכָה בְּמָקוֹם אַחֵר) וְעֵקֶר הַחֻמָּה וְהַדְּעַת הוּא לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻמָּתוֹ וְכוּ' כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁבַל וְיִדוּעַ אוֹתִי. וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה צָרִיךְ שִׁיחֶיהָ עֵקֶר בְּנִין הַבַּיִת שֶׁהוּא כְּדֵי שִׁיחֶיהָ לוֹ מְקוֹם לַחֲיוֹת בּוֹ יְמֵי חַיָּיו, כִּי עֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם הוּא בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְדִירָתוֹ כְּנִרְאָה בַּחוּשׁ, הֵינּוּ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ חֻמָּה אֲמִתִּיּוֹת לְתוֹךְ בֵּיתוֹ לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזֶה עֵקֶר הַחַיּוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, הַחֻמָּה תִּחִיָּה. וְזֶה רַק עַל – יְדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם עֵקֶר הַדְּעַת וְהַחֻמָּה אֲמִתִּית לִידַע מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי אֲוִירָא דְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים בְּחֻמָּה אֲמִתִּית שֶׁהוּא לְהַפִּיר וּלְדַעַת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַל – כֵּן הִדָּר בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דּוּמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֶל"ק, אֲבָל הִדָּר בַּחוּץ – לְאֶרֶץ דּוּמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֶל"ק. וְעַל – כֵּן הַיּוֹשֵׁב בַּחוּץ – לְאֶרֶץ אֶפְלוֹ אִם יוֹשֵׁב בְּבֵתִים סְפוּנִים כְּאֵלוֹ יוֹשֵׁב בַּחוּץ מִמֶּשׁ כִּי נִקְרָא חוּץ – לְאֶרֶץ חוּץ מִמֶּשׁ וְכוּנ"ל. וְעַל – כֵּן עֵקֶר הַבַּיִת הוּא רַק עַל – יְדֵי שְׁמִמְשִׁיכִין לְתוֹכוֹ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי גַם בַּחוּץ – לְאֶרֶץ צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְזֶה עַל – יְדֵי הַמְּזוּזָה שְׁקוֹבְעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת, כִּי עֵקֶר קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, שָׁכַן אֶרֶץ וּרְעָה אֲמוּנָה. וְכַמְבָּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁקְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי כַח מַעֲשָׂיו, עַל – יְדֵי שִׁיּוּדְעִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ

בְּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ יֵשׁ מֵאִין הַמְחַלֵּט, וּמִנְהִיג הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָתוֹ בְּפִרְטוּיּוֹת עַל כָּל דְּבַר וְכוּ', וּקְדוּשָׁה זֹאת מִמְשִׁיכִין לְתוֹךְ הַבַּיִת עַל – יְדֵי שְׁתֵּי פְרָשִׁיּוֹת שֶׁבְּמִזְוָה שְׁקוּבְעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת שֶׁהֵם, שְׁמַע וְהָיָה אִם שָׁמוּעַ, שֶׁהֵם עֵקֶר הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְכוּ', שֶׁהוּא עֵקֶר אֲמוּנַת הַיְחוד. וּפְרָשַׁת וְהָיָה אִם שָׁמוּעַ וְכוּ' הוּא בְּחִינַת אֲמוּנַת הַהַשְׁגָּחָה שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג בְּרִצּוֹנוֹ וְהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבַּרַךְ כְּמִבְאָר בְּפִרְשָׁה זֹאת, וְהָיָה אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹתַי וְכוּ' וְנִתְּנִי מִטֵּר אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ וְכוּ'. וְלִהְפֹךְ, הַשְׁמֵרוֹ לָכֶם וְכוּ' וְסִרְתֶּם וְכוּ' וְעִצֵּר אֶת הַשָּׁמַיִם וְכוּ'. נִמְצָא מִבְּאָר בְּפִרְשָׁה זֹאת שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבַּרַךְ. וְעַל – בֵּן עַל – יְדֵי שְׁתֵּי פְרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ שֶׁבְּמִזְוָה מִמְשִׁיכִין קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְתוֹךְ הַבַּיִת שֶׁזֶה עֵקֶר הַבַּיִת וְקִיּוּמוֹ וְכוּ"ל, כִּי אֲמוּנָה וְחֻכְמָה דְּקְדוּשָׁה שְׁנִיָּהֵם אֶחָד וְתַלּוּיִים זֶה בְּזֶה, (כְּפֶאֱשֶׁר יִבְאָר לְקַמּוֹ) וְעַל – בֵּן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם עֵקֶר הָאֲמוּנָה כְּנִ"ל, עַל – בֵּן שֵׁם מְקוֹר הַחֻכְמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה, אֲוִירָא דְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל מְחַפִּים. וְאָמְרוּ, אֵין חֻכְמָה בְּחֻכְמַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְעֵקֶר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא הָאֲמוּנָה וְהַחֻכְמָה הַקְּדוּשָׁה שְׁזוּכִין שֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַבַּיִת – הַמְקַדָּשׁ שְׁעוֹמֵד שָׁם. וּמִשָּׁם צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ הַקְּדוּשָׁה לְכָל בְּתֵי יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַמִּזְוָה שְׁקוּבְעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת:

טו) כִּי עֵקֶר מְחִצוֹת הַבַּיִת נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת מְחִצוֹת הַשֶּׁכֶל שֶׁעַל יָדָם עֵקֶר הַשְׁגַּת הַחֻכְמָה אֲמִתִּיית לְדַעַת מִמֶּנּוּ יִתְבַּרַךְ. כִּי בְּאֵמַת ה' יִתְבַּרַךְ מְלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאֶפְלוּ בְּכָל מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים נְעִלְם שֵׁם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁעַל – יְדֵי זֶה כָּל חַיּוֹתָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. וְעֵקֶר הַעֲלָמָה מֵהַ שָּׂאִין הַכֹּל יוֹדְעִין אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ כְּרֵאוּי הוּא רַק מְחַמַּת רַבּוּי אֹר, מְחַמַּת שָׂאִין לוֹ צְמִצּוּמִים וְכֵלִים לְקַבֵּל הַדַּעַת, כִּי רַבּוּי אֹר אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל כִּידוּעַ. וְעַל – בֵּן עֵקֶר הַיְדִיעָה הוּא עַל – יְדֵי מְחִצוֹת הַשֶּׁכֶל שֶׁהֵם בְּחִינַת מְחִצוֹת וְכֵלִים לְקַבֵּל עַל יָדָם הַדַּעַת דְּקְדוּשָׁה וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִין בְּחִינַת מְחִצוֹת הַבַּיִת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁצְרִיכִין לְבְנוֹתָם בְּחֻכְמָה, בְּחִינַת בְּחֻכְמָה יְבִנָּה בַּיִת וְכוּ', שֶׁצְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת מְחִצוֹת הַבַּיִת שֶׁיִּמְשָׁךְ קְדוּשַׁתָּם מִמְּחִצוֹת הַשֶּׁכֶל דְּקְדוּשָׁה, כִּי עֵקֶר הַבַּיִת צְרִיכִין לְבְנוֹת כְּדֵי שִׁיְהִיָּה לוֹ מְקוֹם לְלַמֵּד וְלְהַתְפַּלֵּל בְּתוֹכוֹ, וְאֶפְלוּ מִי שָׂאִינוּ בַּר הַכִּי צְרִיךְ שִׁיְהִיָּה כּוֹנֵנֵנו כְּדֵי לְגַדֵּל בּוֹ בְּנָיו לְתַלְמוּד תּוֹרָה וְלְהַכְנִיס שֵׁם אֱוִרְחִים תַּלְמִידֵי חֻכְמִים, וְאִז מְחִצוֹת הַבַּיִת הֵם בְּחִינַת מְחִצוֹת הַשֶּׁכֶל דְּקְדוּשָׁה שֶׁעֵקֶר הַשְׁגַּת הַחֻכְמָה עַל יָדָם כְּנִ"ל. וְעַל – בֵּן עֵקֶר הַקְּדוּשָׁה וְהַחַיּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּהֶם תַּלּוּיִים כָּל הָעוֹלָמוֹת הוּא רַק עַל – יְדֵי הַבַּיִת – הַמְקַדָּשׁ שֶׁהוּא בַּיִת חַיִּינוּ, כִּי זֶה עֵקֶר בְּחִינַת קְדוּשַׁת הַבַּיִת – הַמְקַדָּשׁ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ הַשְׂרָאָת שְׁכִינָתוֹ לְשָׁם, דְּהֵינּוּ שְׁנוּכָל לְהַשִּׁיגוֹ וְלְהַפִּירוֹ עַל – יְדֵי קְדוּשַׁת מְחִצוֹת הַבַּיִת – הַמְקַדָּשׁ וְכֵלָיו, כִּי מִיּוֹם שֶׁבְּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ נִתְאַוָּה לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים, וְזֶה מְחַמַּת עֵצָם אֲהַבְתוּ אֶת יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאֵמַת מַעֲצָם גִּדְּלוּתוֹ יִתְבַּרַךְ אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּשׁוּם עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, הֵן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָפוֹךְ וְכוּ', רַק מֵאֲהַבְתוּ אֶת יִשְׂרָאֵל צְמִצְמוּ לְעַצְמוֹ לְהַשְׁרוֹת שְׁכִינָתוֹ בְּתוֹךְ מְחִצוֹת הַבַּיִת –

המקדש ועל – בן משם כל חיותינו, כי עקר החיות הוא לידע ממנו יתברך, כמו שכתוב, כי הוא חייה וכו'. ומשם מקדשת הבית – המקדש נמשך החיות לכל דירות ובתים של ישראל שממשיכין לתוכם קדשת הבית – המקדש שהוא עקר קדשת ארץ – ישראל, על – ידי המזוזה שקובעין אצל פתח הבית, כי הבית – המקדש הוא עקר קדשת ארץ – ישראל שמקדשת בעשר קדשות ועקר הקדשה הוא הבית – המקדש, ועקר הוא בית קדשי קדשים שמקדש מכלם, ועקר קדשת בית קדשי קדשים היא ששם עומד הארון עם הלוחות שבהם עשרת הדברות, שהם בחינת עשרה מדרגות של נבואה שעל ידם נתברר המדמה שעל – ידי זה זוכין לאמונת חידוש העולם להאמין שה' יתברך ברא הכל בעשרה מאמרות, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי כל הנביאים ממשיכין נבואתם משם מבית קדש קדשים, כי עקר הנבואה נמשכת מבין שני הפרובים, כמו שמבאר במקום אחר. ועל – בן הארון עם העשרת הדברות עומדים על מקום האבן שתיה שממנו השתת העולם, כמו שכתוב, מציון מכלל יפי אלקים הופיע, להורות ולהודיע לכל באי עולם שתחלת היות נקדת העולם שמשם התחיל לברא העולם יש מאין המחלט שהוא נקדת אבן שתיה, זה אי אפשר להודיע להעולם כי אם על – ידי העשרת הדברות שהם בחינת רוח נבואה, שעל – ידי זה דיקא ממשיכין אמונת חידוש העולם שהתחיל מהאבן שתיה, להאמין שתחלת נקדת העולם שהוא האבן שתיה ברא ה' יתברך יש מאין המחלט, דהינו אמונת חידוש העולם שאין זוכין כי אם על – ידי בחינת רוח נבואה, שהוא בחינת העשרת הדברות שעמדו בבית – המקדש על נקדת האבן שתיה שממנו השתת העולם כנ"ל. וזאת הקדשה ממשיכין לכל ארץ – ישראל, כי זה עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – ידי המזוזה שקובעין בפתח הבית ממשיכין קדשה זאת לכל בתי בני ישראל, כי בשתי פרשיות של המזוזה מבאר עקר האמונה כנ"ל. ושם כלול כל העשרת הדברות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שכל העשרת הדברות כלולים בפרשת שמע, שעל – ידי זה נתברר המדמה וזוכין לאמונה, שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל והבית – המקדש שזה עקר תקון הבית וקיומו כנ"ל:

(טז) ועל – בן קובעין המזוזה בפתח הבית, כי האמונה שהוא על – ידי ברור המדמה היא הפתח והשער שעל ידה נכנסין לדעת ולהכיר אותו יתברך בבחינת וארשתיה לי באמונה וידעת את ה'. כי אי אפשר לכנס אל הדעת דקדשה כי אם על – ידי אמונה כידוע, ועל – בן האמונה הוא בחינת הפתח והשער שעל ידה נכנסין לדעת אותו יתברך ולהתקרב אליו ולהכליל בו יתברך, בבחינת זה השער לה' צדיקים וכו', בחינת פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים, כי האמונה הוא על – ידי ברור המדמה והמדמה הוא הפתח והשער של השכל, כמו שאנו רואים גם בחכמות חיצוניות של המחקרים שמתחילין כל חקירות חכמתם על – ידי דמיונות של המדמה שמדמין ומקישין דבר לדבר עד שבאים אל חכמתם כידוע למי שבקי בהם קצת, שכל חכמתם

על – ידי הקשים ודמיונות, ומחמת שהמדמה שלהם אינו מברר על – פן הם נבוכים בכל החכמות, כי רב החכמות אינם ברורים אצלם, כידוע, ובפרט בהשגות אלקות שבוה אין יודעים כלום. ועל – פן רבם נתעו ונבוכו מאד על – ידי בלבול המדמה עד שבאו לכמה כפירות וטעותים ואמונות כזביות כל אחד לפי טעותו, והכל על – ידי בלבול המדמה שמשם התחלת חכמתם, כי המדמה אינו מברר אצלם מחמת שלא זכו לקבלת התורה ולקבל בחינת רוח נבואה מצדיקי אמת, על – פן לא פסקה זהמתן זהמת הנחש שהוא בלבול המדמה וכמו שמבאר בהתורה הנ"ל. וכן להפך בקדשה עם קדוש ישראל שזכו לקבלת התורה ולהתקרב לצדיקי אמת שיש להם בחינת רוח הקדש בכל דור שעל – ידי זה מתברר המדמה, שעל – ידי זה זוכין לאמונה, על – ידי זה זוכין לחכמות אמתיות של התורה הקדושה על – ידי המדמה דקדשה, על – ידי שמדמין מלתא למלתא שנמשך מבחינת שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, שהם מקל וחמר מגזרה שוה ובנין אב, שהם הקשים דקדשה של דרכי התורה הקדושה, שעל – ידי זה נמשכין כל חדושי התורה והשגות אלקות של חכמי התורה האמתיים:

נמצא, שהמדמה הוא בחינת פתח ושער של השכל, ועל – פן זוכין על – ידי ברור המדמה לאמונה דקדשה שהוא עקר השער והפתח דקדשה כנ"ל, על – פן שם בפתח הבית קובעין את המזוזה, שהיא שתי פרשיות התורה שכלול בהם כל העשרת הדברות וכל קבלת על מלכות שמים ועל מצות שכל זה הוא בחינת רוח נבואה בחינת אמונה כנ"ל. ועל – ידי זה מקדשין את פתח הבית שיהיה בבחינת פתח ושער השכל והחכמה דקדשה שהוא עקר קדשת הבית, בחינת בחכמה יבנה בית, הינו שימשך קדשת ברור המדמה, שהוא בחינת האמונה הקדושה, שהוא בחינת קדשת הפתח והשער של החכמה שהוא בחינת בית כנ"ל. שזו בחינת קדשת ארץ – ישראל, קדשת הבית – המקדש שממשיכין לתוך הבית כנ"ל:

יז) ועל – פן מסימין פרשת המזוזה בקדשת ארץ – ישראל, כמו שפתוב, למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה וכו'. כי עקר המזוזה להמשיך קדשת ארץ – ישראל שהוא קדשת הבית – המקדש לתוך הבית כנ"ל. וזהו, למען ירבו ימיכם וכו', כי זה עקר החיות ואריכות ימים, כי עקר החיות של האדם היא שבכל יום מימי חייו תתחזק אמונתו יותר ויותר, הינו אמונת חידוש העולם שהוא עקר האמונה עד שיתחדש מחו ודעתו בכל יום בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, כי רק זה נקרא חיים בבחינת וצדיק באמונתו יחיה, וכתיב, החכמה תחיה. כי אמונה וחכמה דקדשה הם אחד, כי על – ידי האמונה זוכין לחכמה דקדשה וכל מה שמשגיגין יותר חכמה מתחזקין יותר באמונה, כי זה עקר החכמה דקדשה שיבין ויתחכם שאינו יודע כלל, רק יבין מרחוק כמה וכמה צריך להאמין בהאמת בה' יתברך ובצדיקי אמת, בבחינת מרחוק ה' נראה לי וכו', ובבחינת אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבונו זכרונו לברכה שעקר החכמה

שִׁישְׁכִיל שְׂרָחוֹק מִמָּנֹה הַחֲכָמָה וְכוּ' וְכַמְבָּאָר כֹּל זֶה בְּמָקוֹם אַחֵר. רַק צְרִיכִין לְחַזֵּר זֹאת פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר בְּכָל יוֹם, כִּי צְרִיכִין לְחַדֵּשׁ אֲמוּנָתוֹ בְּכָל יוֹם שְׁזֵה עֵקֶר הַתְּחִלָּה שֶׁהָיָה בְּכָל יוֹם שְׁזֵה עֵקֶר הַחַיּוֹת כִּנּו"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׁתֵּי פְּעָמִים שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע שְׂאוּמְרִים בְּכָל יוֹם עֶרֶב וּבֹקֵר, שֶׁהֵם עֵקֶר הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁמְסִימִין לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי וְכוּ', כִּי זֶה עֵקֶר הַחַיּוֹת כִּנּו"ל. וְזֶה צְרִיכִין לְקַבֵּעַ אֶצֶל פֶּתַח הַבַּיִת שְׁדַרְיָן בּו, כִּי בְּהַבִּית עֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם בְּנִרְאָה בְּחוּשׁ כַּדִּי לְהַמְשִׁיךְ אֶל הַבַּיִת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל קְדֻשַׁת הַבַּיִת – הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁהוּא בֵּית חַיִּינוּ שֶׁמִּשְׁמֵם עֵקֶר הַחַיּוֹת כִּנּו"ל, בְּחִינַת לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְּנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה וְכוּ' וְכוּ"ל. וְזֶה שְׂאוּמְרֵי, אֵיכָא סְבִי בְּבַבֵּל תָּמָה לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה כְּתִיב כִּיִּן דְּקָחוּ דְּמִשְׁכָּמִי וּמַעֲרַבִי בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ אָמַר וְכוּ'. הֵינּוּ שְׁתֵּמָה אֵיךְ מְקַבְּלִין חַיּוֹת בְּחוּץ – לְאֶרֶץ הָלֵא אֵין שׁוֹם חַיּוֹת כִּי אִם בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְכוּ"ל. רַק עַל – יְדֵי שְׂרָאָה שֶׁמִּשְׁכָּמִין וּמַעֲרִיבִין בְּבֵיתֵי כְּנִסְיֹת וּבְבֵיתֵי מְדַרְשׁוֹת, אָמַר הֵינּוּ דְּאֶהְיֵי לְהוּ. כִּי עַל – יְדֵי תוֹרָה וְתַפְלָה וְעֵקֶר הוּא קְרִיאַת שְׁמַע שְׂאוּמְרֵי וּמַעֲרִיבִין בְּבֵיתֵי כְּנִסְיֹת וּבְבֵיתֵי מְדַרְשׁוֹת עַל – יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיכִין קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל גַּם בְּחוּץ – לְאֶרֶץ, וְזֶה עֵקֶר חַיּוֹתֵינוּ בְּגִלּוֹת הַמֵּר הַזֶּה שְׂאוּמְרֵי בְּחוּץ מִבַּיִת חַיִּינוּ, וְכַמוֹ שְׁכָתוּב, כִּי הִרְחַקְתִּים בְּגוֹיִם וְכִי הִפְיִצְתִּים בְּאֶרְצוֹת בְּאֶרְצוֹת וְאֶהְיֵי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט. אֵלוֹ בְּתֵי כְּנִסְיֹת וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה, הִפְיִצְתִּים בְּגוֹיִם וְכִי זְרִיתִים בְּאֶרְצוֹת וְאֶהְיֵי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט אֵלוֹ בֵּית וּמִשְׁם צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא עֵקֶר הַחַיּוֹת לְכָל בְּתֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי קְבִיעוֹת הַמְּזוּזָה בְּפֶתַח הַבַּיִת וְכוּ"ל:

(יח) וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁכָתוּב בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ, אֵין הַפֶּתַח חֲזִיב בְּמְזוּזָה עַד שִׁיְהִיָּה לוֹ שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוּף, יֵשׁ לְרַמּוֹז שְׁזֵהוּ בְּחִינַת הַשְּׁלֵשָׁה דְּבָרִים שְׁשָׂרְשָׁם בְּכַבוֹד שֶׁמִּשְׁמֵם הַמְּשַׁכֵּת הַנְּבוּאָה, שֶׁהֵם חָכֵם גְּבוּר וְעֲשִׂיר, כִּי אֵין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה אֶלָּא עַל חָכֵם גְּבוּר וְעֲשִׂיר, כְּמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּל. וְאֵלוֹ הַשְּׁלֵשׁ בְּחִינּוֹת שְׂרָשָׁם בְּכַבוֹד, כְּמוֹ שְׂמַבְאָר שָׁם. וְיָמֵי שְׁזוּכָה לְכַבוֹד דְּקְדֻשָׁה עַל – יְדֵי הַבְּחִינּוֹת הַמְּבָאָרִים שָׁם זוּכָה עַל – יְדֵי חֲכָמָה גְּבוּרָה וְעֲשִׂירוֹת לְרוּחַ נְבוּאָה אֲמִתִּיית דְּקְדֻשָׁה. אָבֵל מִי שְׂפוּגֵם בְּהַכְּבוֹד וְאֵינוֹ מִשְׁתַּדֵּל בְּכָל תְּנוּעוֹתָיו וּמַעֲשָׂיו וְהַנְּהַגוֹתָיו בְּשִׁבִיל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ רַק הוּא חָפֵץ בְּכַבוֹד עֲצֻמוֹ, אֲזִי הוּא פּוֹגֵם בְּחֲכָמָה גְּבוּרָה וְעֲשִׂירוֹת שֶׁהֵם הַשְּׁלֵשָׁה דְּבָרִים שְׁדַרְךְ הָאָדָם לְהַתְּכַבֵּד וּלְהַתְּגַדֵּל בָּהֶם, (כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה), כְּמוֹ שְׁכָתוּב, אֵל יִתְהַלֵּל חָכֵם בְּחֲכָמָתוֹ גְּבוּר וְכוּ'. עֲשִׂיר וְכוּ' וּמִשְׁם נִמְשָׁכִין הַנְּבִיאִי שְׂקָר שֶׁהֵם הַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל שְׂקָר, כִּי כְּמוֹ שֶׁעַל – יְדֵי הַכְּבוֹד דְּקְדֻשָׁה, דְּהֵינּוּ שְׂבוֹרְחִין מִכְּבוֹד עֲצֻמוֹ בְּתַכְלִית וּמִשְׁתַּדְּלִים בְּאֲמַת רַק לְהַרְבוֹת בְּכַבוֹד הַמָּקוֹם יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי זֶה זוּכִין לְחֲכָמָה גְּבוּרָה וְעֲשִׂירוֹת דְּקְדֻשָׁה, דְּהֵינּוּ שְׂאֵין מִשְׁתַּמְשִׁין עִם הַחֲכָמָה וְהַגְּבוּרָה וְהַעֲשִׂירוֹת בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ כְּלָל רַק בְּשִׁבִיל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ. וְאֲזִי זוּכִין עַל – יְדֵי זֶה לְבְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה שֶׁעַל – יְדֵי זֶה מִתְּבָרַר הַמְּדַמָּה, שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁכֵת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁזֵה עֵקֶר מַעֲלַת הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כִּנּו"ל. כְּמוֹ כֵּן לְהַפְּךְ כָּל אֶחָד כְּפִי מַה

שְׁפוּגִים בְּזֶה שְׁפוּגִים בְּהַכְבוֹד וַיֵּשׁ לוֹ פְּנִיּוֹת בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ וּמִקְבֵּל חֲכָמָה גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ, עַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו רוּחַ שְׁקֵר שֶׁל בְּחִינַת נְבִיאֵי הַשְּׁקֵר שֶׁזְּהוּ בְּחִינַת הַרוּחַ שְׁקֵר שֶׁל הַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל שְׁקֵר שֶׁעַל יָדָם נִתְּבַלְּבַל הַמְּדַמָּה וּבָאִים לְאַמוֹנוֹת כֹּזְבִיּוֹת וְהַכֵּל נִמְשָׁךְ מִחֲמַת שְׁהֵם רוֹדְפִים אַחַר הַכְּבוֹד וְרוֹצִים לְהַרְבוֹת כְּבוֹדָם בְּעֲשִׁירוֹת וּבְגְבוּרָה שִׁיתַּגְּבְּרוּ עַל כָּל מִי שְׁאִינוֹ חָפֵץ לְהַכְנִיעַ תַּחַת מַמְשַׁלְתָּם וְכֵן בְּחֲכָמָה שִׁיתַּקְבְּלוּ לְחֲכָמִים גְּדוֹלִים וְעַל – יְדֵי זֶה הֵם בְּהַפֵּךְ מִבְּחִינַת מְנַהֲיָגֵי אֱמֶת שִׁישׁ לָהֶם בְּחִינַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְעַל – כֵּן עַל יָדָם מִתְּבַלְּבַל הַמְּדַמָּה וְנִפְגָּם הָאֱמוּנָה וְכֵן"ל. וְזֶה מֵרַמְזוֹ בְּהַדִּין הַנִּלְשָׁע עֵקֶר קְבִיעוֹת הַמְּזוּזָה בְּשִׁישׁ לְהַפְתֵּחַ שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוֹף. כִּי שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוֹף שֶׁעַל יָדָם עֵקֶר תִּקּוֹן פֶּתַח הַבַּיִת הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הַנִּלְשָׁע עַל יָדָם עֵקֶר תִּקּוֹן וּבְרֹר הַמְּדַמָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַפְּתַח כֵּן"ל, שְׁהֵם בְּחִינַת חֲכָמָה, גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת. וְעֵקֶר הוּא הַחֲכָמָה שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִן הַכֵּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמִּשְׁקוֹף הַמְּנַח וְשׁוֹקֵף עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת, שְׁהֵם בְּחִינַת גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת, שְׁהֵם בְּבְחִינַת שְׁנֵי עַמּוּדִים, בְּחִינַת תּוֹמְכֵי אוֹרֵיתָא שְׁהֵם תּוֹמְכִים וְאוֹחֲזִים אֶת הַמִּשְׁקוֹף עֲלֵיהֶם, שֶׁהוּא הַחֲכָמָה שְׁנוֹשְׂאִים וְטוֹעֲנִים אוֹתָהּ עֲלֵיהֶם כִּי עֵקֶר הִיא הַחֲכָמָה הָאֱמֶתִית, דִּהְיָנוּ לִידַע אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כַּמְבָאָר שֶׁם בְּזֶה הַפְּסוּק בְּעֲצֻמוֹ, כָּמוֹ שְׁכַתּוֹב, אֵל יִתְהַלֵּל חָכְם בְּחֲכָמָתוֹ גְּבוּר בְּגְבוּרָתוֹ עָשִׂיר בְּעֲשָׂרוֹ כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמְּתַהַלֵּל הַשֶּׁכֶל וְיָדַע אוֹתִי: נִמְצָא, שֶׁהִתְחִיל בְּשִׁלְשׁ, שְׁהֵם, חָכְם, גְּבוּר וְעָשִׂיר וְסִיִּם בְּחֵד, שֶׁהוּא מַעַלְת הַחֲכָמָה וְהַשֶּׁכֶל שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶל וְיָדַע אוֹתִי. כִּי גְבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת אֵין בָּהֶם שׁוּם מַעַלָּה רַק מַה שְׁהֵם תּוֹמְכִים וְאוֹחֲזִים אֶת הַחֲכָמָה, כִּי עֵקֶר הַמַּעַלָּה וְהַתְּכַלִּית הוּא הַחֲכָמָה הָאֱמֶתִית לְשֵׁמוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶל וְיָדַע אוֹתִי וְאִזּוּ יֵשׁ מַעַלָּה גַם לְהַגְּבוּרָה וְהַעֲשִׁירוֹת כְּשִׁמְתַּנְהֲגִים עִמָּהֶם לְשֵׁם שְׁמַיִם רַק בְּשִׁבִיל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ וְלֹא בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ כֵּלָל וְכָל מַעַלְתָּם הוּא שְׁהֵם אוֹחֲזִים וְתוֹמְכִים אֶת הַחֲכָמָה הָאֱמֶתִית שֶׁעַל – יְדֵי הַגְּבוּרָה הֵם מִתַּגְּבְּרִים עַל הַחוֹלְקִים וְהַמוֹנְעִים וְעַל – יְדֵי הַעֲשִׁירוֹת לָבֶם פְּנוּי לַעֲסֵק בְּחֲכָמָה הָאֱמֶתִית. וְעַל – כֵּן הַגְּבוּרָה וְהַעֲשִׁירוֹת בְּבְחִינַת שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת שְׁנוֹשְׂאִים וְטוֹעֲנִים עֲלֵיהֶם אֶת הַמִּשְׁקוֹף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֲכָמָה שְׁנִקְרָאת מִשְׁקוֹף לְשׁוֹן הַשְּׁקָפָה וְהַבְּטָה, כִּי עַל – יְדֵי הַחֲכָמָה אֱמֶתִית מִבִּיטִין לְמַרְחוֹק, כִּי הַחֲכָמָה בְּחִינַת רֵאִיָּה וְהַבְּטָה, כָּמוֹ שְׁכַתּוֹב, וְתַפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם, עַל שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר. וְעַל – כֵּן בְּשִׁישׁ לְהַבִּית שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוֹף שְׁמֵרְמוֹ עַל חֲכָמָה וּגְבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת אִזּוּ צְרִיכִין תִּקּוֹן הַמְּזוּזָה שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרֹר הַמְּדַמָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֱמוּנָה שְׁמִתְבָּרַר עַל – יְדֵי תִקּוֹן שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אֱלוֹהִים, שְׁהֵם, חֲכָמָה, גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת דִּקְדָּשָׁה שְׁמִשֵּׁם הַמִּשְׁכַּת הַרוּחַ נְבוּאָה כְּשִׁמְקַבְּלִים אוֹתָם בְּקְדָשָׁה כְּרֵאוּי, כִּי הַמְּזוּזָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה, בְּחִינַת אֱמוּנָה כֵּן"ל שְׁנִמְשָׁךְ מִכָּל הַתִּקּוּנִים הַמְּבָאָרִים בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁע הוּא מִתְקַנֵּת שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְהַמִּשְׁקוֹף וְהַפְּתַח הַנַּעֲשָׂה עַל יָדָם שְׁהֵם הַחֲכָמָה וְהַגְּבוּרָה וְהַעֲשִׁירוֹת שֶׁעַל יָדָם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת נְבוּאָה וְנִתְבָּרַר הַמְּדַמָּה שֶׁהוּא תִקּוֹן הַפְּתַח שֶׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הָאֱמוּנָה

הכל נתתקן על – ידי שתי פְּרָשִׁיּוֹת שְׁבַמְזוּזָה שֶׁהֵם פְּרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁכָּל הַתּוֹרָה כְּלוּלָה בָּהּ שֶׁהוּא עֵקֶר בְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה שֶׁל מִשֶׁה רַבְּנוּ שְׁנַמְשֵׁךְ מִכָּל הַתְּקוּנִים הַנ"ל, עַל – כֵּן עַל יְדֵי נִתְתַקֵּן הַפֶּתַח עִם כָּל הַנ"ל וְעַל – יְדֵי זֶה נִשְׁלַם הָאֲמוּנָה וְזוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְתוֹךְ הַבַּיִת וְכו' בַּנ"ל:

יט) וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁנִצְטוּוּ בְּמִצְרַיִם וְנִתְּנוּ מִן הַדָּם עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמְּשֻׁקּוֹף עַל הַבַּתִּים וְכו'. כִּי מִצְרַיִם מְלֹאָה גְלוּלִים וְעַבּוּדָה זָרָה שְׁנַמְשֵׁךְ מִזְהֵמַת הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּלִבּוֹל הַמְּדַמָּה, כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל וּבִשְׁעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁהָיוּ צְרִיכִים לְצֵאת מִזְהֵמָה זֹאת וְלִזְכוּת לְקַבֵּל הַתּוֹרָה שֶׁהוּא רוּחַ נְבוּאָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה פְּסָקָה זְהֵמַתָּן, שֶׁהוּא בְּלִבּוֹל הַמְּדַמָּה, כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שֵׁם, עַל – כֵּן חָמַל עֲלֵיהֶם ה' יִתְבָּרַךְ וְנָתַן עֲלֵיהֶם מִצּוֹת דָּם מִלֵּה וְדָם פְּסַח כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לָהֶם פֶּחַ עַל – יְדֵי זֶה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה לְצֵאת מִמִּצְרַיִם לְבָרַח מִתְּקַף זְהֵמַתָּן שֶׁהוּא בְּלִבּוֹל הַמְּדַמָּה, כִּי עֵקֶר אַחִיזַת הַמְּדַמָּה הִיא בְּהַדְּמִים שֶׁשֵּׁם חַיּוֹת הַגּוֹף שְׁמִקְבֵּל עַל – יְדֵי נֶפֶשׁ הַחַיּוֹנִי שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִיּוֹת שְׁבְּאֲדָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְּדַמָּה כִּידוּעַ וּמוּבָן כָּל זֶה בְּסִפְרִים. וְעַל – כֵּן עַל – יְדֵי דָם פְּסַח וְדָם מִלֵּה בְּרָרוּ הַדְּמִים שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרוּר הַמְּדַמָּה, כִּי כָּל הַקְּרִבְנוֹת שְׁבָאִים מִבְּהֵמוֹת הֵם בְּשִׁבִיל בְּרוּר הַמְּדַמָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּהֵמִיּוֹת שְׁמִשֵּׁם בָּאִים כָּל הַחֲטָאִים, חַס וְשְׁלוֹם, וְעַל – כֵּן מְבִיאִין בְּהֵמָה לְקִרְבָּן וְשׁוֹחֲטִין אוֹתָהּ וּמְכַנְיַעִין הַמְּדַמָּה וְזוֹרְקִין הַדָּם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, כִּי עֵקֶר אַחִיזַת הַמְּדַמָּה הִיא בְּהַדְּמִים, כִּי הַמִּזְבֵּחַ שְׁעֵמֶד בְּבֵית – הַמִּקְדָּשׁ שֵׁם בְּרוּר הַמְּדַמָּה, כִּי כָּל הָרוּחַ נְבוּאָה רוּחַ הַקְּדֻשׁ מְקַבֵּלִין מִבֵּית – הַמִּקְדָּשׁ וְכו' וְה' יִתְבָּרַךְ חָמַל עֲלֵיהֶם שֶׁיְבִיאוּ הַקְּרִבָּן פְּסַח בְּמִצְרַיִם שְׂיִהְיֶה נֶעֱשֶׂה תְּקוּן הַקְּרִבָּן גַּם שֵׁם בְּמִצְרַיִם כְּדֵי לְהַכְנִיעַ זְהֵמַת מִצְרַיִם שֶׁהוּא בְּלִבּוֹל הַמְּדַמָּה עַל – יְדֵי זְרִיקַת דָּם הַפְּסַח, עַל – כֵּן צוּהָ עֲלֵיהֶם לִתֵּן מִהַדָּם עַל הַמְּשֻׁקּוֹף וְשְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת שֶׁל הַבַּיִת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הַנ"ל, שֶׁהֵם חֻכְמָה וְכו' שְׁמִשֵּׁם כָּל תְּקוּן הַמְּדַמָּה עַל – יְדֵי רוּחַ נְבוּאָה שְׁנַמְשֵׁךְ מִשֵּׁם כַּנ"ל. כִּי דָם קְרִבָּן פְּסַח שְׁנַמְשֵׁךְ מִתְּקוּן כָּל הַבְּחִינּוֹת הַנ"ל, כִּי עֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת וְהַשְׁלָךְ לִפְנֵי פְּרַעֲהַ יְהִי לְתַנּוּן שֶׁהוּא תְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין שְׁמִשֵּׁם נִמְשָׁכִין הַתְּקוּנִים הַנ"ל עַד שֶׁנִּתְּבַרַר הַמְּדַמָּה וְנִכְנַע זְהֵמַת מִצְרַיִם וְכו'. וְכִמוֹ שְׁמִבְּאֵר שֵׁם וּמִשֵּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת שְׁחִיטַת הַפְּסַח. (וְכִמְבָאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר שֶׁתְּקוּן הַשְּׁחִיטָה, בְּפֶרֶט שְׁחִיטַת הַקְּרִבְנוֹת הוּא עַל – יְדֵי פֶחַ הַמְּטָה עֹז, שֶׁהוּא הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֲלִיף וְכו', עֵינִן בְּהַלְכוּת שְׁחִיטָה) עַל – כֵּן עַל – יְדֵי דָם פְּסַח שְׁנִתְּנוּ עַל הַמְּשֻׁקּוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת תְּקַנּוּ הַפֶּתַח וְהַכְּנִיעוּ זְהֵמַת הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּלִבּוֹל הַמְּדַמָּה שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכו' ל:

כ) וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁכַתּוּב בְּמִדְרָשׁ פְּרָשַׁת חַיִּי שָׂרָה שְׁנִזְכָּר עֶשֶׂר פְּעָמִים בְּנֵי חַת בְּפֶרֶשׁהּ זֹאת בְּעֵנִין קְנִיַת הַמַּעֲרַת הַמְּכַפְּלָה. לְלַמְּדָךְ, שֶׁכָּל הַמְּבָרַר מִקְחוֹ שֶׁל צְדִיק כְּאִלוֹ קַיִם כָּל הָעֶשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת, כִּי מַעֲרַת הַמְּכַפְּלָה הִיא הַנְּחִלָּה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁקָּנָה אַבְרָהָם אֲבִינוּ בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל

יגיעת אברהם אבינו היה כדי לזכות לאחוזת ארץ – ישראל, כי הוא הראשון שגלה קדשת ארץ – ישראל, כמו שאיתא בזהר, תקל בתקלא עד דאתגליא לה, כמובא בדבריו זכרוננו לברכה. אבל מחמת חטא אדם הראשון אף – על – פי שהבטיחו ה' יתברך לתן לזרעו את הארץ עדין לא זכה בה בעצמו והצרך לקנות מערת המכפלה לקבורת שרה וכו' וזה היה גם כן בנס נפלא מה' יתברך שהוציא מקום קדוש כזה מהסטרטא אחרא, מעפרון כמובא, כי עקר תקון הקבורה הוא בארץ – ישראל, כי עקר גזרת המיתה הוא בשביל תקון המדמה שנאחו בו זהמת הנחש שהוא בלבול המדמה שאי אפשר להודפך מזה בשלמות כי אם על – ידי המיתה שנגזרה אז כשנאחו זהמת הנחש על – ידי חטא עץ הדעת טוב ורע. כי על – ידי המיתה והקבורה תתבלה הזהמא ויקום בגוף חדש בתחיה שאז יהיה חידוש העולם שלעתידי ואז תתרבה ותתגדל האמונה בתכלית השלמות בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, שנאמר העקר על עת התחיה שאז יהיה חידוש העולם. ועל – כן עקר תקון הקבורה הוא בארץ – ישראל, כי כל חידוש העולם אחר התחיה יהיה בבחינת ארץ – ישראל, כמו שמבאר שם, על – כן המתים שבארץ – ישראל חיים תחלה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי עקר ברור ותקון המדמה שנעשה על – ידי המיתה והקבורה הכל הוא על – ידי בחינת ארץ – ישראל שכל קדשתה בחינת תקון המדמה שהוא שלמות האמונה וכנ"ל. ועל – כן השתדל וטרח אברהם מאד לקנות את מערת המכפלה בשביל מקום קבורה לשרה ולכל האבות הכל בשביל ברור המדמה שהוא תקון האמונה שזוכין על – ידי קדשת ארץ – ישראל בחייו ובמותו על – ידי הקבורה וכנ"ל ועקר קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי פח מעשיו על – ידי שיודעין שה' יתברך ברא את העולם בעשרה מאמרות ועל – כן בני חת שזכו לסייע לאברהם שיקנה מקחו אחוזת קרקע בארץ – ישראל, על – כן נזכרו עשרה פעמים כנגד עשרת הדברות שהם בחינת עשרה מאמרות, כי כל קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי העשרה מאמרות על – ידי שמאמינים שה' יתברך ברא את העולם יש מאין בעשרה מאמרות וכנ"ל שזה זוכין רק על – ידי עשרת הדברות שהם בחינת עשר מדרגות של נבואה וכו' וכנ"ל:

ועל – כן למדו רבותינו זכרונם לברכה מזה לכל המקיים מקחו של צדיק שהוא כאלו קיים עשרת הדברות, שהם בחינת רוח נבואה כנ"ל שעל – ידי זה נתגלה שה' יתברך ברא את העולם בעשרה מאמרות על – ידי שנתברר המדמה וזוכין לאמונה וכנ"ל, כי הצדיק בשלוקח מקח הוא מברר המדמה שבשביל זה כל המשא ומתן שבעולם בשביל ברור האמונה שהוא על – ידי ברור המדמה, כמו שאמרו, נשאת ונתת באמונה. כי כל שנוי הגונון שבכל החפצים שבעולם כלם הם בכח המדמה ששם כל הדמיונות ושם כל המשא ומתן שהוא מחמת שזה חפץ בחפץ פלוני וזה חפץ בזה ומחליפין זה עם זה או מוכרין זה לזה והכל הוא בבחינת כח המדמה ששם התשוקה והחמדה לכל החפצים כי השכל רחוק מכל זה. ועל – כן צריכין לשא ולתן באמונה כדי לברר

ולזכר החפצים מזהמת הנחש שהוא בלבול המדמה שנאחו בכל הדברים והצדיק שקונה מקח בודאי קונה אותו בקדשה ובטהרה ומברר המדמה על – ידי זה על – פן המסיע אותו נחשב כאלו קים העשרת הדברות שהם בחינת רוח נבואה שעל – ידי זה עקר ברור המדמה, כי המקח של הצדיק הוא בבחינת ברור המדמה שנמשך מעשרת הדברות כנ"ל שכל זה התחיל מהמקח של אברהם אבינו עליו השלום, שקנה אחזה ראשונה בארץ – ישראל ששם עקר ברור המדמה שעל – ידי זה עקר תקון האמונה וכנ"ל, כי אברהם ראש למאמינים והוא העקר שהתחיל לזכר העולם מזהמת הנחש ולברר המדמה ולהמשיך האמונה בעולם:

וזה שנסמך אחר, ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם וכו', פסוק ואברהם זקן בא בימים וכו'. כי עקר הזקנה ואריכות ימים זוכין רק בארץ – ישראל שהוא ארץ החיים, כמו שכתוב, למען ירבו ימיכם וכו' על האדמה וכנ"ל. ועל – פן עתה אחר שזכה אברהם לקנות אחוזת נחלה בארץ – ישראל אז דיקא זכה בשלמות לזקנה ואריכות ימים דקדשה בחינת ואברהם זקן בא בימים שנסמך אחר זה, כי עקר הזקנה ואריכות ימים הוא בשזוכין לאמונה וחכמה דקדשה לחדש בכל יום מחו ודעתו בבחינת חדשים לבקרים וכו' שזה זוכין רק בארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן נסמך, ואברהם זקן בא בימים אחר פרשת קניית מערת המכפלה וכנ"ל. וזהו שנסמך לזה, וה' ברכך את אברהם בכל. כי עקר כל ההשפעות דקדשה הם בארץ – ישראל ששם ברור המדמה שעל – ידי זה יוצאין מזהמת הנחש שמשם כל עכוב השפע חס ושלום, על – ידי שנתקלל אז בעצבון תאכלנה וכו' בועת אפיך תאכל לחם, שמשם נמשך כל יגיעות וטרדות הפרנסה במשא ומתן ול"ט מלאכות שכל היגיעות בשביל ברור המדמה מזהמת הנחש, (כמבאר לעיל מזה בענין המברר מקחו של צדיק כנ"ל). אבל אברהם על – ידי שזכה לקדשת ארץ – ישראל, על – ידי שקנה נחלה בארץ – ישראל כנ"ל, על – ידי זה, ואברהם זקן בא בימים, שהוא על – ידי שלמות האמונה והחכמה דקדשה שזכה על – ידי קדשת ארץ – ישראל שהם עקר החיות, כמו שכתוב, צדיק באמונתו יחיה. וכתוב, החכמה תחיה. על – פן על – ידי זה, וה' ברכך את אברהם בכל, שזכה לכל השפעות טובות ועשירות גדול דקדשה, כי זכה לברר הכל מזהמת הנחש שהוא בלבול המדמה על – ידי קדשת ארץ – ישראל וכנ"ל:

כא) וזה בחינת בשבתך בביתך ובלכתך בדרך, שנאמר בקריאת שמע שהוא פרשת המזוזה שקובעין בבית, כי זה כלל גדול שעקר תקון האדם וכל העולמות התלויים בו הוא על – ידי בחינת התחדשות וכמו שהזהיר אדונינו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה בקול רם בקול חזק מאד בעת שהוכיח אותנו ועורר והקיץ אותנו בדבריו הנוראים ואמר אז בזה הלשון, אלט טאר מען ניט זיין וכו'. וכנודפס קצת מזה בסוף הספואי מעשיות, עין שם, כי עקר התשובה בבחינת התחדשות, כמו שכתוב, השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו וכו'. וכתוב, תתחדש כנשר נעורייכי. ועקר הגלות

מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְחֶרֶבֶן הַבַּיִת – הַמִּקְדָּשׁ וְכָל הַצְּרוּת שְׁסוּבְלִין בְּגִלוֹת הַכֹּל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי שְׁנַפְלוֹ
מִבְּחִינַת הַתְּחִדְשׁוֹת הַמַּחֲזִין לְבְּחִינַת יִשָּׁן בְּבְחִינַת וְנוֹשְׁנֶתָם בְּאֶרֶץ. 'וְנוֹשְׁנֶתָם' דִּיקָא, דְּהֵינּוּ שְׁנוֹשְׁנוּ
שָׁם כְּאִלּוּ קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל יִשָּׁן נוֹשָׁן, חֶס וְשָׁלוֹם, וְעַל – יְדֵי זֶה הָיָה כָּל הַחֶרֶבֶן כְּמִבְּאֵר שָׁם
בְּפִרְשָׁה וְעַל – בֵּן מִזְהִיר אוֹתָם שָׁם בְּאוֹתָהּ פִּרְשָׁה שִׁיזְכְּרוּ הֵיטֵב אֶת כָּל הַנִּפְלְאוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת
שֶׁעָשָׂה עִמָּהֶם מִיּוֹם מֵתָן תּוֹרָה שְׁלֹא נִשְׁמַע כְּזֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת שָׁמַיִם וָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב, כִּי שָׁאֵל
נָא לְיָמִים רֵאשׁוֹנִים וְכוּ'. הִנְהִיָּה כְּדָבָר הַגְּדוֹל הַזֶּה וְכוּ' וְכוּ' הַשְּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹקִים מְדַבֵּר וְכוּ'.
וּמֵאַחַר שְׁזָכִיתֶם בְּעֶצְמְכֶם לִשְׁמַע קוֹל דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, דְּהֵינּוּ נְבוּאָה אֲמִתִּית עַל – יְדֵי זֶה רְאוּי
לְכֶם לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבְלִבּוּלֵי אֲמוּנָה שֶׁהֵם בְּחִינַת הָעֲבוּדָה זָרָה וְהַפְּסִילִים שְׁנַפְלוּ
אֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב שָׁם מִקְדָּם, וְהִשְׁחַתֵּם וְעִשִּׂיתֶם לְכֶם פֶּסֶל וְכוּ'. כִּי עַל – יְדֵי רוּחַ נְבוּאָה זוֹכִין
לְבַטֵּל כָּל בְּלִבּוּלֵי אֲמוּנָה שְׁנִמְשָׁךְ מִבְּלִבּוּל הַמְדָּמָה, כִּי זוֹכִין לְבָרֵר הַמְדָּמָה וְלְהֶאֱמִין בְּחִדוּשׁ
הָעוֹלָם וְזֶה צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ בְּכָל יוֹם, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית. וְכִמוֹ כֵּן צְרִיךְ הָאָדָם לְחַדֵּשׁ מֵחוּ בְּכָל יוֹם בְּבְחִינַת חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוּנָתְךָ. וְזֶה
שְׁסִים שָׁם בְּפֶסוּק, וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת אֵל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים וְכוּ'. 'וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם' דִּיקָא
שְׁצְרִיכִין לְחַדֵּשׁ הַיְדִיעָה בְּכָל יוֹם בְּבְחִינָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצוּךְ הַיּוֹם הַנֶּאֱמָר בְּקְרִיאַת שְׁמַע, שְׁדַרְשׁוּ
רְבוּתֵינוּ וְזָכוּנֵם לְבָרְכָה, בְּכָל יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כְּחֲדָשִׁים. וְכֵן מְסִים שָׁם בְּפִרְשָׁה, וְשִׁמְרַתְּ אֶת חֻקֵּי
וְכוּ' אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצוּךְ הַיּוֹם וְכוּ' וְלִמְעַן תֵּאָרִיךְ יָמִים עַל הָאָדָמָה וְכוּ'. כִּי זֶה עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ –
יִשְׂרָאֵל שֶׁהִנְהַגְתָּה עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה וְנִפְלְאוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת חִדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד שְׁשֵׁם יְכוּלִין
לְזָכוֹת לְדַעַת הַזֶּה מִי שְׁזוֹכָה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ בְּשִׁלְמוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שִׁיזְכֹּה לְהַתְּחַדֵּשׁ
בְּכָל יוֹם מִמֶּשׁ, מִכָּל שָׁכָן בְּשָׁנוּי הַזְּמַנִּים הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם שְׁבָתִים וַיָּמִים טוֹבִים וְרֵאשִׁי חֲדָשִׁים
(וְכִמוֹכֵן כָּל זֶה מְשִׁיחֻתֵי הַקְּדוּשׁוֹת) וְזֶה עֵקֶר אֲרִיכוֹת יָמִים בְּחִינַת יְרֵאת ה' תּוֹסִיף יָמִים, בְּחִינַת
זְקֵן – זֶה קִנְיָה חֻכְמָה, בְּחִינַת לִמְעַן יִרְבוּ יָמֶיכֶם וַיְמִי בְּנִיכֶם עַל הָאָדָמָה וְכוּ'. וְכִמוֹ שְׁפָתוֹב בְּפֶסוּק
הַנִּל, וְלִמְעַן תֵּאָרִיךְ יָמִים עַל הָאָדָמָה וְכוּ'. כִּי הָעֵקֶר הוּא הָאֲמוּנָה וְעֵקֶר הָאֲמוּנָה הִיא לְהֶאֱמִין
בְּחִדוּשׁ הָעוֹלָם כְּנִל. וְזֹאת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ בְּכָל יוֹם מְחַדֵּשׁ. כְּפִי
אוֹתוֹ יוֹם כְּפִי הַשְּׁנוּיִים שְׁבָאוֹתוֹ הַיּוֹם בְּכָלֵל וּבְפֶרֶט, כִּי אֵין יוֹם דּוּמָה לְחִבְרוֹ, כְּמִבְּאֵר בְּכַתְּבֵי
הָאֶרֶץ ז"ל וּמִוּבָא בְּדְבָרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים. וְכִפִּי מָה שְׁחֻזְקִים בְּאֲמוּנַת חִדוּשׁ הָעוֹלָם, כְּמוֹ כֵּן זוֹכִים
לְחִדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד, כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּל. וּבְאֲמַת הַכֹּל אַחַד, כִּי מִי שְׁזוֹכָה
לְאֲמוּנָה שְׁלָמָה עַל – יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקֵי אֲמַת הוּא מְמַשִּׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת בְּחִינַת
חִדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם שְׁנִבְרָא רַק בְּשִׁבִיל זֶה, כִּי לֹא בָא לְזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר כִּי
אִם לְעַבֵּד אֶת ה' וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְכִפִּי מָה שִׁיזְכֹּה עַל – יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים כֵּן יִזְכֹּה לְטוֹב

אֲמַתִּי וְנִצְחֵי בָּעֵת שֶׁיְהִי חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד שְׂאֵז יִהְיֶה עֵקֶר קְבוּל שְׂכַר עוֹלָם הַבֶּא שְׂכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק שָׁם, כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבֶּא:

נִמְצָא, שֶׁעֲבוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּכָל יוֹם שֶׁהוּא בְּשִׁבִיל הַתְּכָלִית הַנִּצְחֵי הוּא שִׁמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ עַל – יְדֵי עֲבוּדָה זֹאת קִדְשַׁת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד. וְכָל הַשְּׁנוּיִים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם בְּכָל יוֹם וְכָל הַגְּלֹגֹלִים וְהַסְּבוֹת נִפְלְאוֹת שֶׁמְסַבֵּב בְּרַחֲמָיו בְּתַחֲבוּלוֹתָיו הַנוֹרְאוֹת לְרַמֵּז לָנוּ רְמִזִּים בְּכָל יוֹם לְקַרְבָּנוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, (כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה וַיְהִי מִקֵּץ זְכָרוֹן, עֵין שָׁם) הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכָל כְּדֵי שִׁיתִתֵּן הָאָדָם וְכָל חֲלָקֵי הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בּוֹ שִׁיּוּכְלוּ לְהִתְחַדֵּשׁ לְעֲתִיד שֶׁיְהִי לוֹ חֵלֶק טוֹב בְּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבֶּא. וְעַל – כֵּן בְּכָל יוֹם וַיּוֹם נִמְשָׁךְ הַתְּחִדְשׁוֹת נִפְלְאוֹ לְגַמְרֵי. וְצָרִיךְ הָאָדָם לְשׁוּם לֵב לְזֶה בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה וַיְהִי מִקֵּץ עַל פְּסוּק גְּדִלְתָּ מֵאֵד וְכוּ'. וְאִפְלוּ מִי שֶׁאֵין לוֹ דַּעַת לְהַבִּין זֹאת כְּרָאוּי צָרִיךְ לְהֶאֱמִין בְּזֶה עַל כָּל פְּנִים שֶׁבְּכָל יוֹם נִמְשָׁךְ חֲדָשׁוֹת לְגַמְרֵי כְּמוֹ שֶׁאֲנוּ אוֹמְרִים, בְּכָל יוֹם עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וְכוּ'. וְזֶה בַּחֲנִינַת חֲדָשִׁים לְבִקְרִים רַבָּה אֲמוּנָתְךָ שֶׁצָּרִיכִין שֶׁיְהִי לוֹ אֲמוּנָה רַבָּה לְהֶאֱמִין בְּזֶה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְחַדֵּשׁ עוֹלָמוֹ בְּכָל בֶּקֶר, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינַת חֲדָשִׁים לְבִקְרִים (וְהֵבֵן הַיֵּטֵב). וּבַחֲנִינַת זֹאת, דִּהְיִנוּ בַּחֲנִינַת הַתְּחִדְשׁוֹת, דִּהְיִנוּ הַתְּחִדְשׁוֹת הַמְּחִין וְהֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה נִמְשָׁךְ בְּכָל יוֹם בְּבַחֲנִינַת חֲדָשִׁים לְבִקְרִים. וּבְכָל שְׁנוֹי הַזְּמַנִּים שֶׁהֵם רָאשֵׁי חֲדָשִׁים וַיְמִים טוֹבִים יוֹם טוֹב שֶׁבָּהֶם נִמְשָׁךְ הַתְּחִדְשׁוֹת הַמְּחִין יוֹתֵר וְהַעֲקָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׂאֵז הָיָה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם וְאֵז עֵקֶר בַּחֲנִינַת הַתְּחִדְשׁוֹת עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה כַּנ"ל. וְעַל – כֵּן אֵז הוּא בַּחֲנִינַת שָׁנָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה וְכַנ"ל. וְעַל – כֵּן אֵז הַעֲקָר שֶׁצָּרִיכִין כָּל אֶחָד לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ בַּחֲנִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד וְעַל – כֵּן מְזַכֵּרִין חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד בְּשְׁמִינֵי עֲצָרָתוֹ, שֶׁזֶהוּ כָּל בְּרַכַּת זְכָרוֹנוֹת שֶׁמְזַכֵּרִין שָׁם יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל שְׁלֵעֲתִיד שְׂאֵז יְהִי חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, צוּפָה וּמִבֵּיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת וְכוּ'. שְׂאֵז יְהִי חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד. וְעַל – כֵּן צָרִיכִין לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקֵי אֲמַת עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְקַבֵּל מֵהֶם קְדָשָׁה מִבַּחֲנִינַת רוּחַ הַקְּדָשׁ שֶׁלָּהֶם כְּדֵי לְזַכּוֹת בְּשִׁלְמוֹת לְאֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם כְּדֵי שִׁיזְכֶּה לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ בַּחֲנִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד בְּכָל יוֹם וְכַנ"ל, דִּהְיִנוּ שִׁיתְחִיל בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ וְלֹא יִפִּיל אוֹתוֹ שׁוּם דְּבָר שֶׁזֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה כַּנ"ל, כִּי צָרִיכִין לִידַע וְלְהֶאֱמִין שֶׁבְּכָל יוֹם נַעֲשֶׂה חֲדָשׁוֹת לְגַמְרֵי וְכַנ"ל. וּבְשִׁבִיל זֶה עוֹסְקִין אֵז לְגַמֵּר הַתּוֹרָה וְלְחַזֵּר וְלְהִתְחִילָה וְכַנ"ל. וְעַל – כֵּן אֵז מְמַשִּׁיכִין עַל עֲצֻמוֹ מִחֲדָשׁ קְדָשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּבַחֲנִינַת תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בְּהַ מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְכוּ':

כִּד) וְזֶהוּ בַּחֲנִינַת כָּלֵל גְּלוּיֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְגַּרְשְׁנוּ מֵאֶרְצֵנוּ וּמִבֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ בֵּית חַיִּינוּ לְחוּץ – לְאֶרֶץ שְׁנַחֲשָׁב שֶׁאֲנוּ שׁוֹכְבִים בְּחוּץ מִמֶּשׁ. בְּבַחֲנִינַת תְּשׁוּבָתָנוּ אֲבָנֵי קְדָשׁ בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת, וְכַמְעַט אֲבָדָה תְּקוּתָנוּ חֵס וְשָׁלוֹם, לוֹלֵא ה' עֲזָרְתָה לָנוּ שֶׁשׁוּלַח לָנוּ בְּכָל פַּעַם צַדִּיקֵי אֲמַת, שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת רֵאשׁ בֵּית שְׁמֵלֵמֵדִים אוֹתָנוּ גַם בְּחוּץ, דִּהְיִנוּ בְּבַחֲנִינַת חוּץ – לְאֶרֶץ, שָׁגַם שָׁם נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ

קדשת ארץ – ישראל, קדשת הבית – המקדש בבחינת ואהי להם למקדש מעט. והעקר על – ידי האמונה הקדושה שממשיכין עלינו על – ידי רוח קדש ועל – ידי זה הם מכניסין אותנו בכל פעם מחוץ לפנים. לבחינת בית שהוא קדשת הבית – המקדש, קדשת התורה שמתחלת בבית בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ שהוא אמונת חדוש העולם, שזה עקר קדשת הבית שעל – ידי זה נכנסין מחוץ לפנים. ומי שיתחזק בזה יזכה שיתהפך כל הגלות לטובה, כי על – ידי זה נזכה לבנין הבית לעתיד בהתחדשות נפלא, כי אז יהיה עקר ההתחדשות לטובה בשלמות נפלא, כמו שכתוב, הנני עשה חדשה עתה תצמח, וכן הרבה. וכל זה הוא בכלליות ישראל וכן הוא בפרטיות בכל אדם ובכל זמן שכל העליות וירידות ובשעת הירידה הוא בבחינת ונפיק, בחינת ובלכתך בדרך שיוצא לחוץ מבית שהוא גבול הקדשה וכשהוא מתחזק אז על – ידי תקף אמונתו שאין שום יאוש בעולם ומאמין שה' יתברך עושה נפלאות חדשות בכל יום והכל יתהפך לטובה בכח הצדיקי אמת שזכו להתחדשות נפלא בכל עת אזי זוכה שהירידה היא תכלית העליה, כי על – ידי הירידה בחינת ונפיק, על – ידי זה דיקא יתחדש מחו ודעתו ויחזור ויכנס לביתו מחדש. ועל – פן בכל פעם שחוזרין ונכנסין מחוץ לבית צריכין להניח ידו על המזוזה ולהמשיך על עצמו קדשת המזוזה שהיא קדשת הבית מחדש. כמו שבכל שנה יוצאין מבית לספה כדי לחדש קדשת ביתו כנ"ל. ומשם ממשיכין הקדשה לחדש מחו שהוא קדשת ביתו בכל צאתו ובואו, שזהו בחינת בשבתך בביתך ולכתך בדרך שהזהיר אותנו לדבר בתורתו ואמונתו, כמו שכתוב, ודברת במ בשבתך וכו', הינו כנ"ל:

כה) וזהו בחינת מה שלפעמים נתגרש אחד מביתו לאיזה זמן ואחר כך חוזר לביתו והכל לטובה וכנ"ל:

כו) וזהו בחינת מזמור שיר חנכת הבית שאומרים בכל יום, כי בחינת חנכת הבית, שהוא בחינת חנכת הבית – המקדש, שהוא בחינת התחדשות המחין צריכין להמשיך בכל יום מחדש. ועל – פן מזכירין שם ביותר מענין ההתחזקות שמשבחין לה' יתברך שהיה בעזרו להתחזק ולבלי לפל בשום אופן כמו שכל המזמור מדבר מזה, כמו שכתוב, ארוממך ה' כי דליתני ולא שמחת איבי לי וכו' ה' העלית מן שאול נפשי חיתני מירדי בור וכו'. עד שמסים, הפכת מספדי למחול לי וכו'. כי הכל מתהפך לטובה כנ"ל. וזה שסים, למען יזמרך כבוד ולא ידם וכו'. כי עקר ברור האמונה הוא על – ידי תקון הכבוד שמשם נמשך הרוח נבואה וכו' כנ"ל. וזהו, למען יזמרך, 'יזמרך' דיקא בחינת זמר ושיר שהוא נגון המזכר שם שיתער לעתיד בעת חדוש העולם, עין שם. שזה עקר התקון והתקנה של כל אחד, כמובן שם וכנ"ל:

כז) וזה, ויקם וילך ויבו עשו וכו'. שקם והלך ולא נשק המזוזה, כמובא. שכל זה נסמך לפסוק, ויעקב איש תם יושב אהלים. ואיתא בילקוט הראובני שזהו סוד מזוזה שהוא בחינת אמת, עין

שֵׁם דְּבַר נִפְלֵא, כִּי כָּל פְּגָם עָשׂוּ הוּא שְׁהִיָּה אִישׁ שְׂדֵה שְׁהוּא הַפֶּךְ קִדְשֵׁת הַבַּיִת שְׁקִבּוּעַ בּוֹ מְזוּזָה, שְׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֶהְלִים. וְעַקֵּר הַפְּגָם שְׁלֵא נִשְׁק הַמְּזוּזָה, הִינּוּ שְׁלֵא הַמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ קִדְשֵׁת הַמְּזוּזָה כְּשִׁיזָא לַחוּץ לְשְׂדֵה, כִּי אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שְׁהוּא מְסֻטָּרָא דִּיעֲקֹב אִישׁ תָּם אֶפְלוֹ כְּשִׁיזָא לַחוּץ מִנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוּזָה וְעַל – יָדֵי זֶה מִמְּשִׁיךְ קִדְשֵׁת הַמְּזוּזָה גַם בְּהִיּוֹתוֹ בַּחוּץ עַל – יָדֵי כַּח קִדְשֵׁת סָפָה שְׁהוּא גַם בֵּין בְּחִינַת יַעֲקֹב בְּחִינַת וַיַּעֲקֹב נָסַע סָפְתָהּ וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת וְכַנ"ל. אֲבָל עָשׂוּ הַהֶפְךְ מִכָּל זֶה כְּשִׁיזָא לַחוּץ אִינּוֹ מִנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוּזָה, כִּי אִין לוֹ אֲמוּנָה וְעַל – בֵּין הוּא אִישׁ שְׂדֵה מִמְּשִׁיךְ, כִּי עָשׂוּ בְּבְחִינַת פְּגָם מְזוּנָא דְּגוּפָא שְׁהוּא הַפֶּךְ מְזוּנָא דְּנִשְׁמָתָא, שְׁהוּא בְּחִינַת הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב שְׁעַל – יָדֵי זֶה יָדוֹ אַחֲזֵת בְּעַקֵּב עָשׂוּ וְכוּ', כַּמְבָאָר כָּל זֶה בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. שְׁכָּל קִדְשֵׁת הָאֲמוּנָה נִמְשָׁךְ עַל – יָדֵי בְּחִינַת הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב וְכוּ', עֵינַי שָׁם. וְעַל – בֵּין הִיָּה כָּל פְּגָם עָשׂוּ עַל – יָדֵי אֲכִילָה שְׁאָמַר, הִלְעִיטְנִי נָא וְכוּ' וְכוּ'. וְעַל – בֵּין מְקָשֶׁר וְנִסְמָךְ יָפָה כָּל פְּרָשָׁה זֹאת עַל – יָדֵי כָּל הַנ"ל:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אינ זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 116 – כז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות פריה ורביה ואישות הלכה ה

טז) וזה בחינת מה שאבררם דחק עצמו לקנות מערת המכפלה בכסף מלא דיקא, כמו שנאמר, "אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני וכו'". וכן דוד בשקנה את מקום הבית – המקדש מארונה היבואי וכו' שאמר, "ולא אעלה לאלקי עלות חנם". וכמו שאיתא בזהר הקדוש, כי אלו המקומות היו קדושים בקדשה נוראה מאד, שהם מערת המכפלה, שהוא שערי גן – עדן שדרך שם עולין כל הנשמות אל עץ החיים וכו', וכן מקום הבית – המקדש הוא שער השמים וכו' וכו', ועקר קדשתם הוא ששם התגלות ההשגחה ביותר שזה עקר קדשת ארץ – ישראל, כמו שנאמר, "תמיד עיני ה' אלקיד בה". כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, ובודאי גם בארץ – ישראל בעצמו כל מה שהקדשה גדולה ביותר, מתגלה שם ההשגחה יותר ויותר, כי ההשגחה הוא עקר כלליות הקדשה שעקרה בארץ – ישראל כנ"ל, ושם בארץ – ישראל שם הם עשר קדשות עד קדש קדשים ששם עקר התגלות ההשגחה, וכן במערת המכפלה שהיה מוכן לקבורת האבות לעלות דרך שם להפלל בו יתברך, אבל אלו המקומות היו תחת יד הסטרא אחרא אצל עפרון וארונה היבואי, כי כן הדבר שבכל מקום שנעלם קדשה עצומה בזה העולם הגשמי הוא בתחלה תחת יד הסטרא אחרא כמובא, ועקר הסטרא אחרא הוא כפירות הנ"ל של הטבע כנ"ל, על – כן לא היה אפשר להוציא הקדשה מהם בשלמות כי אם מדעתם ורצונם על – ידי כסף מלא ולא בחנם, כי כסף כלל ההשפעות כנ"ל, וכל טעותם אחר הכפירות של הטבע, שהוא בחינת עבודה זרה העקר הוא מחמת חמדת הממון שבו תחובים כל השבעים עבודה זרה (כמו שמבאר במקום אחר), ועל – כן אי אפשר להוציא בלעם מפיהם ברצון טוב כי אם על – ידי הממון, כמו אבררם ודוד כנ"ל, ויש בזה הרבה הרבה לבאר והמשכילים יבינו:

יז) ועל – בן נקרא קדושין, כי עקר הקשר הוא בשביל לגלות ההשגחה בנ"ל, והעקר על – ידי
 שיהיה מזה הולדה שיתוסף נפש ישראל אל הקבוץ הקדוש ויתרבו הפתים הנ"ל ויתגדל כבודו
 יתברך בבחינת אלקים בארמנותיה נודע למשגב, שעל – ידי רבוי הפתים והארמונות של
 ירושלים עיר הקדש, שהוא בחינת אמונה, שכל בנינה מבחינת רבוי פתים הנ"ל, על – ידי זה
 נודע למשגב, כי על – ידי זה נודע ונתגלה לכל באי עולם מנשגבות גדלתו יתברך. וההשגחה
 הוא כלליות הקדשה בנ"ל, ועל – בן נקרא קדושין. וזה שאומר לה, הרי את מקדשת לי כדת
 משה וישראל. 'כדת משה וישראל' דיקא, הינו כמו דת משה וישראל, שהוא התורה הקדושה
 שנתן משה לישראל, שהוא כלליות כל מדרגות הנבואה, שעל – ידי זה עקר ברור המדמה שעל
 – ידי זה עקר האמונה שעל – ידי זה נמשך בחינת ההנהגה של ארץ – ישראל, בחינת השגחה,
 כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, וכמו בן ממש הוא מקדש וקונה אותה, כי עקר הקדושין הוא
 בשביל התגלות ההשגחה בנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 117 – כח תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות קדושין הלכה ג

יד) וְזֶהוּ בְּחִינַת מְאֵתִים וּמְנָה שְׁנוֹתַיִן לְבִתּוּלָה מְאֵתִים וְלֹא לְמִנְהָ מְנָה, כִּי כָּבֵד מִבְּאֵר שְׁהַמְמוֹן שְׁנוֹתַי הָאִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, שֶׁהֵם הַקְּדוּשִׁין וְהַכְּתָבָה, הוּא בְּבַחֲנֵינָת צְדָקָה הַנ"ל שֶׁמִּשְׁבֵּר תְּאֵוֹת מְמוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחָא נְחִית לְשַׁכְךָ חֲמִימָא דְלִפְאִי וְכוּ', שְׁעַל – יְדֵי זֶה יְכוּלִין לְקַח הַנְּפֻשׁוֹת וְלַהֲעֵלוֹתָן בְּבַחֲנֵינָת מִיַּן נוֹקְבִין וְלַהּוֹלִיד וְלַהּמְשִׁיךְ תּוֹרָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת זְווג דְּקִדְשָׁה שְׁצָרִיכִין גַּם בֵּין לְבָרֵר נִיצוּצוֹת וּנְפֻשׁוֹת בְּבַחֲנֵינָת הָעֲלָאָת מִיַּן נוֹקְבִין וְלַהּוֹלִיד נְפֻשׁוֹת הַבְּנִים בְּקִדְשָׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתּוֹרָה, כִּי יִשְׂרָאֵל הֵם בְּעֶצְמָן בְּחִינַת הַתּוֹרָה וְכוּ"ל, וְעַל – יְדֵי זֶה זוֹכִין לַהּמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁבִת הַהִבְטָה וְהַרְאִיָּה, כַּמְבָאָר הָעֵנֶן הַיֵּטֵב בְּהַתּוֹרָה "אֲשֶׁרֵי הָעַם" הַנ"ל, עֵין שָׁם. וְזֶהוּ בְּחִינַת מְאֵתִים שֶׁהוּא הַשְּׁעוֹר שֶׁל עֲשִׂירוֹת, כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ מְאֵתִים יוֹצֵא מִכָּלֵל עֲנִי וְאָסוּר לוֹ לְטַל צְדָקָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה כַּנ"ל, כִּי עֵקֶר הַשְּׁפַע נִמְשָׁךְ מִהַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשְּׁלֵמָה שְׁזוֹכִין עַל – יְדֵי הַצְּדָקָה כַּנ"ל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַשְּׁפַע, "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בְּהַ מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְכוּ'", שֶׁשָּׁם עֵקֶר הַשְּׁגָחַתוֹ הַשְּׁלֵמָה. וְעַל – בֵּין שָׁם עֵקֶר כָּל הַהַשְּׁפָעוֹת וְכָל הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁךְ מִלְּמַעְלָה מֵאֵין לֵישׁ עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ נִמְשָׁךְ מִמָּה לְמָאָה בְּבַחֲנֵינָת אֵל תְּקָרִי מַה אֵלָא מָאָה, כַּמּוּבָן בְּדַבְרֵי רַבְּנּוֹ זְכוֹרֹנּוֹ לְבִרְכָה בְּמָקוֹם אַחֵר. וְזֶהוּ בְּחִינַת מָאָה בְּרִכּוֹת, בְּחִינַת מָאָה אֲדָנִים, וְזֶהוּ בְּחִינַת וַיִּזְרַע יִצְחָק בְּאַרְץ הַהוּא וַיִּמְצָא בַּשָּׁנָה הַהוּא מָאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ ה', כִּי עֵקֶר הַבְּרִכָּה וְהַשְּׁפַע הִיא בְּבַחֲנֵינָת מָאָה שְׁעָרִים, מָאָה בְּרִכּוֹת, כִּי הַשְּׁפַע נִמְשָׁכַת מִמָּה לְמָאָה כַּנ"ל, וְעַל – בֵּין שְׁעוֹר הַפְּחוֹת שֶׁל הַעֲשִׂירוֹת הוּא מְאֵתִים, שֶׁהוּא שְׁעוֹר הַכְּתָבָה דְּאוֹרִיָּתָא, כִּי עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַשְּׁפַע הִיא בְּשִׁנְמִשְׁכַת הַשְּׁפַע בְּבַחֲנֵינָת הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, שֶׁזֶה עֵקֶר הַרְאִיָּה עַל – יְדֵי שְׁמִכָּה פַח הַרְאוֹת בְּהַדְבָּר הַנִּרְאָה וּמִבִּיא אֶת הַדְבָּר הַנִּרְאָה לְעֵינָיו

וּנְצַטִּיר בְּעֵינָיו וְעַל – יָדֵי זֶה רוֹאֵה הַדָּבָר, כַּמְבָּאָר הַיֵּטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְלָה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת הַשְּׂגָחָה
 שְׁלֵמָה שְׁזוֹכִין עַל – יָדֵי הַצְּדָקָה עַל – יָדֵי הַתּוֹרָה שְׁמַמְשִׁיכִין עַל יָדָהּ, כְּמוֹ שְׁמִבְּאָר שָׁם, עַיִן שָׁם.
 וְכִשְׁזוֹכִין לְהַשְּׂגָחָה שְׁלֵמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּפִילַת הַהֶבֶטָה, בְּחִינַת וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב, שְׁעַל – יָדֵי
 זֶה עֵקֶר בְּחִינַת הָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁגָה כַּנִּלְלָה, אֲזִי גַם הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם כְּפוּלָה בְּבְחִינַת מְאֵתִים, כִּי
 הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁכֶת, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְאָה, בְּחִינַת מְאָה שְׁעָרִים, כִּי נִמְשָׁכֶת מִמָּה לְמְאָה כַּנִּלְלָה, הִיא
 נִכְפָּלֶת לְשֵׁתֵי מְאוֹת עַל – יָדֵי הַשְּׁבֵת וְהַחֲזָרֶת הָרְאִיָּה וְהַהֶבֶטָה, שֶׁהוּא עֵקֶר הָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁגָה
 בְּשִׁלְמוֹת וְכַנִּלְלָה, כִּי רַק אַחַר כֵּן בְּשַׁחֲזוֹר הַדָּבָר הַנִּרְאֶה לְעֵינָיו אֲזִי עֵקֶר הָרְאִיָּה שְׁרוּאִין הַדָּבָר.
 נִמְצָא, כְּשֶׁאֲנִי זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׂגָחָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת עָלֵינוּ, אֲזִי אֲנִי מִמְשִׁיכִין, כְּבִיכּוֹל, רְאִיתוֹ
 וְהַשְּׂגָחָתוֹ עָלֵינוּ בְּכַפְלִים, כִּי מִתְחַלֵּה נִמְשָׁךְ כַּח הָרְאוֹת, שֶׁהוּא בְּהַתּוֹרָה, עָלֵינוּ וְעַל – יָדֵי שְׁאֲנִי
 קְרוּבִין אֶל הַתּוֹרָה, עַל – יָדֵי זֶה אֲנִי חוֹזְרִין וְנִצְטִיִּרִים בְּעֵינָיו, וְאֲזִי עֵקֶר הָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁגָה שְׁמִשְׁגִּיחַ
 עָלֵינוּ בְּהַשְּׂגָחָה שְׁלֵמָה כַּנִּלְלָה. נִמְצָא, שֶׁהָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁגָה הַשְּׁלֵמָה נִכְפָּלֶת, וְעַל – כֵּן הַשְּׁפַע
 הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם נִכְפָּלֶת גַּם כֵּן בְּבְחִינַת שְׁתֵּי פְעָמִים מְאָה, שֶׁהוּא שְׁעוֹר הַמְשָׁכֶת הַשְּׁפַע, בְּחִינַת מְאָה
 שְׁעָרִים וְכוּ' כַּנִּלְלָה. וְעַל – כֵּן מְאֵתִים הוּא הַתְּחַלֵּת הָעֲשִׂירוֹת, כִּי אַחַר כֵּן כְּשֶׁכָּבַר זָכָה לְבְחִינַת
 הַשְּׂגָחָה שְׁלֵמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאֵתִים, אֲזִי בְּקַל יָכוֹל לְזַכּוֹת לְרַב שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה מְרָבָה, כִּי
 כְּשֶׁהַשְּׂגָחָה בְּשִׁלְמוֹת שַׁחֲזָרִים וְנִצְטִיִּרִים בְּעֵינָיו, כְּבִיכּוֹל, אֲזִי הָרְאִיָּה כְּפוּלָה וּמְכַפָּלֶת בְּלִי שְׁעוֹר
 וְהַשְּׁפַע נִמְשָׁכֶת בְּשְׁפַע גְּדוֹל עַד בְּלִי דֵי:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לַמִּטָּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בַּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 118 – כט תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות חזקת קרקעות הלכה ג

ה) פי עקר ארץ - ישראל תלויה ברעמים, פי רעמים הם בשביל הגשמים. וכמו שאיתא שם בזהר המובא בהתורה הנ"ל, בדין אפיק טפין טפין וכו'. ועקר הגשמים הם בארץ - ישראל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית יו"ד), ארץ - ישראל שותה תחלה, כמו שכתוב "למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ד' אלקיד דורש אותה" ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, וכי כל הארצות אינו דורש וכו'? אלא העקר הוא ארץ - ישראל ועל - ידי אותה דרישה וכו'. נמצא, שעקר הגשמים שהם בחינת רעמים הם בארץ - ישראל, פי הרעמים הם בחינת תפלה בכת, כמו שכתוב שם ותפלה בכח הוא בחינת פח מעשיו שעקר קדשת ארץ - ישראל הוא על - ידי זה וכמבאר בהמאמר על אשר מעלתם (סימן מח) וכו'. פי עקר התפלה הוא בארץ - ישראל, פי שם עקר עליות התפלות. ועקר הרעמים נעשין בשנוהרין מחמץ דיקא ועל - בן אי אפשר לזכות לארץ - ישראל כי אם על - ידי קדשת המחשבה שעל - ידי זה מגרשין הקלפות המערערין משם שמשם נמשכין כל הערעורים וכו' כנ"ל:

ו) וזה בחינת ראש השנה, יום הכפורים, סבות, שמיני עצרת. כי בראש השנה אז נעשין הרעמים הנ"ל שהם בחינת תפלה בכח וכמבאר בהתורה הנ"ל, שזהו בחינת שופר של איל, אילו של יצחק, בחינת בקולות וברקים עליהם נגלית ובקול שופר וכו', עין שם. ועל - בן עקר קדשת ארץ - ישראל תלויה בראש השנה, כמו שכתוב, "למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ד' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". פי הרעמים שהם בחינת גשמים בחינת למטר השמים תשתה וכו', שעל - ידי זה עקר קדשת ארץ - ישראל כנ"ל אלו הרעמים נעשין בראש השנה שהוא בחינת גבורות שמשם הרעמים שהם בחינת קול שופר, שעל - ידי זה נמשך קדשת ארץ - ישראל בחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה וכו':

והארץ אשר אתם עובדים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדומיטו, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 119 – א אב תשס"ד לפ"ק י"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים חובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עטרת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות שלוחין הלכה ג

טו) וְזֶה בְּחִינַת (בְּמִדְבַר יג) שֶׁלַח לָךְ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן. פְּרוּשׁ, שְׂבָאוּ יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאָמְרוּ, נִשְׁלַחָה אֲנָשִׁים לִפְנֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם. וְעַל – יְדֵי שְׂרָצוֹ לְשַׁלַּח שְׁלוּחִים לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ עַל – יְדֵי זֶה פָּגְמוֹ בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עָקַר הַפֶּגֶם הָיָה עַל – יְדֵי הַשְׁלוּחִים שֶׁהֵם הַמְּרַגְלִים, כִּי הִשְׁלִיחַ הוּא בְּחִינַת טָבַע שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָאךְ וְכַנ"ל, כִּי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְמַעַלָּה מֵהִטָּבַע לְגַמְרִי, כִּי שָׁם הִשְׁגַּחְתּוּ וַיִּתְּבַרְךְ תְּמִיד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ וְכוּ". וְכִשְׂרָצוֹ לְשַׁלַּח מְרַגְלִים פָּגְמוֹ בַּהִשְׁגָּחָה וְרָצוֹ לְהִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ הַטָּבַע לְשַׁלַּח מְרַגְלִים לְרֵאוֹת אִם יוֹכְלוּ לְכַבֵּשׁ עַל – פִּי דֶרֶךְ הַטָּבַע וְלֹא הֵאֱמִינוּ שֶׁעַל – יְדֵי הַשְׁגַּחְתּוֹ וַיִּתְּבַרְךְ שֶׁנִּמְשַׁכֵּת בְּיֹתֵר בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל יוֹכְלוּ לְעֵלוֹת אֶפְלוֹ לְשָׁמַיִם. וַיִּמְחַמֵּת שֶׁפָּגְמוֹ בַּהִשְׁגָּחָה עַל – כֵּן הָיָה עָקַר הַפֶּגֶם עַל – יְדֵי הַשְׁלוּחִים דִּיקָא, שֶׁהֵם הַמְּרַגְלִים, כִּי הִשְׁלִיחַ הוּא בְּחִינַת מִט"ט, בְּחִינַת הַטָּבַע כַּנ"ל וְצָרִיכִין לְהִיּוֹת צִיר נֶאֱמָן לְשׁוֹלְחָיו לְהַחְזִיר הַשְׁלִיחוֹת לְמָרָא קַמָּא שִׁיְהִיָּה נִכְלָל הַשְׁלִיחַ בְּהַמְשַׁלַּח, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַטָּבַע בַּהִשְׁגָּחָה אַחַר הַפְּרִיָּאָה בְּקִדְּם הַפְּרִיָּאָה, שֶׁזֶהוּ עָקַר הַתְּכַלִּית כַּנ"ל. וְהַמְּרַגְלִים פָּגְמוֹ בַּהִשְׁלִיחוֹת וְלֹא הָיוּ צִירִים נֶאֱמָנִים לְשׁוֹלְחָם וְהוֹצִיאוּ דַּבַּת הָאֶרֶץ רָעָה וְאָמְרוּ שֶׁקָּר עַל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְשֶׁקָּר הוּא עָקַר פֶּגֶם הַהִשְׁגָּחָה, כִּי דִבַּר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגֵּד עֵינָיו, כְּמוֹ שֶׁמְבָאָר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְעַל – כֵּן גָּרְמוּ בְּכִיָּה וּדְמָעוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וַיִּבְכוּ הָעָם בְּלִילָה הַהִוא". כִּי הַשְׁקָר, שֶׁהוּא פֶּגֶם עֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה, גוֹרֵם דְּמָעוֹת, שֶׁהֵם קְלָקוּל הָעֵינַיִם, כְּמִבְאָר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל עֵין שָׁם. וְעַל – כֵּן גָּרְמוּ חֲרַפְּן בֵּית – הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָּהּ, אֲתֵם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֲנֹם, אֲנִי אֶקְבַּע לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת וְכוּ. כִּי הַבֵּית – הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּחִינַת

עינים, כמו שכתוב, "והיו עיני ולבי שם". כי שם עקר ההשגחה שעל – ידי זה נכלל אחר הבריאה באחד שזהו בחינת נקדת האבן שתיה שממנו השתת העולם, שדרך שם עולין ונכללין באחד.

ועל – בן בבית – המקדש היו מתכפרין כל העוונות, כי עקר פגם כל העוונות הוא שנפרדין מאחדותו יתברך, חס ושלום, ואז צריך צדיק גדול ביותר שיוכל להמשיך גם עליו אור האמת שהוא בחינת השגחה ועל – ידי זה יזכה גם הוא לשוב אליו יתברך, כי עקר התשובה על – ידי האמת כנ"ל. ועל – בן מי שחטא היה צריך לבוא לבית – המקדש לפני הפהן שהוא בחינת הצדיק האמת שהיה מכפר עליו על – ידי הקרבנות שבבית – המקדש, כי מגדל אור ההשגחה שהיה בבית – המקדש כנ"ל ועל – בן היו שם עשרה נסים, כי הנסים הם התגלות השגחתו יתברך. ומגדל התגלות ההשגחה שהיה בבית – המקדש על – ידי זה היה ממשיך הפהן אור ההשגחה גם על הרחוק שהוא החוטא עד שגם החוטא, שהוא בבחינת אחר הבריאה ממש כנ"ל, נכלל גם הוא באחד וחזר לשרשו ונתתקן חטאו על – ידי זה, כי עקר התקון על – ידי ההשגחה שהוא בחינת אמת, שעל – ידי זה חוזר ונכלל הבריאה באחד וכנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הרברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הרברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לתומכיו, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 120 – ג אב תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים חובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עטרת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ישמח ישראל (סקאליא) – פרשת בא

ובזה יש לפרש דברי חז"ל בשלהי כתובות כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלקי וכל הדר בחז"ל דומה כמי שאין לו אלקי, היינו כי אוירא דאיי מחכים ששם מרגיש השגחת ה' על כל פרט ופרט כמאמר הכתוב עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, תמיד עיני ה' בה להשגיח עלי' בהשגחה עליונה בלתי שום מלאך ושד אמצעי ואז ממליך האדם את הקבי"ה עליו על כל עניניו ועסקיו שמרגיש כוחו הגדול כמו שנא' לעתיד לבא יכירו וידעו כל יושבי תבל כי ה' המלוכה ושמו אחד ולה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה, זהו כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלקי שמכיר ומאמין במציאות ה' על כל כלל וכלל פרט ופרט אי"כ יש לו דייקא שמכיר שהוא אלקי השמים ואלקי הארץ, אבל כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלקי, כי ארץ העמים מטמאה את האדם שנדמה בעיניו כי הוא עושה הכל בחכמתו וכוחו ואומץ ידו עשה לו החיל הזה, והגם שהוא מאמין במציאות ה' בשמים אבל אינו מכיר במציאות ה' בכל מעשיו שהוא עושה שהכל בהשגחתו יתברך וזה כמי שאין לו אלקי דייקא לו למעשי ידיו אין אלקי ועי"ז דחק רגלי השכינה.